

கம்பர் கவிதைக் கோவை

அ. செ. சுந்தரராஜன், B.A.

பு

மாப்பர் கவிதைக் கோவை

(கம்பராமாயணத்தினின்று தீரட்டியது)

முதலாம் பாகம் BB16

இஃது

யாழ்ப்பாணம், பரமேசுவரக் கல்லூரித் தலைவர்
திரு. சு. நடேச பிள்ளை B.A., B.L., F.R.E.S., அவர்களது
முன் நுரையுடன்

கண்ணுகம், இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியர்
அ. சே. கந்தராஜன், B. A.,
பதிப்பித்தது.

All Rights Reserved.

விலை]

1950.

[ரூ. 4.

B.B.16

கம்பர் கவிதைக் கோவை

பதிப்பகம்

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர் பவர் பிரஸ்,
தும்பகோணம்.

உரிமயுடை

இம்பர் நாட்டிற் செல்வமெல்லா
மெய்தி யரசாண் டிருந்தாலும்

உம்பர் நாட்டிற் கற்பகக்கா
வோங்கு நீழு லிருந்தாலும்

செம்பொன் மேரு வளையடியத்
திறல்சே ரிராமன் திருக்கதையிற்

கம்ப நாடன் கவிதையிற்போற்
கற்றேர்க் கிதயங் களியாதே.

திருமீகு செந்தமிழ் மரபு
செழித் தோங்கி வருகென
நங்கைமார்க்கும் நம்பிமார்க்கும்
இரு பெருங் கலைக்கழகங்களை
நிறுவிப் பெருவளஞ் செய்த
எழுமா தேவியின் இன்தவப்
புதல்வராகிய கெளரவப்
பெருந்திருவாளர் பொன்
இராமநாதனூர் அவர்களுக்கு
இந்துலை நன்னினைவுகூர்ந்து
உரிமையாக்குகின்றேன்.

— பதிப்பாசிரியன்.

உள்ளாறு

	பக்கம்	செய்யுள்
முன்னுரை	1	2
தற்சிறப்புப் பாயிரம்	1	4
பால காண்டம்	5	92
	1	164
1 சரு நதி	5	9
2 கோசல நாடு	9	10
3 அயோத்திமா நகரம்	14	24
4 தயரதனும் விசவாமித்திர		
முனிவனும்...	24	43
5 மூவருஞ் சேந்ற கடுஞ்சுரம்	33	59
6 தாடகை வதம்	38	69
7 மிதிலையிற் பிராட்டியைக்		
கண்டமை...	50	91
8 சீதா பிராட்டியை அந்திமாலை		
முதலியன நலிவறுத்தியமை...	57	104
9 சூரியோதய வருணனை	67	122
10 முனிவன் குமரர் வரலாறு		
கூறுதல்...	73	126
11 இராமபிரான் வில்லிறுத்தமை	77	136
12 இராமபிரான் உலாவியல்	82	148
13 சீதா பிராட்டி மனி மண்டபம்		
மடைதல்...	89	160
அயோத்தியா காண்டம் ...	93	183
183	165	333
14 தயரதனிடம் கைகேயி		
வரங் கோண்டமை...	93	165
15 கைகேயினிடம் இராமபிரான்		
விடை கோண்டமை...107		
	201	208

முன் நூரை.

பக்கம் செய்யுள்

16	கோசலையின் துயரம்	...111	209	222
17	சுமத்திரை இலக்குவற்றுக் கூறிய வாய்மொழி	...117	223	224
18	பிராட்டி வனஞ் சேல எழுதல்	...119	225	239
19	முவரும் மருத வைப்பைக் கடங்கு செல்லுதல்	...128	240	246
20	இராமபிரான் குகனேரே தோழுமை கோண்டது	...134	247	279
21	இராமபிரான் பிராட்டிக்குச் சித்திரகூட மலைவளங் காட்டுதல்	...152	280	294
22	பரதனும் குகனும் சந்தித்தமை	...159	295	320
23	துகன் அன்னையரைக் கானுதல்	...173	321	26
24	இராமபிரான் தயரதனிற்ந்தது கேட்டுப் புலம்பல்	...179	327	333
	ஆரணிய காண்டம்	...184	290	334
25	கோதாவரிக் காட்சி	...184	334	338
26	சூர்ப்பங்கை இராமபிரானைச் சந்தித்தல்	...189	339	376
27	சூர்ப்பங்கை புலம்பல்	...217	377	383
28	சூர்ப்பங்கை மீண்டும் இராம பிரானைக் கண்டு பேசுதல்	...221	384	404
29	கரன் வதம்	...235	405	428
30	சூர்ப்பங்கை இராவணனிடம் முறையிடுதல்	...242	429	460
31	இருவர் கண்ட உருவேளித் தோற்றம்	...264	461	469
32	மார்சன் அரக்கர் கோனுக்கு நன்மதி கூறியது	...270	470	507
	பிழையுங் திருத்தமும்			

கம்பராமாயணத்தில் திருப்பாற்கடலைச் சார்த்திக் கூறும் உவமைகள் பல உள். கம்பரின் மனதில் திருப்பாற்கடலைப் பற்றி ஒன்றியிருந்த ஏன்னங்கள் அவர் கவிதையில் சமயம் வாய்ந்த பொழுதல்லரம் இடம் பெற்றனபோலும். கம்பராமாயணமே திருப்பாற்கடலைப் போன்றது ஏன்று கூறலாம். இக் காப்பீயம் வீரிந்த செய்யுட் பரப்பை உடையது; கருத்தாழும் பெற்றது; ஒருசைப் பெநக்குடையது; கற்பகை மணிக்குவை பொதிந்தது; மூவாத கவியமுதம் தன்னகத்தே கொண்டது. இக் கவியமுத்தைக் கடைங்குத்துத் துய்க்க வேண்டுமென்ற பேரவா இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் பல முக்களிடம் தடி கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கேற்ப, கம்பராமாயணச் செய்யுட்களிற் சிறந்தவற்றைத் திரட்டிச் சில அறிஞர்கள் வெளியிட்டு வந்தின்றனர்.

கம்பர் கவிதைக் கோவை ஏன்ற இந்நால் இத்தகைய வெளி யீடுகளுள் ஒன்றுதாம். இது கல்லூரிகளில் தமிழ் கற்றம் மாணவர் களுக்குக் கம்பராமாயணத்தில் சுவையை உண்டாக்கும் முக்கிய நோக்கத்தைக் கொண்டது. தமிழில் ஆரவழுள்ள ஏஜன்யோர்க்கும் இது பயன்படத்தக்கது. கம்பராமாயணத்தில் ஆறு காண்டங் களிலுமூன்ஸி சிறந்த செய்யுட் பத்திகள் இந்நாலில் கதைப்போக்குத்த இயைந்தவாறு கோக்கப்பட்டுக் தறிப்புறையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நால் இரண்டு பாகாாக வெளியிடப்படுகின்றது. முதற் பாகத்தில் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம் ஏன்ற மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பத்திகளும், இரண்டாம் பாகத்தில் சிட்கின்ற காண்டம், சுந்தர காண்டம், யத்ர காண்டம் ஏன்ற மற்றைய காண்டங்கள் னின்று திரட்டிய செய்யுட்பத்திகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பாகத்தைத் தொடர்ச்சு இரண்டாம் பாகமும் விரைவில் வெளிவரும்.

இந்தாஸிப் பதிப்பித்த ஆசிரியர் திரு. சுந்தராஜன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இராமநாத வள்ளல் சிறுவிய பரமேசவரக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி என்ற ஒரு கல்லூரிகளிலும் உயர்வதுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்சித்துப் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழ்த் தொண்டுபுரிந்து வந்தினர்கள். இவர்கள் தமிழ்பாமாயணத்தில் அதிகம் பயிற்சியுள்ளவர்கள்; அதன் செய்யுள் நயங்களை நன் தணர்ந்து, பதசாரத்தை நட்பமாக உணர்த்த வல்லவர்கள்; பெரிய வாச்சான்பிள்ளை முதலிய வைணவச் சான்றேர்களின் வியாக்கியான மரபை அறிந்தவர்கள். இவர்கள் ஏழூதியுள்ள துறிப்புரை இந்தாஸிப் படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.

இந்தாஸில் ஓவ்வொது செய்யுட் பத்தியின் முன் எழுதப்பட டிந்துக்கும் ஆரம்பக் துறிப்புகள் சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளன. இவை அவ்வச் செய்யுட் பத்தியின் சுந்தரப்பத்தை விளக்குவதோடு, செய்யுட்களில் ஈவையை உண்டாக்கி அவற்றின் நயங்களை உய்த்துணரச்செய்கின்றன. மிதிகீலக்காட்சிப் படலத்தில் வந்ம் சூர்யோதய வர்ணனைச் செய்யுட்களைப் பற்றி எழுதப்பட டிந்துக்கும் ஆரம்பக் துறிப்பை தீர்த்த ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். இச் செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட உவமைகளில் இராமாயணச் சுரித்தின் உட்கிட்கை தொனிப்பதை இவ்வாரம்பக் துறிப்பு அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆரம்பக் துறிப்புகள் செவ்விய உரை நடையில் ஏழூதப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பரின் கணிகைச் செற் சொர்கள் இவ்வாரம்ப உரைகளில் ஆங்காங்கு ஆஸ்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பதிப்பு மாணவர்களுக்குத் துறிப்பு பல வகையிலும் பயன்படக் கூடியதாகும்.

பரமேசவரக்கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்,
15—8—1950 }
15—8—1950 }

ச. நடேச பிள்ளை.

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

கடவுள் வணக்கம்

1 உலகம் யாவையுங் தாமுள் வாக்கலும்
நிலைபே றக்கலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிஜோ யாட்டேட யாரவர்
தலைவ ரண்னவர்க் கேசரண் நாங்களோ.

1

அவை யடக்கம்

2 ஓசை பெற்றுயர் பாற்கட லுற்றுரு
பூனை முற்றவும் நக்குபு புக்கேன
ஆசை பற்றி யறையலுற் றேன்மற்றிக்
காசில் கோற்றத் திராமன் கதையரோ.

2

1 தாம்—வேறு துணையின் றித்தாமே மூவராய் நின்று செய்த
லாற் பன்மையாற் கூறினார். உளவாக்கல்—படைத்தல்.
விளையாட்டு—சிரமமின்றி எளிதிற் செய்யுங் காரியம்.
படைத்தல் முதலிய மூன்றும் எஞ்சான்றும் ஒழிவின்றி
நடைபெற்றவண்ணம் நிகழுதலால் ‘நீங்கலா விளையாட்டு’
என்றார். அம்முன்றும் ஒரு முறை நிகழ்ந்தபடி மீண்டும்
நிகழுமாற் புதிது புதிதாய்ப் பலதிறப்பட்ட வேறுபாடுகளுடன்
காணப்படுதலின் ‘அலகிலா’ விளையாட்டு எனப்பட்ட
தது. அலகிலா—அளவில்லாத. விளையாட்டுடையார்
எவர் அவரே தலைவர்; பரம்பெருள். சரண்—வணக்கம்;
அத்தகைய தலைவரை வணங்குவோம்.

2 பூசை—பூனை. நக்குபு—நக்கும்பொருட்டு. காசு—குற்றம்.
மற்று, அரோ—அசை நிலைகள்.

3 நோய்தின் நோய்யசோல் நூற்கலுற் றேனேனை
வைத் வைவின் மராமர மேழ்த்துளை
எய்த வெய்தவற் கேய்திய மாக்கதை
சேய்த சேய்தவன் சோல்ளின்ற தேயத்தே.

3

4 வைய மென்னை பிதழவும் மாசேனக்கு
எய்த வும்மி தியம்புவது யாதெனின்
போய்யில் கேள்விப் புலமையி ஞேர்புகல்
தேய்வ மாக்கவி மாட்சி தேரிக்கவே.

4

5 துறைய தேத விருத்தத் தோகைக்கவிக்கு
உறைய தேத செவிகளுக் கோதில்யாழ்

3 நொய்தின் நொய்ய சொல்—மிக வலிமை குறைந்த சொல்,
கருதிய பொருளைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றலில்லாத சொல்.
நூற்கலுற்றேன்—நூல் செய்ய வூற்றேன். எனை—இது
என்ன பேதமை. வைத்வைவின.....எய்திய மாக்கதை—
1. சாபமொழியைப் போல அம்பெய்த இராமபிரானுக்கு
ஙிகழ்ந்த கதை. 2. வான்மீக முனிவர் வேடனை வைத
வசவி னின்றும் தோன்றிய பெரிய கதை. சொல்—கவி.
தேயம்—தமிழ் நாடு.

ஒரம்பினால் ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்த இராம
பிரான் கதையை ஒரு சொல்லிவே பல பொருஞும் வந்து
அமரும் சொல் வன்மையைத் தவவவியாற் பெற்ற வான்
மீக முனிவர் கூறுவது பொருத்தமேயன்றி புல்லிய சொல்
வன்மையையடைய யான் கூறுவது எவ்வளவு அறிவினம்.

4 வையம்—அறிஞர்கள். மாசு—குற்றம். இகழ்தலுக்கும்
மாசு எய்த வுக்குங்காரணம் முன்கவியிற் கூறப்பட்டன.
யாது—எதன்பொருட்டு. தெரிக்க—தெரிவிக்க. புலமை
மிக்கவர் உயர்த்திக் கூறுகின்ற பரம் பொருளை நேரே
கண்ட பெரியோர் அருளிச் செய்த சீரிய கவிகளின்
பெருமை வெளிப்படும் பொருட்டு.

5 துறை—1. சங்க பேதம். 2. அகப்பொருள் புறப்பொருள்
களில் அமைந்த பொருட் கூறுகள். உறையடுத்த செவி

நைறய தேத வசணான் மாச்சேவி
பறைய தேத்து போலுமேன் பாவரோ.

5

6 முத்த மிழ்த்துறை யின்முறை போகிய
உத்த மக்கவி கட்கோன் றுணர்த்துவேன்
பித்தர் சோன்னவும் பேதையர் சோன்னவும்
பத்தர் சோன்னவும் பன்னப் பேறபவோ.

6

7 அறைய மாடரங் கும்மடப் பிள்ளைகள்
தறையிற் கீறிடிற் றச்சருங் காய்வரோ
இறைய ஞானம் லாதவேன் புங்கவி
முறைபின் நூலுணர்ந் தாரு முனிவரோ.

7

8 தேவ பாடையி னிக்கதை செய்தவர்
முவ ரானவர் தம்முஞ் முந்திய
நாவி னருரை யின்படி நான்தமிழ்ப்
பாவி னலி துணர்த்திய பண்பரோ.

8

கனுங்கு—உறைவிடமாகிய செவிகளுக்கு. ஒதில். யாழ்
நறை—யாழின் இசையாகிய தேன். அசனமா யாழ்
முதலீய இசைக்கு மகிழ்ந்து பறை யொலி கேட்டு மிக
வருங்தும்; அதுபோல என் புங்கவியின் ஒசை பெரியோர்
அருளிச் செயலாகிய ஒலிமிக்க பாடல் கேட்டு உள்ளங்
தடித்தவர்க்கு ஆற்றரூணத் துயரங் தரும்.

6 முறைபோகிய—(நூல்களிலே) பயிற்சிமிக்க. பன்னப்பெறு
பவோ—ஆராயத் தக்கனவோ, அல்ல.

7 ஆடரங்கு—நாடக சாலை மடம்—அறியாமை. தறை—
தறை. தச்சர்—சிற்பிகள். காய்வரோ—கோபிப்பரோ,
கோபியர். ஞானம்—நூலறிவு. புங்கவி—பொருள்
தெளிவில்லாத கவி.

8 தேவபாடை—வடமொழி. மூவர்—வான்மீக முனிவர்,
வசிட்டர், போதாயனர். முந்திய நாவினர்—முதன்மை
யான வாக்குவல்லமை படைத்தவர், வான்மீகர். (பால; 10)

9 நடையி னின்றுயர் நாயகன் தோற்றத்தின்
இடைநி கழந்தலி ராமாவ தாரப்பேர்த்
தோடைநி ரம்பிய சுதாமரு மாக்கதை
சடையன வேண்ணேய்நல் வூர்வயிற் றந்ததே. . 9

நூற் பயன்

10 நாடிய பொருள்கை கூடும் ஞானமும் பகழு முண்டாம்
வீடியல் வழிய தாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கு
நீடிய வரக்கா சேலை நீறுபட் டழிய வாகை
குடிய சிலையி ராமன் தோள்வலி கூறு வோர்க்கே. 10

9 நடை—ஓமுக்கம். நாயகன் தோற்றம்—திருமாலின் அவதாரங்கள். மனிதனாக உலக நடையில் ஸின்று ஓமுகிய வழி தனது தெய்வாசலையும் விளங்கும்படி மேம்பட்ட அவதாரங்களுள். தொடை—தொடுத்தலீன் அழகு; அது நிரம்பிய கதை—பொருளின் கூறுகள் ஒருப்பாடு எய்தும்படி இலசவித்துத் தொடுத்தப்பண்பு சிறந்தகதை. தோம் அறு கதை—கேட்போரது மாசகளைத் தீர்க்கும் கதை. மாக்கதை—இயல்பாகவே பெருமை வாய்ந்த கதை. ஊர் வயின்—ஜாரின் கண்ணே. தந்தது—செய்யப்பட்டது.

10 நாடிய பொருள்—விரும்பும் பொருள். அவை கல்வி, செல்வம். ஞானமும் புகழும்—கல்வியினால் ஞானமும், செல்வத்தினால் புகழும். வேரியங் கமலை—இலக்குமி தேவி. அவள் நோக்குதற்குக் காரணம் தேவ மாதர் அடிமைத்தளையை நீக்கும் பொருட்டுச் சிறையிருந்த தன்னை இராமபிரான் அரக்கர்தம் வருக்கம் ஆசரக்களைந்து, சிறை மீட்ட வரலாற்றை ஒதுவதால் வந்த மகிழ்ச்சி. அவள் நோக்கம் பட பொருள் முதல் வீடு பேறு ஈருக உள்ள எல்லாம் எய்தும். யாருக்கு எனின்? இராமபிரான் தோள்வலி கூறுவோர்க்கு. தலையை அறுக்க அறுக்க மேலும் மேலும் கிளர்ந்து வந்த பெரிய அரக்கர் சேலையைல்லாம். கொன்று ஆசருத்தது போல, வீடு பேற்றிற் கிடையூருகவுள்ள இரு வல்வினைகளையும் மறு வல்டாதபடி போக்கும்.

1. பால காண்டம்

1. சருபி நதி

ஆரம்பக் குறிப்பு :

இப் பாடம் கோசல நாட்டை வளம் படுத்திய சருபி நதியைப் பற்றிக்கரும். பிரமதேவன் மனசினுலே நிருமித்த பொய்கை மானசமான எனப்படும். அம்முனினின்றும் தோன்றி வருதலால் இப்பெயர் பெற்றது. சருபி என்பதன் பொருள் பொய்கையினின்றும் ஒடிவருவது என்பது.

இமயமலையுள்ள மானச மடுவினின்றும் பெருகிய இந்தி ஆரம்பத்தில் வணிக மாக்கள், வானர வெள்ளம், கட்குடியர் முதலியோரைப் போலச் சென்ற கோசல நாட்டெல்லையிற் புக்கதும் நல்லெலாமுக்கின்படி பூண்டு தாய்மைப் பண்பு மிகு ‘பொறிவரி யரவினுடும் புனி தன்’ போலவும், ‘செல்லுறு கதியிற் செல்லும் வினை’ போலவும், ‘பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருள்’ போலவும் சென்று எங்கும் பரந்து அந்நாட்டை வளம் படுத்திற்று. கல்லிடைப் பிறந்து போர்ந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தத்தின் வரலாறு கூறமுதல்தாற் கோசல நாட்டின் நெறியின் புறஞ் சௌகாமை முதலிய நன்னலப் பண்புகளை உப்த்துணர வைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

[தெவை செய்யப்பட்ட பகுதிகள் :—

ஆற்றுப்படை : 4, 5, 7, 9, 10, 12, 15, 17, 19]

- 1 புள்ளி மால்வரை போன்னேனல் நோக்கிவான்
வெள்ளி வீழிடை வீழ்த்தெனத் தாரைகள்
உள்ளி யுள்ளவேல் லாழுவங் தீயுமல்
வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே.
- 2 மான நந்தன ஞகி மனுநேறி
போன தண்துடை வேந்தன் புகழேன
ஞான முன்னிய நான்மறை யாளர்கைத்
தான மென்னத் தழைத்தது நீத்தமே. 2
- 3 மணியும் போன்னு மயிற்றழைப் பீலியும்
அனியு மாணவேண் கோடு மகிலுந்தன்
இனையி லாரமு மன்னகோண் டெகலான்
வணிக மாக்களை ஒத்ததவ் வாரியே. 3
- 4 மலையே தேதும ரங்கள் பறித்துமாடு
இலைமு தற்பொருள் யாவையு மேந்தலான்
அலைக டற்றலை யன்றனை வேண்டிய
நிலையு டைக்கவி நீத்தமந் நீத்தமே. 4
- 1 புள்ளிமால் வரை — இமயமலை. புள்ளி — நன்மதிப்பு.
வெள்ளி வீழ் — வெள்ளி விழுதுகள். உள்ளி—சதலால்
வரும் புகழை நினைந்து; அன்றி நிலையற்ற செல்வத்தைத்
தக்கோர்க்கு அளித்தலே கடன் என்பதை நினைந்து.
- 2 மானம்—பெருமை. நந்தனஞகி—கெடாதவனுகி. வேந்
தன்—தசரதன், கதாபாத்திரங்களோடு தொடர்புள்ள
உவமை. ஞானம் உன்னிய — ஞான வழியையே நாடு
கின்ற. தழைத்தது—பரந்தது.
- 3 மயில் தழைப்பீவி—மயிலைது இறகுகளாலாகிய கலாபம்.
அனையும்—அழகு செய்யும். ஆரம்—சந்தனம்.
- 4 மாடு — பக்கறுள்ள. இலைமுதற் பொருள் — வாழை,
கரும்பு. அலைகடல் தலை—அலைக்கின்ற கடலின் கண்ணே.
கவி நீத்தம் — வானர வெள்ளம். இக்கதையில் வரும்
நிகழ்ச்சி பற்றிய உவமை.

5 ஈக்கள் வண்டோடு மோய்ப்ப வரம்பிகங்கு
ஊக்க மேமிகுந் துட்டேளி வின்றியே
தேக்கே றிந்து வருதலிற் றீம்புனல்
வாக்குந் தேனுகர் மாக்களை மானுமே.

6 இரவி தன்குலத் தேண்ணில்பல் வேந்தர்தம்
புரவு நல்லொழுக் கின்படி பூண்டது
சரயு வென்பது தாய்முலை யன்னதில்
வரவு நீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கேலாம்.

வேறு

7 சேற்கூறுந் தயிரும் பாலும் வேண்ணேயுஞ் சேர்ந்த நேய்யும்
உறியோடு வாரி யுண்டு குருந்தோடு மருத முந்தி
மறிலிழி யாயர் மாதர் வளைதுகில் வாரு நீராற்
போறிவரி யரவி ஞமே புனிதனும் போன்ற தன்றே. 7

5 வெள்ளத்திற்கும் கட்குடியருக்கும் சிலேடை. ஈக்கள்
வண்டோடு மொய்த்தல் இரண்டுக்கும் பொது. வரம்
பிகங்கு—எல்லை கடங்கு. உள் தெளிவின்றி—1. தண்ணீர்
கலங்கி. 2. அறிவு குழம்பி. தேக்கெறிந்து—1. தேக்க
மரங்களைச் சாய்த்துத் தள்ளி. 2. ஏப்பம் விட்டு. வாக்கும் தேன்—வார்க்கின்ற கள்.

6 புரவு—காத்தல். நல்லொழுக்கின் படி பூண்டது. படி—
தன்மை. வேந்தரது நன்மையையும் உலகைப் பாதுகாக்
குந்தன்மையும் பூண்டது. அதாவது கோசல நாட்டு
வளம் பெருக்கி மக்களுது உயிரையும், தூய நெறியின்
புறஞ்செலா ஒழுக்க நலனையும் ஓம்பிற்று. சரயு—மானச
வாவியிலிருந்து வருவதால் அப்பெயர் பெற்றது. உரவு
நீர்—பரந்த நீரையுடைய கடல்.

7 செறி தயிர்—கட்டித் தயிர். சேந்த—சிவந்த. உந்தி—
தள்ளி. மறிலிழி—மான் போன்ற விழி. வளைதுகில்—
வளைந்த துகில். புனிதன்—கண்ணன்.

- 8 மூல்லையைக் குறிஞ்சி யாக்கி மருத்ததை மூல்லை யாக்கிப் புல்லிய நெய்தல் தன்னைப் போருவரு மருத மாக்கி எல்லையில் பொருள்க ஸெல்லா மிடைதடு மாறு நீராற் சேல்லுறு கதியிற் சேல்லும் விளையேனச் சேன்ற தன்றே. 8
- 9 கல்லிடைப் பிறங்கு போந்து கடலிடைக் கலங்க நீத்தம் எல்லையின் மலைக் காலு மியம்பரும் போருள் தேன்னத் தோல்லையி ஞேன்றே யாகித் துறைதோறும் பிரிந்த குழ்ச்சிப் பல்பெருஞ் சமயஞ் சோல்லும் போருஞும் போற் பரந்த தன்றே. 9
- 8 புல்லிய நெய்தல் — அற்பமான பலனைத் தரும் நெய்தல். பொருவரும்—ஷிகரில்லாத. இடை—இடம். தடுமாறல்—ஒன்று இருக்க வேண்டிய இடத்தில் மற்றொன்று இருத் தல். ஒரு கதியிற் பிறங்க உயிர்கள் மற்றொரு கதியிற் பிறக்குமாறு செய்யும் இருவிளை போல ஒரு சிலத்துப் பொருளை மற்றொரு சிலத்துப் பொருளாக்கிற்று.
- 9 முதலடி இப்பகுதியிற் கூறிய பொருளை ஒரு வகையில் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. கல்—இமயமலை. பொருள்—பரம் பொருள். தோல்லையில்—ஆதியில். துறைதோறும்—1. இடங்கள் தோறும். 2. அந்தந்தச் சமயங்கள் தோறும். குழ்ச்சி—குழ்ச்சியால்.

2. கோசல நாடு

கோசல மென்னுங் கோதிலா நாட்டின் செல்வ வளம், மக்களின் குண நலம், கல்வி மேம்பாடு முதலிய தனிச் சிறப்பியல்புகள் இங்கே கூறப்படும். எல்லா வகை யாலும் சிருஞ் சிறப்புமுற்ற நன்னட்டிற் குரிய உத்தம இலக்கணங்கள் பொருந்திய நாடாகவே கம்பர் இந் நாட்டை வருணிக்கின்றார். தம் சிஂதனை வெளியிற் கண்ட நல்லுலகமே ஆசிரியர் கூறும் கோசல நாடு. ஆசிரியர் வாழ்ந்து வந்த தமிழ்நாடே தூய்மையற்று இக் கற்பனையுலகமாக உருக்கொண்டதாதலால் அக்காலத்துத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் உயர் பண்பாடும் குறிக்கோரும் இதன் வாயிலாக உய்த்துணரற் பாலன். மேலும் அவர் கூறியுள்ள சிற்கில பண்புகள் வருங்கால உலகிற்கும் ஒரு வழிக்காட்டியாகும்.

[தெரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகள் :—

நாட்டுப்படலம் : 1, 3, 4, 9, 26, 35, 36, 38, 39, 47,
48, 53, 59, 61]

- 10 வாங்கரும் பாத நான்கும் வகுத்தவான் மீதி என்பான் தீங்கவி சேவிக ளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான் ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டை அன்பெனு நறவ மாந்தி முங்கையான் பேச லுற்று ணென்னயான் மோழிய வற்றேன். 1
- 10 வாங்கரும்—வாங்குதற்கு அரிய; ஒரு அடியை எடுத்து விட்டு வேறொன்றைப் புகுத்த முடியாத. பாதம்—அடிகள்; நான்கு அடிகளாகிய சோலாகம் முதன்முதலில் வான்மீதி முனிவரால் செய்யப்பட்டது; இவர் ஆதிகவி. தீம் கவி—இனிய கவி. நறவம் மாந்தி — தேனைப்பருகி. முங்கையான—ஊமன்.

- 11 ஆறுபா யரவ மள்ள ராலைபா யமலை ஆலைச் சாறுபா யோதை வேலைச் சங்குவாய் பொங்கு மோனை ஏறுபாய் தமரம் நீரி லெருமைபாய் துழனி யின்ன மாறுமா ருகித் தம்மின் மயங்குமா மருத வேலி. 2
- 12 தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கங் தாங்கக் கோண்டல்கள் முழவி னேங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத் தேண்டிரை எழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின் வண்கே ஸினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ. 3
- 13 ஆலைவாய்க் கரும்பின் தேனு மரிதலைப் பாளைத் தேனும் சோலைவாய்க் கனியின் தேனுங் தோடையிழி இருலின் தேனும் மாலைவா யகுத்த தேனும் வரம்பிகங் தோடி வங்க வேலைவாய் மட்பே நுங்கி மீனேலாங் களிக்கு மாதோ. 4
- 11 அரவம், அமலை, ஒதை, ஒசை, தமரம், துழனி — ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் சொற்கள். மள்ளர் — உழவர். வேலை—நீர்க்கரை. மருத விலத் தெல்லையில் இந்த ஒசை களெல்லாம் ஒன்றேடொன்று மாறுபட்டுக் கலந்து நிற்கும்.
- 12 தண்டலை—சோலையின் கண். கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்க—மேகங்கள் மத்தளங்கள் போல் ஒவிக்க. தெண்திரை எழினி காட்ட—அலைகள் சித்திரம் வரைங்த திரைச் சீலைகளின் தன்மையைக் காட்ட. மகர யாழ்—ஒரு வகை யாழ்; இங்கு யாழிசை.
- 13 கரும்பின் தேன்—கருப்பஞ்சாறு. அரிதலை—அரிந்த தலை களையடைய. இருல்—தேனைடை. தோடை இழி இருவின் தேனும்—ஒழுங்காக இழிகின்ற இருவின் தேனும். அதாவது கொம்புத்தேன். வரம்பு இக்கு ஒடி—அளவில்லாமல் குளம் முதலையவற்றையெல்லாம் அழித்துச் சென்று. நுங்கி—விழுங்கி. அங்காட்டு இன்ப வளங்களெல்லாம் தாழ்ந்த படியிலுள்ள வேற்றிடங்களிலுள்ளர்க்கும் பெறக்கூடியனவாயின என்பது குறிப்பு.

வேறு

- 14 முட்டி லட்டின் மூழங்குற வாக்கிய நெட்டு ஸீக்கமு நீர்நேடு நீத்தந்தான் பட்ட மெங்கமு கோங்கு படப்பைபோய் நட்ட செங்நேலின் நாறு வளர்க்குமே. 5
- 15 சேம்பு காலிறச் செங்கமு நீர்க்குளத் தூம்பு காலச் சரிவளை மேய்வன காம்பு கால்பொரக் கண்ணகன் மால்வரைப் பாம்பு நான்றென பாய்ப்பு தேறலே. 6
- 16 பேருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கேலாம் போருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால் வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும் விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே. 7
- 17 கலஞ்சு ரக்கும் நிதியங் கணக்கிலா நிலஞ்சு ரக்கும் நிறைவளம் நன்மணி
- 14 முட்டு இல் அட்டில்—விருந்தளிப்பதற்கு எப்பொழுதும் குறைவில்லாத மடைப்பள்ளியில். படப்பை—தோட்டக் கூறு. பட்டம்—நீரோடை.
- 15 கால் இற—கால் அற்றப்போகும்படி. குளத்தூம்பு—குளத்தினது மதகு. கால—கக்க. வளை—சங்கு. காம்பு கால் பொர—முங்கில்களைக் காற்று அலைக்க. பாம்பு நான்றென—பாம்பு தொங்குவது போன்ற தோற்றத்துடன். அங்காட்டில் மிகத் தாழ்ந்த படியினருக்கும் மிக மேலான இன்பங்கள் எளிதிற் கைவங்தன என்பது குறிப்பு.
- 16 வருந்தி வந்தவர்—வேற்று நாடுகளிலிருந்து வழி நடந்து வந்தவர். விருந்து—விருந்தோம்பல்.

- பிலஞ்சு ரக்தும் பேறுதற் கரியதங்
குலஞ்சு ரக்து மோழுக்கங் குடிக்கேலாம். 8
- 18 கூற்ற மில்லையோர் குற்றமி லாமையால்
சீற்ற மில்லைதன் சின்தையிற் செய்கையால்
ஆற்றல் நல்லற மல்லதி லாமையால்
எற்ற மல்லது இழிதக வில்லையே. 9
- 19 வண்மை யில்லையோர் வறுமை யின்மையால்
தீண்மை யில்லைநேர் சேறுந ரின்மையால்
உண்மை யில்லைபோய் யுரையி லாமையால்
ஒண்மை யில்லைபல் கேள்வி மேவலால். 10
- 20 நேன்மலை யல்லன நிறமுறு தரளம்
சோன்மலை யல்லன தோகுட ஸமிர்தம்
- 17 கலம்—மரக்கலம். பிலம்—சுரங்கம்.
- 18 கூற்றம்—யம பயம். சிந்தையிற் செய்கை—சிந்தனையின் வழி சிகழும் செய்கை : முன்பு சிந்தியாமற் செயலில்லை என்பது கருத்து. ‘சிந்தையின் செம்மையால்’ என்ற பாடத்திற்கு ‘மனத்தின் நடுவு நிலைமையினால்’ என்று பொருள் கொள்க.
- 19 ஒண்மை—பேரறிவுடைமை; மேதா விலாசம்.
- 20 தரளம்—முத்து. கடலமிர்தம்—உப்பு. நதிதரு நிதியம்—நதிகளாற் கொணர்ந்து குவிக்கப்பட்ட பொன் முதலீய செல்வம். மணிபடு புளினம்—இரத்தினங்கள் பொருந்திய மனற் குன்றுகள். அல்லன எல்லாம் எழுவாய்கள். இச்செய்யுளின் பொருன் இரண்டு விதமாக விரிக்கப் படுகின்றது, 1. நென்மலை யல்லன முத்துமலை; அவை யல்லாதன உப்புமலை; அவை யல்லாதன பொன்மலை; அவை யல்லாதன மணிபடு புளினம். 2. இப்படித் தொடர்பு செய்யாது ஓவ்வொரு அடியையும் தனித்

- நன்மலை யல்லன நதிதரு நிதியம்
போன்மலை யல்லன மணிபடு புளினம். 11
- 21 பந்தினை யினையவர் பயிலிட மயிழார்
கந்தனை யனையவர் கலைதேரி கழகம்
சந்தனை வனமல சண்பக வனமாம்
நந்தனை வனமல நறைவிரி புரவம். 12
- 22 போற்பி னின்றன போலிவு போய்யிலர்
நிற்பி னின்றன நீதி மாதரார்
அற்பி னின்றன அறங்கள் அன்னவர்
கற்பி னின்றன கால மாரியே. 13
- 23 வீடு சேர்நீர் வேலை கான்மடுத்து
ஊடு பேரினு முலைவி லாஙலங்
- தனியே வைத்தும் பொருள் கொள்ளலாம். இங்ஙனங் கொள்ளுமிடத்து இரண்டாமடிக்கு ‘யாவரும் தேவா மிர்தம் போன்று வசனிப்பர்’ என்று பொருள் கொள்க. சொன்மலை — சொற்களின் தொகுதி. பொன்மலை — மேருமலை. (பால: 35)
- 21 இனையவர்—மகளிர். கலை—வி த்தை முதலீயன. கழகம் கல்லூரி. பந்தாடுமிடம் சந்தனவனம்; எனினும் அம் மகளிர் உடல் சண்பகப்பூ மண முடைமையின் சண்பக வனமாகக் காணப்பட்டது. கலை தெரி கழகம் நந்தன வனம்; ஆயினும் அவ்வாடவர் மேனி மூல்லை மலரின் மணமுடைமையால் மூல்லை நிலம் போற் காணப்பட்டது. நறைவிரி புறவம்—மூல்லை மணம் வீசுகின்ற மூல்லை நிலம்.
- 22 பொற்பின்—அழகைப் போல். பொலிவு—நற்குண நற் செய்கைகள். அற்பு—அன்பு. கால மாரி—காலத்திற் பெய்யும் மழை.
- 23 இதுவரையிற் கூறிய கோசல நாட்டின் பல திறப்பட்ட சிறப்புகளை ஒரு நெறிப்படுத்தித்தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

கூடு கோசல மென்னாங் கோதிலா
நாடு கூறினாம் நகரங் கூறுவாம்.

14

இச் செய்யுள் ; மேல் வரும் பொருளையும் தோற்று வாய் செய்கின்றது. வீடு சேர—உலகம் அழிதலையடைய கால் மடுத்து—காற்றினால் மோதப்பட்டு, ஊடு—நாட்டினிடையே. நலம்—குண நலங்கள் ; சிந்தையிற் செய்கை, நல்லறம், உண்மை, பொலிவு, அங்பு, கற்பு முதலீய நலங்கள். கூடு—விலகாமற் பொருங்கி நின்ற. வேலை கரையிழுந்து பொங்கிவரும் பேராபத்து நேர்ந்த பொழுதும் சிலம் ஒழியாத நன்மக்களை யுடைய நாடு. அம்மக்கள் வரம்பிக்கின்த செயலை ஒரு பொழுதும் மேற்கொள்ளார்.

3. அயோத்திமா நகரம்

உலகத்தை விழுங்கும் பெருவெள்ளாம் உள்ளிட்ட காலத்தும் சீலங்குன்றுத் கோசல நாட்டின் சிறப்பு முந்தைய பாடத்திற் கூறப்பட்டது ; இதில் அத்தகைய நாட்டின் தலைநகராகிய வானுலகத்தவரும் இழிவதற் கருத்திபுரிகின்ற அயோத்திமா நகரின் மேம்பாடு கூறப்படும். வல்லாப்படியாலும் அளகாபுரியினும் அமராபுரி யினுங் தலை சிறந்த இந்கரில் கல்வி செல்வம் முதலீய வற்றின் விளையும் ஏற்றத் தாழ்ச்சியின்றி மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் ; தற்கால உலகின் கண்ணே மாந்தர் விழையும் சமத்துவம் ஆண்டு நிலவிற்று. யாவும் கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டு அன்பையும் அருளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட அறநெறி பற்றியொழு கலானுள தாய இன்பக் கணியைத் துய்த்தனர். இவை போன்ற சிறப்புகளை யுள்ளிட்ட அதன் தனிப் பண்புகளை ஆசிரியர் இங்கே கூறுகின்றார்.

[தெ. பா: நகரப்படைகள் :— 1, 4, 5, 7, 8, 12, 13, 15, 18, 27,
34, 39, 40, 59, 61, 62, 73, 74, 75]

24 சேவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தநற் போருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சோல் வவ்விய கவிஞர் ரணவரும் வடநூன் முனிவரும் புகழ்ந்தது வரம்பில் எவ்வுல கத்தோ ரியாவருந் தவஞ்சேய் தேறுவா னைதரிக் கின்ற அவ்வுல கத்தோ ரிழிவதற் கருத்தி புரிகின்ற தயோத்திமா நகரம்.

25 அயின்முகக் குலிசத் தமார்கோன் நகரு மாகையு மென்றிவை யயனூர் பயிலுற வற்ற படிபேரும் பாலு மிப்பேருந் திருநகர் ப்படைப்பான் மயன்முதற் றேய்வத் தச்சருந் தத்தம் மனத்தோழில் நாணினர் மறந்தார் புயரேடு குடுமீ நேடுநிலை மாடத் தீங்கர் புகலுமா றேவனே.

1

24 செவ்விய பொருள். மதுரஞ்சேர்ந்த பொருள். செவ்விய—சிறப்பு வாய்ந்த. இத்தகைய பொருளைப் புலப்படுத்த எழுந்த சொல் சீரிய கூரிய தீஞ்சோல். வவ்விய—பொருளை பற்றிப் பிடித்த. இத்தகைய சொல் வண்மை வாய்ந்த கவிஞரும் வடநூன் முனிவரும் புகழ்ந்தது அங்கரம். ஏறுவான் — ஏற்றும் பொருட்டு. ஆதரம்—விருப்பம். அருத்தி புரிகின்றது — ஆசையைத் தோற்று விக்கின்றது. சுவர்க்கத்தினும் மேற்பட்ட போகங்களை யுடையது இங்கரம்.

25 அயில் முகக் குலிசம் — கூர்மையான முகத்தையடைய வச்சிராயுதம். பயிலுறவுற்றபடி → பயிற்சி செய்து கொண்டதற் கேற்றபடி. மனத்தோழில் — மனத்தினால் வினைந்து அப்படியே படைக்குந் தொழில். புயல் தொடு குடுமி — மேகங்களைத் தொடுவது பேரங்கு காட்டும் சிகரங்கள்,

2

26 புண்ணியம் புரிந்தோர் புதுவது துறக்க
மேன்னுமீ தருமறைப் போருளே
மண்ணிடை யாவ ரிராகவ னன்றி
மாதவ மறத்தோடும் வளர்த்தார்
எண்ணருங் துணத்தி னவனினி திருந்திவ்
வேழுல காள்விட மென்றுல்
ஒண்ணுமோ வதனின் வேழேரு போக
முறைவிட முண்டென வுறைத்தல்.

3

27 அரசேலா மவண அணியேலா மவண
அரும்பெறன் மணியேலா மவண
புரசைமால் களிறும் புரவியுந் தேரும்
பூதலத்தி யாவையு மவண
விரசவார் முனிவர் விண்ணவ ரியக்கர்
விஞ்சையர் முதலினே ரேவரும்
உரைசெய்வேன் யானே யானபோ ததனுக்
துவமைதா னரிதரோ உளதோ.

4

28 வளர்த்தார் — ஸ்லீ நாட்டி னர். பெரிய தவத்தை அற
நெறி பிறழாமல் அனுட்டித்துக் காட்டியவர். எண்ண
ருங்குணத்தினவன். இனி திருந்து ஆளிடம். என்றுல்—
விசேடத்தை யுணர்த்துவதோரிடைச் சொல். போகங்
களுக்கு இருப்பிடமாகிய உலகம். உரைத்தல் ஒன்னு
மோ.

29 அவண— அல்விடத்திலுள்ளன ; குறிப்பு வினமுற்று.
புரசை—கழுத்திடு கயிறு. விரசவார் — மனங்கலந்து
வசிப்பவர். விஞ்சையர்—வித்தியாதரர். உவமை தான்
அரிதரோ உளதோ— அரிதின் முயன்றும் ஒரு உவமை
காண முடியுமோ ; இருந்தால் தானே அது கை கூடும்.

28 நால்வகைச் சதுரம் விதிமுறை நாட்டி
நனிதவ வயர்ந்தன பனிதோய்
மால்வரைக் குலத்தின் யாவையு மில்லை
யாதலா லுவமைமற் றில்லை
நூல்வரைத் தோடர்ந்து பயத்தோடும் பழகி
நுணங்கிய நுவலரு முணர்வே
போல்வகைத் தல்லா லுயர்வினே யேர்ந்த
தேன்னலாம் போன்மதில் நிலையே.

5

29 சினத்தயில் கோலைவாள் சக்கரங் தண்டு
சிலைமழுத் தோமர மூலக்கை
கனத்திடை யுருமின் வேருவருங் கவண்க
லென்றிவை கணிப்பில் கோதுகின்

28 விதிமுறை — சிற்ப நூல் விதிப்படி. நனி, தவ—ஒரு
பொருட் பன்மொழி. வரைக் குலத்தில் நாட்டப் பெற்று
உயர்ந்தன இல்லை; ஆதலால் மலைகளை உவமையாகக்
கூறுதல் பொருத்த மின்று. நூல் வரைத் தொடர்ந்து
பயத் தொடும் பழகி: அறிவுக்கும் மதிலுக்கும் சிலேடை;
நூல் வரை :— 1. நாளின் வரம்பு. 2. பிடித்த நூவின்
எல்லை. பயம்:— 1. நாற் பொருட் பயன். 2. அசழி ஸீர்.
உணர்வே போல் வகைத்து—அறிவைப் போன்ற தன்மை
த்து. உயர்வினேடு உயர்ந்தது—உயரமுள்ள பொருள்
எவ்வளவு உயர்ந்தது அந்த அளவிற்குத் தானும்
உயர்ந்து காணப்படுவது; ‘செலக் காண்கிற்பார் கானு
மளவும்’ மேலே செல்வது; அறிவு எப்படி எல்லை யின்றி
மேற் செல்லக் கூடுமோ அது போல இம் மதிலும்.

29 அயில்—வேல். உடையவன் சினம் உடையை மேல் ஏற்றிக்
சூறப்பட்டது. தண்டு—கதாயுதம். கனத்திடை ஒரு
மின் கவண்கல்— மேகத்திலே தோன்றும் இடியைப்
போன்று அச்சங் தருகின்ற கவண்கல். கொதுகு—

3

இனத்தையு முவண்த் திறையையு மியங்குங்
காலையு மிதமல நினைவார்
மனத்தையு மேறியும் போறியுள வென்றுன்
மற்றினி யுணர்த்துவ தேவனே.

6

30 பூணினும் புகழே யமையுமென் நினைய
போற்பினின் றயிர் நனிபுரக்கும்
யாணரேண் திசைக்கு மிருளற விமைக்கு
மிரவிதன் குலமுதல் நிருபர்
சேணையுங் கடங்கு திசையையுங் கடங்கு
திகிரியுஞ் சேந்தனிக் கோலும்
ஆனையுங் காக்கு மாயினு நகருக்
கணியேன வியற்றிய தன்றே.

7

கொசுகு. உவணத்திறை—கருடன். இயங்கும் கால்—
சஞ்சரிக்கின்ற காற்று. இதமல நினைவார் — தீங்கு
நினைப்பவர். மற்று—அசை.

30 அமையும்—சிறந்தது; தகுதியாகும். பொற்பு — சீரிய
ஓழுக்கம். யானர் என் திசைக்கும் இருளற இமைக்கும்
இரவி—அழகிய எட்டுத்திசையிலுமுள் இருள் அற்றுப்
போகும்படி ஒளி வீசுகின்ற சூரியன்; இங்ஙனமே வெங்
கத்திரோன் குலங்குபரும் புதிய வருவாயையுடைய எண்
திசையிலுமுள் பகவவரை வளிகெடுத்து ஒட்டி இருந்த
இடத்திலிருந்தபடி விளக்கினர் என்பது குறிப்பு. சேண்—
தேவருலகம். திகிரி — ஆஞ்ஞா சக்கரம். ஆனை—
கட்டளை. கதிரவன் ஒளி நின்ற நிலையிலிருந்தபடியே
ஆகாயம், திசை முழுதும் சென்று உலகை நடைபெறச்
செய்வது போன்று இவ்வரசர் திகிரியும் செங்கோலும்
ஆனையும் நின்ற நிலையிலேயே வானுலகம் எட்டுத் திசை
முதலையவற்றைக் கடங்கு பூவுலகத்தைப் பாதுகாக்கும்.
(அயோ : 94).

வேறு

அகழி

31 ஏதுகின்ற தன்கணங்க னோடுமேல்லை காண்கிலா
நாகமோன் றகன்கிடங்கை நாமவேலை யாமேலே
மேகமோண்டு கோண்டெடுமுந்து விண்தோடர்து
குன்றமேன்று ஆகநோங்கு நின்று தாரை யம்மதிற்கண் வீசுமே. 8

32 ஈரும்வாளின் வால்வி தீர்த் தேயிற்றிளம் பிறைக்குலம்
பேரமின்றி வாய்விரித் தேதிர்ந்தகூட் பிறங்குதீ
சோரவோன்றை யோன்றுமுன் றேடர்ந்து சீறிடங்கர்மா
போரில்வங்கு சீறுகின்ற போரரக்கர் போலுமே. 9

வேறு

மாளிகை

33 திங்களுங் கரிதென வெண்மை தீற்றிய
சங்கவேண் சுதையுடைத் தவள மாளிகை

31 தன் கணங்கள்—மேகக்கூட்டங்கள். எல்லை காண்கிலாக்
கிடங்கு. கிடங்கு—அகழி. நாகம் ஒன்று அகல் கிடங்கு
—பாதாள உலகம் வரையில் ஆழ்ந்துள்ள விசாலமான
கிடங்கு. நாம வேலை — அச்சங்தரும் கடல். குன்றம்
என்று — மதிலை மஸியென்று உட்கொண்டு. ஆக ம்
நொந்து — உடம்பு வருங்கி. நின்று — படிந்து நின்று.
அகழியின் நீர்ப்பரப்பும் மதிலின் உயரமும் கூறப்பட்டன.

32 சர்தல் — அறுத்தல். விதிர்த்து — அசைத்து. வாள்
போன்ற வாள். பேர—ஒளிவிளங்க. கண் பிறங்கு தீ.
இடங்கர் மா—முதலை. முதலைக்கு அரக்கர் உவமானம்.

33 சங்க வெண் சுதை—சங்கு சட்ட சுண்ணாம்புச் சாந்து.
தவளம் — வெண்ணிறம். வெண் சுதைக்குத் திங்கள்

வேங்கடுங் கால்பொர மேக்கு நோக்கிய
போங்கிரும் பாற்கடற் றாங்கம் போலுமே.

10

34 வானுற நிமிர்ந்தன வரம்பில் செல்வத்த
தானுயர் புகழேனத் தயங்கு சோதிய
ஊனமி ஸறநேறி யுற்ற வேண்ணிலாக
கோனிகார் குடிகள்தங் கோள்ளோ கான்றன.

11

கட்டிடம் முதலியன

35 போன்றேடர் மண்டப மல்ல பூத்தொடர்
மன்றுக எல்லன மாட மாளிகை
துன்றுக எல்லன மணிசேய் குட்டிமம்
முன்றில்க எல்லன முத்தின் பந்தரே.

12

உவமானம். வெம் கடும் கால் பொர — அச்சந்தரும் பெருங்காற்று வீசலால். மேக்கு நோக்கிய — மேல் நோக்கி எழும்பும். தரங்கம்—அலை.

34 தானுயர் புகழேன—தானே நிமிரும் புகழேன. புகழின் நிறம் வெள்ளை எனப்படும். ஊனம் — குற்றம். அற நெறி உற்ற—அறத்தின் வழியிலே செல்லலுற்று. கோன் —அரசன். அரசனை ஒத்த குடிகள். நிமிர்ந்தனவும் செல்வத்தனவும் சோதியனவுமாகிய மாளிகைகள் செங் கோலரசனைப் போன்று அறத்தின் வழி ஒ முகும் குடிகள் நிரம்பியிருந்தன.

35 பூத்தொடர் மன்றுகள்—மலர்த் தொகுதியாற் சமைக்கப் பட்ட மண்டபங்கள். குட்டிமம்—கற்கள் படுத்துச் செய்த மேடை. முன்றில்கள்—வீட்டு முற்றங்கள்.

மண்டபம் பூத்தொடர் போன்றும், மன்றுகள் மாளிகை போன்றும் குட்டிமம் செய்குன்றுகள் போன்றுமிருந்தன; முன்றில்கள் முத்தின் பந்தரையுடையன என்று பொருள் கொள்க.

நகரின் ஓளி

36 மின்னேன விளக்கேன வெயிற் பிழும்பேனத்
துன்னிய தமனியத் தோழில்த ஷைத்தவக்
கன்னின் னகர்நிழல் கதுவ லாலரோ
போன்னுல காயத்ப் புலவர் வானமே.

13

கடை வீதி

37 கோவையி னிதஞ்சேடேன் குறிக்கி லாதவத்
தேவர்தங் நகரியைச் சேப்பு கிள்றதேன்
யாவையும் விளங்கிடத் திகவி யின்கர்
சீவணங் கண்டபின் அளகை தோற்றுதே.

14

இன்றேல் ‘மண்டப மல்லாதன பூத் தொடர் மன்றுகள்; அவை யல்லாதன மணிகொள் குட்டிம முன்றில்கள்; அவை யல்லாதன முத்தின் பந்தர்’ என்று கொள்ள இமாம். (பால : 20).

36 வெயிற் பிழும்பு—குரிய கிரணத்தின் தொகுதி. துன்னிய தமனியம் — மிகவும் மாற்றுயர்ந்த பொன். கன்னி—அழிவின்மை. கதுவல்—மிகுதியாகப் படுதல். புலவர்—தேவர்,

37 அயோத்தியின் வரிசையிலே வைத்து எண்ணப்படாத அமராபுரி. இகவி—பகைத்து. ஆவணம்—கடைவீதி.

அமராபுரியைப் பற்றிப் பேசவே வேண்டாம்; அள காபுரியே எல்லாவற்று ஒம் விளங்குகின்ற தன்மையில் தானும் ஒப்பாகக் கூடும் என்று போட்டியிட்டுக் கடை வீதியைக் கண்டபின் தன்தோல்வீயை ஒப்புக்கொண்டது. கோவை — அயோத்தி, மதுரை, மாயை, கச்சி, காசி, அவங்தி, துவாரகை என்று முத்தி தரும் நகரம் ஏழு எனப் படும் வரிசை.

பலவகை ஒலிகள்

- 38 வளையோலி வயிரோலி மகர வீணையின்
கிளையோலி முழவோலி கிண்ண ரத்தோலி
துளையோலி பஸ்லியங் துவைக்குஞ் சம்மையின்
விளையோலி கடலோலி மெலிய விம்முமே.

15

பலவகை மண்டபங்கள்

- 39 மன்னவர் தருந்திறை யளக்கு மண்டபம்
அன்னமேன் னடையவ ராடு மண்டபம்
பன்னருங் கலைதேரி பட்டி மண்டபம்
உன்னரு மருமறை யோது மண்டபம்.

16

வேறு

நகர மாந்தர்

- 40 தேள்வார் மழையுங் திரையாழியு முட்க நாளும்
வள்வார் முரசம் மதிர்மாங்கர் வாழு மாக்கள்
- 38 வளை — சங்கு. வயிர் — ஊது கொம்பு. கிளையோலி—
இனங்களின் ஓசை. கிண்ணரம் — வீணையின் இனமான
தொரு வாச்சியம். துளை — துளைக்கருவி. பல் இயம்—
பல வகை வாத்தியம். சும்மையின் விளை ஒலி—ஆர
வாரத்தினாலுண்டான ஓசை. மெலிய — கீழ்ப்படும்படி.
விம்மும்—மேற்பட்டு ஒலிக்கும்.
- 39 பட்டி மண்டபம் — வித்தியா மண்டபம். இவை அங்
ங்களில் எங்குமுள்ளன.
- 40 தெள் வார் மழை—தெளி வான நீரைச் சொரிகின்ற
மேகங்கள். திரை ஆழி—அலைகளை யுடைய கடல். உட்க
—அஞ்ச. வள்வு ஆர் முரசம்—பெரிய தோற் கயிற்றுற்
கட்டிய முரசம். முரச அதிர்கின்ற பெரிய நகரம்.

கள்வா ரிலாமைப் போருள்காலவு மில்லை யாரும்
கோள்வா ரிலாமைக் கோடுப்பார்களு மில்லை மாதோ. 17

- 41 கல்லாது நிற்பார் பிறரின்மையிற் கல்வி முற்ற
வல்லாரு மில்லை யவைவல்லா ரல்லாரு மில்லை
எல்லாரு மேல்லாப் பெருஞ்சேல்வமு மெய்த லாலே
இல்லாரு மில்லை யுடையார்களு மில்லை மாதோ. 18

- 42 ஏகம் முதற்கல்வி முளைத்தேழுந் தெண்ணில் கேள்வி
ஆகம் முதற்றிண் பணைபோக்கி யநுந்த வத்தின்
சாகங் தழைத்தன் பரும்பித் தருமம் மலர்ந்து
போகங் கனியோன்று பழுத்தது போலு மன்றே. 19

‘மாக்கள்’ என்றமையால் சாதாரண மக்கட் குழுவி லும்
கள்வாரும் இரப்பாரு மில்லையென்பது கருத்து.

- 41 கல்வியி லும் செல்வத்தி லும் நகர மாந்தர்களிடையில்
ஏற்றத் தாழ்ச்சி இல்லை.

- 42 ஏகம் முதல்—ஓரு முதல். அதாவது விதை. எண்ணில்
கேள்வி ஆகு அ முதல் திண் பணை—கணக்கில்லாத நூற்
கேள்வியாகிய அழகிய முதன்மையான பெரிய கிளைகளை.
போக்கி — மேலோங்க விட்டு. தவத்தின் சாகம் — தவ
மாகிய இலைகள். அரும்பி—தோன்றி. போகம் கனி—
இன்பமாகிய கனி; கல்வி கேள்விகளினால் அங்பு முதலீய
ஒழுக்கமும் சிரம்பி இம்மையிலேயே அனுபவிக்கும் அழிய
விலின்பம். போலும்—அசை. இத்தகைய பேரின்பம்
போன்ற ஆண்டத்தை அங்கை மாந்தர் இம்மையிலேயே
பெற்று அனுபவித்தனர்.

4. தயரதனும் விசுவாமித்திர முனிவனும்.

இப் பாடத்தில் விசுவாமித்திர முனி வனிடம் தசரதன் இராமலக்ஞமனரை அடைக்கலமாக ஒப்புவித்த வரலாறு கூறப்படுகின்றது.

இராமாயண கதை நிகழ்ச்சியின் முதல் வித்துப் போன்ற இங்கிழங்சியை ஆசிரியர் சீரியதொரு முறையில் நாடகச்சவைப்படக் காட்சிப்படுத்துகின்றார். முனிவன் சற்று முன்னே வரக்கண்ட தயரதனுக்கு அவனுடைய பூர்வ வரலாறு நினைவில் எழு, நான்முகங்கு ஒப்பான அம்முனிவன் அனுகுதலும் கடிதெழுந்து அடிபணிந்து பற்பல முகமன் கூறி உபசரிக்க, முனிவனும் பொங்கிய உவகையனுப் பதிர் முகமன் கூறும் வாயிலாக அரசனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, தான் அவனுதவி கருதி வந்தமையைக் குறிப்பாக உணர்த்தினான். முனிவன் புகழுரை கேட்ட அரசனுடைய உள்ளத்தில் ஒருவராலும் கரை செய்ய வரியதொரு பேருவகைக் கடல் பெருகிற்று; அங்கிலையில் கைகூப்பி நின்று, “இனி யான் செய்வது இன்னதெனப் பணித்தருஙை” என்று கேட்டான். இங்கிலையில் முனிவன் முன்பு பேசியது போன்ற ஈரமீனாந்த இன்சொற்களை கிட்டு, கேட்ட மாத்திரத்தில், உயிரைப் பிளக்குங் கொடுமையான சொற்களைப் பேசலுற்று, ‘யானியற்றும் வேள்வியை நிருதா இடைவிலக்கா வண்ணம் ‘செரு முகத்துக் காத்தி’ எனக்கட்டளையிட்டு நின் புதல்வர் நால்வருள்ளும் கரியசெம்மல் இராமனைத் தருவாய்’ என்றான். இம்மொழி அரசனுள்ளத்திலெழுந்துவகைக்கடலைத் துயர்க்கடலாக மாற்றியது. போகா உயிரோடு சின்றிட்ட அரசன் ஒருவாறு தேறி முனிவனைப் பார்த்து, ‘சிறியன் இவன், பெரியோய்! வேள்வியை யானே காப்பேன்; எழுக’

என்றான். என்றாலும் முனிவோடெடுந்தனன். முனிவெடுத்த சீற்றமாய் முதிர்லாயிற்று. அவனது உள்ளக்கருத்தையுணர்ந்த வசிட்டன் அவனைப் பொறக்குமாறு வேண்டி, அரசனுக்கு நிலை மறைய விளக்கினான். அரசனும் இராமலக்ஞமனரை வரவழைத்து, “தந்தையும் கனித்தாயும் நீதே; இவர்க்கு இயெந்த செய்க” என்று கையடைப் படுத்தான். முனிவனும் எடுத்த சீற்றம் விட்டு இனிது வாழ்த்திப் பின்பு மைந்த ரூடன் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினான்.

இப்பகுதியில் ஆராய்தற்குரிய மற்றொரு பொருள் சார்ச்சி மூலம் கோசிக முனிவன் வரலாறு, குணம் முதலையற்றைச் சில அடைமொழிகளால் உய்த்துணரவைத்தமை. இப்பாடத்தின் முதலாஞ் செய்யுளிலேயே அவன் வரலாறும் குணமும் சருக்கமாகக் கூறப்பட்டன; பின்பு ‘எண்ணிலா அருந்தவத்தோன்’ என்றும், ‘மண்படைத்த முனி’ என்றும், ‘கழுத்த மரமுனி’ என்றும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஒரோ வோர் பொருட்பயன் கருதி அவ்வரலாறு சுட்டப்பட்டது. இங்கு இங்கனம் தொகுத்துக் கூறப்பட்ட பொருளெல்லாம் இந்தாலில் வேறு இடங்களில் சற்று விரித்துக் கூறப்படுகின்றன. (வேள்வி 12. 13. மிதிலைக்காட்சி 91. 137). இம்மாண் கதைக்கோரிநையாகிய இராமபிரானது தாடகையைத் தொலைத்த கைவண்ணமும் அகலிகைக் கனித்தாள் வண்ணமும் விரைக்கருங்குழலிக்காக வில்லிறநிமிர்ந்து வீங்கும் தோள்வண்ணமும் வெளிப்படுத்தகு அடியெடுத்துக் கொடுத்தது மல்லாமல் பின்பு அரக்கர் நீறுபட்டழிதற்கு வேண்டுங் கடவுள் வெம்படைகளையுமுவந்தனித்த இம்முனிவன் வரலாறு இக்காவியத்தில் ஏற்றதொரு பெற்றி, தொடுக்கப்பட்டமையின் பொருத்தம் அறிஞர் ஆராய்தற்குரியது.

43 மடங்கல்போன் மோய்ம்பினுன் முன்னர் மன்னுயிர் அடங்கலு மூலதும்வே றமைத்துத் தேவரோடு இடங்கோள்நான் முகசீனயும் பட்டப்ப ளீண்டெடுத் தோடங்கிய துனியறு முனிவன் தோன்றினுன். 1

வேறு

44 வஞ்சுமுனி எய்துதலு மார்பினணி யாரம் அந்தர தலத்திரவி யஞ்சவோளி விஞ்சக் கந்தமல ரிற்கடவுள் தன்வரவு கானும் இந்திர னேனக்கடி தேழுந்தடி பணிந்தான். 2

45 பணிந்துமணி செற்றுபு குமிற்றி யலிர்பைம்போன் அணிந்தலி சிட்டதி லருத்தியோ டிருத்தி இனைந்தகம வச்சர ணருச்சீனசெய் தீன்றே துணிந்ததேன் வினைத்தோடர் பேனத்தோழுது சொன்னுன். 3

46 மடங்கல்—ஆண் சிங்கம், மொய்ம்பு—வலிமை; மொய்ம் பினுன்—தசரதன். அவன் முன்னர் விசுவாமித்திர முனி வன் தோன்றினுன். ‘மன்னுயிர்.....தொடங்கிய துனியறு’ முதலிய அடைமொழிகள் முனிவன் வரக் கண்ட அரசன் மனத்தில் இயல்பாயெழுந்த சிங்தலையை யொட்டிக் கூறப்பட்டன. மேலும் இம்முனிவன் சிற்றங் கொண்டதைக் கூறும் சந்தர்ப்பத்தில் இப்பகுதி முழு வதையும் ‘மண்படைத்த முனி’, என்னுங் தொடரால் ஞாபகப்படுத்தி ஏற்ற பெற்றி பயன்படுத்திக்கொள்வர். சன்னு—இப்பொழுது, துனி—பெருங்கோபம்.

47 அந்தர தலம் — ஆகாயம், கந்தமலர் — வாசணையுள்ள தாமரை மலர்.

48 செற்றுபு குயிற்றி—நெருங்கப் பதித்து, அணிந்த—அழுகு செய்யப்பட்ட. தவிச — ஆசனம், அருத்தி — ஆர்வம், துணிந்தது—துண்டிக்கப்பட்டது.

46 நிலஞ்செய்தவ மென்றுணரி னன்றுநேடி யோயேன் நலஞ்செய்வினை யுண்டெனினு மன்றுநகர் நியான் வலஞ்செய்தவ னாங்கவேளி வந்தவிது முந்தென் குலஞ்செய்தவ மென்றினிது கூறமுனி கூறும். 4

வேறு

47 எண்ணைய முனிவராநு மிமையவரு மிடையுறேன் றடைய ராஞ்ச பன்னகமும் நகுவேள்ளிப் பனிவரையும் பாற்கடலும் பதும பீடத் தங்கருங் கற்பகநாட் டணிங்கரும் மனிமாட வயோத்தி யென்னும் போன்னகரு மல்லாது புகலுண்டோ இகல்கடந்த புலவு வேலோய் 5

46 நெடியோய் — உலகையெல்லாம் படைக்கத் தொடங்கிய, பிரமனை ஒத்த சிறந்த பெரியோன் என்பது போன்று அரசன் அவனைப்பற்றிக்கொண்டமுடிபுபற்றி இங்ஙனம் விளித்தனன். நகர் வந்த இது; நீ(யாக) வந்த இது; யான் வலஞ்செய்து வணங்க எளி வந்த இது; இது—இப்பெரும் பேறு; பேற்றின் காரணம்.....அன்று;அன்று; அது குலஞ்செய்தவம்.

47 முனிவரர்—தவசிரேட்டர்; வரம்—சிரேட்டம், பல் ககம்—பல மலைகள், பனிவரை—கைலாய மலை, பதும பீடத் து அங்கர்—பிரமனது பதுமாசனத்தையடைய அங்கரம். அணி—அழுகிய, புகல்—புகவிடம்; பற்றுக்கோடு, இகல் கடந்த—பகைவராகிய கடலைக் கடந்த, புலவு—மாழிசம்,

48 இன்றளிர்க்கற் பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கும்
நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து
கின்றளிக்குங் தனிக்குடையின் நிழலொதுங்கிக்
குரையிரந்து நிற்ப நோக்கிக்
குன்றளிக்குங் குலமணித்தோட் சம்பரஙைக்
குலத்தோடு தோலைத்து நீகோண்டு
அன்றளித்த வரசன்றே புரந்தரனின்
ருள்கின்ற தரச வென்றூன்.

6

49 உரைசெய்ய மளவினவன் முகநோக்கி
யுள்ளத்தி ஞேருவ ராலுங்
கரைசெய்ய வரியதோரு பேருவகைக்
கடல்பெருகக் கரங்கள் கூப்பி
அரைசெய்தி யிருந்தபய னெய்தினன்
மற்றினிச் செய்வதறுளு கேன்று
முரசெய்து கடைத்தலையான் முன் மோழியப்
பின்மோழியு முனிவ ஞங்கே.

7

48 இன் தளீர். இடை—இடையிடையே. புரந்தரன் — இங்
திரன், குன்று அளிக்கும்—மலையை ஒத்த, குலம்—மே
லான. முந்திய செய்யளில் படர்க்கையில் குறிப்பாகப்
புகழ்ந்தவன் இதில் நேரே வெளிப்படையாகப் புகழ்
கின்றுன்.

49 உள்ளத்தின்...கடல்—முனிவன் புகழுரையின் விளை;
அவன் முகம் நோக்கிய அளவில் மேலும் பெருகலுற்றது;
கரை செய்யவரியதாயிற்று, மற்று — விளைமாற்று,
அருஞுக என்று—தொகுத்தல் விகாரம். தலைக்கடை என்
பது — கடைத்தலை, என்றுயிற்று: இலக்கணப்போலீ.
முரசெய்து—முரசங்கள் முழங்குகின்ற.

50 தருவனத்துள் யானியற்றுங் தவவேள்விக்
கிடையூருத் தவஞ்சேய் வேர்கள்
வெருவரச்சேன் றடைகாம வெதுளியேன
நிருதரிடை விலக்கா வண்ணம்
செருமுகத்துக் காத்தியேன நின்சிறுவர்
நால்வரினுங் கரிய செம்மல்
ஒருவளைத்தங் தீடுதியேன உயிரிர்க்குங்
கோடுங்கூற்றி னுளையச் சோன்னுன்.

8

51 எண்ணிலா வருந்தவத்தோ னியம்பியசோன்
மருமத்தி னெறிவேல் பாய்த்
புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல்நுழைந்தா
லென்செவியிற் புகுத லோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
ஆருயிர்நின் றாச லாடக்
கண்ணிலான் பெற்றிழந்தா னெவழந்தான்
கடுந்துயரங் கால வேலான்

9

50 தரு—மரங்கள். வெருவர—அஞ்சம்படி. என—போல.
கூற்றின்—யமனைப்போல: இன்றேல், சொல்லினைல்;
அதாவது கேட்ட மாத்திரத்தில் உயிரை ஈரவதுபோன்ற
சொல்லினைல்; கூறிய பொருளேயன்றிச் சொல்லுங் தன்
மையும் உயிரைப் பிளப்பது போன்றிருக்கும்; அச்சொற்
களாவன “நிருதரிடை.....த...ந்திடுதி” என்பன. கரிய
செம்மல்—இராமன்.

51 எண் இலா அருந்தவத்தோன்—கணக்கில்லாத செய்தற்
கரிய தவஞ்செய்து சாபானுக்கிரக வல்லமையுடைய முனி
வன்; தசரதன் மனத்தில் அப்பொழுது எழுந்த
சிந்தனையை ஒட்டிய அடைமொழி. இயம்பிய சொல்—
நிறைமொழியாதலால் சொன்னபடி நடைபெறுதல்
தவிர்க்கவொண்ணைது; ஆதலால் இராமனைப் பிரிவதும்
சிச்சயம்; எனவேகடுந்துயர மூந்தான். புழை-துவாரம்.
உள் சிலாவிய—மனத்தி ஒண்டான். உந்த—வெளியே

52 தொடையூற்றின் ரேன்றுளிக்கு நறுந்தாரா
ஞேருவண்ணாங் துயர நீங்கிப்
படையூற்ற மிலன்சீறிய ஸிவன்பேரியோம்
பணிபி துவேற் பனிநீர்க் கங்கை
புடையூற்றுஞ் சடையானும் புந்தரனும்
நான்முகனும் புதுந்து செய்யும்
இடையூற்றுக் கிடையூறு யான்காப்பேன்
பெருவேள்விக் கேழுக வென்றுன்.

10

53 என்றனனென் றலுமுனிவோ டெழுந்தனன்மண்
படைத்தமுனி இறுதிக் காலம்
அன்றேனவா மெனவிமையோ ரயிர்த்தனர்மேல்
வேபில்கரங்த தங்கு மிங்கும்

தள்ள. ஆருயிர் நின்று ஊசலாட — உயிர் போகவும்
மாட்டாது தரித்திருக்கவும் இயலாது போவது வருவதாக
வருந்த. கண்ணிலான்—பிறவிக்குருடன். உவமைகளின்
பொருத்தத்தை ஆராய்ந்தறிக.

52 தொடை ஊற்று—இடைருது ஒழுகும் ஊற்று. படை
ஊற்றம்—படைப்பயிற்சி; போர்க்கள் அனுபவம். பெரியோம்—இவனுக்கு இரங்கியருள்க என்னும் குறிப்பிற்று.
பனி—செய்ய நின்ற கரும். இது—வேள்விகாத்தல்.
புடை—பக்கம். இடையூற்றுக்கு—இடையூற்றுக்கும்.

53 என்றனன்; என்றலும் முனிவோடு எழுந்தனன்—பெரு
வேள்விக்கு எழுக' என்று கூறியதும், முனிவனும் அரசன்
மீது கோபத்தோடு எழுந்தான், மண்படைத்த முனி—
'மன்னுயிரடங்கலும், உலகு, தேவர், நான்முகன் உள்
படப் படைப்பேன் என்று கோபத்துடன் தொடங்கிய
முனிவன்; இச்சொற்றெடுர் இமையோர் சிந்தனைக்கு
கோடி காட்டும் நிலையில் அமைந்தது. இறுதிக்காலம்

நின்றனவுங் தீரிந்த மீநிவந்த கோழுங்கடைப்
புருவம் நேற்றி முற்றச்
கேன்றனவங் ததுநகையுஞ் சிவந்தனகண்
ஸ்ரீருண்டனபோய்த் திசைக ளெல்லாம்.

11

வேறு

54 கறுத்த மாழுனி கருத்தை யுன்னிநி
போறுத்தி யென்றவற் புகழ்ந்து நின்மகற்கு
உறுத்த ஸாகலா உறுதி யெதுநாள்
மறுத்தி யோவெனு வசிட்டன் கூறினுன்.

12

அன்று என ஆம் என இமையோர் அயிர்த்தனர்—
உகாங்த கால எல்லை இன்னும் வரவில்லை; முன்பு உல
கைப் படைத்தவன் இப்பொழுது அழிப்பானே; அதனால்
அழியுங்காலம் வந்தது போலும் என்று தேவர்கள் பல
வாறு சந்தேகித்தனர். வெயில் கரங்தது—குரியன்
மறைந்தது. திரிந்த—கோள் முதலியவும் ஸ்லை மாறினா.
மீ சிவந்த—மேலே எழுந்த. இறுதிக்காலம் வந்துற்றதோ
என்று அஞ்சதற்குரிய அறிகுறிகளுக்கோன்றின. முனிவ
எடுத்த சீற்றமாக வளர்ந்தது.

54 கறுத்த—கோபித்த, மாழுனி—ஆனால் பெருமைவாய்ந்த
தவ முனிவன்; வசிட்ட முனிவன் ஆராய்ச்சியை ஒட்டிய
அடைமொழி. கோபமுடையவனுயினும் அருளும் நிறைந்
தவன்; வந்த கருத்தும் நன்று; ஆதலால் பொறுத்தி
என்ற புகழலானன். கருத்து—இராமனுக்கு உறுதி பல
செய்யுங்கருத்து. உறுத்தலாகலா—பிறரால் அடைவிக்க
முடியாத. நாள்—நாளில். மறுத்தியோ—அவ்வறுதிகளை
அடையாமல் நீ தடுக்கலாமோ.

- 55 பெய்யு மாரியாற் பேருது வேள்ளம்போய்
மோய்கோள் வேலைவாய் முடுது மாறபோல்
ஐய நின்மகற் களவில் விஞ்சைவந்து
எய்து காலமின் ரேதிர்ந்த தேன்னவே. 13
- 56 திருவிள் வாசகங் கோண்டு கோற்றவன்
திருவிள் கேள்வனைக் கோணர்மின் சேன்றேன
வருக வென்றனன் என்ன லோடும்வந்து
அருகு சார்ந்தனன் அறிவி ஞூப்ரான். 14
- 57 வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னேடும்
முந்தை நான் மறை முனிக்குக் காட்டிஙல்
தந்தை நீதனித் தாயும் நீ இவர்க்கு
எந்தை தந்தனன் இயைந்த செய்கேன்றுன். 15
- 58 கோடுத்த மைந்தரைக் கோண்டு சீங்தைமுந்து
எடுத்த சீற்றம்-விட் டினிது வாழ்த்திமேல்
- 59 மொய்—கூட்டம்; முந்திய வெள்ளங்களின் சேர்க்கை.
முடுகுமாறுபோல்—விரைந்து செல்வதுபோல். விஞ்சை-
வித்தை. முந்திய செய்யுளிற் குறிப்பிட்ட உறுத்தலாகலா
உறுதியின் தன்மையை விளக்கிறது.
- 60 கொண்டு—உட்கொண்டு. திருவிள் கேள்வன்—இராமன்;
தந்தை அஞ்பு மீதுரக் குறிப்பிட்ட பெயர். அறிவின்
உம்பரான்—யாவர்க்கும் மேம்பட்ட அறிவையடையவன்.
- 61 முந்தை—அநாதியான. இயைந்த செய்க—இவர் பருவத்
திற்கிசைந்த உறுதிகளைச் செய்தருள்க.
- 62 எடுத்த சீற்றம்—தலையெடுத்த சீற்றம்; முன்பு ஒரு
செய்யுளிற் கூறியதைத் தொகுத்துச் சுட்டிற்று. (பால: 53)
நலவக்கள் நீங்கினான். நலவு—ஆற்றம்; மற்றெரு

அதேத் வேள்விபோய் முடித்து நாமேலை
நடத்தன் மேயினான் நலவக்கள் நீங்கினான். 6

இராமனைப் படைக்க முற்படல் அன்றி தசரதனுக்குச்
சாபயிடல் இன்றேல் வந்த கருத்தைக் கைவிட்டு வெறுப்
புடன் திரும்புதல் போன்றன செய்யுங் துன்பத்தினின்
ரும் நீங்கினமையையிட்டு உவகை வழிவந்த மன ஆறுத
லோடு சென்றுன் என்பது குறிப்பு; அடைமொழி முனிவன்
சிந்தனையை ஓட்டி சின்றது.

5. முவருங் சென்ற கடுஞ்சுரம்.

கோசிக முனிவனும் குமரிருவரும் காமனுச்
சிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்ற பாலைவனத்தின்
இயல்பை வருணிப்பன இப்பாடத்திலுள்ள கனிகள்.

இவர்கள் சென்ற இப்பாலைவனம் முன்பு மருத
ங்லமாயிருந்தது. தாடகை ஏனைய அரக்கரடன்
கொன்றுமல் கூற்றமென்னத் திரிந்து ஆண்டுள்ள மன்னும்
பல்லுயிர்களை வாரித் தன் வாய்ப்பெய்து பாழ்படுத்திக்
கடுஞ் சுரமாக அழித்து மாற்றினான். அப்படிப்பட்ட
பாலைவனத்தில் ஆண்டு முழுவதும் வேனிற் பருவமன்றி
வேறில்லை; பகலிலும் இரணிலும் மாருத வெம்மை.
வெயிலுக்கு மறைவு தேடி முடுகீ யோடும் யானைகளை
ஆண்டுள்ள பெரும் பாம்புகள் தூரத்தி வளைத்துக்
கொல்லும். கானல் நீரையன்றி வேறு சீர்ப்பயை
மருந்துக்கு மில்லை.

இங்கனம் இக் கொடுஞ் சுரத்தை வருணிக்கும் ஆசிரியர் இதன் நிலை மாற்றத்திற்குக் காரணமான தாடகையை முதலிட்ட அரக்கரின் மாருக் கோபக்கணலை யும் புதிய கூற்றனையை தோற்றக்கையும் செயலையும் உட்கொண்டு, இனிவரும் தாடகை வகுத்திற்குப் படிப்பவர் உள்ளத்தைப் பண்படுத்துவது போன்ற முறையில் கூறுகின்றார்.

[த. ப: தாடகை வதைப் படம் :— 5—8; 10—15.]

- 59 பரிதீவா னவன்னிலம் பசையறப் பருகுவான் விருதுமேற் கொண்டுலாம் வேனிலே யன்றிவேறி இருதுவோன் றின்மையா ஸெரிச்டர்க் கடவுளாங் கருதின்வே முள்ளமுங் காணின்வேம் நயனமும். 1
- 60 படியின்மேல் வெம்மையைப் பகரினும் பகருநா முடியவே மிரவின்மு டிருஞ்சுவான் முகுமேவேம்
- 59 பரிதி வானவன் — குரியன். பருகுவான் — பருகும் பொருட்டு. விருது — வெற்றிக்கொடி. இருது — ருது; வேனில் முதலிய காலங்கள். யாவுங் கெடக் கருவறுத்த தாடகையைப் போலவே குரியனும் பசையறப் பருகுவான் விருது மேற்கொண்டு உலாவிற்று. எரிச்டர்க் கடவுள்— அக்கினி தேவன். வேம்—வேகும்.
- 60 படியின் மேல் வெம்மை:— படி—பூழி; அந்தப் பாலைவனத் தின் வெம்மை. முந்திய செய்யுள் சிலப்பரப்பின் மேலே உள்ள வெம்மையைக் கூறிற்று. இது அலைத் தன்னுட்கவர்ந்து கொண்ட நிலத்தின் வெம்மையைக் கூறுகின்றது. நா அடிமுதல் நுனி வரையில் வேகும். ஏ ன னி ஸ்

- விடியுமேல் வெயிலும்வேம் மழையும்வேம் மின்னினேடு இடியும்வே மென்னின்வேறி யாவைவே வாதவே. 2
- 61 விஞ்சவான் மழையின்மே லம்பும்வே லும்படச் செஞ்சவே செருமுகத் தமர்செயுங் தீற்னிலா வஞ்சர்தீ வினைகளான் மானமா மணியிழந்து அஞ்சினார் நெஞ்சபோ லென்றுமா ருதரோ. 3
- 62 பேய்பிளாங் தோக்கான் றலர்பெருங் கள்ளியின் தாய்பிளாங் துக்ககா ரகில்களுங் தழையிலா வேய்பிளாங் துக்கவேண் தரளமும் விடவரா வாய்பிளாங் துக்கசேம் மணியுமே வனமேலாம். 4
- 63 கண்கிழித் துமிழ்விடக் கனலரா வரக்கால் விண்கிழித் தோளிருமின் னையபன் மணிவெயில் இரவில் இருஞும் வான்முகடும் வேகும்; பகவில் வெயில், மழை, மின்னல் இடி முதலியனவும் வெந்து சாம்பலக்கும்; வேகாமல் சிற்பது ஒன்றுமில்லை. வான் முகடு — அண்ட முகடு. விடியுமேல்—உதயமானால்.
- 64 மழையின்—மழையைப் போல. செம் செவே — மிகவும் செம்மையாக. மணி—இரத்தினம். அஞ்சினார்—வஞ்சகச் செயலுக்கு அஞ்சின ஸீரார்.
- 65 பேய் பிளாங்தொக்க—பேய் அறைந்து பிளாங்தெறியப்பட்ட து போல. தாய்—அடிமரம். உக்க — வெளிப்பட்ட. கார் அகில்—கரிய சிறமுள்ள அகிற் கட்டை. வேய் — முங்கில். தரளம்—முத்து. சிறைந்துள்ளன என்று ஒரு சொல் வருவிக்க. அப்பாலைவனத்தில் இம்முன்றைய மன்றி வேற்றில்லை.
- 66 கிழித்து — பிதுக்கி. அரா அரசு — அங்கிலத்திலுள்ள பாம்பரசகள். காலுதல்—கக்குதல். மண் கிழித்து — மண்ணைப்பிளாங்து. பாம்பரசு உமிழுந்த மணிகள் வெயிலின்

மண்கிழித் தீடவேழங் சுடர்கள்மண் மகனுடற்
புண்கிழித் தீடவேழங் துருதியே போலுமே. 5

வேறு

64 புழங்கிவேம் பசியோடு புரஞ் பேரா
விழுங்கவங் தேதிரேதிர் விரித்த வாயின்வாய்
முழங்குதின் கரிபுகு முகே மீமிசை
வழங்குவேங் கதிர்கட மறைவு தேழியே. 6

65 ஏகவேங் கனலர சிருந்த காட்டினிற்
காகமுங் கரிகளுங் கரிந்து சாம்பின
மாகவேங் கனலெனும் வடவைத் தீச்சுட
மேகமுங் கரிந்திடை வீழ்ந்த போலுமே. 7

கொடுமையால் செங்கிறத்தோடு பிரகாசித்தன; அச்சுடர்
கள் வெயிலால் வெடித்த பூமிதேவியின் புண்களினின்று
எழும் இரத்தம் போன்றன.

64 புழங்கி—கொடிய வெயிலில் வெப்பத்தினுலே தவித்து.
வெம்பசியினுலே இரைதேடி அது கிடையாமையால் நிலத்
திலே புரஞும் பெரும் பாம்பு. அங்கிலையில் எதிர்ப்பட்ட
இரு யானையை விழுங்க வரும்; வந்ததும் யானை ஒடித்தப்ப
முயவும்; ஆனால் பாம்பு அதனை வளைத்துத் தூரத்தி அது
ஒடுமிடங்தொறும் வாய் அங்காங்தபடி முன்னே முன்னே
நிற்கும். வாயைத் தவிர வேறு புகுமிட மின்மையின்
யானை பினிறிக் கொண்டு ஒலமிட்டபடி அதனால்ளே
விரைந்து புகும். முடுகி—விரைந்து. இப்படி யானை
புகக் காரணம் மேலே சுடுகின்ற வெயிலுக்கு ஒதுக்கிடங்
தேடித் திரிந்தமை. ‘மன்னும் பல்லுயிர் வாரித் தன்
வாய்ப்பெய்யும்’ தாடகை முதலையிர அரக்கரைப் போலவே
அங்குள்ள பாம்புகளும் உயிர்களை வளைத்துக் கொல்லும்.

65 ஏக—தனிமையில். அரசிருந்த—தன்னிச்சைப்படி வீற்
நிருந்த. சாம்பின—விழுந்து கிடந்தவை; எழுவாய்:
மாகம்—ஆகாயம். இடை—இடையிடையே.

66 கானகத் தீயங்கிய கழுதின் தேர்க்குலம்
தானகத் தெழுதலாற் றலைக்கோண் டோடிப்போய்
மேனிமிர்ந் தெழுந்திடின் விசம்பும் வேமேனு
வானவர்க் கிரங்கிநீர் வளைந்த தோத்ததே. 8

67 எய்ந்தவக் கனலிடை யேழுந்த கானற்றேர்
காய்ந்தவக் கடுவனங் காக்கும் வேனிலின்
வேந்தனுக் கரசவீற் நிருக்கச் சேய்ததோர்
பாய்ந்த போற் காலுடைப் பளிக்குப் பீடமே. 9

68 தாவரு மிருவினை சேற்றுத் தள்ளாரும்
முவகைப் பகையரண் கடங்து முத்தியிற்
போவது புரிபவர் மனமும் போன்விலைப்
பாவையர் மனமும்போற் பசையு மற்றதே. 10

66 கழுது—பேய். கழுதின் தேர் — பேய்த் தேர். குலம்—
அவற்றின் கூட்டம். தான் — அந்த ஏக வெங்கனால்.
அகத்தெழுதலால்—நிலத்தினின்றும் எழுதலால். தலைக்
கொண்டு—மேவிருந்து விழும் கனலோடு கூடி அதிகப்
படுதலாலே. ஓடிப்போய் மேல் சிமிர்ந்து எழுமாயின்
வாலுலகமும் வெந்துவிடும் என்று இக்கனல் வட்டத்தை
நீர் வளைத்துக் கொண்டதைப் போன்றது.

67 கானல் தேர் — கானல் நீர்டுபோலக் காணப்படுவது.
காய்ந்த கடுவன மாதலால் கானல் தேரையன்றி வேறு
பிடமில்லை. கனல் பொற்காலுக்கும், நீர் பீடத்திற்கும்
ஒப்பாம். பாய்ந்த—நீண்ட.

68 ஒரு நகரை முற்றுகை யிட்டுக் கைப்பற்றும் வீரர்போல
என்பது குறிப்பு. தாவரும் இருவினை செற்று—துன்பம்
வருதற்குக் காரணமான இருவினைகளையும் ஒழித் து.
முவகைப் பகை—காமம், வெகுளி, மயக்கம். கடங்து—
வென்று. புரிபவர்—விரும்புபவர்; அன்றிச்செய்வோர்;
அதாவது மெய்ஞ்ஞாளிகள். பசை—சிலைடை; ஞானிகளு
க்குப் பற்று; பாவையருக்கு அன்பு. பாலைவனம் நீரின்
பசையே இல்லாது முழுவதும் வறட்சியாயிருந்தது.

6. தாடகை வதம்

தாடகை என்பவள் இயக்கர் குலத்திற் ரேன்றிய கூகேது என்பவன் மகள். அவளை, சுந்தன் என்னும் இயக்கர் தலைவன் மணந்து, மார்சன் சுபாகு என்னும் இரு மக்களைப் பெற்றுன். இகனாற் களிப்பு மிக்க சுந்தன் அகத்திய முனிவன் ஆச்சிரமஞ்சென்று அவன் மீது மரங்களைப் பறித் தெறிய அம் முனிவன் கோபக் கன்லோல விழிப்ப எரிந்து சாம்பராயினான். கணவ னிறந்தது கண்ட தாடகை கடுங் கோப முற்றுத் தன்னிரு மைந்த ருடன் அம் முனிவனை அறை கூவி யழைத்து நெருங்க, அவன் அவர்களை அரக்கராகும்படி சாப மிட்டான். அரக்கராக மாறிய மூவரும் எதிர் செய்யும் வலியிலராய் இராவணன் தாய் வழிப் பாட்டன் சுமாலியை யடைந்து அவனேடு உறவு பூண்டு வாழ்ந்தனர். தாடகை இராவணன் ஏவலால் இங்கு வந்து முனிவன் செய்யும் வேள்வியை நலியலாயினான். இந்தக் தாடகை மூவர்க்கும் முன்னே எதிர்ப்பட, முனிவன் விதியை மேற் கொண்டு இராமபிரான் அவளைக் கண்ணிப் போரிற் கொன்ற வரலாறு இப்பாடத்திற் கூறப்படுகின்றது.

இந்த வரலாற்றைக் கம்பர் ஒருவர் அயனிலே வின்று கண்டார் போலக் கண்கூடாம்படி ஒப்பற்ற முறையில் பொருஞ்கேற்ற ஒசை நலம் மிகும்படி கூறுகின்றார். தாடகையின் தோற்றம், அவனது வருகை, ஆர்ப்பு, பேச்சு, வர வர நிமிர்ந்து செல்லும் கோபம், போர்த் திறம், திண்ணீய வலிமை, வீழ்ச்சி முதலியவற்றை அந்தந்தச் சந்தர்ப்பத்துக் கேற்ற தொடை நயத்துடன் சீரிய முறையிற் காட்சிப் படுத்துகின்றார். இவற்றள் சிலவற்றின் வளர்ச்சிப்படிகளைக் காட்டும் திறம் சிந்தித்

அண்றப்பாலது. உதாரணமாக அவளுடைய பற்களின் தோற்றத்தைப் பற்றி நோக்குமிடத்து, முதலில் அவள் சாதாரண கோபத்தோடு வந்த பொழுது ‘எயிறென்னும் பிறைக் கடை பிறக்கிட மட்டத் த பிலவாயளாக’ தோன்றினால். பின்பு மூவரையுங் கண்டபின் கோபமும் கூடி மதித்தின் பாகமெனும் முற்றெயிறு அதுக்கினால். ஈற்றில் அளவு கடந்த கோபத்தோடு போர் செய்து மடிந்து கீழே கிடந்த பொழுது ‘தடியடை எயிற்றுப் பேழ்வாயுடன்’ தோன்றினால். மற்றொரு உதாரணம் அவளுடைய கோபக் கனல் வெளிப்பட்ட கண்ணின் வருணனை. முதலில் வந்த பொழுது ‘வடவைக் கனலிரண்டாய் நிறைக்கடன் முளைத்தென நெருப்பெழ விழித் தாள்.’ பின்பு மூவரையுங் கண்டதும், ‘மேகமலை விற்றுக விழித்தாள்.’ போர் தொடங்கும் பொழுது ‘தீய தன் வெங்கண் தீயோடு’ சூலத்தை வீசிப் புதிய குற்றைப்போல நின்றால். இங்கானம் அவள் தோற்றம் முதலிய வற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை ஒப்பிட்டு வளர்ச்சியின் படிகளை உய்த்துணர்க.

இப்பாடத்தில் இந்தால் முழுதோடும் இசைவற்ற இராமபிரான் உயர்குணத்தினாலுகு பண்டும், கண்ணிப் போரிற் காட்சிய வீரத் திறனும் செவ்விகிற் காட்டப் படுகின்றன. தாடகை ‘உயிர்க்குத் துண்ணென்னும் வினைத் தொழில் தொடங்கிய பொழுதும் இராமன் அவள் பெண்ணென வினைந்து வடிக்கணை தொடுக்கிலன்’. முனிவன் பல காரணங் காட்சி ‘அரக்கியைக் கோறி’ என்ற ஏவிப் பொழுது, ‘மெய்ய! நின்னுரை வேத மெனக்கொடு செய்கையன்றே அறஞ் செய்யுமாறு’ என்று கூறினானே யன்றி அப்பொழுதுங் கொல்ல முற்பட வில்லை. அரக்கி வீசிய கால வெந்தீ தன்னை நோக்கி வந்த பின்பே அம்பெய்தான்; அவ்வம்பும் அவள் விட்ட சூலத்தைத்துண்டித்தற்கே விடப்பட்டது. அவள் மேறும் போர் செய்து கண்மாரி பெய்த பின்பே

ஒரு சடுசரந்துரங்து அவனுயிர் கவர்ந்தான். மெய்வீரர்க்குள் பொறுமையும் நிதான மும் இந்தக் கண்ணிப்போரிலேயே வெளிப்பட்டன.

இராமபிரானுக்கு இயல்பாக உரிய விரைவும் பாவருங் கண்டு அதிசயிக்கும் கோலவிற் ரெழுவிலும் வெளிப்பட்டு நின்றன. தாடகை விட்ட சூலத்தைக் கண்டமாக்கிய அம்பு தொடுப்பதையோ, வில் வளைப்பதையோ, நாணேற்றியதையோ பக்கத்தில் நின்றவர்கண்டிலர். இவற்றை அவர் காண்பதற்குரிய கால எல்லைக்குள் எல்லாம் முடிந்து சூலம் துண்டங்களாக விழுந்ததையே காண்பாராயினர். எல்லாம் அவ்வளவு விரைவாகச் செய்து முடிக்கப்பட்டன.

[த. ப. தாடகைவதைப்படை: 47—56; 65—71; 73—77.]

69 கைவரை யென்த்தகைய காளையுரை கேளா
ஜிவரை யகத்திடை யடைத்தமுனி ஜை
இவ்வரை யிருப்பதவள் என்பதனின் முன்னம்
மைவரை நேருப்பேரிய வந்ததேன வந்தாள். 1

69 கைவரை—யானை, காளை—இராமபிரான், அவன் உரை—‘எங்குறைவது இத் தொழி வியற்றுவவள்?’ என்பது. ஜைவர்—ஜைம்பொறி. அடைத்த—அடக்கிய. இவ்வரை—சமீபத்திலுள்ள இந்த மலையே. மைவரை—கரிய மலை. மலை அவள் சரீரத்திற்கும் நெருப்பு செம் மயிருக்கும் ஒப்பு. ஈற்றடி அவள் தோற்றுத்தை ஒரு சொல்லில் தொகுத்துக் கூறிற்று; மேல் வரும் செய்யுள்களில் விரித்துக் கூறப்படும். உவமேயத்தினின்றே உவமான ம் விளங்கி வின்றது.

- 70 சிலம்புகள் சிலம்பிடை சேறித்தகழ் லோடும் நிலம்புக மிதித்தனள் நேளித்தகழி வேலைச் சலம்புக வனற்றறக ணங்தகனு மஞ்சிப் பிலம்புக நிலக்கிரிகள் பின்றேடர வந்தாள். 2
- 71 இறைக்கடை துடித்தபுரு வத்தனேயி றேன்னும் பிறைக்கடை பிறக்கிட மடித்தபில வாயள் மறைக்கடை யரக்கிவட வைக்கன லிரண்டாய் நிறைக்கடன் முளைத்தென நேருப்பேழ விழித்தாள். 3
- 72 கடங்கலும் தடங்களிறு கைகோடுகை தேற்று வடங்கோள நுடங்குமிடை யாள்மறுகி வானேர்
- 70 சிலம்புகள்—மலைகளை. செறித்த—கற்களாகப் பதித்த. காலும் சிலம்புகளும் பூமியிலே அமுந்தும்படி மிதித்தாள்; அதனால் பூமி நெளித்தது; அந்தக் குழியிலே கடல் நீர் உள்ளிடும்படி வந்தாள். அனல் தறுகண் அந்தகண்—நெருப்புப் போற் கொடிய தன்மையும் அஞ்சாமையுமுடைய யமன். அஞ்சி பிலம் புக—இவளைக் கண்டு பயந்து மலைக் குகையிலே ஓடி ஒளிக்க. சிலக்கிரிகள் பின் தொடர—இவள் வரும் வேகத்தால் பூமியிலே வெளுன்றிய மலைகள் பெயர்ந்து இவளைப் பின் தொடர்வது போன்று பின்னே விரைந்து செல்ல.
- 71 இறை—சிறிது, எயிறு என்னும் பிறை—பல்லாகிய பிறைச் சந்திரன்; இளம் பிறை போன்ற பல். கடை—கடை வாயிலே. பிறக்கிட—வெளியே விளங்கிக் காட்டும்படி. பிலவாய்—குகை போன்ற வாய். மறைக்கடை அரக்கி—வேத நெறிக்குப் புறம்பான நெறியிலே சென்ற அரக்கி. வடவைக் கனல்—வடவாழுகாக்கினி. நிறைக்கடல்—நீர் நிறைந்த கடல். வடவை சிவந்த கண்ணுக்கும் கடல் கரிய முகத்திற்கும் உவமானம்.
- 72 கடம் கலும்—மத நீரொழுகுகின்ற. தடங் களிறு—பெரிய யானைகள். அவற்றை துதிக்கையோடு துதிக்கை

இடங்களும் நேருந்திசையு மேழுலது மேங்கும்
அடங்கலும் நான்கவுரு மஞ்சானி யார்த்தாள். 4

73 ஆர்த்தவரை நோக்கினகை செய்தவரு மஞ்சக்
கூர்த்தநுதி முத்தலை யிழிற்கோடிய கூற்றைப்
பார்த்தேபிறு தின்றுபகு வாய்முழை திறந்தோர்
வார்த்தையுரை செய்தன எடிக்குமழை யன்னள். 5

74 கடக்கரும் வலத்தேனது காவலிதில் யாரும்
கேடக்கரு வறுத்தனே னினிச்சவை கீடக்கும்
விடக்கரி தெனக்கருதி யோவிதிகோ உங்புப்
படக்கரு தியோபகர்மின் வந்தபரி சென்றே. 6

முடிந்து ஆரமாக அணிந்ததனால் துவங்கின்ற இடையினன்.
மறுகி—மனங் கலங்கி (நடுங்க). உரும்—இட யோசை.
நனிமிகுசியாக.

75 ஆர்த்து அவரை நோக்கி நகை செய்து அவரும் அஞ்ச
உரை செய்தாள்; சூலத்தைப் பார்த்து எயிறு தின்று,
வாய் திறந்து உரை செய்தாள். நுதி—நுனி. அயில்—
சூலம். கூர்த்த நுதி என்பதற் கேற்பக் கொடிய கூற்று
எனப்பட்டது. எயிறு தின்று—கோபத்தாற் பற்களை
நெறுநெறனக்கடித்து. பகு வாய் முழை—பேரராவைப்
போன்று விரித்த வாயாகிய குகையைத் திறந்து. மேகம்
இடிப்பது போன்று உரை செய்தாள் என்பது புலப்பட
எழுவாய் ஈற்றில் நின்றது.

76 கடக்க அரும் வலம்—ஒருவராலும் மீறமுடியாத வளிமை.
காவல் இதில்—காவலுக்குட்பட்ட இந்த இடத்தில். கரு
அறுத்தனென்—வேரோடு அழித்தேன். விடக்கு—
மாமிசம். உந்த—தள்ள. பட—அழிய.

75 மேகமவை யிற்றுக விழித்தனள் புழங்கா
மாகவரை யற்றுக வுதைத்தனள் மதித்தின்
பாகமேனு முற்றேயி றதுக்கியயில் பற்று
ஆகமுற வுய்த்தெறிவ னென்றேதி ரழன்றுள். 7

76 அண்ணன்முனி வற்கது கருத்தேனி னுமாவி
உண்ணேன வடிக்கணை தோடுக்கில னுயிர்க்கே
துண்ணேனனும் வினைத்தோழில் தோடங்கியுள னேனும்
பேண்ணேன மனத்திடை பேருந்தகை நினைந்தான். 8

வேறு

77 வெறிந்த சேம்மயிர் வேள்ளேயிற் ரூளயில்
ஏறிந்து கோல்வேனேன் றேற்கவும் பார்க்கிலாச்
சேறிந்த தாரவன் சின்தைக் கருத்தேலாம்
அறிந்து நான்மறை யந்தனை கூறுவான். 9

75 இற்று உக—பொடியாய்ச் சிதறும்படி. புழங்கா—மனம்
வெதும்பி. மாக வரை—ஆகாயம் வரை அளாவிய மலை.
முற்றேயிறு—கோரப் பற்கள். தின் பாகம்—வலிய
கூறு; அதாவது பாதியளவு; நடந்து வந்த பொழுது ‘எயி
றென்னும் பிறை’ யானது கடுங் கோப முற்ற சிலையில்
‘மதித்தின் பாகமெனும் முற்றேயி’ ருக்க காட்டிற்று.
ஆகம் உற—மார்பிலே அழுந்தும்படி. எதிர்—எதிரிலே.
அழன்றுள்—கோபித்தாள்.

76 அண்ணல் முனீவன்—பெருமை பொருந்திய முனீவன்.
அது—அவள் மீது வடிக்கணை தொடுப்பது. வடிக்கணை—
கூர்மையான அம்பு. துண்ணேனனும்—அச்சங் தரும்.
பெருந்தகை—இராமன்; அவள் மீது இரங்கியமையால்
பெருந்தகை என்றார்.

77 வெறிந்த—நெறுங்கிய. ஏற்கவும்—போருக்கு எதிர்த்து
வரவும். பார்க்கிலா—அதைப் பொருட் படுத்தாத.

- 78 தீதென் றுள்ளவை யாவையுஞ் செய்தேமைக்
கோதென் றண்டிலள் இத்தனையே குறை
யாதென் றேண்ணுவ திக்கோடி யாளோயும்
மாதென் றேண்ணுவ தோமணிப் பூணினுய். 10
- 79 மன்னும் பல்லுயிர் வாரித்தன் வாய்ப்பேய்து
தீன்னும் புன்மையிற் றீமைய தேதைய
பின்னுங் தாழ்துழற் பேதைமைப் பேண்ணிவள்
என்னுங் தன்மை எளிமையின் பாலதே. 11
- 80 ஈறில் நல்லறம் பார்த்திசைத் தேனிவட்
சீறி நின்றிது செப்புகின் றேனேலேன்
ஆறி நின்ற தறனன் றறரக்கியைக்
கோறி யென்றேதி ரந்தணன் கூறினுன். 12
- 78 யாவும்—ஒன்று விடாமல் எல்லாவற்றையும்! கோது—
சாரமற்ற பொருள். குறை—செய்யாமல் நின்ற குறை.
இவளை என்ன வென்று எண்ணுவது? பெண்ணென்று?
பேயென்று?
- 79 வாரி—ஒன்றுகத் திரட்டி. புன்மை—கீழ்மை. தீமையது
—கொடியது. இவளோயும் ஏனையோரைப் போன்ற பெண்
பால் என்று கொல்லப் பின்வாங்கும் குணம். அறிவின்
பலவீனத்திற் பாற்படுமேயன்றி மன உறுதியின் பகுதி
யன்று.
- 80 ஈறு இல்—அழிவில்லாத. இவள் சீறி நின்று—இவளைக்
கோபித்து நின்று. ஆறி நின்றது அறன்று—இவள்
மீது சீற்ற மின்றி அமைதியாக நீ நின்றமை அற கெறிப்
பட்டசெயலன்று; எளிமையின்பாலது. கோறி—கொல்லுதி
எதிர்—முன்னின்று.

- 81 ஜிய னங்கது கேட்டற னல்லவும்
எய்தி னலது செய்கவேன் றேவினுல்
மேய்ய நீன்னுரை வேதமே னக்கோடு
செய்கை யன்றே வறஞ்சேயு மாறேன்றுன். 13
- 82 கங்கைத் தீம்புனல் நாடன் கருத்தையம்
மங்கைத் தீயனை யாஞ் மனக்கோளாச்
செங்கைச் சூலவேந் தீயினைத் தீயதன்
வேங்கட் டீயோடு மேற்சேல வீசினுள். 14
- 83 புதிய கூற்றனை யாள்புகைக் தேவிய
கதிர்கோள் மூவிலைக் காலவேந் தீமுனி
விதியை மேற்கொண்டு நின்றவன் மேலுவா
மதியின் மேல்வருங் கோளேன வந்ததே. 15
- 81 அறன் அல்லவும் எய்தினுல்—அறனல்லாத செயல்களும்
நேர்க்கால். மெய்ய—மெய்மையின் வழி நிற்பவனே!
- 82 மங்கைத் தீ அனையாள்—வடவைத் தீ, குதிரைத் தீ;
இவள் மங்கைத் தீ. பெண்ணுருவில் வந்த வடவைக்
கனல் போன்றவள். சூல வெம் தீயீனை—குலமாகிய
கொடிய நெருப்பை. வெம் கண் தீயோடு. மேற்சேல—
இராமன் மேலே செல்லும்படி. வீசினுள்—எறிந்தாள்.
மங்கைத் தீ யனையாள் சூல வெந்தீயீனை கண் தீயோடு
வீசினுள்; எல்லாம் தீ மயமாகத் தோன்றிற்று.
- 83 புதிய கூற்றனையாள்—குலம் வீசிய பொழுது அவஞ்சைடய
தோற்றம்: பழைய யமனைக் கொடுமையில் வென்றவள்.
புகைந்து—மனம் புகைந்து; கடுங் கோபத்தோடு. கதிர்
கோள்—ஒளியைக் கொண்ட; ஏவும் போது புகை கிளம்
பிற்று; போகும் போது நெருப்புக் கொழுந்து விட்டெறிந்
தது. கால வெம் தீ—அது மேல் வரும் பொழுது சங்கார
காலத்துக் கொடும் நெருப்புக் கான்றபடி சென்றது.
வீதீ—கட்டனை. உவாமதீ—பூர்ண சந்திரன். கோள்—
இராகு.

84 மாலு மக்கணம் வாளியைத் தோட்டதும்
கோல விற்கால் குனித்ததுங் கண்டிலர்
கால ணெப்பறித் தக்கடி யாள்விட்ட
குல மற்றன துண்டங்கள் கண்டனர்.

16

85 அல்லின் மாரி யனைய நிறத்தவள்
சோல்லின் மாத்திரை யிற்கடல் தூர்ப்பதோர்
கல்லின் மாரியைக் கைவதுத் தாளது
வில்லின் மாரியின் வீரன் விலக்கினுன்.

17

84 மாலும்—இராமபிரானும்; இப்பொழுது காட்டிய வில் வின் திறமை யாவ ரறிவையும் பிரமிக்கச் செய்தலால் ‘மால்’ என்று குறித்தார். அக்கணம்—மேல் வரு கோ ரென வந்த அக்கணம். தொட்டதும்—அம்பு தொடுத்ததையும். கோல வில் கால் குனித்ததும்—அழ கிய வில்லின் நுனியை வளைத்ததையும் கண்டிலர்; வில் வளைத்ததைக் காணப் புக்கவர் பார்வை வீழுமுன், வளைத்தல், நாணேற்றல், தொடுத்தல், குலத்தை அறுத்தல் எல்லாம் முடிந்து துண்டமாக இற்ற குலம் விழுதலையே கண்டனர்; எல்லாம் அவ்வளவு விரைவாக நடந்தன. காலனைப் பறித்து—யமனிடத்திலிருந்து பிடுங்கி. அற்றன வாகிய துண்டங்கள்.

85 இன—சாரியை. அல்—இருள். இருளையும் மேகத்தையும் ஒத்த நிறத்தவள். சொல்லின் மாத்திரையில்—நிகழ்ச்சியைச் சொல்லுதற் குரிய கால எல்லையில்; மிக விரைவில். (உயுத்த : 150) கல்லின் மாரி—கல்மழை. இரண்டு கைகளாலும் மாறி மாறி இடைவிடாமற் பெய்தாள். வில்லின் மாரி—வில்லினின்றும் பொழியும் அம்பு மழை.

வேறு

86 சோல்லோக்குங் கடிய வேகச்
சுசூரங் கரிய சேம்மல்
அல்லோக்கும் நீற்தி னள்மேல்
விடுதலும் வயிரக் குன்றக்
கல்லோக்கும் நேஞ்சிற் றங்கா
தப்புறங் கழன்று கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சோன்ன
போருளேனப் போயிற் றன்றே.

18

87 போன்னேஉங் குன்ற மன்னேன்
புகர்முகப் பகழி யென்னும்
மன்னேஉங் கால வன்காற்
நடித்தலு மிடித்து வானிற்

86 சுடு சரம் என்றமையால் சொல்—சாப மொழி; அகத்திய முனிவன் சாப மொழி போன்ற சரம். சொல் ஒக்கும் சுடு சரம். எங்ஙன மெனில், கடிய வேகச் சுடு சரம். கடிய சரம்—வயிரமான பொருளையும் ஊடுருவும் அம்பு. வேகச் சரம்—கடினமான பொருளைத் துளைத்தாலும் வேகம் அடங்காத சரம். சுடு சரம்—நெருப்புப் பட்டாற் போற் சுடுகின்ற அம்பு. கரிய செம்மல்—இராமன். அல்—இருள். நிறத்தினால்—தாடகை. அத்தகைய அம்பை இவள் மீது விட்டதும் அது கடிய சரமாதலால் அவளது வயிரக் குன்றக் கல்லை ஒத்த நெஞ்சிலை ஊடுருவிற்று; வேகச் சரமாதலால் அங்கெஞ்சிலை தங்காமல் அப்புறங் கழன்றது. அப்புறங் சென்றமைக்கு உவமானம் கல்லாப் புல்லர்க்குக் கற்ற நல்லோர் சோன்ன பொருள்.

87 புகர்முகப் பகழி—கூர்மையான நுனியை யுடைய அம்பு. கால வன்காற்று—ஊழிக் காற்று. கல் நெடு மாரி—நெடிய கல் மாரி. பெய்ய—என்றமையால் வீழ்ந்த பொழுதும் எடுத்த கற்களைக் கைவகுத்த ஸிலையில் வீழுந் தாள் என்பது பெறப் பட்டது. அசரி—இடி. ஊழிக்

கன்னெடு மாரி பேய்யக்
கடையுகத் தேழுந்த மேகம்
மின்னெடும் அசனி யோடும்
வீழ்வதே போல வீழ்ந்தாள்.

19

88 போடியடைக் கான மெங்குங்
குருதினீர் போங்க வீழ்ந்த
தடியடை யெயிற்றுப் பேழ்வாய்த்
தாடகை தலைகள் தோறும்
முடியடை யரக்கற் கந்நாள்
முந்தியற் பாத மாகப்
படியடை யற்று வீழ்ந்த
வேற்றியம் பதாகை யோத்தாள்.

20

காற்றதித்தல் அம்பு பட்டமைக்கும், கடையுகத் தெழுந்த
மேகம் மின்னெடும் இடியோடும் வீழ்ந்தல் மாரியனைய
நிறத்தவள் பிறை யெயிற்றேடும் அலறலோடும் வீழ்ந்த
மைக்கும் உவமானம்.

88 பொடி—பழுதி. குருதி நீர் பொங்க—உதிர வெள்ளம்
மிகும்படி. தடி—மாமிசம். எயிற்றுப் பேழ் வாய்—பற
களைல்லாம் வெளிப்படத் திறந்த வாய்; முன்பு பிறை
எயிறு; பொங்கிய வழி மதித்தின் பரகமெனும் முற்
றெயிறு; இப்பொழுது வீழ்ந்த நிலையில் தடி யுடை
எயிற்றுப் பேழ் வாயாக முழுவதும் தோன்றிற்று.
தலைகள் தோறும் முடியடை அரக்கன் — இராவணன்;
முதல்நாட் போரிலேயே சொல்லு மத்தனை யளவையில்
மணிமுடி துறப்பவ னதவின், அவனுடைய உயிருக்கு
மட்டுமன்றி முடிக்கும் வந்த ஆபத்துக்கு உற்பாதம்
என்பது காட்ட இவ்வடைமொழி வந்தன. உற்பாதம்—
துர் நிமித்தம். படி—பழு. பதாகை—கொடி.

89 கான்றிரிங் தாழி யாகத் தாடகை கடின மார்பத்து
ஊன்றிய பகழி வாழு டோழுகிய குருதி வெள்ளம்
ஆன்றவக் கான மெல்லா மாயின தந்தி மாலைத்
தோன்றிய சேக்கர் வானம் தோடக்கற்று வீழ்ந்த
தோத்தே. 21

90 வாசநாண் மலரோ னன்ன மாழுனி பணிம ருத
காகலாங் கனகப் பைம்பூட் காதுத்தன் கன்னிப் போரிற்
கூசிவா ளரக்கர் தங்கள் குலத்துயிர் குடிக்க வஞ்சி
ஆசையா லுழுலுங் கூற்றுஞ் சுவைசிறி தறிந்த தன்றே 22

89 கான் திரிந்து ஆழியாக—மருத வைப்பு காடாகி அக்
காடு மறுபடியும் நிலை மாறி ஒரு கடல் போலாகும்படி.
கடின மார்பம் — ‘வயிரக் குன்றம்’, போன்ற கடின
மார்பு. ஊன்றிய—நன்கு உருவிப் பதிந்த. ஒழுகை—மல்
யருவி போன்று இடையருது பொங்கி வெளிப்பட்ட.
ஆன்ற—விசாலமான. ஆயினது — (வெள்ளம்) பரந்தது.

90 வாச நாள் மலரோன் அன்ன மா முனி—பிரம தேவனைப்
போன்ற முனி. மலரோன் வெளியிட்ட வேதம் போன்று
இம் முனிவன் விதியும் மேற் கொள்ளற் பாலது என்பது
குறிப்பு; இராம பிரான் அங்கனங் கருதியமை பற்றிய
அடை மொழி. பணி—கட்டளை. காச—இரத்தினம்.
கனகப் பைம்பூண்—பசிய பொன்னாற் செய்த ஆபரணம்;
கன்னிப் போர—முதற் போர். கூசி—கூச்சங் கொண்டு,
குலம்—கட்டம். உழுமும்—சமயம் நோக்கித் திரியும்.
கூற்றும்—யமனும்.

7. மிதிலையிற் பிராட்டியைக் கண்டமை

கன்னி மாடத்திலே தோழியர் நடுவிலே நின்ற சிதாபிராட்டியின் பேரழகை முனிவன் பின்னே சென்ற இராமபிரான் கண்ட நிகழ்ச்சியை விரித்துக் கூறுவன் இப்பாடல்கள்.

இந்நாலில் பிராட்டியைப் பற்றி முதன் முதலாகக் கூறும் சந்தர்ப்பம் மிதிலைக் காட்சிப் படலத்திலேயே எழுகின்றது. அப்படல ஆரம்பத்திலேயே கம்பர் அவள் திருமகளே என்பதை “மையறுமலரின் சீங்கி.....வந்து செய்யவளிருந்தாள்” என்று சிதாற்றமூய் செய்து அடுத்தபடி அவள் வரமில் பேரழகினால் என்று ஒரு சொல்லால் தொகுத் துணர்த்தி, மறுபடி “ஆதரித்த முதில் கோல் தோய்த்து அவயவ மமைக்குஞ் தன்மையாதெனத் திகைக்குமல்லால் மதனற்கும் எழுத வொண்ணுச் சிதை” என்று ஒருவாறு விளக்கி, இப்பகுதியில் அவ்வரம்பில் பேரழகைக் கட்டுரைத்துச் செல்கின்றார். முதலாம் பாட்டில் சிதாபிராட்டியின் மேனியொளி, அவயவவமைப்பு, அமுத மொத்த தன்மை—இம் மூன்றும் ஒரு சேரப் பெற்றமையினால் விளையும் இன்பம் இவற்றை வகுத்துரைத்து, மேல்வரும் பாடல்களில் ஒவ்வொன்றையும் விரித்துக் கூறி, ஈற்றில் ‘எண்ணரு கலத்தினால்’ என்று விலை நாட்டுகின்றார்.

இந்த வருணனையை அடிமுதல் முடிவரையில் ஒவ்வொரு உறுப்பையும் பல திறப்பட்ட உவமைகளையிட்டுச் செய்யாமல் முழுவதையும் சமுதாயமாக வைத்துக் கூற வது குறிப்பிடற்பாலது. சூர்ப்பங்கை இராவணனிடம் பிராட்டியினழகை விரித்துரைக்கு மிடத்தும் இச்சிரிய முறைபற்றிக் கூறுகின்றார். (பாடம்: 28)

[தெ. ப. மிதிலைக் காட்சிப் படலம் : 21—27; 29—32; 34—35.]

91 பாகோக் குஞ்சோற் பைங்கிளி யோமே பலபேசி மாகத் தும்பர் மங்கையர் நாண மலர் கோய்யும் தோகைக் கோம்பி னன்னவர்க் கன்னம் நடைதோற்றுப் போகக் கண்டே வண்டின மார்க்கும் போழில்கண்டார். 1

92 உம்பர்க் கேயும் மாளிகை யோளி நிழல்பாய் இம்பர்த் தோன்றுங் நாகங் நாட்டி னேழில்காட்டிப் ப்பம்பிப் போங்குங் கங்கையி ஞாந்த படைமன்னன் அம்போற் கோயிற் போன்மதில் சுற்றும் மகழ்கண்டார். 2

91 பாகு—வெல்லப் பாகு. மாகத்து உம்பர் மங்கையர்—பெரிய மேலுலகத்துப் பெண்கள். பேசி, நாண மலர் கோய்யும் பெண்கள். நாண—பேச்சின் இனிமையைக் கண்டு நாண. தோகை அன்னவர், கொம்பின் அன்னவர். தோகை—மயில். கொம்பு—பூங் கொம்பு. சாயலில் மயிலையும் அழகில் பூங் கொம்பையும் ஒத்தவர். வண்டினம் ஆர்க்கும்—அன்னம் நடை தோற்றமைக்குப் பரிகசிப்பது போன்று ஒரு கூட்டமாக வண்டுகள் ஆரவாரங்கு செய்யும். வழியிலே சென்றவர்களது கவனம் பாகோக்கும் சொல்லினிமையால் இழுக்கப்பட, திரும்பிப் பார்த்த பொழுது அவர்கள் கண்ட காட்சி, அவர்கள் மனதிற் பட்ட வரிசையிற் கூறப்பட்டது.

92 உம்பர்—தேவர்கள். ஏயும்—தங்குதற்குப் பொருத்த மான சிறப்பினையுடைய. ஒளி—வரிசை. பாய—அகழி யிலே நெடுந்தூரம் பரங்குதோன்ற. இதனால் அகழியின் அகலம் உய்த்துணரவைக்கப்பட்டது. அப்படிப்பாய்ந்த ஒளி சிழல் தேவலோகத்தின் அழகைக் காட்டிற்று. இம்பர்—இவ்வுலகில். நாகர்—தேவர். பம்பி—மிகுந்து. கங்கையைப் போல ஆழந்த அகழி; மதிலைச் சூழ்ந்துள்ள அகழி. மன்னன்—சனகன்.

93 போன்னின் சோதி போதினின் நாற்றம் போலிவேபோல்,
தேன்னுண் தேனின் தீஞ்சவை செஞ்சோற் கவியின்பம்
கன்னிம் மாடத் தும்பரின் மாடே கழிபேடோடு
அன்னம் மாடும் முன்றுறை கண்டங் கயல்ஸின்ரூர். 3

93 போல் — அசை. கவி யின்பம் — சீதா பிராட்டி; கவி யின்பம் போல்பவளாகிய சீதா பிராட்டி.க்கு ஒரு பெயர் போல சின்றது. பொன்னின் சோதி, போதினின் நாற்றம் பொலிவு, தேனின் தீஞ்சவை இவற்றையுடைய சீதா பிராட்டி. பொன்னின் சோதி—வரம்பில் பேரழகு சடர் விட்டுப் பிரகாசிப்பதைக் குறிக்கும். ‘உருவ நாறும் வாங்கூர்ச் சோதி வெள்ளாம்’ (ஆரணிய: ११) போதின் இன் நாற்றம் பொலிவு—மலரினது நறு மணம், அழகு முதலியவற்றேருடு குடிய தன்மை: உறுப்பு முதலியவற்றின் இசைவற்ற சேர்க்கையழகினைக் குறிக்கும். தென் உண் தேனின் தீம் சுவை—வண்டுகள் படிந்துண்ணும் சிறந்த தேனினது இனிய சுவை; அவ்வழகு தெவிட்டாத இன்ப உருவாய் உணர்ச்சியிற் படிதலைக் குறிக்கும். இம் முன்றையும் முடையவள். இம் முன்று முடையையின் சொல் நயம், பொருள் நயம், ஒசை நயம் என்னும் முன்றையும் முடைய கவி யின்பம் போல்பவளாகிய சீதா பிராட்டி. கவி “உயிருக்கும், புக்குணர்வுக்கும்”; அது போலவே மேனி யொளியும் சாயலும் இன் சொல்லும் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் இயல் பினள். இத்தகையவளைக் கண்ணிமாடத்தின் மேவிடத் துள்ள முற்பக்கத்திலே கண்டு அதற்கு மேலே செல்ல மாட்டாது, அவ்விடத்தருகே சின்றூர். அன்பிலே மிகுந்த பெண் அன்னங்களோடு ஆண் அன்னங்கள் விளையாடா சின்ற முன்துறை. இச் செய்யுளில் சீதா பிராட்டியினது ‘மதனர்கும் எழுத வொண்ணு வரம் பில் பேரழகு’ வகுத்துக் கூறப்பட்டது. மேல்வருஞ் செய்யுள்கள் ஓவ்வொராற்றுன் விரித்துக்கூறும்.

- 94 சேப்புங் காலை சேங்கம் லத்தோன் முதல்யாரும் எப்பெண் பாலுங் கோண்வே மிப்போ ருவமிக்கும் அப்பெண் தானே மாயின் போதிங் கயல்வேரூர் ஒப்பேங் கேகோண் டேவ்வகை நாடி யுரைசேய்வேம். 4
- 95 உமையா லோக்கும் மங்கைய ரூக்சிக் கரம்வைக்கும் கமையாள் மேனி கண்டவர் காட்சிக் கராகானூர் இமையா நாட்டம் பெற்றில மென்றூர் இருகண்ணால் அமையா தேன்று ரந்தா வானத் தவரெல்லாம். 5
- 96 வென்றம் மானைத் தாரயில் வேலுங் கோலைவாளும் பின்றம் மானப் பேர்கய லஞ்சப் பிறழ்கண்ணேள்
- 94 எப் பெண்பாலும்—எப் பெண்பாலுக்கும். உவமிக்கும் அப்பெண்—இலக்குமி தேவி. தானே ஆயின் போது—அத்தாமரையானே சீதாபிராட்டியாக அவதரித்தாள். ஒப்பு—உவமிக்கும் பொருள். எந்த இடத்திலே பெற்ற எந்த முறையிலே ஆராய்ந்து கூறுவோம். அவனுக்கு அவளையன்றி வேறு உவமையில்லை.
- 95 ‘பொன்னின் சோதி’ என்றதை விரித்துக்கூறுகின்றது. கமை—பொறுமை. காட்சிக்கரை—அழகாகிய கடலுக்கு எல்லை. ‘எண்பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை யில்லையாம்’ (ஆரணிய: ३४). கானூர்—கானூராகி. அமையாது—முடியாது.
- 96 இது முதல் முன்று செய்யுள் ‘போதினின் நாற்றம் பொலிவு’ என்பதை ஓராற்றுன் விரிக்கும். அம்மானை வென்று. தார் அயில் வேல்—வெற்றிமாலை குடிய வேல். பின்ற — பின்னிடும்படி. மானம் — உவமிக்கப்படும் சிறப்பு. பேர் கயல்—போருக்குக் கிளம்புவது போன்ற பெயர்கின்ற கயல்மீன். மாளை முழுவதும் வென்று, வேல் வாள்களை புறங்கொடி ஓட்டி; போட்டியிடவரும் கயல்மீன் இடம் பெயரும்படி பிறழ்சின்ற கடலினும்

கம்பர் கவிதைக் கோவை

குன்றம் மாடக் கோவி னளிக்குங் கடலன்றி
அன்றம் மாடத் தும்ப ரளிக்கும் முதன்னாள். 6

97 பேருந்தே னின்சோற் பெண்ணில் ளோப்பாளோரு
பேண்ணைத்

தருந்தா னென்றுல் நான்முக னின்னுங் தரலாமே
அருந்தா அந்தக் தேவ ரிரந்தா லமிழ்தென்னும்
மருந்தே யல்லா தென்னினி நல்தும் மணியாழி. 7

98 தன்னே ரில்லா மங்கையர் சேங்கைத் தளிர்மானே
அன்னே தேனே ஆரமிர் தேயேன் றடிபோற்றி
முன்னே முன்னே மொய்ம்மலர் தூவி முறைசாரப்
போன்னே குழும் பூவி ஞேதுங்கிப் போலிகின்றுள். 8

பெரிய கண்ணினாள். (ஆரணிய: 117.) குன்றம் ஆட—
மந்தர மலை சுழலுதலாலே, கோவின்—‘கோ’ என்ற
அமுகைக்குரல் போன்ற ஆரவாரத்தோடு. மாடம்—
கன்னிமாடம். கடலமுதம் கதறக்கதற வருத்திப் பெறப்
பட்டது; இவ் வழுதம் கொம்பில் மலரும் பூவைப்போன்று
மாடம் தானே கனிந்தளித்தது என வேறுபாடு கூறப்
பட்டது.

97 பெருமை பொருந்திய தேன். தரும்—தாரும். தான்—
அசை. என்றுல்—என்று வேண்டினால். அருந்தா—
உண்ணோத; வேரேஞ்றையும் உண்ணோத. இரத்தினங்களுக்
குப் பிறப்பிடமாகிய கடல்.

98 முன்னே முன்னே—நடந்து செல்லு மீடங்களி லெல்லாம்
முற்பக்கமாக. மொய்ம்மலர்—நெருக்கமான மலர்.
முறைசார—முறைமையோடு ஸிற்க. பொன்—மகரங்தம்.
பூவின்—பூவின்மேல். ஒதுங்கி—நடந்து.

99 போன்சேர் மென்காற் கிண்கிணி யாரம் புளையாரங்
கோன்சே ரஸ்துன் மேகலை தாங்கிக் கோடியன்னார்
தன்சேர் கோலத் தின் னெழில் காணச் சதகோடி
மின்சே விக்கும் மின்னர சென்னும் படிநின்றுள். 9

100 கோல்லும் வேலும் கூற்றமு மென்னு மிவையேல்லாம்
வேல்லும் வேல்லும் மென்ன மதர்க்கும் விழிகோண்டாள்
சோல்லுங் தன்மைத் தன்றது குன்றுஞ் சுவருந்தின்
கல்லும் புல்லும் கண்டுரு கப்பேண் கனிநின்றுள். 10

99 ‘தென்னுண் தெனின் திஞ்சுவை’ என்பதை விரிக்கின்றது.
மென்கால் கிண்கிணி — மென்மையான காவிலணிக்க
சதங்கை. ஆரம்—இரத்தினமாலை. புளை ஆரம்—புளை
கின்ற பூமாலை. கொன்—பெருமை. மேகலை—இடுப்பில்
அணியும் மேகலாபரணம். தாங்கு—வருந்திச் சமங்து.
தன் சேர் கோலத்து இன் எழில்காண—தன்னுடைய பல
உறுப்புக்களின் இனிய சமுதாய அழகைக் காண.

100 இதுவும் அடுத்த செய்யுனும் ‘செஞ் சொற் கவியின்பம்’
என்பதை ஓராற்றுன் விரிப்பன. இவை யெல்லாம்—
இவற்றை யெல்லாம். வெல்லும் வெல்லும்—நிச்சயமாக
ஒருங்கே வெல்லும். மதர்க்கும் விழி—பெருமி தங்தோன்
ரும் பார்வையையுடைய விழி. சொல்லும் தன்மைத்து
அன்று—அழகு எழுத ஒண்ணூது; கரை காண ஒண்ணூது;
அதுபோலவே சொல்லவும் ஒண்ணூது. கடி ன மான
குன்று போன்ற உரம் படைத்த நெஞ்சமும் மெல்லிய
வலியில் ரெங்க சமும் செஞ்சொற் கவியின்பத்தில்
ஈடுபட்டு உருகி சிற்பது போல கல்லும் புல்லும் கண்ட
மாத்திரத்தில் உருகும்படி னின்றுள். பார்வையளவி
லேயே மான் வேல் வாள் கயல் முதலிய வற்றை வென்று
போலவே கண்டோர் யாவரும் மனஉரன் வேற்றுமை
யின்றி ஒரேமாதிரி உருகும்படி னின்றுள். பெண் கனி—
பெண்மை என்னும் மரத்திலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்டு
ஒருமுறை தோன்றும் அரிய கனிபோன்றவள்; பெண்
களுக்குரிய சீரிய பண்புகளை யெல்லாம் பத்தும் பத்தாகப்
பெற்று அவர்களுக்குத் தலைமை சான்றுள்.

வேறு

- 101 வெங்கள் விழிக்கோரு விழுவ மாயவர்
கண்களிற் காணவே களிப்பு நல்கலான்
மங்கையர்க் கினியதோர் மருஞ்சு மாயவள்
எங்கள்கா யகற்கினி யாவ தாங்கோலோ. 11
- 102 இழைகளுங் துழைகளுங் மின்னமே
மழைபொரு கண்ணினை மடந்தை மாரோமே
பழகிய வெனினுமிப் பாவை தோன்றலால்
அழகேனு மழுகுமோ ரழுகு பேற்றதே. 12
- 103 எண்ணரு நலத்தினு எனினையள் நின்றுழி
கண்ணேடு கண்ணினை கவ்வி யோன்றையோன்று
உண்ணவு நிலைபேரு துணர்வு மோன்றிட
அண்ணலு நோக்கினு னவளு நோக்கினாள். 13
- 101 அழகிய பொருள்களைக் கண்டு களிக்கும் பெருவிருப்ப
முள்ள கண். விழுவமாயவர்—இடையருது கிளரச்சி
யோடு காண்கின்ற அழகு மேம்பட்ட பெண்கள். மருஞ்சு—
அழுதம். எங்கள் நாயகன்—இராமபிரான். யாவதாம்—
கண்டால் யாதாய் முடியும்; அவன் மனம் எண்ணபாடு
படும். (ஆரணிய: 34).
- 102 இழை—ஆபரணம். குழை—காதணி. இன்ன—இவை
போன்ற பிற. மழை பொரு—மழை போன்று குளிர்ந்த.
அழகு எனும் அழகும்—அழகு தருவன என்று கருதப்
படும் அணிகலனும். ஓர் அழகு—முன்பு இல்லாத தனிச்
சிறப்பு. இயற்கையழகின் தனிச்சிறப்பு கூறப்பட்டது.
- 103 எண்ணரும் நலத்தினாள்—இதுவரையிற் சொல்லிய
வற்றை யெல்லாம் ஒரு சொல்லில் அமைத்துக் கூறுவது.
சொல்லுங் தன்மைத்தன்றுநற் போல சினைக்கவும்,
அரியது. நவம்—அழகு. இனையள்—இத்தகைய பெருச்
தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவள். கவ்வி—பற்றி. உண்ணூலு
தல்—அனுபவித்தல். நிலை பெருது—தரித்திருக்கலாற்
ருது. ஒன்றிட—ஒன்று படுதலாலே.

8. சீதா பிராட்டியை அந்திமாலை முதலியன நலிவுறுத்தமை.

இராம பிரானும் சீதா பிராட்டியும் ஒருவரை
யொருவர் கண்டதும் இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயமெய்
தினர்; இரண்டுடற்கு ஒருயிர் போலாயினர். பின்பு
இராமபிரான் முனிவனுடன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கி
மறைந்தனன். மறைந்ததும் கின்கையும் சிறையும் மெய்க்
நலமுமிழந்த பைந்தொடி ஒனியப்பாவைபோன்றனள்;
கண்வழிப்புகுந்த காதல் கோய் பாலுறு பிரை யென
உடல் முழுதும் பரந்தது. அப்பொழுது மனமதனும்
ஒரம்பெய்தனன். அனலிலிட்ட கொடி போல வருங்
திய அவளைத் தாதியர் துக்கிச் சென்று படுக்கையிற்
சேர்த்து விசிறி வீசி வெம்மையைத் தனிக்க முயன்ற
னர்; அதனால் வெம்மை இன்னும் மிகுந்தது. இங்கிலை
யில் தான் கண்ட ஆடவனது தோற்றம், அழகு முதலி
யன சமுதாயமாகவும் தனித் தனிபாகவும் வந்து
தோன்றி நலிய அவளைக்குறித்துப் பலவாறு வாய்ப்புலற்று
ஷின்றாள். இப்படிப் பலவற்றை எண்ணி மனம் உருகும்
பொழுது சூரியனும் அத்தமித்தான். அதன் பின்
வந்த அந்திமாலை, தென்றல், இருள், அன்றில், நிலவு
முதலீயன ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து நலிய அவள்
பட்ட ஆற்றெருஞைத் துயரத்தைப்பற்றிக் கூறுவன இப்
பாடல்கள்.

ஏற்கனவே மனமதன் நெஞ்சே இலக்காக எய்த
அம்பினாலும், கண்முன்னேன் தோன்றிப் பலவாறு வருத்
திய இராமபிரானது அந்தமில் அழகினாலும் நலிவுற்று
வெம்பிய சீதா பிராட்டியை மாலைக்காலம், தென்றல்

இருள், சந்திரன் முதலியன ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து, பின்வந்தது முன்வந்ததைவிட அதிகரித்த வலிமையோடு சூடு, அதனால் ஆற்றுமை வரவரக் கூடி, உடல் முழுவதும் வெந்து, தன் மலர்ப்பள்ளி பட்ட பாட்டைத் தானும் பட்டனள் என்று கூறுகின்றார்.

இங்கே கூறப்படும் வருணனைக் கொல்லாம் சீதா பிராட்டின் மனநிலையோடு தொடர்புற்ற வகையில் அமைந்துள்ளன. அடுத்து வரும் சூரியோதய வருணனை வேறு முறையில் அமைந்துள்ளது.

[தெ. ப. மதிலைக் காட்சிப் பட்டம் : 61—77, 79.]

104 அன்னமேன் னடையவட் கமைந்த காமத்தீ
தன்னையுஞ் சுவேது தரிக்கி லானேன
நன்னெடுஞ் கரங்களை நடுக்கி யோடிப்போய்
முன்னைவேங் கதிரவன் கடலின் மூழ்கினுன். 1

105 விரிமலர்த் தென்றலாம் வீச பாசமும்
எரிநிறச் செக்கரும் இருளுங் காட்டலால்

104 அமைந்த—உடம்பு முழுவதும் பொருந்திய. தரிக்கிலான் என — பொறுக்கமாட்டாதவன் போல. முன்னை — பழைமையான. நடுக்கி—தன்னையும் சுடும் என்ற அச்சத் தாலே நடுக்கி. மூழ்கினுன்—மறைந்தான்.

105 விரிமலர்த் தென்றல் — மலர்ந்த பூக்களிற் படிந்து வருகின்ற தென்றல். வீசபாசம் — வீசகின்ற பாசக் கயிறும். எரிநிறச் செக்கர் — தீயின் நிறம்போன்ற செவ்வானமாகிய செம்பட்டை மயிரும். இருள்—இருளாகிய கரிய நிறமும். காட்டலால்—வெளிப்படக் காட்டலால். அரியவள் — சீதாபிராட்டி. அனல் — காமத்தீ.

அரியவட் கனல்தரு மந்தி மாலையாங்
கருநிறச் செம்மயிர்க் காலன் தோன்றினேன். 2

106 மீதறை பறவையாம் பறையுங் கீழ்விளி
ஓதமேன் சிலம்போடு முதிரச் செக்கரும்
பாதக விருள்செய்கஞ் சுகமும் பற்றலாற்
சாதக மென்னவுக் தழைத்த மாலையே. 3

வேறு

107 கயங்க ளென்னுங் கனல்தோய்ந்து
கடிநாண் மலரின் விடம்பூசி
இயங்கு தென்றல் மன்மதவே
ளெய்த புண்ணி னிடைநுழைய

அந்தி மாலையாம் காலன். காலன்—யமன். அவள் கண்ணுக்கு அந்திமாலை யமனைப்போன்று தோற்றமளித் தது. தென்றல் பாசக்கயிருகவும், செக்கர் செம்மயிராகவும் இருள் கரிய நிறமாகவும், அந்திமாலை யமனுகவும் உருவகம்.

106 மீது அறை—மேலே ஆகாயத்திலே ஒவிக்கின்ற. பறை—வாத்தியம். கீழ் விளி — கீழே பூமியிலே ஒவிக்கின்ற. ஓதம் என் சிலம்பு—கடலாகிய காற்சிலம்பு. உதிரச் செக்கர் — செக்கர் வானமாகிய உதிரம். பாதகம்—துன்பம். இருள் செய்கஞ்சகம்—இருளாற் செய்யப் பட்டதுபோன்ற சட்டை, பற்றலால்—இங் நான்கையுங் கொண்டிருத்தலால். சாதகம் என்னவும் தழைத்த—யமன் போன்ற அந்திமாலை வரவர, சாதகம் என்னும் பூதம் போலவும் வளர்ச்சியடைந்தது.

107 கயங்கள் — குளங்கள். கனல் தோய்ந்து — உலை நெருப் பிலே உருக்கு முதலியவற்றைப் போலத் தோய்க்கப் பெற்று. கடி — வாசனை. நாள் மலர் — அப்பொழுது அலர்ந்த மலர். மலரின் விடம் பூசி—தோய்த்த வேலுக்கு

உயங்கு முணர்வும் நன்னலமு
முருகிச் சோர்வா ரூயிருண்ண
வயங்கு மாலை வானேக்கி
இதுவோ கூற்றின் வடிவென்றுள்.

4

108 கடலோ மழையோ முழுநீலக்
கல்லோ காயா நறும்போதோ
படர்பூங் குவளை நாண்மலரோ
நீலோற் பலமோ பானலோ
இடர்சேர் மடவா ரூயிருண்ப
தியாதோ வென்று தளர்வாள்முன்
மடல்சேர் தாரான் நிறம்போலு
மங்கி மாலை வந்ததுவே.

5

109 மைவான் நிறத்து மீனேயிற்று
வாடை யுபிரப்பின் வளர்சேக்கரப்
பைவா யந்திப் படவரவே
யின்னு விளைத்துப் பகைத்தியால்

விடம் புசுவதுபோன்று மலரின் மகரந்தம் பூசப்பெற்று.
உயங்கும் உணர்வு — ஏற்கனவே குற்றுயிர் போன்று
வருந்துகின்ற அறிவு. நன்னலம் — சிறை, பெண்மை.
அழகு முதலிய நலங்கள். சோர்வாளது உயிரை உண்ண.
வயங்கும் மாலை வான்—விளங்குகின்ற மாலைக் காலத்து
வான்.

108 காயா நறும் போதோ — வாசனையுள்ள காயம்பூவோ.
பானல்—கருநெய்தல். மடல் சேர் தாரான் — இராம
பிரான்.

109 அங்கி மாலையைப் பட அரவாக உருவகஞ் செய்து கூறுகின்றுள். இன்னுவிளைத்து—துன்பம் விளைத்து. எய்வான்

எய்வா ஞெருவன் கையோயா
ஊயிரு மொன்றே யினீயில்லை
உய்வா ஞூறவிப் பழிபூண
வுன்னே டெனக்குப் பதையுண்டோ,

6

110 ஆல மூலகிற் பரந்ததுவோ
ஆழி கிளர்ந்த தோ அவர்தம்
நீல நிறத்தை எல்லாரு
நினைக்க வதுவாய் நிரம்பியதோ
காலன் நிறத்தை யஞ்சனத்திற்
கலங்கு குழழுத்துக் காயத்தின்
மேலு நிலத்து மேழுகியதோ
விளைக்கு மிருளாய் விளைந்ததுவே

7

111 வெளிநின் றவரோ போய்மறைந்தார்
விலக்க ஒருவர் தணைக்காணேன்
எளியள் பேண்ணேன் நிரங்காதே
எல்லி யாமத் திருஞூடே

ஒருவன்—மன்மதன். இனி உய்வான் உற இல்லை. நீ
பகைத்தி; கையோயாமல் எய்வானெருவன்; இவற்றிற்
கிடையில் உயிர் பிழைத்திருக்கும் உபாயம் இல்லை.

110 ஆலம்—ஆலகால விடம். ஆழி கிளர்ந்ததோ — கடல்
பொங்கி எங்கும் பரந்ததோ. அஞ்சனம் — கருசிற
மூளைமை. காயம்—ஆகாயம். விளைக்கும் இருள்—
துன்பத்தை விளைக்கும் இருள். விளைந்தது—பெருகியது.

111 வெளிப்பட்டு சின்றவர். விலக்க — போதலைத்தடுக்க.
எளியள்—உதவியற்றவள், எல்லி யாமம் — இரவில்
இடையாயம். ஓளிந்துளின்று அம்பு எய்யும்—மாயசித்தை.
அளியென்—இரங்கத்தகும் சிலையினளாகிய யான்.

ஒளியம் பெய்யு மன்மதனு
குங்கிம் மாய முறைத்தாரோ
அளியேன் செய்த தீவினையே
அன்றி லாகி வந்தாயோ.

112 ஆண்டங் கஜையா னினையானினைந்
தழுங்கு மேல்வை யகல்வானைந்
தீண்ட நிமிர்ந்த பெருங்கோயிற்
சீத மணியின் வேதிகைவாய்
நீண்ட சோதி நெய்விளக்கம்
வேய்ய வேந்றங் கவைக்கித்
தூண்டல் செய்யா மணிவிளக்கின்
சடரா லிரவைப் பகல்செய்தார்.

113 பெருந்தின் ணேடுமால் வரைநிறுவிப்
பினித்த பாம்பின் மணித்தாம்பின்
விரிந்த திவலை யுதிர்ந்தமணி
விகம்பின் மீனின் மேல்விளங்க

112 அழுங்கும் எல்லை—வருந்தும்பொழுது. அகல் வானம்—
பெரிய வானுலகம். நிமிர்ந்த—உயர்ந்த. கோயில்—கன்னி
மாடம். சீத மணியின் வேதிகைவாய்—குளிர்ச்சி பொருந்
திய சந்திர காந்தக் கல்லாற்செய்த மேடையீழுள்ள
மணி விளக்கு—இரத்தின தீபம்.

113 வரை—மந்தர மலை. பெரிய திண்ணீய எந்திய மலை.
பாம்பு—வாசகி. மணித்தாம்பு—முறுக்கேறிய கடை
கயிறு. கடையும் பொழுது பரவிய நீர்துளிகளும் பாம்பி
னின்றும் வெளிப்பட்ட இரத்தினங்களும் ஆகாயத்தின்
கண்ணே தோன்றும் மீன்களைப்போல விளங்க. வருந்த
—கடல் வருந்த. கலக்கிய நாள்—கடைந்த காலத்திலே.
(கடலின்) அடியிலே இருந்த அழுதம் நிறைந்த பொற்

வருந்த அமரர் கலக்கியநா
எழுத நிறைந்த போற்கலசம்
இருந்த திடைவங் தேழுந்ததேன
வேழுந்த தாழி வெண்டிங்கள்.

114 வண்டா யயன்நான் மறைபாட
மலர்ந்ததோரு தாமரைப் போது
பண்டா லிலையின் மிசைக்கிடக்கு
பாரும் நீரும் பசித்தான்போல்
உண்டா னுந்திக் கடல்பூத்த
தோதக் கடலுந் தான்வேரேர்
வெண்டா மரையின் மலர்பூத்த
தோத்த தாழி வெண்டிங்கள்.

115 புள்ளிக் குறியிட்டென வோண்மீன்
பூத்த வானம் போலிகங்குல்
நள்ளிற் சேறிந்த விருட்டிழம்பை
நக்கி நிமிரு நிலாக்கற்றை

கலசம் அக்கடலிடத்தே தோன்றியது என் னும் படி
வெண்திங்கள் உதித்தது. பாற்கடலிலே பொற்கலசம்
எழுந்ததுபோல நீலக்கடலில் வெண்திங்கள் எழுந்தது.

114 வண்டு ஆய்—வண்டுபோன்று. தாமரைப்போது—
தாமரை மலரை. (கடல் பூத்தது). பிரமன் வண்டு
போன்றுள் என்றமையால் தாமரையின் பெருமையும்
உந்திக் கடலின் பரப்பும் உய்த்துனரற் பாலன. உண்டான்—திருமால். ஒதக் கடல்—அலைகளையடைய கடல்.
ஆழியினகண்ணே தோன்றிய வெண்திங்கள்.

115 புள்ளிகளை அடையாளமாக இட்டாற்போல ஒளி
பொருந்தியநட்சத்திரங்கள் மலர்ந்த வானத்திலே விளங்கு

கிள்ளோக் கிளவிக் கென்னாங்கோல்
கீழ்ப்பாற் றிசையின் மிசைவைத்த
வேள்ளிக் துப்பத் திளங்கமுகின்
பாளை போன்று விரிந்துளதால்.

12

116 வண்ண மாலை கைபரப்பி
உலகை வளைத்த வீருளேல்லாம்
உண்ண வெண்ணித் தண்மதியத்
துதயத் தேழுந்த நிலாக்கற்றை
விண்ணும் மண்ணும் திசையளின்த்தும்
விழுங்கிக் கொண்ட விரிநன்றீர்ப்
பண்ணை வெண்ணேய்ச் சடையன்தன்
புகழ்போ லெங்கும் பரங்துளதால்.

13

117 நீத்த மதனின் முளைத்தேழுந்த
நேடுவேண் டிங்க ளோனுந்தச்சன்
மீத்தன் கரங்க ளாவைபரப்பி
மிதுவேண் ணிலவாம் வெண்கதையாற்

கின்ற நிலாக்கற்றை. இரவின் நடுப்பகுதியிலே உள்ள தினிந்த இருளை கூக்கி மேலே விளங்குகின்ற நிலாக்கற்றை. கிள்ளோக்கிளவி—சீதாபிராட்டி. கிள்ளோ—கிளி. கிளவி—மொழி. என் ஆம் கொல்—என்ன துங்பத்தைச் செய்யாது.

116 வண்ணம்—நிறம். மாலை கை—மாலையாகிய கை கைய. உதயத்து—உதிக்கும்பொழுது. நிலாக்கற்றை சடையன் புகழ்போல் எங்கும் பரங்துளது. ‘விண்ணும்...விழுங்கிக் கொண்ட’—என்னும் பகுதி இரண்டுக்கும் பொது. விரிநன்றீர்ப் பண்ணை—பரவிய நல்ல நீர்வளம் மிக்க வயல். வெண்ணேய்—திருவெண்ணேய் நல்லூர். கீர்த்தி வெண்ணிறம். (பால: 34).

காத்த கண்ணன் மணியுந்திக்
கமல நாளத் திடைப்பண்டு
பூத்த வண்டம் பழைதென்று
புதுக்கு வானும் போன்றுளதால்.

14

118 விரைசேய் கமலப் பெரும்போது
விரும்பிப் புதுந்த திருவினேடும்
குரைசேய் வண்டின் குழாமிரியக்
கூம்பிச் சாம்பிக் குவிந்துளதால்
உரைசேய் திகிரி தனையுந்டி
யோருகோ லோச்சி யுலகாண்ட
அரச ஞெதுங்கத் தலையேடுத்த
குறும்பு போன்ற தரக்காம்பல்.

15

119 நீங்கா மாயை யவர்தமக்கு
நிறமே தோற்றுப் புறமேபோய்
ஏங்காக் கிடக்கு மெறிகடற்கு
மேனக்குங் கோடியை யானுயே

117 நீத்தம்—கடல். மீ—மேலே. கமல நாளம்—நாடிக் கமலத்தினது நாளத்தினிடமாக. பூத்த—தோன்றிய.

118 விரை—வாசனை. குரை—சப்தம். இரிய—நீங்க. கூம்பி—இதழ்குவிந்து. சாம்பி—வாடி. உரைசேய் திகிரி—எல்லாராலும் உயர்த்திக் கூறப்பட்ட ஆங்நாசக்கரம். உருட்டி—செலுத்தி. ஒதுங்க—மறைய. குறும்பு—குறுஙில மன்னன். அரக்கு ஆம்பல்—செவ்வாம்பல்.

119 நீங்கா மாயையவர்—மறைந்து போனபின்பும் கண்முன்னே தோன்றுவதுபோலக் காண்பிக்கும் மாயையிலே வல்லவர்; இராமபிரான். நிறமே...ஏங்காக்கிடக்கும்—கடலுக்கும் பிராட்டிக்கும் சிலேடை. நிறமே தோற்று—தன்

இங்கா நின்ற விருளாய்வங்
துலகை விழுங்கி மென்மேலும்
வீங்கா நின்ற கருஞ்சூப்பி
னிடையே யேழுந்த வெண்ணேருப்பே. 16

வேறு

120 கோடியை யல்லைந் யாரையுங் கோல்கிலாய்
மடிவி லின்னமு தத்தோடும் வந்தனை
பிடியின் மென்னடைப் பெண்ணே டென்றுசேலைக்
சுடுதி யோகடற் ரேன்றிய திங்களே. 17

121 சீக்க மின்றி நிமிர்ந்த நிலாக்கத்திர்
தாக்க வெந்து தளர்ந்து சரிந்தனள்
சேக்கிக் யாகி மலர்ந்தசேந் தாமரைப்
ழுக்கள் பட்டதப் பூவையும் பட்டனள். 18

நிறம் ஒப்பாகாமையாலே தோல்வியுற்று. 2. மேனியின்
நிறத்தை இமந்து. புறமேபோய்—1. உலகிற்கு வெளியே
சென்று. 2. ஒரு ஒதுக்கிடம்போய். எங்காக்கிடக்கும்.
1. மெலிந்த களை குரலுடன் ஏங்கியபடியிருக்கும். 2.
மனம் ஏங்கிப் படுக்கையிலே கிடக்கும். கரு நெருப்பு—
இருள்; அதன் கண்ணே எழுந்த வெண்ணேருப்பு—
சந்திரன்.

120 மடிவு—மரணம். அமுதத் தொடும் பெண்ணேடும்
வந்தனை. கடல் கடைந்தபொழுது இலக்குமியுடன்
அமுதமும் சந்திரனும் தோன்றின. பெண்ணேடு உடன்
பிறந்த நீ என்னை வருத்தலாமோ? கடல் தோன்றிய—
இப்பொழுதும் சூளிர்ந்த கடலினின்றும் உதித்த.

121 சீக்கம்—புகாத இடம். தாக்க—மேலே தாக்குதலால்,
வெந்து—உடல் முழுதும் வெந்து. சரிந்தனள்—படுக்கை
யினின் றும் கீழே விழுந்தனள். சேக்கை—பள்ளி. அப்
ழுக்கள் பட்டபாட்டை அவளும் அனுபவித்தாள். பூவை
—கிளி.

9. சூரியோதய வருணை.

சீதாபிராட்டியும் இராமபிரானும் விரிவாற்றுமை
யினால் ஊழி பலவாக நீண்ட ஓரிவு கழிந்து மறுநாள்
விடிந்தது. அந்த நாட் சூரியோதயத்தைப் பல படியா
ஆம் வருணைப்பன இப்பாடல்கள்.

இந்த நாளில் வேறு இடங்களில் வரும் சூரியோதய
வருணைக்கும் இதற்கும் ஒரு பிரதான வேறுபாடு
காணப்படுகின்றது. ஏனைய இடங்களில் வருவன
சந்தர்ப்பம், முன்பின் கதை கிடமிக்கி, பாத்திரங்களின்
மனோபாவம் இவற்றேடு தொடர்புற்ற உலவமை, உருவகம்,
தற்குறிப் பேற்றம் முதலிய அணிகளால் அமைந்
துள்ளன. இந்த வருணை அங்கங் தொடர்புருது
பொதுவாகவும் சற்று விரிவாகவும் காணப்படுவது;
மேலும் பலதிறப்பட்ட அணிகள் கலந்து விரிவியுள்ளன.
இராமாயணக் கதை முழுவதற்கும் பொதுவாக விறவப்
பட்ட ஒரு உதயகால வருணையை ஒப்ப அமைவற்றது.

இக்கதை, இராவணவதமாகிய இலக்கு நோக்கி
இயங்க ஆரம்பித்த நாள் இந்த நாள் இன்றையதினம்
நிகழ்ந்த சம்பவம் இராமபிரான் வில்லிருத்தமையே.
இக்கதைப் பொருஞ்கு ஆகாரமான இந்திகழச்சி நடை
பெற்ற நாள் மூவுக்குமுக்கும் ஒரு விடிவகாலத்தைக்
கொணர்ந்த நன்னாகும். வாசமலர்ந்த தேங்கோதை
யாளாகிய சீதாபிராட்டியின் ஆழ்துயரமும் தொல்லாழித்
துயிலாதே துயராழி மொடுக் கடலுள் துயில்கின்ற சிலை
தடக்கைக்கொண்ட கொண்டவின் தனிமையும் தீர்க்கின்ற
நாள். சனகனுள்ளிட்ட மிதிலை மக்களைப் போலவே
தேவரும் முனிவரும் அசர வருக்கமாகிய புதையிருளி
னழுந்திய நாலழும், சிதையுமனத்திடருடைய செங்கமல்

முகமலரக் கானும் நன்னாள். ஆதலால் இத்தகைய நாட்டு சூரியோதயத்தைக் கம்பர் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களோடு இசைவியாது, கதையின் முழுப் பொருளையும் உட்கொண்டு, ஒரு தனிப்பட்ட அமைப்பெய்துமாறு. தாமே வந்து பின்னி மிடைந்த பலதிறப்பட்ட அணிகள் செறிய, தம்முடைய கவிதைப் பண்பாடு விளக்க, விழுமிய ஒசையுடன் நிமிர்ந்து செல்லும் ‘செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்பொருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் வல்விய’ கவிகளாற் புனைந்துரைக்கின்றார்.

இப்பாடல்களில் இடம் பெற்ற தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த உவமை முகலியவற்றின் பொருத்தமும் சிறிது ஆராயற் பாலது. உதயகிரியில் தோன்றிய சூரியனுக்கு, அழித் தற் கடவுளாகிய கற்றையஞ்சடை முடியன்னளின் திரிபுர மெரித்த நுதல் விழியையும், அவனது விரிந்த கதிர்களுக்கு அக்டவுள் ஊழியிறதியின் பின் நடம் புரிந்திலையில் விரித்த பொற்சடையையும், உவமையாக இவ் வருணனையின் முதலிலும் முடிவிலும் அமைத்துக் கூறியது அரக்காது பேரழிலைக் கூறும் கதைப்பொருளுக்குப் பெரிதும் இயைந்தது. உதயகிரி சிவந்து சிற்றமையை இராவணனால் முன்னம் பங்கமுற்ற எண்டிசைக்கரியி ணேன்றுகிய இந்திரன் திசைக்குரிய யானை, அரக்கனழி வால் துயர் நீங்கி அணிபெற விளங்கியமைக்கு அறிகுறியாக, அதன் நெற்றியிலிட்ட சிந்தார திலகத்திற்கு ஒப்பிட்டுரைத்ததும் அங்கனமே மிகவும் ஏற்படுத்தது. (பாடம் 41 : பாட்டு 7 பார்க்க) இனி மூன்றுஞ் செய்யுளில் வருகின்ற உவமை ஒரு தனிச் சிறப்பிற்று. உவமானம் விரிவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டு, பலபடிகளில் பண்பினை உயர்த்தி நின்று, அடை சில அடுத்தும் அமைந்துளது; விரிந்துசெல்லும் உவமானத்தின் கூறுகள் தனித் தனி உலமேயத்தோடு நேர்ப்படாது நிற்ப, பொதுப் பண்பு சிலேடையாக அமைந்துளது. இத்தகைய தனி யமைப்பு பதினாண்டின் முடிவில், இராமபிரானை ஆவ

லோடு எதிர்பார்த்து அவன் வரவு நோக்கி எதிர் சென்ற பரதனது தாமரை முகமலர்ச்சியையும் நகரமாந்தரது ஏகோபித்த அக மலர்ச்சியையும் நிலையில் தோற்றுவிக் கின்றது. நான்காம் பாட்டுலமைந்த பல்லங்காரப் பண்புகள் இராவணநிதியை யெல்லாங் கொன்று ஏறு சேவகத்தோடு இராமபிரான் போர்க்களத்தே நின்ற நிலையில் அங்குக் குழுமிய வானவராதியோர் அடைந்த ஆனந்தத்தையும் அங்கு நிகழ்ந்த ஆராவாத்தையும் கண் முன்னே தோற்றுவிப்பன.

[த. ப. மிதிலை காட்சிப் படங்கள் : - 150—153.]

122 ததையுமலர்த் தாரண்ண லிவ்வண்ண
மயலுழந்து தளரு மேல்வை
சிதையுமனத் திடருடையச் சேங்கமல
முகமலரச் செப்ப வெய்யோன்

122 ததையும் — நெருங்கிய. அண்ணல் — இராமபிரான். மயலுழந்து—காதல் நோயால் வருங்கி. தளரும்பொழுது வெய்யோன் உதித்தான். சிதையுமனத்து இடர் உடைய முகம் மலர — முப்புரத்தரக்கரால் துங்புற்று வருந்திய சிட்டரது சிதைவுற்ற மனத்துயரம் நீங்கி முகம் மலர்ந்தது போலப் பிரிவினால் நெங்கவர் மனத்தின் இடர் முழுவதும் நீங்கி முகம் மலரும்படி. உதயகிரி சிவபெருமர் னகவும், இருள் அவர்போர்த்த யானைத்தோலாகவும், சூரியன் அவர் நெற்றிக்கண்ணாகவும் உருவகம். புதை இருளின் யானை—ஆழந்த இருளாகிய யானை. எழுகின்ற புகர்முக யானை—மேலே தோன்றுகின்ற செம்புள்ளிகளை யுடைய யானை. தீணி யிருளில் மேலே எழும் நட்சத் திரங்களைப் போன்று கரிய நிறமுள்ள யானையின் முகத் திலே செம்புள்ளிகள் தோன்றுவன். யானையின் தோலாகிய போர்வை. உதயகிரி எனும் கடவுள்—சிவபெருமான். நூதல்கிழித்த

புதையிருளி னேழுகின்ற புகர்முகயா
னையினுரிவைப் போர்வை போர்த்த
உதயசிரி யெனுங்கடவள் நுதல்சிழித்த
விழியேபோ லுதயஞ் செய்தான்.

1

123 விசையாடற் பசம்புரவிக் குரமிதிப்ப.
வுதயகிரி விரிந்த தூளி
பசையாக மறையவர்கைங் நறைமலரும்
நிறைபுனலும் பரந்து பாய
அசையாத நேடுவதையின் முகடுதோறு
மிளங்கதிர்சென் றைங்து வெய்யோன்
திசையாளும் மதகரியைச் சிங்தார
மப்பியீபாற் சிவந்த மாதோ.

2

—நெற்றியைக் கிழித்தெழுந்த; முப்புரங்களின் மீது
கோபங்கொண்டு விழித்தாற்போல விழித்த. தாருகா
வன்க்கு முனிவரை வென்று யானைத்தோல் போர்த்த
நிலையில் முப்புரங்களை எரிக்க சின்ற சிவபெருமான்
நெற்றிக்கண்ணீப்போலச் சூரியன் உதித்தான்.

123 கீழ்வானம் சிவந்தமையைப் பற்றிக் கூறுகின்றது; கீழ்த்
திசை யானைக்குச் சிங்தாரத் திலகம் அப்பியதுபோற்
கீழ்வானம் சிவந்தது. வேகம், வலிமை இவற்றையுடைய
பச்சை சிறமுள்ள குதிரைகள்; இவை சூரியன் தேரிற்
பூட்டிய ஏழு குதிரைகள். குரம்—குளம்புகள். மிதிப்ப—
மிதித்தலாலே. தூளி—செந்துகள். குதிரைகள் உரமாக
மிதித்தலாலே எழுந்த துகள் உதயகிரி எங்கும்
பரந்து படிந்தன; அத்துளி பசைபோலாகும்படி அந்த
ணர் விட்ட தேனுள்ள மலரும் அருக்கிய ஸீரும் பரந்து
பாய்ந்தன; அந்தப்பசையை, நடுக்கமில்லாத நெடிய
குன்றுகள் தொன்றும் சூரியனது இளங்கதிர்கள் சென்று
அளைதலாலே கீழ்த்திசையை ஆளும் மதயானையைச்
சிங்தாரம் அப்பியதுபோன்று கீழ்வானம் சிவந்தது.
இராவணானால் மருப்பொடிந்து அவமானப்பட்டயானைக்கு
இங்காளில் திலகமிட்டு அலங்கரி தத்து போன்று
கீழ்வானம் சிவந்து விளங்கிற்று. (சுந்தர. 14)

124 பன்வேருங் குறிபகர்ந்து பாசறையும்
போருள்வயினும் பிரிந்து போன
வண்டுதோடர் நறுந்தேரிய லுயிரனைய
கோழுங்கவர் மணித்தே ரோடுங்
கண்மேனங் களிசிறப்ப வோளிசிறந்து
மேலிவகலுங் கற்பி ஞர்போற்
புண்டரிக் முகமலர் வகமலர்ந்து
போலிந்தனழும் போய்கை யெல்லாம். 3

124 தாமரை முதலீயன மலர்ந்து பொய்கைகள் விளங்கின.
பண்டு—முற்காலத்திலே. வரும் குறி பகர்க்கு—வருகின்ற
காலம் இன்னதென்று குறித்துவிட்டு; மூல்லை மலருதல்,
கார் தொடங்கல் முதலீய அடையாளங்கூறி. பாசறைக்
கண்ணும் பொருள் செய்தற் கண்ணும் பிரிந்து சென்ற
தலைவர். பாசறை—போர்செய்வோர் தங்கு மிடம்.
வண்டு தொடர் நறுந்தெரியல் உயிரனையகொழுங்கவர—
வெற்றிமாலையோடு திரும்பிவர. மணித்தேரோடுங்
கண்டு—மணியோசை கேட்டு, அவர் வருகையை ஆரம்பம்
முதற்காணவேண்டுமென்னும் ஆர்வத்துடன் வெளியே
வந்து அப்படியே கண்டு. மனக்களிப்பு மிகுதலாலே
பிரிவினுலும் கவலையினுலும் வந்த உள்ளத்தளர்ச்சியும்
உடல் மெலிவும் நீங்குகின்ற கற்படைய மகளிரைப்போல.
புண்டரிக் முகம் மலரஃ—1. கற்பினரது தாமரை போன்ற
முகம் ஒளியோடு மலர்ச்சியடைய. 2. பொய்கையின்
முகமாகிய தாமரை இதழ் விரிந்துமலர. அகம் மலர்ந்து—
1. முகம் மலர்ந்ததுபோல செஞ்சமும் உவகையால்
மலர்ந்து. 2. இடமெங்கும் பூக்கள் மலர்ந்து. பொலிந்
தன—அழகுடன் விளங்கின. பதினாண்டின் பின் வந்த
இராமனைக் கண்ட பரதன் முதலீயோரது நிலையை நினைப்
பூட்டுகின்றது இச் செய்யுளிலமைந்த உவமானம்.

125 என்னைய மறையினேடு சின்னர்க

ளிசைபாட உலக மேத்த

விண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியருங்

கரங்குவிப்ப வேலை யென்னும்

மண்ணுமணி முழவதிர வானரங்கின்

நடம்புரிவா ஸிரவி யான

கண்ணுதல்வா னவன்களகச் சடைவிரித்தா

லெனவிரிந்த கதிர்க ளெல்லாம்.

4

125 குரியனது கதிர்கள் எங்கும் விரிந்தன. கின்னரர்— இசைபாடும் தேவர்கள். இசைபாடுதல், ஏத்துதல், கரங்குவித்தல் இரண்டுக்கும் பொது. மண்ணும் மலை மழு—மார்ச்சனைப் பட்ட அழகிய மழு. அதிர— மழங்க. வான் அரங்கின்—1. ஆகாயமாகிய அரங்கின் கண்ணே. 2. சிற்சபையின்கண்ணே. முழு அதிர்தல் கடவின் முழக்கத்திற்கும் சிற்சபை வானுக்கும் ஒப்பு. நடம்புரி வாளிரவி—நடஞ்செய்வது போன்று அசைகின்ற ஒளியையுடைய குரியன். நடம்புரி கண்ணுதல் வான வன்—திருநடனம்புரியும் சிவபெருமான். முன்பு ‘நுதல் கிழித்த’ என்றமைக்கு இசைய ஈண்டு ‘கண்ணுதல் வானவன்’ என்றார். உலகம் நடை பெறும்படி புரிதல் இருவர்க்கும் பொது. கனகச்சடை — பொற்சடை. பொற்சடை விரித்தாற்போலச் செய்ய வெய்யோன் கதிர்கள் விரிந்தன. இராவணவதம் முடிந்து சின்ற சிலையில் தேவர்கள் குழுமிய பொழுதைய ஆரவாரக்களிப்பை கிணிலூட்டுகின்றது இச் செய்யுள்.

10. முனிவன் குமரர் வரலாறு கூறுதல்

தான் செய்த வேள்வி முடிந்தபின் முனிவனேடு மருங்கிலே வீற்றிருந்த இராம லக்குமணரைக் கண்ட சனகன், அவர்கள் தோற்றத்தில் ஈடுபட்டு, விசுவாமித்திர முனிவனை அடிவணங்கி, “இவர்கள் யார்? உரைத்தருள வேண்டும்” என்று கேட்க, அவன், “விருந்தினர்: நின் வேள்வி காணிய வந்தார்; வில்லுங் காண்பார்; பெருந்தகைமைத் தயரதன் தன் புதல்வர்” என்று விடையளித்து, அவர்களது தகைமை யெல்லாம் பேச அற்றுன். அப்படி அவன் பேசியதின் பிற்பகுதி, இங்கே காணப்படும். இப்பகுதி இராமபிரானது ஆரம்ப சரிதையை விசுவாமித்திர முனிவன் கூற்றுக்க கூறுவது. ‘வில்லுங் காண்பார்’ என்று முதலிற் கூறிய முனிவன் மகட் பேசவார் போன்று வரலாற்றை அமைத்துக் கூறுகின்றானதலின், மனு முதலாய குல முதல்வர் பெருமையை முற்படக் கூறிப் பின்பு இராம பிரானைப் பற்றிப் பேசலானான்.

இராம பிரானது வீரத்திறமையை வண்ணத் தரக்கி போர் வேள்வி காத்த சீர்மை இவற்றிலும், அவனுடைய அருளின் திறத்தைக் கல்லுருவாய்க் கிடந்த அகலியையைப் பெண்ணுருவாக்கிய செய்வி மூம் கண்ணாரக் கண்டவனுதலின் இயல்பாக உள்ள ஆர்வம் அளவுபடாத உள்ளக்கிளர்ச்சியோடு சேர்ந்து, பொங்கிய உவகையோடு பேசகின்றன. அப்படிப் பேசகின்ற வனது உள்ளக் கிளர்ச்சி பாட்டின் ஒசையில் வெளிப் பட்டு விற்கின்றது. ‘கலையாழிக் கதிர்த் திங்களு

தயத்திற் கலித்தோங்கும் அலையாழி' யைப் போலவே
பாட்டிலமைந்த ஒசையும் வர வரக் கூடிய எழுச்சியுடன்
செல்கின்றது.

[தெ. ப: குழுறை ஜினத்துப் பட்டம் :— 20—29.]

126 விரிந்திடுதே விணைசெய்த வெவ்வியதே விணையாலும்
அருங்கடையின் மறையறைந்த அறந்தெய்த அறத்தாலும்
இருங்கடக்க கரதலத்தில் வெழுதிய திருமேனிக்
கருங்கடலைச் செங்கனிவாய்க் கவுசலையென்

பாள்பயங்தாள் 1

127 தள்ளாய் பெருந்தித் தனியாறு புகமண்டும்
பள்ளமேனுங் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை
எள்ளாய் ஞணத்தாலு மெழிலாலு மிவ்விருந்த
வள்ளலையே யனையானைக் கேகயர்கோன்

மகள்பயங்தாள். 2

128 அருவலிய திறலினரா யறங்கேடுக்கும் விறலரக்கர்
வெருவருதின் டிறலார்கள் வில்லேந்து மெழிற்சேம்போற்
பருவரையு நெடுவேள்ளிப் பருப்பதமும் போல்வார்கள்
இருவரையு மிவ்விருவர்க் கிளையானு மீன்றேடுத்தாள். 3

129 விரிந்திடு—பரவிய. அரு மறை, கடை இல் மறை—அரிய
சறில்லாத வேதம். கடகக்கரதலம்—கடகத்தையடைய
கை. கருங்கடலை—கரிய கடல்போன்ற நிறமுடைய
இராமனை.

130 நீதித் தனி ஆறு—நீதியாகிய ஒப்பற்ற ஆறுகள். மண்டும்
—விரையும்; சிரம்பும்.

131 விறல்—வலிமை. வெருவரு—அஞ்சகின்ற, இலக்குவன்
பொன்னிறம். சத்துருக்கன் வெள்ளிறம்.

129 தலையாய் பேருணர்விற் கலைகட்டுஞ் தலைவராய்ச்
சிலையாயுங் தனுவேதங் தேவ்வரைப்போற் பணிசேய்யக்
கலையாழிக் கதிர்த்திங்க ஞதயத்திற் கலித்தோங்கும்
அலையாழி யெனவளர்ந்தார் மறைநான்கு மனையார்கள். 4

130 திறையோடு மரசிறைஞ்சுஞ் சேறிகழற்காற் ரேசரதனும்
போறையோடு தோடர்மனத்தான் புதல்வரெனும்
பேய்ரேகான் உறையோடு நேடுவேலாய் உபங்கன விதிமுடித்து
மறையோது வித்திவரை வளர்த்தானும் வசிட்டன்கான். 5

131 ஈங்கிவரா லென்வேள்விக் கிடையூறு கடிதிபற்றுங்
தீங்குடைய கோடியோரைக் கோல்விக்குஞ் சிங்கதையனுய்ப்
பூங்கழலார்க் கோண்டுபோய் வனம்புக்கேன் புகாமுன்னம்
தாங்கரிய பேராற்றற் றுடகையே தலைப்பட்டாள். 6

132 அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகைதன் நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை நீயுருவ நோக்கையா

133 பேருணர்வு—மூதறிவு. சிலை ஆயும்—வில்வித்தையை
ஆராய்ந்து கூறும். தெவ்வர்—பகைவர். கலைகளையடைய
வட்டமான ஓளியையடைய சந்திரன்; பூர்ண சந்திரன்.
கலித்து ஒங்கும்—ஆரவாரஞ் செய்து பொங்கும். அலை
களையடைய கடல்.

134 உறையிலே தங்குகின்ற நீண்ட வேலையடையவனே.

135 கடிது—விரைவாக. தலைப்பட்டாள்—எதிர்ப்பட்டாள்.

136 அலை உருவ அக்கடல்; இன்றேல் அலை உருவக்கடல். உருவ
—பாய்ந்துவருகின்ற. கடல் உருவம்—கடலினது நிறம்.
நிலை உருவம்—நிலையான இயற்கை யழகு. உருவ
நோக்கு—நன்றாகப்பார். உலை உருவம்—உலைக்களத்தி

உலையுருவக் கனலுமிழ்கட் டாடகைதன் னுரமுருவி
மலையுருவி மரமுருவி மண்ணுருவிற் ரேருவாளி. 7

133 சேக்கர்நிறத் தேரிகுஞ்சிச் சிரக்குவைகள் போருப்பென்ன
உக்கனவோர் முடிவில்லை யோரம்பி ஞேமேரக்கி
மக்களிலங் கோருவன்போய் வான்புக்காரன் மற்றையவன்
புக்கவிட மறிந்திலேன் போந்தனனென் வினைமுடித்தே. 8

134 ஆய்ந்தேற வுணர்வரிய வயற்கேயு மறிவரிய
காய்ந்தேவி லுலகனைத்துங் கடலோடு மலையோடுங்
தீங்தேறச் சுகீசிற்கும் படைக்கலங்கள் செய்தவத்தால்
ஈங்தேனு மனமுட்க இவற்கேவல் செய்துனவால். 9

135 கோதமன்தன் பன்னிக்கு முன்னையுருக் கோடுத்திவன்
போதுநின்ற தேனப்போலிந்த போலன்கழகாற்
போடிகண்டாய்

லுள்ள நிறம். கண் தாடகை—கண்ணையுடைய தாடகை;
கோபாவேசத்தோடு வந்த தாடகை. உரம் உருவி—
மார்பைத் துளைத்து.

133 உக்கன—கீழே சிதறி விழுந்தன. ஒருவன்—சபாகு.

134 ஆய்ந்து ஏற உனர்—ஆராய்ந்து முழுவதும் உனர்வாய்.
காய்ந்து ஏவில்—கோபங்கொண்டு ஏவிவிட்டால். தீங்து
ஏற—கரிந்து போம்படி. அவற்றை ஈங்த யானுமே
வெள்கும்படி ஏவல் செய்வன. தன்னிடம் வைத்ததை
விடக் கூடிய அந்பு பூண்டு இராமனுக்குப் பணி செய்த
தனால் மனம் உட்கினான்.

135 பன்னி—பத்னி; அகவியை. போது — தாமரை மலர்.
அம்மலர் வாடாது நின்றதுபோல். பொலங்கழல்—
பொன்னுலாகிய வீரக்கழல். கால் வண்ணமிது;

காதலென்ற னுபிரமேலு மிக்கரியோன் பாலுண்டால்
நதிவன்தன் வரலாறும் புயவலியு மேனவுரைத்தான். 10

கைவண்ணாங் கூறவும்வேண்டுமோ என்பது குறிப்பு.
என் உயிரின்மேல் வைத்துள்ளதைவிட அதிக அன்பு
இக்கரியோனிடம் எனக்குண்டு.

11. இராமபிரான் வில்லிறுத்தமை.

இராமபிரான் வில்லை வளைக்கப் புக அது முறிந்த
நிகழ்ச்சியை வருணிப்பன இச் செய்யுடகள்.

இதில் கம்பர் வில்லிறுத்த நிகழ்ச்சியை நேரிற்
காண்பது போலக் காட்சிப்படுத்துகின்றார். இராமபிரான்
வில்லை நோக்கி நடந்தபொழுது தோகையர் முதலியோர்
கூற்றுக்களும், வில்லிறுத்தபின் மக்கள் இராமபிரா
னழகை வியந்து கூறியனவும், அவர் குழுவினராய்ப்
பிரிந்து மனமகன் சார்பாகப் பேசவாரும் மனமகன்
பக்கம் பரிவாரும் கண்ணடையைத் தடுத்து கமாதானம்
செய்வாருமாகிப் பேசிய பேச்சுக்களும் மனித இயல்பிற்
கேற்றவாறு அமைந்து நின்று இன்பம் பயப்பன.

[த. ப. கார்முகப்படலம்:— 26, 28—30, 32—35, 37, 40,
42, 43.]

136 போழிந்தனேய் யாகுதி வாய்வழி போங்கி
எழுந்த கொழுங்கன லென்ன வேழுந்தான்
அழிந்தது வில்லென விண்ணைவ ரார்த்தார்
மோழிந்தன ராசிகள் முப்பகை வென்றூர்.

1

137 காணுநே உஞ்சிலை கால்வலி தேன்பார்
நாணுடை நங்கை நலங்கிளர் சேங்கேழ்
பாணியி வள்படர் சேங்கை படாதேல்
வாணுதல் நங்கையும் வாழ்வில ளேன்பார்.

2

138 கரங்கள் துவித்திரு சண்கள் பனிப்ப
இருங்களி றிச்சிலை யேற்றில ணையின்
நரங்த நறைக்குழல் நங்கையு நாழும்
முருங்கேரி யிற்புக முழுக்குது மென்பார்.

3

139 வள்ளல் மணத்தை மகிழ்ந்தன னென்றூற்
கோள்ளேன முன்பு கோடுப்பதை யல்லால்
வெள்ள மஜைத்தவன் வில்லை யேடுத்திப்
பிள்ளை னிட்டது பேதைமை யேன்பார்.

4

140 நெய் ஆகுதி—நெய்யாகிய ஆகுதி. முப்பகை வென்றூர்—
முனிவர்.

141 கால்—அடி. நலம் கிளர் செங்கேழ் பாணி — அழு
விளங்குகின்ற சிவங்கத கை. படர்—பரவிய.

142 இருங்களிறு—இராமன். ஏற்றுதல் — நாணேற்றுதல்.
நரங்தம் ஏறைக் குழல் — கத்துரியின் மணங் கமழ்கின்ற
கூந்தல். முருங்கு எரி—அழிக்கின்ற நெருப்பு; முருக்கு
என்பதன் விகாரம்.

143 வெள்ளம் அணைத்தவன்—சிவபெருமான்; கங்கை நீர்ப்
பெருக்கை நிறுத்தினவன்.

140 தோகைய ரின்னன சோல்லிட கல்லோர்
ஒகை விளம்பிட உம்ப ருவப்ப
மாக மடங்கலு மால்விடை யும்போன்
நாகமு நாகமு நாணை நடந்தான்.

5

141 ஆடக மால்வரை யன்னது தன்னைத்
தேடரு மாமணி கீதை யெனும்போற்
குடக வால்வளை குட்டிட நீட்டும்,
ஏடலிழ் மாலைபி தேன்ன வெடுத்தான்.

6

142 தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளின்
மடுத்து நாணுதி வைத்தது நோக்கார்
கடுப்பினில் யாரு மறிந்திலர் கையான்
எடுத்து கண்டன ரிற்றது கேட்டார்.

7

140 ஒகை—சங்தோஷ வார்த்தை. மாகம் அடங்கலும் உம்பர்
உவப்ப—வானுலகம் முழுவதும் தேவருவப்ப. பொன்
நாகம்—பொன்மலை; மேரு. நாகம்—யாளை. இன்றேல்
மாகம் மடங்கலும் நாணை—பிகச்சிறக்க ஆண்சிங்கமும்
நாணை என்றுங் கொள்ளலாம்.

141 ஆடகம்—பொன். மணி—இரத்தினம். குடகம்—கை
யனி. வால்வளை—வெண்ணீற வளை.

142 மடுத்து — மிதித்தது. நாண் நுதி வைத்தது — நாணை
நுதியிலே வைத்தது; ‘பூட்டியது’ என்னுது ‘வைத்தது’
என்றமையால் நாணைற்றுதற்கு முன்னமே வில்லுறிந்தது
என்பது பெறப்படும். கடுப்பினில் — விரைவினால்.
இமைக்குமுன் இரண்டும் கடைபெற்றன. (பால; 84)

வேறு

- 143 ஆரிடடப் புதுது நாமேன் றமர்கள் கமலத் தோன்தன்
பேருடையண்ட கோளம் பிளந்ததேன் நேங்கி னைந்தார்
பாரிடை யற்ற தன்மை பகர்வதேன் பாரைத் தாங்கி
வேரிடைக் கிடந்த நாகம் இடியென செருவிற் றன்றே. 8
- 144 மாலையு மிழையுஞ் சாந்துஞ் சண்ணமும் வாச நெய்யும்
வேலைவேண் முத்தும் போன்னுங் காசநுண் துகிலும் வீசிப்
பால்வளை யமிர்த ளாய பல்லியங் துவைப்ப முங்கீர்
ஒல்கிளர்ந் துவாவுற் றேன்ன ஓலிநகர் கிளர்ந்த தன்றே. 9
- 145 வயிரியர் மதுர கீத மங்கைய ரமுத கீதம்
செயிரியர் மகர யாழின் தேம்பிழி தேய்வ கீதம்
பயிர்கிளை வேயின் கீத மென்றிவை பருசி விண்ணேஞ்சே
உயிருடை யுடம்பு மெல்லா மோவிய மோப்ப நின்றூர். 10
- 146 யாரிடம் அடைக்கலம் புகுவோம். வேர்—அடி. நாகம்
—ஆதிசேடன்.
- 147 இழை — அணிகலம். சண்ணம் — நறுமணப் பொடி.
வாசநெய்—புழுது, காசு—இரத்தினம். வீசி—இருவருக்
கொருவர் வழங்கி. பால் வளை — வெண்ணிறச்சங்கு.
அமிர்து அளாய பல் இயம் — அமுதத்தின் இனிமை
கலந்த பல வாச்சியங்கள். துவைப்ப—ஒலிப்ப. முங்கீர்—
கடல். ஒல்—ஆரவாரம். உவா—பருவகாலம். நகர்
ஒளி கிளர்ந்தது.
- 148 வயிரியர் — கூத்தர். செயிரியர்—நரம்புக் கருவியை
வாசிப்பவர். பயிர்—ஒலிக்கின்ற. கிளை—பலதிறப்பட்ட.
உடம்பு எல்லாமும்.

- 146 தயரதன் புதல்வ னென்பார் தாமரைக் கண்ண னென்பார்
புயலிவன் மேனி யென்பார் பூவையும் போருவு மென்பார்
மயலுடைத் துலக மென்பார் மானுட னல்ல னென்பார்
கயல்போரு கடலுள் வைதுங் கடவுளே காணுமென்பார். 11
- 147 நம்பியைக் காணை நங்கைக் காயிர நயனம் வேண்டும்
கோம்பினைக் காணுங் தோறங் துரிசிற்கு மன்ன தேயால்
தம்பியைக் காண்மி னென்பார் தவமுடைத் துலக மென்பார்
இம்பரின் நகரிற் றந்த முனிவளை மிறைஞ்சு மென்பார். 12
- 148 என்பார் என்பார் என்று தனித்தனியே முடிதலால் ஒவ்
வொன்றும் வெவ்வேறு பகுதியினர் பேச்சு என்பது
வெளிப்படை. ஒரு பகுதியினர் பேச்சிற்கும் அடுத்த
பகுதியினர் கூற்றிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு அமைந்து
எல்லாம் கோவைப்பட்டுப் பொருளெனாருப்பாடு பெறு
கின்றது. பூவை—காயா. பொருவும் — ஒக்கும். மய
லுடைத்து உலகம்—ஒரே பொருளைக் குறித்து ‘புயல்’
என்றும், ‘காயா’ என்றும் கூறுக் கேட்டவர் கூற்று.
மயல்—அறிவின் கலக்கம். அதற்கு விடை; மானுடன்
அல்லன். பின்னை யார் என்ற வினாவிற்கு விடை ஈற்றடி:
நீங்கள் சண்டையிடுவதுபோன்று கயல்மீன்கள் பொரு
கின்ற பாற்கடவில் வைகும் திருமாலே இவன்; இதில்
ஐயமில்லை; நன்றாய் உற்று நோக்குமின் என்பார்.
- 149 முன் சொல்லியவற்றை யெல்லாங் கேட்டு வியந்தவர்
கூற்று முதலாமடி. அவர் கூறி முடிக்குமுன் மணமகள்
பக்கம் பரிந்துபேசிய எதிர்க்கட்சியினர் கூற்று இரண்டா
மடி; சீதா பிராட்டியின் வரம்பில் பேரமூகைக் காண்க
கின்ற ஒவ்வொரு முறைக்குமே நம்பிக்கு ஆயிரங்கண்
வேண்டும். வாக்குவாதம் முற்றிவிடுமென்று அஞ்சிய
மற்றெரு சாரார் பேச்சை வேறு பொருளில் திருப்பி
நம்பிக்கேற்ற தம்பியைக் காண்மின் என்றூர். இருவர்
அழகி ஒம் ஈடுபட்டவர் ‘தவமுடைத்து உலகம்’ என்றூர்;
மற்றெரு சாரார் ‘இவ்விருவரையுங் கொணர்ந்த
முனிவளையன்றே முதலில் வணங்கவேண்டும்’ என்றூர்.
தொடங்க நின்ற கலகம் நிகழாமற் காக்கப்பட்டது.

12. இராம பிரான் உலாவியல்.

தயரதனை எதிர்கொண்ட இராம பிரான் அவன் பணித்தபடி தேரேறி மிகிலைமா நகர் வீதியினுடே சென்று மணிமண்டபத்தை அடைந்தான். அங்குள்ள அவன் வீதியின் வழியே செல்லும்போழுது நிகழ்ந்த சில காட்சிகளைக் கூறும் இதிலுள்ள கவிகள்.

இராம பிரான் தாடகையை வதைத்தமை, அகவிகைக்கு நல்லுரு வளித்தமை, வில்லிருத்தமை ஆதிய வற்றைக் கேள்விப்பட்ட அவ் வீதியிலுள்ள மாதரார் தேர் வருகின்றதென அறிந்து பெருந்திரளினராய்ச் செல்லுற்றனர். சென்று யாவரும் இமைகொட்டாமற பார்த்தனர்; பார்த்தவர் தம்மை யிழுந்தனர் விரைவாக வந்த தேர் நேருக்கு நேர் வந்தது; முழு அழகையும் நெருங்கி நின்று காணலாமென்று எண்ணிவந்தவர்கள் ஒரோவோரவயவத்திற்குமேற் காண மாட்டாராயினர். தேரும் போய்விட்டது. பஸ் பலவாறு வருந்திப் பலப்பல கூறினர். இங்குள்ள தேர் வருகையில் பல நிலைகளில் நிகழ்ந்தவற்றை ஒரு நிலையில் நின்று கண்ட ஒருவர் நமக்குக் கூறிக் காட்டுவது போன்ற ஆசிரியர் வருணிக்கின்றார்.

மேலும் இப்பகுதியில் இராமபிரானது இரு பண்புகளை ஆசிரியர் உய்த்துணர வைக்கின்றார். அவன் பரம பொருள் என்பதை, 'தோள் கண்டார்' என்ற கணியிலும், அயல் மாதரைச் சிந்தையாலும் தொடாத பேரான் மையை 'வேர்த்து மேரி' என்னுங் கவியிலும் காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப. உலாவியற் படைம் :—1, 2, 5, 6, 10, 13, 15, 16, 19, 21, 23, 32.]

148 மானினம் வருவ போன்று மயிலினாந் திரிவ போன்றும் மீனின மிளிர்வ போன்று மின்னின மிடைவ போன்றும் தேனினாஞ் சிலம்பி யார்ப்பச் சிலம்பினம் புலம்ப எங்கும் பூங்கை கூந்தன் மாதர் போம்மேனப் புதுந்து மோய்த்தார். 1

149 விரிந்துவீழ் கூந்தல் பாரார் மேகலை யற்ற நோக்கார் சரிந்தபூந் துகில்கள் தாங்கா ரிடைதடு மாறத் தாழார் நேருங்கினர் நேருங்கிப் புக்கு நீங்குமின் நீங்கு மின்னேன்று அருங்கல மனைய மாதர் தேனுக ரளியின் மோய்த்தார். 2

148 வீதியில் ஒரிடத் திலே நின்று பார்க்கும் பொழுது பெண்கள் கூட்டமாக நெருங்கிவரும் காட்சி, வரன் முறையிற் கூறப்படுகின்றது. தூரத்திலே வரும்பொழுது மானினம் வருவபோன்றும். சற்று நெருங்க ஆடை முதலிய அலங்காரங்களாலே மயிலினம் திரிவபோன்றும். இன்னும் சமீபிக்க ஆபரண ஒளியாலே நட்சத்திரங்கள் கூட்டமாக விளங்குவ போன்றும். இன்னும் நெருங்க பலரும் தம்முள் நெருங்கலால் மின்னினம் பின்னி நடமாடுவபோன்றும். ஆக ஏருங்கிவர, வண்டுகளின் பூசலும், சிலம்புகளின் ஒசையும் மேற்பட மாதர் 'போம்' மென்ற ஒசையுடன் புதுந்து வண்டினம் பூவை மொய்ப்பது போல மொய்த்தனர்.

149 அற்ற—அற்றுச் சிங்கினவற்றை. சரிந்த—இடம்விட்டுத் தளர்ந்த. பாரார் — நோக்கார். தாங்கார், தாழார் முதலியவற்றை எச்சமாகத் திரித்துப் பொருள்கொள்க. நெருங்கினர்—தேர் வருமிடத்தை அணுகியவராகி. நெருங்கிப் புக்கு—தமக்குள்ளே நெருக்கிப் புக்கு. அப்படிப்புக இடமின்மையால் 'நீங்குமின் நீங்குமின்' என்றார். அருங்கல மனைய மாதர்—ஆபரணங்கள் தமக்கு அழகு செய்வதுபோன்று தாம் அவ் வீதிக்கு அழகு செய்யும் மாதர். அளி — வண்டு; வண்டுகளைப்போல விளைவ நோக்காது விரைந்து வீழுந்தனர்.

- 150 அரத்தமுன் டனைய மேனி யகவிகைக் களித்த தானும் விரைக்கருங் குழலிக் காக வில்லிற நிமிர்ந்து வீங்கும் வரைத்தடங் தோனுங் காண மறுகினின் வீழு மாதர் இரைத்துவங் தமிழ்தின் மோய்க்கு மீயின மென்ன லானூர். 3
- 151 வீதிவாய்ச் செல்கின் றுன்போல் விழித்திமை யாது நின்ற மாதரார் கண்க ஞுடே வாவுமான் தேரிற் செல்வான் யாதினு முயர்ந்தோன் தன்னை யாவர்க்குங் கண்ண னென்றே ஓதிய பேயர்க்குங் தானே யுறுபொரு ஞுணர்த்தி விட்டான். 4
- 152 பஞ்சணி விரலி ஞர்தம் படைநெடுங் கண்க ஸௌலாம் செஞ்சவே ஜீயன் மெய்பிற் கருமையைச் சேர்ந்த வோதாம் அஞ்சன மேனி யான்தன் மணிநிற மாத ரார்தம் அஞ்சன நோக்கம் பார்க்க விருண்டதோ அறிகி லேமால். 5
- 150 அரத்தம்—செங்கிறம். குழலி—சீதா பிராட்டி. மறுகு—வீதி. வீழும்—ஆர்வத்தோடு வந்தடையும். அடை மொழிகள் வருபவர் கேள்விப்பட்டுக் காண விரும்பிய பண்புகளை ஒட்டி வந்தன.
- 151 வீதிவாய்ச் செல்கின்றுன்போல் மாதரார் கண்கஞுடே செல்பவன். தாவிச் செல்லுகின்ற குதிரைகள் பூட்டிய தேர். உறு பொருள்—தகுந்த பொருள். எல்லாருடைய கண்ணகத்தே யிருப்பவன்.
- 152 பஞ்சணி விரல்—பஞ்சபோன்ற அழகிய விரல். படை—வேற்படை. செம் செவே— மிகவும் நன்றாக. மஞ்சு—மேகம். மணிநிறம்—அழகிய நிறம். அஞ்சனம்—மை. விழித்து இமைகொட்டாமலிருந்த பெண்கள் இராம பிரான் மேனியைக் கண்கள் நன்கு பழியுமாறு கண்டனர்.

- 153 விற்றங்கு புருவம் நேற்றி வியர்வறப் பசலை விம்மச் சுற்றேங்கு மேறிப்ப உள்ளாங் சோரவோர் தோகை நின்றுள் கோற்றங்கேய் கோலைவே லென்னக் கூற்றேனக் கோடிய கண்ணேள் மற்றேன்றுங் காண்கி லாதாள் தமியனே வள்ள லென்றுள். 6
- 154 தாக்கணங் கனைய மேனி தைத்தவேள் சரங்கள் பாராள் வீக்கிய கலனுங் தூசும் வேறுவே றுன தோராள் ஆக்கிய பாவை யன்னு ளோருத்தியாண் டமலன் மேனி நோக்குறு வாரை யேல்லா மேரியேழ நோக்கு கின்றுள். 7
- 155 களிப்பன மதர்ப்ப நீண்டு கதுப்பினை யளப்ப கள்ளம் ஒளிப்பன வெளிப்பட்ட டோடப் பார்ப்பன சீவப்புள் ஞற்
- 153 வில் தங்கு புருவம் — வில்லைப் போன்று வளை வான புருவம். புருவமும் நெற்றியும் ஷயர்வை நீர் ஜமுக. பசலை விம்மச் சுற்று எங்கும் ஏறிப்ப — பசலை நிறம் மிகுதிப்பட்டு எங்கும் பரவி விளங்கவும். வள்ளல்—தன் மேனி யழகை யாவரும் அனுபவிக்க நின்றவன். ஒகாரம் இரக்கப் பொருள்.
- 154 தாக்கு அணங்கு—மோகினி என்னுங் தெய்வப் பெண். வீக்கிய—இறுக்கிய. தாசு—ஆடை. ஓராள்—தன்னை மறந்த ஷலையில் அறியப்பெறுளாய். ஆக்கிய பாவை யன்னாள்— செய்யப்பட்ட பாவைபோன்று செயலற்று நின்றவள். ஒன்றும் பேசமாட்டாளாகி நெருப்பெழ நோக்குகின்றுள்.
- 155 களிப்பன — மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவன. மதர்ப்ப— செருக்கைக் காட்டுவன. கதுப்பு— கூந்தல். கள்ளம் ஒளிப்பன—கள்ளக் கருத்தை மறைக்க முயல்வன. வெளிப்பட்டு ஒடப்பார்ப்பன—அக்கள்ளம் வெளிப்பட்ட பின் அக்கள்ள மின்மை தோன்ற உருவிப் பார்ப்பன.

வெளுப்பன கறுப்ப வான வேற்கணு ஸோருத்தி யுள்ளங்
துளிர்ப்போடு காண வந்தாள் வெதுப்போடு கோயில்
புக்காள். ४

156 தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்

தோகேழூற் கமல மன்ன

தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்

தடக்கைகண் டாரு மஃதே

இதுவரை கண்களின் செயல் கூறப்பட்டது: இராம பிராளிங்க காணவரும்பொழுது களிப்பு; அவன் அழகைக் கண்டதனால் மதர்ப்பு; பின்பு செயலற்ற சிலையில் மனம் சுழல்வதுபோன்று அகல வி ழி த் தல்; தன் காதலை அடக்கும் பொருட்டு ஒளிப்பு; அதையும் மீறி அது வெளிப்பட்டமையின் அவ் வெளிப்பாட்டை மறைக்க ஒடப்பார்த்தல்; ஆகிய மனக்குறிப்புகள் பார்வையால் வெளிப்பட்டபடி. இனி வருவன் கண்ணின் இயற்கை யழகைக் கூறும். சிவப்பு உள் ஊற — சிவப்பு சிறம் உள்ளே ரேகைகள் போன்று பொருங்க. வெளுப்பும் கறுப்பும் கலந்த கண்; வேல்போன்ற கண். குளிர்ப்பு— மனக்களிப்பு. வெதுப்பு—காமவெப்பம்.

156 தேர் கோடு கேடேர வந்த பொழுதைப் பிலைமையைக் கூறுகின்றது. முந்தீய மூன்று செய்யுள் தேர் சின்ற விடம் நோக்கி வருகின்ற சிலைமையை வைத்துக் கூறின். விரைக் கருங்குழலிக்காக வில்லிற சிமிர்ந்து வீங்கும் வரைத்தடங் தோளமுகைக்காண முற்பட்டவர்கள் அஃதொன்றையே கண்டார்; அதற்கு மேல் ஒன்றுக்காண மாட்டாராயினர். அரத்த முன்டனைய மேனி யகவிகைக் களித்த தாளமுகை முற்படக் காண இழிந்தவர்கள் வீர்க் கழலை யணிந்த போது நின்ற தெனப் பொலிந்த தாள்களையே கண்டு மற்றென்றும் காணுராயினர். தடக்கை கண்டவர் நிலையும் அஃதே: அதற்குமேல் ஒன்றிலும் பார்வை சென்றிலது. பிறரை வருத்துகின்ற இயல்பினால் வாளின் தன்மையை உட்கொண்ட கண்ணை

வாள்கொண்ட கண்ணோ யாரே
வழிலீன முடியக் கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னு
ஊருவுகண் டாரை யோத்தார்.

வேறு

157 அலம்பு பாரக் குழலியோ ராயிழை

சிலம்பு மேகலை யும்மோலி சேஷ்திட

நலம்பெய் கோம்பின் நடங்துவங் தேய்தினூள்

புலம்பு சேஷியர் கைம்மிசைப் போயினூள்.

யுடைய பெண்களுள் வடிவம் முழுவதையும் கண்டவார் ஒருவருமிலர். ஊழி—முறைமை; ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு கொள்கை முறைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இன்றேல், ஊழி—பகை; ஒன்றேடொன்று ஒவ்வாத பல சமயங்கள். அன்னன்—பரம்பொருளாகிய இராம பிராள். ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் அப்பரம் பொருளின் உருவத்தில் ஒரோவோர் தன்மையை மட்டும் கண்டு ஏனையெற்றைக் காணுததுபோல வடிவத்தில் ஒரோவோர் உறுப்பைக் கண்டு எஞ்சியெற்றைக் காண மாட்டாதவராயினர்.

157 இது முதல் மூன்று செய்யுள் தேர் போன பின்டுள்ள சிலைமையைக் கூறும். அலம்பு—அசைகின்ற. நலம் பெய் கொம்பு—அழகு மிக்க ழங்கொடி. எய்தினூள்—பெரு மிதத்தோடு வந்தடைந்தவள். புலம்பு சேஷியர்—வரும் பொழுது சிலம்பும் மேகலையும் ஒலிசெஷ்திட. வந்தவள் இப்பொழுது அவற்றின் ஒலிக்கு பதிலாகச் சேஷியர் புலம்பொலிசெய்ய மீண்டனள்.

158 மைத வழங்த கருங்கணேர் வானுதல்
செய்த வன்தனித் தேர்மிசைச் சேறல்விட்டு

எய்த வந்தேதிர் நின்றமை தானிது
கைத வங்கோல் கனவுகோ ஸாமேன்றுள்.

11

159 வேர்த்து மேனி தளர்ந்துயிர் விம்மலோடு
ஆர்த்தி யற்ற மடஞ்தைய ராரையுங்
தீர்த்த னித்தனை சிந்தையிற் செங்கணிற்
பார்த்தி லன்னுட் பரிவில ஞேவேன்றுள்.

12

158 செய்தவன்—இராம பிரான். தனி—ஒப்பற்ற. சேறல்—செல் லுதல். எய்த வந்து—சமீபத்தில் வந்து. உரு
வெளித் தோற்றங்கண்டு கூறுகின்றுள். கை த வம்—
மாயை. கனவு—பகற்கனவு. தான்—அசை.

159 உயிர் தளர்ந்து. விம்மல்—துயரம். ஆர்த்தி—வருத்தம்.
தீர்த்தன் — தூயவன். இத் தனை — சிறிதனவும்.
சிந்தையிற் பார்த்திலன் — சிந்தையோடு பார்த்திலன்;
செங்கணிற் பார்த்திலன் — மனம் விரும்பாவிட்டு நும்
தற்செயலாக வெணும் கண்ணிற் கண்டிலன். உட்பரிவு—
மனத்திலுள்ள இயல்பான அந்டு.

13. சீதா பிராட்டி மணி மண்டப மடைதல்

யாவரும் மண்டபத்தை யடைந்த பிற்பாடு சனகன்
வனியபடி தோழிமார் பிராட்டியை அழகினுக் கழகு
செய்வது போலப் பலவாறு அலங்கரித்த பின் அவள்
நடந்து வந்து அம் மண்டபத்தை யடைந்ததைக் கூறும்
இப்பாடல்கள்.

முன்பு ஏழாம் பாடத்தில் சீதா பிராட்டியின்
நின்ற நிலையின் அழகு கூறப்பட்டது; இங்கு நடை
யழகு கூறப்படுகின்றது. முன்பு கூறியது இயற்கை
யழகு; இங்குக் கூறப்படுவது ஆபரண ஒளியோடு
விளங்கிய இயற்கை யழகு. தோழிமார் இரு மருங்கும்
கவரி வீச, சூரியனை ஒத்த விதானத்தின் நிழவில்,
நல்லணி மணிச் சுடர் தவழ்ந்திட. கலாபம் முதலை
அணிகளின் ஒளி மின்ன, இவற்றினாடே மேனி ஒளி
நிமிர, சிற்றிடை நுடங்க, சீறடி பெயர்ந்து அன்னமும்
அரம்பையரும் ஆரமிழ்தும் நாண மன்னவையிருந்த
மணி மண்டபத்தை யடைந்தாள் என்று கூறுகின்றது.

இங்கும் வருவதை நேரே காண்பவர் மனத்தில்
ஏத்தகைய தெய்விக உணர்ச்சி தோன்றக் கூடுமோ
அதை யொத்த தூய மனத்துணர்ச்சியை எழுகிப்பது
இப்பாடல்களில் அமைந்த அரிய இன்னிசை.
இவற்றின் ஒசையின் சீரிய பண்பை தாடகை சூர்ப்ப
நகை முதலையோர் வருகையைக் கூறும் பாடல்களோடு
ஒப்பிட்டுத் தெளியலாம்; அவற்றில் முறையே அச்சங்
தருங் கொடுமையும் ஜயுறவு தோன்றும் வஞ்சமும்
எழுதல்போல இவற்றில் அமைதியோடு கூடிய தூய
உணர்ச்சி தோன்றும்.

[த. ப. கோலங்கான் படலம்:— 24—28.]

12

160 வல்லியை யுயிர்த்தானில் மங்கையிலான் பாதம்
மேல்லிய வுறைக்குமென வஞ்சிவெளி யெங்கும்
பல்லவ மலர்த்தோகை பரப்பின ணென்றதன்
நல்லணி மணிச்சடர் தவழ்ந்திட நடந்தாள். 1

161 தோழுந்தகைய மென்னடை தோலைந்துகளி யன்னம்
எழுந்திடை விழுந்துயர்வ தென்னவய லெங்குங்
கோழுந்துடைய சாமரை குலாவவோர் கலாபம்
வழங்கநிழன் மின்னவரு மஞ்ஞஞுயேன வந்தாள். 2

160 வல்லியை—கொடிபோன்ற சீதா பிராட்டியை. உயிர்த்த
—பெற்றெடுத்த. உறைக்கும் — உ ருத்தக் கூடும்.
பல்லவத்தொகை—தளிர்களின் தொகுதி; மலர்த்தொகை
—மலர்களின் தொகுதி. என — என்று சொல்லும்படி.
நிலமங்கை உறுத்துமென அஞ்சி தளிர், டு இவற்றைப்
பரப்பினால் என்னும்படி ஆபரணம் முதலையவற்றின்
ஒளி தவழ்ந்திட நடந்தாள். தவழ்ந்திட—ஒளி தவழ்வது
போன்று முன்னே பரவிச் செல்ல, ஒரு கொடி பூவும்
தளிருமாகி அசைந்து தவழ்வது போன்று நடந்தாள்.

161 தோழுந்தகைய மென்னடை—முந்திய செய்யுளி ற
குறித்த நடையின் சிறப்பு வேறு வகையாகக் கூறப்
பட்டது. நடை தொலைந்து—நடைக்கு முழுதும் தோற்று.
பிராட்டியின் நடைக்குத் தன்னுடைய நடை ஒப்பு
என்று களித்த அன்னம் இப்பொழுது தானும் தொழுந்
தகுதிவாய்ந்த நடைக்கு முழுதுங் தோற்று பழைய
தன்னுடைய நடையையு மிழுந்து ஏனைய பறவைகளைப்
போலப் பறக்க முயன்று, அதுவும் கைவராமையால்
மேலே எழுவதும், இடையிலே வீழுவதும், மறுபடி
மேலே தாவுவதுமாகி முயல்வதுபோன்று வெண் சாமரை
விளங்க. ஓர் கலாபம் நிழல் வழங்க மின்ன — 1.
இப்பற்ற தோகை ஒளியைத் தருதலாலே பிரகாசிக்கும்
படி. 2. கலாபம் என்னும் இடையணி ஒளியுடன்
விளங்க. கலாபம் விரித்த மயில் போல வெண்சாமரை
பிரட்ட வந்தாள்.

162 மண்முத லனைத்துலகின் மங்கையரு ஜெல்லாங்
கண்மணி யெனத்தகைய கன்னியேழில் காண
அண்ணன்மர பிற்சுட ரருத்தியோடு தானவ்
விண்ணிழிவ தோப்பதோர் விதானநிழல் வந்தாள். 3

163 கற்றைவிரி போற்சுடர் பயிற்றுறு கலாபம்
சுற்றுமணி புக்கவிழை மிக்கிடை துவன்றி
விற்றவழி வாணிமிர மேய்யணிகண் மின்னச்
சிற்றிடை நூடங்கவோளிர் சீறடி பெயர்ந்தாள். 4

162 அண்ணல்—இராம பிரான்: மரபின் சுடர்—குலமுதல்வ
னன சூரியன். சூரியன் இவள் எழில் காண விண்ணி
னின்றும் இறங்கிவந்ததுபோன்ற விதானம். விதானம்
—மேற்கட்டி. அதன் நிழலிலே வந்தாள்.

163 கற்றை விரி பொன் சுடர் — தொகுதியாக விரிகின்ற
பொன்னின் ஒளி. பயிற்றுறு கலாபம் — அடர்ந்திருக்கப்
பெற்ற கலாபம் என்னும் பதினாறு கோவை அணி.
சுற்றும் மணி புக்க இழை மிக்கு — அதைச்சுற்றி வூம்
இரத்தினங்கள் வைத்து இழைக்கப்பட்டவை பொற்
சுடரை விஞ்சி, இடை துவன்றி வில் தவழு — இடையின்
கண்ணே பொருந்திய படியினாலே இந்த அணியின் ஒளி
அலை யெற்றந்தாற்போலத் தவழவும். வாள் நிமிர—
மேனியின் ஒளி அந்த அணியின் ஒளியை விஞ்சி நிமிர்ந்து
நிற்கவும். இந்த இருவகை ஒளி வெள்ள தத்தினாடே.
மெய் அணிகள் மின்ன—மெய்யில் அணிந்த ஆபரணங்கள்
விட்டு விட்டுப் பிரகாசித்து அவற்றை அழுகுபடுத்திக்
காட்டவும். ஒளிர் சீறடி பெயர்ந்தாள் — இவ்வளவு
ஒளித் தொகுதிகளினிடையே பாதங்களின் ஒளி யும்
பிரகாசிக்கும்படி அடியெடுத்து வைத்தாள்.

164 போன்னிடேளி பூவிள் வெறி சாந்துபோதி சீதம்
மின்னினிழ வன்னவள்ளன் மேனியோளி மான
அன்னமு மரம்பையரு மாரமிழ்து நாண
மன்னவை யிருந்தமணி மண்டப மடைந்தாள். 5

164 பொன்னின் ஒளி—பொன்னுபரணங்களின் ஒளி. வெறி—பரிமளம். சாந்து பொதி சீதம்—சந்தனத்தி வைமந்த குளிர்ச்சி. மின்னின் நிழல் — மின்னல் போன ற இரத்தின ஆபரண த்தின் ஒளி. ஒளி, வெறி, சீதம், நிழல் முதலியன மேனியின் ஒளியைப் போன்று எங்கும் பரவி விளங்க. நடைக்கு அன்னமும், இயற்கை அழகின் ஒளிக்கு அரம்பையரும், இன்சவைக்கு அமுதமும் தோற்றமையால் நானும்படி நடந்து மண்டபமடைந்தாள். மன் அவை — அரசசபை. மணி மண்டபம்— இரத்தின கசிதமான மண்டபம்.

2. அயோத்தியா காண்டம்

14. தயரதனிடம் கைகேயி வரங்கொண்டமை

கூனிக்கு வாக்களித்தபடியே கைகேயி தயரதனிடம் இரு வரங்களையும் பெற்ற வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

கோசிக முனிவன் வந்த பொழுது முன்னமே வாக்களித்து, படாத துயருமுந்ததுபோலவே தயரதன் அவசரப்பட்டு, கைகேயிக்கு வரமளிப்பதாக உறுதிகூறி, முன்னையினும் பன்மடங்கு கூடிய துயருமந்தான். அவன் அடைந்த துயரம் படிப்படியே வளர்ந்து உச்ச நிலையையடைந்த வரலாற்றைக் கவி கண்கூடாகக் காட்டுகின்றார். மைந்தனலாது உயிர் வேறிலாத மன்னன், தியவை யாவையினுஞ் சிறந்த தியவளாகிய உரங்கொள் மனத்தவள், சிதை கேள்வன் போய் வனமாள்வது என்று கூறக் கேட்டதும் ஆவி பகைப்ப அலக்கணைய் தினுன். கம்ப நெடுங் களி யாளை யன்ன மன்னன் கைகேயி வரம் எனும் பாசத்தாற் கட்டுண்டு அறிவு கலங்கித் தக்தனித்தான். இப்படித் தனித் தவன் மீது அம்பன்ன கண்ணால் பல சொல்லம்புகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொடுத்து அவன் துயரத்தைப் பெருக்கினால். முதலில் அவள் குணம் மாறு பட்டதன் காரணத்தை அறிய முயன்றான்; அது பலிக்கவில்லை. பின்பு அவள் காலில் விழுந்து ‘மண்ணே கொள் நி; மற்றைய தொன்றும் மற’ என்று இரந்தான். அவள் சிறிதும் தடுமாற்றமின்றி முன்பு சொன்னது போலவே,

‘முன்னே தந்தாய் இவ்வரம்; நல்காய் முனிவாயேல் என்னே மன்னு யாருளர் வாய்மைக்கு இனி?’ என்றார். மறுபடியும் கெஞ்சி, ‘என்னுயிர் நின் அபயம்’ என்னலும் அவள், ‘தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றல் உரந்தானல்லால், நல்லறமாமோ உரை’ என்று மற்றொரு அம்பு தொடுத்தாள். இது கேட்ட மன்னன் உயிர் உண்டோ இல்லையோ யென்னும்படியாயினான். துண்புற்றுப் பல வாறு கூறிய மன்னன் பூமியில் விழுந்து புரங்கும்பொழுது எசிந்தாரூத கனல் போல்பவள், ‘முன்பு நங்குல முதல் வனுகிய சிபி வாய்மையின் பொருட்டு, தன் அருமேனியை அரிந்தான்: நீயோ வாய்மை வளர்ப்பான் வரம் நல்கி வருந்துகின்றுய்: அதனால் வரும் பயன் யாது? நீ இவ்வரங் கொடாவிடில் இன்றே யானுயிர் மாய்வேன்?’ என்றுரைத்தாள். மன்னவனும் இவள் இறந்தே விடுவாள் என்று அஞ்சி, ‘ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம்’ என்று கூறித் தேற்றுகிச் செயல் மறந்தான். காரியம் கைகூழிய ஆனந்தம் மேலிட்ட கைகேயியும் துபில் வுற்றான்.

[தெ. ப. கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்:—9—38, 40—45.]

- 1 வரங்கோள வித்துக்கை மம்ம ரல்ல லெய்தி இரங்கிட வேண்டுவே தில்லை யீவ னென்பாற் பரங்கேட லிப்போழு தேப கர்ந்தி டென்றுன் உரங்கோள் மனத்தவள் வஞ்ச மோர்கி லாதான். 1
- 2 ஏய வரங்க ஸிரண்டி னேன்றி னுவேன் சேயுல காள்வது சீதை கேள்வ னேன்றுற் போய்வன மாள்வ தென்பு கன்று நின்றுள் தீயவை யாவை யினுஞ்சி றந்த தீயாள். 2
- 3 நாக மேனுங்கோடி யாள்தன் நாவின் வந்த சோக விடங்தோட ரத்து ணுக்க மேய்தா ஆக மடங்கலும் வெந்த ழிந்த ராவின் வேக மடங்கிய வேழ மேன்ன வீழ்ந்தான். 3
- 1 மம்மர்—தடுமாற்றம். அல்லல்—வருத்தம். இரங்கிடல்—மனந்தளர்தல். பரம்—பாரம். உரங் கொள் மனத்தவள் வஞ்சம்—கூணி ஏவலால் வன்மையான மனத்தைக் கொண்டவள் காட்ட நின்ற வஞ்சனை; இப்பகுதியில் வெளிப்படுங்குணம் தொகுத்துரைக்கப்பட்டது. ஓர்கிலாதான்—அறியாதானுய்.
- 2 ஏய—கொடுத்த. சேய—பரதன். வனம் ஆள்வது. தீயவை—கொடியவை. ஈற்றடி அவள் குண த் தி ன் தன்மையை உருப்படுத்திக் காட்டுகின்றது.
- 3 நாகமெனுங் கொடியாள்—சிறந்த தீயாள் என்பதன் விவரணம். சோகம்—துன்பம். தொடர—பற்ற. ஆகம் அடங்கலும்—உடல் முழுவதும்: கார்க்கோடகன் பல்லின் விடத்தால் நளனது தோள் குறைந்தது; இவளது சொல்லின் விடத்தால் உடல் முழுதும் வெந்தது.

- 4 பூதல முற்றத னிற்பு ரண்ட மன்னன்
மாதுய ரத்தினை யாவர் சோல்ல வல்லார்
வேதனை முற்றிட வெந்து வெந்து கொல்லன்
ஊதுலை மிற்கன லென்ன வெய்து யிர்த்தான். 4
- 5 உலர்ந்தது நாவுயி ரோட லுற்ற துள்ளாம்
புலர்ந்தது கண்கள் போடித்த போங்கு சோரி
சலந்தலை மிக்கது தக்க தேன்கோ லென்றேன்று
அலந்தலை யுற்ற வரும்பு லன்க ஜாங்கும். 5
- 6 மேவி நிலத்தில் நிற்கும் விம்மும் வீழும்
ஓவிய மோப்ப வுயிர்ப்ப டங்கி யோடும்
பாவியை யற்றேதீர் பற்றி யேற்ற வெண்ணும்
ஆவி பதைப்ப அலக்க ஜெய்தி நின்றுன். 6
- 7 மாதுயரம் — பெருந்துயரம்: ஏழாஞ் செய்யுள் முடியக்
கூறப்படும் பொருள் இதுவே. வேதனை முற்றிட—துன்பம்
முதிர்ச்சியடைய. வெந்து வெந்து—ஒரு முறை வெந்த
சரீரம் மறுபடியும் வெந்து: ‘வேவு ஆரா’ விடம்;
இன்றேல் மிக வெதும்பி. வெய்துயிர்த்தான்—பெருமுச்சு
விட்டான்.
- 8 ஓடலுற்றது—போகலுற்றது. புலர்ந்தது—தளர்ந்தது.
பொங்கு சோரி பொடித்த — மிகுந்த இரத்தத்தைச்
சிந்தின. சலம் தலையிக்கது — கவலை மிக்கது. அலம்
தலையுற்ற—சஞ்சலம் மிகுந்தன. ஜூம்புலன்களும் அலம்
தலையுற்ற. கொல்—அசை.
- 9 விம்மும் —புலம்புவான். உயிர்ப்பு அடங்கி ஓவியம்
ஒப்ப ஓயும். எதிர் உற்று. அலக்கண்—துன்பம்.

- 7 பேண்ணேன வுற்ற பெரும்ப ழிக்கு நானும்
உண்ணிறை வெப்போ மீர்த்து யிர்த்து லாவும்
கண்ணில ஞேப்ப வயர்க்கும் வன்கை வேல்வேம்
புண்ணுமை கிற்க வழைக்கு மானை போல்வான். 7
- 8 கம்ப நெடுங்களி யானை யன்ன மன்னன்
வேம்பி விழுந்தமும் விம்மல் கண்டு வேய்துற்று
உம்பார் நடுங்கினர் ஊழி பேர்வ தொத்தது
அம்பன்ன கண்ணவள் உள்ளாம் அன்ன தேயால். 8
- 9 அஞ்சலள் ஜெயன தல்லல் கண்டு மூள்ளாம்
நஞ்சிலள் நாணிலள் என்ன நாண மாமால்
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேட மேன்றே
தஞ்சென மாதரை யுள்ள லார்கள் தக்கோர். 9
- 7 உள் நிறை வெப்பு — உள்ளே நிறைந்த தாபத்துடன்.
அயர்க்கும்—சோரும். (பால: 51)
- 8 கம்ப யானை—கம்பத்திற் கட்டிய யானை. களி—மதம்,
இராமன் முடிகுடும் களிப்பு மிக்க அரசன் கைகேயின்
வரமெனுங் கயிற்றுற் கட்டுண்டு தவித்தமைபற்றி ‘கம்ப
நெடுங்களியானை (போன்ற) மன்னன்’ என்றார். வெம்பி
—மனம் வெதும்பி. வீம்மல்—கலக்கம். அம் மதயானை
யின் மீது அம்பெய்தாலொப்ப இனி வருத்துகின்றதைக்
கருதி ‘அம்பன்ன கண்ணை’ என்று கூறினார். அன்னதே
—அப்படியே இருந்தது; சிறிதும் இரங்க வில்லை,
அஞ்சவுயில்லை.
- 9 உள்ளாம் அன்னதே என்பதை விவரிப்பன முதலிரண்டு
அடிகள். அஞ்சலள்—களியானை யன்னவள் என்பதற்
கும் அஞ்சினால்லள். நஞ்சிலள்—அவன் படுந்துன்பங்
கண்டும் இரங்கினால்லள். என்று சொல்லவே
ஒருவருக்கு நாணம் வரும். என்று—என்று கருதி.
தஞ்ச—பற்றுக் கோடு.

10 இங்கிலை நின்றவள் தன்னை எய்த நோக்கி
நெய்ந்கிலை வேலவன் நீதி சைத்த துண்டோ
பொய்ந்கிலை யோர்கள் புணர்த்த வஞ்ச முண்டோ
அங்கிலை சோல்லென தாணை யுண்மை யென்றுள். 10

11 திசைத்தது மில்லை எனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்தது மில்லை முன்ஸந்த இவ்வ ரங்கள்
குசைப்பரி யோய்தரின் இன்று கோள்வெ னன்றேல்
வசைத்திறம் ஸின்வயின் வைத்து மாள்வென என்றுள். 11

12 இந்தநே ஞுசோலவ் வேழை கூறு முன்னே
வெந்தகோ டும்புணில் வேல்நு ஞைந்த தோப்பச்
சிங்கைத்தி ரின்துதிகைத்த யர்ந்து வீழ்ந்தான்
மைந்தன லாதுயிர் வேறி லாத மன்னன். 12

10 எய்த நோக்கி — இதயம் வரை உருவும்படி நோக்கி,
திசைத்ததுண்டோ—அறிவு மயங்கி ய துண் டோ
பொய்ந்கிலையோர்—வஞ்சகர். அங்கிலை—அந்தக் கன்மை
யை. அங்கிலையை உள்ளபடி சொல் என்றுள்.

11 அம்பன்ன கண்ண வளா தலால் அரசன் கேட்ட
ஒவ்வொரு வினாவிற்கும் ‘கம்ப நெடுங்களியாஜைமீது’
அம்பெய்தாற்போன்று மறுமொறி கூறுகின்றான். குசை—
கடிவாளம். வசைத்திறம்—அபவாதம்.

12 ஏழை — அரசின் மேல் வைத்த ஆசையாற் கணவனை
இழக்கும் அறிவுகேடி. வெந்த கொடும் புண் — முன்
இரண்டாஞ் செய்யுளிற் கூறிய விடம் பரவி வெந்த
கொடும்புண் ஆயிற்று: இப்பொழுதுகூறிய நெடுஞ்
சொல் அதில் நுழைந்த வேல். சிங்கை திரிந்தது—
மனம் தடுமாறிற்று. அயர்ந்து — அறிவு சோர்ந்து.

13 ஆகோடி யாயேனு மாவி காலு மங்தோ
ஒகோடி தேயற மென்னு முண்மை யோன்றுஞ்
சாகவே ஞுவெழும் மேய்த ளாடி வீழும்
மாகமும் நாகமும் மண்ணும் வென்ற தோளான். 13

14 நாரிய ரில்லையிஞ் நூல் மெங்கு மென்னக்
கூரிய வாள்கோடு கோன்று நீக்கி யானும்
பூரிய ரேண்ணிடை வீழ்வ னென்று போங்கும்
வீரியர் வீரம் வீழுங்கி நின்ற வேலான். 14

15 கையோடு கையைப் புடைக்கும் வாய்க் டிக்கும்
மெய்யரை குற்ற மென்பு முங்கி வீம்மும்
நெய்யேரி யற்றேன நெஞ்ச பீந்து சோரும்
வையக முற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னன் 15

16 ஒறுப்பினும் அந்தர முண்மை யோன்று மோவா
இறுப்பினும் அந்தர மென்று வாய்மை மன்னன்

13 ஆவி காலும் — பெருமுச்ச விடுவான். ஒன் றும் —
முழுவதும். மாகம்—மேலுலகம். நாகம்—கீழுலகம்.

14 பூரியர் — கீழ்மக்கள். எண்ணில் — எண்ணிக்கையில்.
பொங்கும்—கோபிப்பான். வீரியர்—வீரம். சிறைந்தவர்.

15 மெய்யரை குற்றம்—மெய்சொல் லுதல் தீங்கு தருவது.
நெய்யானது நெருப்பிலை பட்டால் எப்படி ஏரிந்து ஒன்று
மில்லாமற் போகுமோ அப்படி நெஞ்ச அழிந்து விட்டது.
நடந்த—சென்ற.

16 ஒறுப்பினும் அந்தரம் — ‘பெண்ணென ஏற்ற பெரும்
பழிக்கு நானுது’ இவளைத் தண்டித்தாலும் வருவது
தீமை; அதாவது முடிபுனைதல் சிகழாது. உண்மை
ஒன்றும் ஒவா இறுப்பினும் அந்தரம் — வாய்மை

போறப்பினும் இங்கிலை போகி வாகீ வாளால்
இறுப்பினும் மாவ திரப்ப தென்றே முந்தான். 16

வேறு

- 17 கோன்மேற் கோண்டுங் குற்ற மகற்றக் குறிகோண்டார்
மேன்மே லுற்ற துண்டெனின் நன்றும் போறையேன்னுக்
கான்மேல் வீழ்ந்தான் கந்துகோல் யாகீக் களிமன்னர்
மேன்மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடைதாளான். 17
- 18 கோள்ளான் நின்கேப் யிவ்வர சன்னுன் கோண்டாலும்
நள்ளா திந்த நானிலம் ஞாலங் தனிலேன்றும்
உள்ளா ரேல்லா மோத வுவக்கும் புகழ் கோள்ளாய்
எள்ளா நிற்தும் வன்பழி கோண்டென் பயனென்றுன். 18
- ஒன்றையே பாதுகாவா சின்று கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்
பினும் அதே தீமை. என்று—என்று ஒருபடி நினைங்கு,
பிறகு, இவ்விரண்டிலும் பார்க்க இரப்பது நலம் என்ற
முடிவிற்கு வந்தான். பொறுப்பினும் — பொறுக்க
இயலாத இராமனைப் பிரியும் துன்பத்தைப் பொறுத்த
வினும், ஆவது இரப்பது. பிடி த் த பிடி வாத
நிலையினின்றும் சிறிதும் விலகாத இவளை வாளால்
வெட்டுதலினும் (முடிபுனை வு தடை.படுமாதலால்)
அவளை இரப்பது நன்மை தருவது.
- 17 கோல்—செங்கோல். செங்கோலாட்சியை மேற்கொண்டும் தம் மீதுள்ள குற்றமகற்றுதலைக் குறிக்கோளாகக்
கொண்ட அரசரைப்போலப் பொறை நன்று என்று
வீழ்ந்தான். மேல் உற்றது உண்டு எனின் பொறை
நன்றும் என்னு—இனிமேல் வரும் நன்மை உண்டு எனின்
பொறுத்தலே இறுத்தலினும் நன்று என்று என்னி.
கந்து—கட்டுத்தறி. கோல் — முறிக்கின்ற. மிடை—
நெருங்குகின்ற.
- 18 நள்ளாது—விரும்பாது.

- 19 வானேர் கோள்ளார் மண்ணைவ ருய்யா ரினிமற்றேன்
ஏனேர் செய்கை யாரோடு நீயில் வரசாள்வாய்
யானே சோல்லக் கோள்ள விஶைந்தான் முறையாலே
தானே நல்து முன்மக னுக்குத் தராயென்றுன். 19
- 20 கண்ணே வேண்டு மென்னினு மியக் கடவேனேன்
உண்ணே ராவி வேண்டினு மின்றே யுனதன்றே
பேண்ணே வண்மைக் கேகயன் மானே பேறுவாயேல்
மண்ணே கோள்ளி மற்றைய தொன்றும் மறவென்றுன் 20
- 21 வாய்தங் தேனேன் றேனினி யானே அதுமாற்றேன்
நோய்தங் தேன்னை நோவன செய்து நுவலாதே
தாய்தங் தேன்னத் தன்னை யிரந்தால் தழல்வேங்கண்
பேய்தங் தீயும் நீயிது தந்தாற் பிழையாமோ. 21
- 22 இன்னே யின்னே பன்னி யிரந்தா னிகல்வேந்தன்
தன்னே ரில்லாத் தீயவ ஞாள்ளங் தமோருள்
முன்னே தந்தா யிவ்வரம் நல்காய் முனிவாயேல்
என்னே மன்னு யாருளர் வரியமைக் கினியென்றுள். 22
- 19 ஏனோர்—பாதாளத்தார்.
- 20 சுயக் கடவேன்—கொடுப்பேன். உள் கேள் ஆவி—உள்ளே
பொருங்கிய உயிர்.
- 21 வாய் தந்தேன் என்றேன் — வாக்களித்தேன் என்று
சொல்லிவிட்டேன். நோய்—வருத்தம். நுவலாதே—
சொல்லாதே; தாய் தந்து என்ன—தாய் கொடுத்தாற்
போல. தந்தீயும்—கொடுக்கும்.
- 22 இன்னே இன்னே — இன்னபல. பன்னி — சொல்லி.
தமோருள்—தான் கூறும் கூற்றில் எவ்வித நடுக்கமு
யில்லாதவளாகி; தான் சொல்வதை அழுத்தந்திருத்த
மாகச் சொன்னாள். நல்காய்—நல்காமல். முனிவாயேல்
—வெறுப்பாயேல்.

- 23 அச்சோற் கேளா ஆவி புழுங்கா அயர்கின்றுன்
போய்ச்சோற் கேளா வாய்மோழி மன்னன் போறைக்கா-
நச்சத் தீயே பேண்ணுரு வன்றே எனநானை
முச்சற் றூர்போற் பின்னு மிருந்தே மோழிகின்றுன். 23
- 24 நின்மக ஞள்வான் நீயினி தாள்வாய் நிலமேல்லாம்
உன்வய மாமே யாஞ்சுதி தந்தே னுரைகுன்றேன்
என்மக னெங்கண் என்னுயி ரேல்லா வழிர்கட்டும்
நன்மக னிந்த நாடிற வாமை நயவென்றுன். 24
- 25 மெய்யே யென்றன் வேறற நூறும் வினைநோக்கி
நையா நின்றேன் நாவு மூலர்க்கேன் நளினம்போற்
கையா னின்றேன் கண்ணேதீர் நின்றுங் கழிவானேல்
உய்யேன் நங்கா யுன்னப யம்மேன் னுயிரேன்றுன். 25
- 23 புழுங்கா—வெதும்பி. அயர்கின்றுன்—சோர்கின் றவனுகி.
பொய்ச்சொற்கேளா மன்னன்—அவள் கூறியன போன்ற
பொய்யாகிய சொற்களைக் கேட்டறியாத அரசன். முச்ச—
முச்ச; விகாரம்.
- 24 நாடு இறவாமை நய— நாட்டை விட்டு நீங்காமையை
மட்டுமாவது விரும்புவாயாக.
- 25 வாய்மையே என்னை அடியோடு கெடுக்கும் வினையாக
வந்ததை நோக்கி வாடுகின்றேன். நளினம்போல் கையான்—
தாமரை மலர் போன்ற கையையுடைய இராமன்.
உய்யேன்—உயிர்தப்பேன்.

- 26 இரங்தான் சோல்லு மின்னுரை கோள்ளாள் முனிவெஞ்சாள்
மரங்தா னென்னும் நேஞ்சினள் நானைள் வகைபாராள்
சரங்தா வில்லாய் தந்த வரத்தைத் தலிர்கேன்றல்
உரங்தா னல்லால் நல்லற மாமேர உரையென்றுள். 26
- 27 கோடியா னின்ன கூறினள் கூறக் குலவேந்தன்
முடிகு டாமல் வேம்பரல் மோய்கா னிடைமெய்யே
நெடியான் நீங்க நீங்குமேன் னுவி யினியென்ன
இடியே றுண்ட மால்வரை போல்மண்
னிடைவீழ்ந்தான். 27
- 28 வீழ்ந்தான் வீழா வெந்துய ரத்தின் கடல்வெள்ளத்து
ஆழ்ந்தா னழா வக்கட லுக்கோர் கரைகானைன்
குழ்ந்தாள் துன்பஞ் சோற்கொடி யாள்சோற் கோடுநேஞ்சம்
போழ்ந்தாள் உள்ளப் புன்னையை நோக்கிப்
புலர்கின்றுன். 28
- 26 முனிவு எஞ்சாள் — கோபம் தணியாள். சரம் தாவு
இல்லாய்—அம்பு தவறுதலில்லாதவனே. உரம்—மன
வலிமை; கல்கஞ்சு.
- 27 வெம்பரல்—கொடிய பரற்கற்கள். மொய் கான்—நெருங்
கிய காடு. நெடியான்—இராமன். மால்வரை — பெரிய
மலை.
- 28 துன்பஞ் குழ்ந்தாள் — இத்துன்பத்தை நினைந்து செய்த
வள். சோல் கொடியாள் — சொல்லினாற் கொடுமை
யிழைப்பவள். போழ்தல்—பிளத்தல். உள்ளப் புன்மை
—மனத்தின் அற்பத்தன்மை.

- 29 ஒன்று நின்ற வாருயி ரோடு முயிர்கேள்வர்
போன்று முன்னம் பொன்றின ரென்னும் புகழில்லால்
இன்றேர் காறு மெல்வளை யார்தம் மிறையோரைக்
கோண்று ரில்லை கொல்லுதி யோசி கோடியாளே. 29
- 30 ஏவம் பாரா யின்முறை நோக்கா யற்மென்னுய்
ஆவேன் பாயோ வல்லைம னத்தா லருள்கோன்றும்
நாவம் பாலென் ஞருயி ருண்டா யினிஞாலம்
பாவம் பாரா தின்னுயிர் கோள்ளப் போகின்றும். 30
- 31 மன்னுள் சின்று ராகி வலத்தால் மதியால்வைத்து
எண்ணு நின்றுர் யாரையு மெல்லா விகலாலும்
விண்ணேர் காறும் வென்ற வெனக்கேன் மகைவாழும்
பெண்ணுல் வந்த தந்தர மென்னப் பெறுவேனே. 31
- 29 ஒன்று சின்று ஆருயிர் — உடலோடு ஒன்றுபட்ட அரிய
உயிர். உயிர் கேள்வர்—உயிரினை கணவர். எல்—ஒளி.
- 30 ஏவம்—குற்றம். இல் முறை — குடிப் பிறப்பிற்குரிய
முறைமை. ஆ என்பாயோ — அங்தோ என்று இரங்கு
வாயோ. அல்லை. நாவாகிய அம்பினுல் என் ஆருயிரை
உண்டாய் ; இனி பாவம் என்பதையும் பாராது உலகிலுள்ள உயிரை யெல்லாங் கொலை செய்யப் போகின்றுய்.
- 31 மதி—அறிவு. எண்ணு சின்றுர்—எண்ணப்பட்ட அரசர்;
அதாவது புகழ் பெற்றவர். எல்லா இகலாலும்—எல்லா
வலியாலும். அந்தரம்—திமை.

- 32 என் ரேன் றுன்னும் பன்னி யிரங்கு மிடர்தோயும்
ஒன்றேன் றேவ்வா வின்ன வுழக்கு முயிருண்டோ
இன்றின் ரேன்னும் வண்ணமயங்கு மிடியும்போன்
துன்றேன் றேன்றே டேன்றிய தென்னக்
குவிதோளான். 32
- 33 ஆழிப் போற்றேர் மன்னவ ஸிவ்வா றயர்வெய்திப்
பூழிப் போற்றேள் முற்று மடங்கப் புரள்போழ்தில்
ஊழிற் போய்த்தா லென்னுரை யின்றே யுயிர்மாய்வென்
பாழிப் போற்றேர் மன்னவ வென்றுள் பசையற்றுள். 33
- 34 அரிந்தான் முன்னேர் மன்னவ னன்றே யருமேனி
வரிந்தார் வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரம்நல்கிப்
- 32 உன்னும் — சிந்திப்பான். பன்னி — சொல்லி. இடர்
தோயும்—துன்பக் கடலுள் முழுகுவான். இன் னல்
உழக்கும்—துன்பத்தில் வருந்துவான். மயங்கும் — மூர்ச்
சிப்பான். இடியும்—நெஞ்சுடைவான். இரண்டு பொற்
குன்று ஒன்றுசேர நின்றது போன்ற தோள்களையுடைய
மன்னன்.
- 33 பூழி அடங்க—புழுதி விறையும்படி. ஊழிற் பொய்த்தால்
— முறைமையினின் றும் வழுவிப் பொய்த்தால். என்
உரை—யான் கூறும் சொல். அது யாதெனில் ‘இன்றே
உயிர் மாய்வென்’ என்பது. பாழி — வலிமை. பசை—
நெஞ்சில் ஈரம்.
- 34 வரிந்து ஆர் வில்லாய்— கணுக்களையுடைய கட்டப்பட்ட
வில்லையுடையவனே. முன் ஓர் மன்னவன் அருமேனி
அரிந்தான்றே— முன்பு உன் குலமுன்னேன் ஒருவன்
தன் அரிய சரீரத்தை அறுத்துக் கொடுத்தான்ல்லனே?
வாய்மை வளர்ப்பான்—அதுவும் தன்வாய்மையை வளர்க்
கும் பொருட்டு; வாய்மை வளர்ப்பவன் மரபில் தோன்றிய

பரிந்தா லென்னு மென்றனள் பாயுங் கனலேபோல்
எரிந்தா ருதே யின்னுயி ருண்ணு மேரியன்னுள். 34

35 வீயந்தா ளேயிவ் வெய்யவ ளேன்னு மிடல்வேந்தன்
ஸந்தே ளேந்தே னிவ்வர மென்சேய் வனமாள
மாய்ந்தே நான்போய் வானுல காள்வென் வசைவெள்ளாம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக ஞேமே நேடிதென்றுன். 35

36 கூறு முன்னங் கூறு படுக்குங் கோலைவாளின்
ஏறு மென்னும் வன்றுய ராகத் திடைமுழகத்
தேரு ஞீசீச் சேய்கை மறந்தான் சேயல்முற்றி
ஊரு நின்ற சிந்தையி ஞேஞ் துயில்வற்றுள். 36

‘இப்படி வரங் கொடுத்துப் பின்பு வருந்தலாமோ? ஏரிந்தால் என் ஆம்—இப்படி வருந்தினால் வரும் பயன் யாது? நீ மேற்கொண்ட வாய்மை என்னவாய் முடியும்? எரிந்து ஆருதே—பொருளை ஒரு முறை எரித்த பின்பு வெம்மையடங்காமல் எரித்த சாம்பலையே மறுபடியும் எரிக்கும்படி ஆருமல்; ‘வேவாரா வேட்கை நோய்’ என்பது போன்றது.

37 வீந்தானே இவ் வெய்யவள் என்னு — இக் கொடியவள் இறப்பது சிச்சயம் என்று உட்கொண்டு. வசைவெள்ளாம்—பழியாகிய கடல் வெள்ளத்திலே.

38 கூறு முன்னம் செய்கை மறந்தான் என்று முடிக்க. கொலைவாளின் ஏறு ஆம் என்னும் வன்துயர் — கொலைத் தொழிலிற் சிறந்த வாள் என்று கூறத் தகும் துயர்; நினைத்தவுடனே உயிரைப் பிளப்பது போன்று வருத்தும் துயரம். (உயுத்த: 332) ஆகத்திடை முழக—மனத்தில் அழுங்துதலால். தேருஞுகி — தெளியாதவஞுகி; அறிவு மிகக் கலங்கி. செய்கை மறந்தான்—செயலற்றுக் கிடந்தான். ஊரு நின்ற சிந்தையினாள் — களிப்பு மிகுதிப் பட்ட மனத்தினாள். துயில் வற்றுள் — சித்திர செய்யலானாள்.

15. கைகேயெரிடம் இராமபிரான் விடைகொண்டமை.

சுமந்திரன் அழைப்ப வந்த இராமபிரானைக் கைகேயி இடைமறித்து, தயரதன் கட்டளை இன் ன தென் ரு தெரிவிக்க அவன் அவளிடம் விடைபெற்ற வரலாற்றைக் கூறுவது இப்பாடம்.

இப்பகுதியில் இராம பிரானது யாரும் செப்பருங் குணம் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இரும்பி னுல் இயைந்த தெஞ்சிற் கொன்றுமல் கூற்றமன்ன கைகேயி யைக் கண்டதும் அந்திவந்தடைந்த தாயைக்கண்ட ஆன் கன்ற போன்று அன்பு சுரந்த இராமபிரான் அவளைத் தெய்வ சிலையில் வைத்து வணங்கி நின்றுன். தயரதனிடம் பேசும் பொழுது சிறிதும் உள்ளந் தடுமாருதவள் இராம பிரானது பணிவினாலும் அன்பினாலும் தாமரை யன்ன முகப் பொலிவினாலும் சிறிது கவரப்பட்டு, ‘உந்தை ஏயது; யான் உரைக்கற்பாலதுனக்குறுதி: ஒருரையுண்டு’ என்று கூறி, அவன் உடன் பாட்டை அவாவி நிற்ப, மைந்தனும் தயக்கமின்றி, ‘தந்தையும் தாயும் நீரே; தலை நின்றேன்: பணிமின்’ என்றுன். உடனே அவள் விவரத்தைத் தெரிவித்தாள். தான் அரசினை இழந்ததற்கோ அன்றிக் காடு செல்ல தேர்ந்தற்கோ சிறிதும் வருந்திலன்: தாமரை போன்ற முகம் அதைக் கெட்டதும் அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றது. அரசியற் பாரம் நீங்கப் பெற்ற குதுகலிப்பு உடல் முழுதும் பரந்தது. தம்பி பெற்ற அரசியலைத் தான் பெற்றதுபோல மகிழ்ந்து, மின்னென்றிர் காணம் இன்றே போகின்றேன் என்று விடையுங் கொண்டான்.

மறுபடியும் அன்னையை வணங்கினான். தந்தையைத் திசை நோக்கித் தொழுதான். பெரும் பாரம் நீங்க, முன்பு குன்றனையை தோள் இப்பொழுது குன்றினு முயர்ந்தது. இங்கிலையில் கௌசலையின் மாளி கையை நோக்கிச் செல்லவானுன்.

[த. ப. கைகேசி சூழ்வினைப் படிம் :— 103—110.]

37 ஆயன் நிகழும் வேலை யண்ணலு மயர்ந்து தேருத் தூயவ னிருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி நாயக ஹரையான் வாயால் நானிது பகர்வே னென்னுத் தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றேனத் தமியள் வந்தாள்.¹

38 வந்தவள் தன்னைச் சேன்னி மண்ணுற வணங்கி வாய்த்த சிஞ்சுரப் பவளச் செவ்வாய் சேங்கையிற் புதைத்து மற்றைச் சுந்தரத் தடக்கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றுன் அந்திவங் தடைந்த தாயைக் கண்டவான் கண்றி னன்னுன்.²

37 ஆயன—இராமனை முனிவர் முதலியவர் வாழ்த்தியமை முதலியன. அயர்ந்து தேருத் தாயவன்—மூர்ச்சித்துத் தெளியாத தயரதன். குழல் — இடம். துருவினன் வருதல் நோக்கி—கண் பார்வையால் துருவி வருவதைப் பார்த்து. இவன் அரசனிடம் சென்றால் அவன் தன் வாயினுற் கூருன்; ஆகவே நானே இதைச் சொல்லுவேன் என்று யமன் போன்று தனியே வந்தாள்.

38 சிஞ்சுரப் பவளச் செவ்வாய்—சிஞ்சுரத்தையும் பவளத்தை யும் போன்று சிவந்த வாய். சுந்தரம்—அழகு. தானை மடக்குற — ஆடையை மடக்க. துவண்டு — வணங்கி; வளைந்து. (அயோத்தி. 87).

39 நின்றவன் தன்னை நோக்கி இரும்பினு லியைந்த நெஞ்சிற் கோன்றிழல் கூற்ற மென்னும் பேயின்றிக் கொடுமை பூண்டாள் இன்றேனக் குணர்த்த லாவ தேயதே யேன்னி னகும் ஒன்றுனக் குறுதி மைந்த உறைப்பதோ ருரையுண் டென்றுள். ³

40 எந்தையே யேவ நீரே யுரைசெய இயைவ துண்டேல் உய்ந்தனே னடியேன் என்னிற் பிறந்தவ ரூஸ்ரோ வாழி வந்ததென் தவத்தி ணை வருபயன் மற்றேன் றுண்டோ தந்தையுங் தாயு நீரே தலைநின்றேன் பணிமி னென்றுள்.⁴

39 முதலிரண்டு அடிகள் ‘கூற்றென’ என்பதன் விவரணம். நெஞ்சில்—மனத்திலே. இரும்பினுவியைந்த மனத்தின் கண்ணே கூற்றத்தின் கொடுமையையும் பூண்டவள். பாசக்கயிறு முதலிய இன்றி பெண்ணுருவத்தோடு, ஸின்ற இடத்திலிருந்தே கொடுமை செய்தலால், ‘கூற்ற மென்னும் பெயரின்றிக் கொடுமை பூண்டாள்’ எனப் பட்டது. தான் கூறப்போவதைத் தயரதனிடம் அறுத் துப்பேசியது போலன்றி ஒருவாறு இழுத்து இழுத்துப் பேசுகின்றுள்; ‘இன்று ஒரு பொருள் உனக்கு உனர்த்தற குரியது; அஃது அரசன் ஏவியது; என்னுல் ஆகும்; அது உனக்கு உறுதி பயப்பதொன்று; ஆதலால் மகனே! உனக்குச் சொல்லவேண்டிய தொரு வார்த்தை உளது; என்று கூறி இராமபிரான் விடையை எதிர்பார்த்து விண்றுள்.

40 இயைவது — பொருந்துவது; இருவருக்கும் உகப்பான தொன்று இருந்தால். தலை நின்றேன் — நீவீர் கூறு வதைச் சிரமேற்கொண்டு நின்றேன். பணிமின் — கட்டளை யிடுமின்.

41 ஆழிகு மூலக மேல்லாம் பரதனே யாள நிபோய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித் தாங்கருஞ் தவமேற் கோண்டு
பூழிவேங் கான நன்னீப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவேன் றியம்பின ஏரச
நென்றுள். 5

42 இப்போழு தேம்ம ஞோரா லியம்புதற் கேளிதே யாருஞ்
செப்பருஞ் குணத்தி ராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
லூப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசக முனரக் கேட்ட
அப்போழு தலர்ந்த செந்தா மராயினை வென்ற தம்மா. 6

43 தேருஞ்சை மனத்து மன்ன னேவலிற் றிறம்ப வஞ்சி
இருஞ்சை யுலகங் காக்கு மின்னலுக் கியைந்து நின்றுன்
உருஞ்சைச் சகடம் பூண்ட வுடையவ னுய்த்த காரேறு
அருஞ்சை யோருவன் தாண்ட அப்பினி யவிழ்த்த
தோத்தான். 7

44 தாழ் இரும் சடை — தொங்குகின்ற பெரிய சடை
பூழி—புழி.

45 எளிதே—சுலபமோ; அன்று. செவ்வி—ஆழுகு. அவ்வாசக
முனரக்கேட்ட முன்புள்ள செவ்வி, அதைக் கேட்ட பின்பு
எழுந்த செவ்வியை ஒக்குமோ, ஓவ்வாது; ஏனெனில்
முன்பு செந்தாமரை போன்ற முகம் இப்பொழுது அப்
பொழுது மலர்ந்த தாமரையும் வென்றுவிட்டது.

46 தெருள்—அருள். திறம்ப—பிறழு. இருள்—அஞ்ஞா
னம். இருஞ்சையுலகம் அரசனின்றி வருஞ்சுமே என்று
கருதி, அருள் விரைந்த மனத்தினுகிய அரசன் ஏவியதைக்
கடக்க அஞ்சி அரசு செப்தலாகிய இன்னலுக்கு இசைங்
தான். இன்னல்—கஷ்டம். உருள்—சக்கரம், சகடம்
—வண்டி. கார் ஏறு—கரிய இடபம்.

44 மன்னவன் பணியன் ரூகில் நூம்பணி மறுப்ப ஞேவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்னேரே
என்னீனி யறுதி யப்பா லிப்பணி தலைமேற் கோண்டேன்
மின்னேளிர் கான மின்றே போகின்றேன் விடையுங்
கோண்டேன் 8

44 பின்னவன்—தம்பி பரதன். அப்பால்—பின்பு. மின்
ஒளிர் கானம்—கைகேயி கூறியதைக் கேட்டவுடனேயே
இராமன் மனம் காடு செல்வதில் ஊன்றின்றப, காடு
தன் சுக்ககண்முன்னே தோன்றி மின்னி, வழிகாட்டி
அழைப்பதுபோன்று காட்சியளித்தது.

16. கோசலையின் துயரம்

சிற்றன்னையாகிய கைகேயியிடம் விடைபெற்றபின்
இராமபிரான் கோசலையிடம் விடைபெறும் பொருட்டுப்
போயினான். அப்படிப் போன்பொழுது இருவருக்கு
மிடையே நடந்த சம்பாஷணையின் முற்பகுதி இங்கே
காணப்படும்.

இராமன் சிகிஞ்சவற்றைத் தாயின் உள்ளம் வேறு
பட்டு வருந்தாதிருக்கும்படி கூறுங் திறனும், சிற்றன்னைக்
கும் பெற்றதாய்க்கு முள்ள அன்பின் விகற்பழும், மகப்
பிரிவு கருதி அவள் கன்று பிரிக்குமிக் கறவை யொப்பக்
கலங்கியதும் செவ்வனே காட்டப்பட்டுள்ளன. முதல்
நாள் தன் மகனுக்கு அளித்த அரசை மறுநாள் மாற்றுள்
மகனுக்கு ஈந்த அரசனிடம் அன்பு குண்றுமல் தன்
கற்பு நெறியுடன் மகவன்பையும் இசைவிக்கும் கோசலை
யின் பெருங் தன்மையை ஆசிரியர் காட்டும் சீரியமுறை
அறிஞர் ஆராய்தற்குரியது—

[தெ. ப. நகர் தீங்கு படலம்:—1—14.]

45 என்றுகோண் டினைய கூறி யினையடி யிறைஞ்சி மீட்டுச் சுதன்றுனைத் தாதை பாத மத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து போன்றினி போதினாலும் பூமியும் புலம்பி நையக் குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான். 1

46 குழைக்கின்ற கவரி யின்றிக் கோற்றவேண் குடையி மின்றி இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் னிரங்கி யேக மழைக்குன்ற மனையான் மேளவி கவித்தனன் வருமேன் ரேன்று தழைக்கின்ற உள்ளத் தன்னாள் முன்னெரு தமியன் சென்றுன். 2

45 இனையடி இறைஞ்சிகைகேயின் இரண்டு பாதங்களையும் வணக்கி. தன் தாதை துணைப் பாதம். திணி பொன் போதினாள் — கெருங்கிய பொற்றுமரையிலுள்ள திரு மகள். புலம்பி நைய — அழுது வருந்த. குன்றினு முயர்ந்த தோளான் — அவள் வாசகமுனரக் கேட்ட பொழுது முகம் அப்பொழுதல்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது: விடை பெற்று மீண்ட பொழுது உலகை உடலினும் பரவி முன்பு குன்றனைய தோள். குன்றினு முயர்ந்தது, பாரம் இறக்கி வைத்தாற் போன்று.

46 குழைக்கின்ற — வீசகின்ற. இழைக்கின்ற — ஆக்கியமைக்கின்ற. தருமம்—அறக்கடவுள். என்று என்று தழைக்கின்ற உள்ளத்தன்னாள் — குழைக்கின்ற கவரி யோடு, கொற்றவேண் குடை சிழுவில், முடி புனைந்து மழைக்குன்ற மனையான் வருவான் என்று பல முறை கற்பனை செய்து, இங்ஙனம் நினையுந்தொறும் மகிழ்ச்சி பொங்கிப் பெருகுகின்ற உள்ளத்தையடைய கோசலை.

47 புனைந்திலன் மேளவி குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால் நினைந்திலன் என்கொ லென்னு முள்ளத்தாள் நளின பாதம் வளைந்தபோற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலுங் குழைந்து வாழ்த்தி நினைந்ததென் னிடையூ றுண்டோ நெழேஷி. புனைதற் கென்றுள். 3

வேறு

48 மங்கை யம்மோழி கூறலு மானவன் செங்கை கூப்பினின் காதற் றிருமகன் பங்க மில்துணத் தேம்பி பரதனே துங்க மாழுடி குடுகின் றுனென்றுன். 4

49 முறைமை யன்றென்ப தோன்றுண்டு மும்மையின் நிறைகு ணத்தவன் நின்னினும் நல்லஞல் குறைவி லன்னெனக் கூறினாள் நால்வர்க்கும் மறுவி லன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள். 5

47 குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால் நினைந்திலன்—முடிபுனை தற்கு முன்பு சிகழும் பரிசுத்த நீராட்டமும் சிகழுந்த தாகக் காணவில்லை; குஞ்சியில் சரப்பசை காணப்பட வில்லை. என் கொல் — என்ன காரணம். என்று சிந்தையில் மூழ்கியிருந்த அளவில் வணக்கினான். நளினம் —தாமரை. குழைந்து வாழ்த்தி—மனமுருகி வாழ்த்தி. நினைந்தது என—அரசன் கருதிய கருமம் என்னவாய் முடிந்தது?

48 இராமபிரான் முழுவதையுங் கூருமல் ஓவ்வொன்றுகக் கூறுகின்றுன். மானவன்—இராமன். பங்கம்—குற்றம். துங்கம் மாழுடி—உயர்வாகிய பெருமை பொருந்திய முடி.

49 முறைமை யன்று — அரசநீதி யன்று. மும்மையின் — முவலகினும். மறு — குற்றம்.

50 என்று பின்னரும் மன்னவன் ஏவியது
அன்றே ஞமை மகனே யுனக்கறன்
நன்று நுழபிக்கு நானிலம் நீகோத்து
ஒன்றி வாழுதி யூழி பலவேண்றுள்.

8

51 தாயு ரைத்தசோற் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிங்தையத் தோழில் குணத்தினுன்
நாய கண்ணேனை நன்னெறி யுப்பதற்கு
யை துண்டோர் பணியேன் றியம்பினுன்.

7

52 எண்டு ரைத்தப ணீயேன்னை யென்றவட்டு
ஆண்டோ ரேழினே டேழுகன் கானினை
மாண்ட மாதவ ரோடூடன் வைகிப்பின்
மீண்டு நீவரல் வேண்டுமேன் ரூணெண்றுன்.

8

50 மன்னவன் ஏவியது அன்று எனுமை மகனே உனக்கு
அறன்—அரசன் முதலில் உனக்களித்த அரசை அவனே
அன்று என்று மறுத்தான்; ஆகவே வாய்மையின் விலகி
ஞன் என்று உலகத்தவர் கூருதபடி, நடந்துகொள்ளல்
மகனுகிய உனக்கு அறமாகும்; ஆகவே நீயே நல்ல மாதிரி
யாக உன் தம்பிக்கு அரசைக் கொடுத்து ஒன்றுபட்டு
வாழுதி.

51 தழைக்கின்ற தூய சிங்தை அதோம் இல் குணத்தினுன்—
தான் முடி யீழுந்தமைக்கு வருந்தாமலும், பரதன் மீது
வைத்த அன்பு மாரூமலும், அரசன் வாய்மையைப்
புறக்கணியாமலும் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்
தற்குக் காரணமான தூய மனமும் குற்றமற்ற குணமு
முள்ள அவ்விராமபிரான். ஏயது— ஏவியது. பணி—
கட்டளை.

52 மாண்ட—மாட்சிமைப்பட்ட.

53 ஆங்கவ் வாசக மென்னு மனல்துழழு
தூங்கு தன் சேவி பிற்பேட ராமுனம்
ஏங்கி னுளினாத் தாள்திகைத் தாள்மனம்
வீங்கி னுள்விம்மி னுள்விமுந் தாளரோ.

9

54 வஞ்ச மோமக னெயினை மாநிலம்
தஞ்ச மாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்
நஞ்ச மோவினி நானுயிர் வாழ்வெனே.
அஞ்ச மஞ்சமென் னருயி ரஞ்சமால்.

10

55 கையைக் கையின் நேரிக்குந்தன் காதலன்
வைது மாலிலை யன்னவ யிற்றினைப்
பேய்வ கோத்தளி ராற்பிசை யும்புகை
வேய்து பிரக்கும் விழுங்கும் புழுங்குமால்.

11

53 இது முதல் கோசலையின் துயரம் விவரிக்கப்படுகின்றது.
குழை தூங்கு செவி—காதனிகள் அசைகின்ற செவி.
தொடரா முனம்—விழுங்குதும் விழாததும்; மனத்தில்
தைக்கு முன்னமேயே. ஏங்கினூள்—இரங்கினூள். இளைத்
தாள்—தளர்ந்தாள்; மெல்ந்தாள். திகைத்தாள் மனம்—
மனம் பிரமித்தாள். வீங்கினூள்—பெருமூச்சு விட்டாள்.
விழுங்காள்—அறிவு கெட்டு நிலத்தில் விழுங்காள்.

54 மாநிலம் தஞ்சமாக—உலகம் உன் அடைக்கலமாக.
அவ்வாசகம் வஞ்சமோ நஞ்சமோ. அஞ்சம் அஞ்சம்—
பெரிதும் அஞ்சம்.

55 தன் காதலன் வைகும் ஆலிலை யன்ன வயிறு—தன் மகன்
இருங்க திருமால் கண்வளர்ந்த ஆலம் இலை போன்ற
வயிறு. தளர்—தளர்போன்ற கைகள். புகை வெய்
துயிர்க்கும்—புகையைப் பெருமூச்சாக விடுவாள். விழுங்
கும்—ஒன்றைச் சொல்ல ஆரம்பித்து அதைச் சொல்ல
முடியாமல் உள்ளே அடக்கிக் கொள்வாள். புழுங்கும்—
வெம்புவாள்.

- 56 நன்று மன்னன் கருணை யெனுங்கும்
நின்ற மைந்தனை நோக்கி நேடுஞ்சூரத்து
என்று போவ தேனுவேழும் இன்னுபிரி
போன்றும் போதுற்ற துற்றது போலுமே. 12
- 57 அன்பி ஷைத்த மனத்தர சற்குநீ
என்பி ஷைத்தனை யேன்றுநின் ரேங்குமால்
முன்பி ஷைத்த வறுமையின் முற்றினோ
போன்பி ஷைக்கப் போதிந்தனர் போலவே. 13
- 58 அறமே எக்கிலை யோவெனு மாவினங்கு
இறவி தேத்தேன் தேய்வதங் காளேனும்
பிறவு ரைப்பதேன் கன்றுபி ரின்துழிக்
கறவை யோப்பக் கறரங்கு கலங்கினாள். 14
- 59 எமும்—உணர்ச்சி மிகுதியினாலே எமுந்திருப்பாள். உயிர்
பொன்றும் போது உற்றது போலும் — இதுவரையில்
விரித்துக்கூறிய துன்பத்தை ஒரு சொல்லில் தொகுத்துக்
கூறுகின்றது. உற்றது—துன்பம். உற்றதுபோலும்—
அடைந்தது போன்றுள்.
- 60 முன் பிழைத்த வறுமை — முற் பிறப்பிற் பிழைசெய்த
காரணத்தால் வந்த வறுமை. பொன் பிழைக்க—கைக்
கெட்டிய பொருள் வாய்க்கெட்டாதது போலத் தவறிப்
போக. பொதிந்தனர் போல—பெருஞ்சுயரால் முகத்தை
மூடிக்கொண்டு வருக்கினவரைப் போல.
- 61 அறம் எனக்கு இலையோ எனும்—முன் செய்த அறம்
இப்பொழுது எனக்கு இல்லாமற் போயிற்றாலே என்பாள்.
இற — அழியும்படி. அடுத்தது என—வந்து சார்ந்த
தீவினை யாதோ. கன்று பிரிந்துழிக் கறவை ஒப்பக்
கலங்கினாள் — இதுவரை கூறிய துயரத்தை உவமை
வாயிலால் தொகுத்து முடிக்கின்றது. கறவை—பசு.

17. சுமித்திரை இலக்குவற்றுக் கூறிய வாய்மொழி.

இராம லக்குமணர் சுமித்திரை கோயில் புக்கனர்.
அவள் மிக வருந்திப் படி மேற்புரண்டு அழ, இராம
பிரான் அவளைத் தேற்றினான். அப்பொழுது கைகேயி
அனுப்பிய மரவுரியைக் கைக்கொண்டு இலக்குமணன்
தாயை வணக்கி, ‘இராம பிரானுடன் ஏரும்படி கட்டளை
யிட்டால் அதுவே துணையாகும்’ என்று கூற, அவள்
மகளைப் பார்த்துக் கூறியன இந்த இரண்டு செய்யுள்.

இப் பகுதியில் கைகேயிக்கும் சுமித்திரைக்குமுள்ள
வேறுபாடு தெற்றெனப் புலப்படுவதோடு, ‘இராமன்
பின்பு பிறந்தானும் உள்ளென்னப் பிரியாதான்தனைப்
பயந்த, சுமித்திரையினது அன்பின் துய்மையும் சீர்மை
யும் விளங்கும். இத்தகைய அறந்தானே என்கின்ற’
பெரியாளது ஆழந்த கிண்டனை, தூய உணர்ச்சிகளினின்றும்
தோண்றியவை இச் சொற்கள் என்பது பொருளை
உற்று நோக்குவார்க்குத் தெற்றென விளங்கும்.

[தெ. ப: தூர்ந்து படிய:— 150—151.]

59 ஆகாத தன்றுலுனக் கவ்வன மில்வ யோத்தி
மாகாத லிராமனம் மன்னவன் வைய மீந்தும்
போகா உயிர்த்தாயர்கம் பூங்குழற் சீதை யென்றே
ஏகா பினியில்வயின் நிற்றலு மேத மேன்றுள். 1

59 ஆகாதது அன்று உனக்கு—இராமனுக்கு ஆகும் என்றது
உனக்கு ஆகாமை இல்லை; உனக்கும் அஃது தக்கதே.
அவ்வனம் இவ்வயோத்தி—இராமன் வசிக்கப்போகின்ற
அம் மன்னெனிலிர் கானமே இப்பொழுது இராமனிருக்கும்
அயோத்தியாகும். மாகாதல் இராமன் அம் மன்னவன்—
உன்னிடம் பேரன்புள்ள இராமனே உனக்கு அந்த
அரசன். வையம் ஈந்தும் போகா உயிர்த்தாயர் நம்
பூங்குழல் சீதை — உலகையெல்லாம் பரதனுக்குக்
கொடுத்த பின்பும் ஊழ்வினையால் அரிதின் உயிர்தரித்
திருக்கும் தாய்மாரே சீதாபிராட்டி. என்று ஏகாய்—
என்று இங்ஙனம் கருதிச் செல்லுவாய். இனி—இதற்கு
மேல் ஒரு கணமேனும். இவ்வயின் நிற்றலும் ஏதம்—
இவ்விடத்தில் நேரம் போக்குதலும் பிழையாகும்.

இச் செய்யுளில் சுமித்திரை கருதாமலே, இனி வரும்
ஒிகழ்ச்சிகளுக்கு இயைந்த மற்றெரு பொருளும் குறிப்
பாகத் தோன்றும். அப்பொருள் வருமாறு:— அவ்வனம்
இவ்வயோத்தி—இராமன் போன பிற்பாடு இவ்வயோத்தி
அக்காட்டைப்போலப் பாழ்ப்படும்; அவன் உறையப்
போகும் காடும், இவ்வயோத்தி படப்போகின்ற
பாட்டைப் படும். மாகாதல் இராமன் அம் மன்னவன்—
மனைவியின்மீது பெரிய காதல் வைத்து, இராமன்
தகப்பனுக்கு மகனுதலாலே அம் மன்னைப்போல
மனைவி சொற்கேட்டுத் துன்புறுவான். போகா உயிர்த்
தாயர் நம் பூங்குழற் சீதை—போகா உயிரோடு இராம
னைப் பிரிந்து நாங்கள் படுவது போன்ற துன்பத்தை
சீதையும் அவனைப்பிரிந்து படப்போகின்றார்கள். இங்ஙனம்
பல பேராபத்துக்கள் சிகழ இருத்தலால் இனி ஒரு
கணமேனும் நீதாமதிப்பது பெரும் பழிக்கு இடமாகும்.

60 பின்னும் பகர்வாள் மகனேயிவன் பின்செல் தம்பி
என்னும் படியன்று அடியாளினில் ஏவல் செய்தி
மன்னும் நகர்க்கே இவன்வந்திடின் வாவ தன்றேல்
முன்னம் முடியென்றனள் வார்விழி சோர நின்றுள். 2

60 இவன் பின் செல் தம்பி என்னும்படி அன்று — ‘அதுவே
துணையாம்’ என்று கூறியது போன்று இவனுக்குத் துணை
யாகப் பின்னே செல்லும் தம்பி என்ற படியில்லற நீ
ஒழுக வேண்டுவது. அடியாளினில் ஏவல் செய்தி—
இராமனை இறைவனுக்க் கருதி அவனடியாரைப் போல
அவனை வீட்டு நீங்காது எல்லா நிலைமைகளிலும் எல்லா
விதமான பணிவிடைகளும் செய்வாய். அது அன்றேல்—
அவன் அப்படி நகருக்கு வாராமல் இடையூறு கேரு
மாயின். முன்னம் முடி—அவனுயிர் நீங்குமுன் நீ உயிர்
வீடுவாய். வார்விழி சோர நின்றுள் — இதைக் கூறும்
அவனுடைய நிலைமை; நீண்ட கண்களினின்றும் கண்
னீர் பெருக நின்றுள்.

18. பிராட்டி, வனஞ்செல ஏழுதல்.

வசிட்ட முனிவனிடம் விடைபெற்ற நகர் விதி
ஆடே தன் மாளிகையை நோக்கிச் சென்ற இராம
பிரான் சீதா பிராட்டியிருந்த இடத்தை அனுகினன்.
அவனைப் பிராட்டி கண்டது முதல் மூவரும் நகர் நீங்கி
பது வன்ற நிகழ்ந்தவற்றைக் கறுவது இப்பகுதி.

இதிற் கம்பர் தரும் காட்சி இந்தால் முழுவதிலும்
மிகச்சிறந்த பகுதிகளுள் ஒன்றாக மதிக்கற் பாலது.
தாய்யார் முதலியோர் புடைவந்து பொரும, மரவுரிதரித்து

இராமபிரான் வரக்கண்ட மிதிலீச் செல்வி எழுது பாவை போல் ஒரு கணம் திகைப்புற்று அசைவற்று நின்று மனத் துணுக்கமோ டெமுந்தவள் உற்று சின்ற துயரம் இன்ன தென்றறிய மாட்டாது அலமந்து வழிந்த கண்ணீருடன் மேனி கடுங்க, 'என்னையுற்றது' என்றி ராகவனை வினாவினால். அவன் கூறியவிடை— 'வருந்தலை கீ, நீங்குவென்யான்' என்ற சொல்—செவிகட விம்மித் தேம்பினான்: அதை எண்ணி எண்ணி உயிருமிழா நின்றான். 'நின் பிரிவினுஞ் சுடுமோ பெருங்காடு?' என்று கூறி, உள்ளே சென்ற மரவுரி புளைந்தவளாய் உடன் செல்லத் தீர்மானித்துப் பக்கத்திலே வந்து நின்றான்: என்ன செய்யலாம் என்ற சிந்தனையிலாழுந்த இராமபிரானது நீள் கரம் பற்றினான். முன்பு கிளர்ந்தெழுந்த வுன் துயர் இப் பொழுது முன்பு பெற்றறியா இன்பமாக மாறிற்ற. அகத்தெழுந்த ஆனந்தம் முகத்தில் வெண்ணகையாகவும் குரலீல் கோகிலத்தை வென்ற குதலையாகவும் பரிணமிக்கலாயிற்ற. இராமன் மறுபடியும் சில கூறி அவளைத் தடுக்க முயன்றான். 'என்னைக் கைவிட்டபின் எல்லாம் இன்பங் கொலாம்' என்று கிணந்து கூறி அவ்விடை யூற்றையுங்களைக்கு நின்றான். இவள் மனநிலையை யுணர்ந்த பெருந்தகை மறுமாற்ற மின்றி உடனமூத்துச் செல்ல அற்றான். இங்னம் கிளர்ந்தெழுந்த பெருந்துயர் உடன் செல்லும் உவகையால் மறுகணம் பேரானந்தமாகத் திகழ்ந்ததை ஆசிரியர் காட்டும் வினைத்திறம் பெரிதும் இன்புறம் பாலது.

மேலும் புறத்து நிகழ் காட்சிகளை அவ்வவருடைய அகத்தே எழும் கிஂதனை உணர்ச்சி முதலீயன செவ்வனை புலப்படும் வண்ணம் அமைந்த சொல்லாற்றலும் ஆராயற் பாலது.

[தெ. ப. நகர்ந்து படம்:—218—222, 224—225, 227—231.]

- 61 எழுது தாயரோ டருந்தவ ரந்தண ராசர்
புழுதி யாழிய மெய்மினர் புடைவங்கு போகும
பழுது சீஷரயி னுடையினன் வரும்படி பாரா
எழுது பாவையன் னூள்மனத் துணுக்கமோ
டேமுந்தாள். 1
- 62 எழுந்த நங்கையை மாமியர் தழுவின ரேங்கிப்
போழிந்த வுண்கணீர் புதுப்புன லாட்டினர் புலம்ப
அழிந்த சிங்கைய ளன்னமீ தின்னதேன் றறியாள்
வழிந்த நீர்நேடுங் கண்ணினள் வள்ளலை நோக்கி. 2
- 61 தாயர் அருந்தவர் அரசர் முதலாயினேர் தசரதன் மாளி
கையைத் தாண்டி வரும் பொழுதுமுதல் இராமனைப்
பின்தொடர்ந்து வந்தவர்கள். புடை வந்து—பக்கங்களிலே
வந்து. பொரும—வருந்த. முதலில் இவர்கள் பொரும
தலையும் பின்பு இராமன் மரவுரி தரித்து வருதலையுங்
கண்டாள். பழுது வரும்படி—பொல்லாங்கிற்கு இடமாக
வருகின்ற வகையை. எழுது பாவை— இரண்டையுங்
கண்டதும் சித்திரப் பாவைபோல் ஒரு கணம் அசை
வற்றிருந்தாள். பின்பு மனத் துணுக்க மோடு எழுந்தாள்—
சரீரம் அசைவற்றிருந்த போதிலும் நெஞ்சத்தில்
அச்சம் துடித்தது; அங்கிலையில் முறைப்படி எழுந்தாள்.
- 62 உண் கண் நீர்—மையுண்ட கண்ணினின்றும் வரும் நீர்.
அக்கண்ணீரால் நீராட்டினவராகிப் புலம்பினர். அழிந்த
சிங்கையள்— மனத்துணுக்கத்தாலும் புடை வந்தவர்
அடைந்த பெருந் துக்கத்தாலும் உருத்தெரியாமல் அழிந்த
மனத்தினளாகிய பிராட்டி; ஒன்றையிட்டுச் சிந்திக்கும்
நிலையை இழுந்தவள். அன்னம் ஈது இன்ன தென்று
அறியாள்— சனகன் பெற்ற அன்ன மாயினும் இப்
பொழுது இதன் காரணம் யாதென உணர மாட்டாத
வளாகி. வழிந்த நீர் நெடுங்கண்ணினள்— இதற்கிடை
யில் தாஞ்கவே கண்ணீரும் வழியலாயிற்று.

வேறு

63 போன்னை யுற்ற போலங்கழு ஸோய்புகழு
மன்னை யுற்றதுண் டோமற்றில் வன்றூயர்
என்னை யுற்ற தியம்பென் நியம்பினூள்
மின்னை யுற்ற நடுக்கத்து மேனியாள்.

3

64 பொருவி லெம்பி புவிபுரப் பான்புகல்
இருவ ராஜையு மேந்தின னின்றுபோய்க்
கருவி மாமழைக் கற்கடங் கண்ணோன்
வருவை னீண்டு வருந்தலை நியென்றுள்.

4

63 “பொன்னுலாகிய அழகிய வீரக்கழலையுடையவனே! புகழு
யிக்க அரசனுக்கு நேரிட்ட திங்கு ஏதேனுமுண்டோ.
இவ்வளிய துயரத்திற்குக் காரணம் யாது? நேர்ந்தது
இன்னதென்று கூறுவாயாக”, என்று கூறினாள். மின்னை
உற்ற நடுக்கத்து மேனியாள்—அப்படிக் கூறும் பொழு
தைய சிலை; ஏற்கனவே மின்னல் போன்ற சீரம்
அம் மின்னல் நடுங்குவது போல நடுங்கிற் ரு. ஐ—எழுத்
துப்பேறு.

64 பொருவு—ஒப்பு. புவிபுரப்பான் — புவியை ஆள்வான்.
புகல் இருவர்—புகலிட மாகிய இருவர். ஏந்தினென் —
தாங்கினவனுகி. கருவி மாமழைக் கற்கடம் — உலகம்
நடைபெறுதற்குக் கருவியாகிய பெரிய மேகங்கள் தங்கு
கின்ற வனம். கைகேசியிடம் விடைகொண்ட பொழுது
'மின் னெளிர் கானம்' இப்பொழுது 'கருவிமாமழைக்
கற்கடமாக இராமன் அகக் கண்ணில் தோன்றிற்று :
இராமபிரான் சிந்தனையில் தான் செல்லும் காடு
ஊன்றிய தன்மை விளங்கும். வருந்தலை—வருந்தாதே.

65 நாய கன்வன நண்ணலுற் றுனென்றும்
மேய மண்ணிழந் தானென்றும் விம்மலள்
நீவ ருந்தலை நிங்குவேன் யானென்ற
தீய வெஞ்சோல் செவிகடத் தேம்புவாள்.

5

66 அன்ன தன்மைய கொயனு மன்னையும்
சோன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே
என்னை என்னை பிருத்தியென் றுனெனு
உன்ன புன்ன உயிருமி மாநின்றுள்.

6

65 மேய மண்—இயல்பாகவே பொருந்திய பூமியை. விம்மலள்—வருந்தினுள்ளல்லன். விம்மிய காரணம் அவ்விரண்டு
மல்ல : 'நீ வருந்தலை: நிங்குவென் யான்' என்று அவன்
கூறியதே காரணம் : வருந்தலை என்பதே போதுமான
தாயிருப்ப 'நீ' என்று வேண்டாது கூறினான் : 'நிங்கு
வென்' என்ற அளவோடு நில்லாது 'யான்' என்று
சேர்த்துக் கூறினான் : இப்படி வேறுபாடு ஊன்றக்
கூறினான் : கூறிய பொருளேயன்றிச் சொல்லும் முறை
யும் துங்பங்தருவதாயிருந்தது. தீய வெம் சொல் தீய
சொல்—தீமையை உணர்த்துஞ் சொல். வெம் சொல்—
கேட்கும் பொழுதே பொறுக்க முடியாத துங்பங்தருஞ்
சொல். செவி சுட—கேட்டவெடனே செவியை நெருப்புச்
சுட்டது போல் வருத்த. தேம்புவாள்—முன்பு விம்மின
வள் இப்பொழுது தேம்பித் தேம்பி வருந்தலானாள்.

66 என்னை என்னை — மனைவியாகிய என்னை ; தன்னைப்
பிரிந்தால் கீரைப் பிரிந்த மீன் போல் ஒரு கணமும் உயிர்
வாழ மாட்டாத என்னை. உன்ன உன்ன — சிலைக்குகுங்
தொறும். உயிரைக் கக்குவது போன்று பெருமுச்ச
விட்டாள்.

- 67 வல்ல ரக்கரின் மால்வரை போய்விழுந்து
அல்ல ரக்கி னருக்கழல் காட்டயற்
கல்ல ரக்குங் கடுமைய வல்லனின்
சில்ல ரக்குண்ட சேவடிப் போதென்றுன். 7
- 68 பரிவி கந்த மனத்தோடு பற்றிலாது
ஒருவ கின்றை யூழி யருக்கனும்
- 67 பிராட்டி பட்ட துன்பத்தைக் காண, தாடகையைக் கொன்ற வெவ்வனம் நினைவில் எழுந்தது. அத்தகைய இடங்களினாடே இவளாற் செல்ல இயலாதென்று கருதி இரவும் பகலும் வெம்மை மாருத பருக்கைக் கற்கள் அயவிலே கிடக்கும் பயங்கரமான மலைகளுள்ள காட்டுப் பாதையில் உன்னால் நடக்க இயலாது என்று கூறுகிறுன். வல் அரக்கரின் மால் வரை—அங்கு வசிக்கின்ற தாடகை போன்ற வன்கண்மை மிக்க அரக்கரைப் போன்று பயங்கரமான பெரிய மலைகளினாடே. போய் விழுந்து—அங்கு ஒருவர் போய்ச் சேருவது கடினம்; அப்படிப் போனாலும் நடத்தல் என்பது இயலாது: பருக்கைக் கற்களில் கால் வைத்ததும் வீழவேண்டும், அப்படிப் போய் விழுந்து. அப்படி வீழவானேன் என்றால் அங்குள்ள பருக்கைக் கற்கள் அப்படிப் பட்டன; எங்ஙன மெனில், அல் அரக்கின் உருக்கு அழல் காட்டு அயல் கல் — பகலிலே குரிய வெப்பத்தால் அனலிலிட்ட அரக்குப் போல உருகியபடி நின்று, இரவு முழுவதும் ஆருது தீயினின்றும் வாங்கிய அரக்கின் உருக்கைப் போல, வெம்மையைக் காட்டும் மலைப் பக்கம் முழுவதும் கிடக்கும் பருக்கைக் கற்கள். அல்—இரவு. அரக்கும் கடுமைய அல்ல — அக் கற்கள் கைத்தால் அதைத் தாங்கும் உறுதி பெற்றன அல்ல; சின் சில் அரக்குண்ட சேவடிப் போது — குளிர்ச்சி பொருந்திய செம்பஞ்சுடிய உனது சிவந்த பாதங்களா கிய மலர். அனலிலிட உருகும்; எடுக்க உருகிய உருவத் தோடு வெம்மை மாருத அரக்குப் போன்ற கற்கள்.

- எரிய மென்பதி யாண்டைய தீண்டுனின்
பிரிவி னுஞ்சுடு மோபேருங் காடேன்றுள். 8
- 69 அண்ண லண்ணசோற் கேட்டன னண்றியும்
உண்ணி வந்த கருத்து முணர்ந்தனன்
கண்ணி ரீர்க்கடல் கைவிட நேர்கிலன்
எண்ணு கின்றன னென்சேயற் பாற்றேன். 9
- 68 இரக்கத்தை முற்றுகக் கைவிட்ட மனத்தோடு பற்று தற்குச் சிறிதும் இடந்தராது விட்டு நீங்கப் பார்க்கின் ரூய்: இரக்கந்தானில்லை யென்றாலும் மனைவி என்ற உரிமையையும் கணங்கு பாதுகாக்கும் பொறுப்பினிற்றும் வழவப் பார்க்கின்றூய். ஊழி அருக்கனும் எரியமென்பது யாண்டையது — பிரளை காலத்துச் சூரியனும் செருப்புப் பற்றி எரிவது போலச் சுடும் என்பது உன் பிரிவை நோக்க, எவ்வளவு குறைந்த படியில் சிற்கும்? அதற்கும் இதற்கும் எவ்வளவு தூரம்? இங்கு யான் நினைப் பிரித்து சிற்கும் பிரிவைக் காட்டிலும் சுடுவது என்று ஒன்றுள்ளதோ. நீ சொல்லுங் காடு ஊழியருக்கினில் எவ்வளவு தாழ்ந்தது அவ்வளவு கூடியதன்ரே ஊழி யருக்கணை நோக்க சின் பிரிவு? ஆகையால் காடு சுடும் என்பது யாண்டையது?
- 70 உள் நிவக்த கருத்து — மனத்தில் எழுந்த எண்ணம்; அதாவது எப்படியும் உடன் செல்ல வேண்டும் என்ற கருத்து; இன்றேல் பிரிந்தால் உயிர் நீங்குவாள் என்பது குறிப்பு. கண்ணின் ரீர்க்கடல்—கண்ணீராகிய கடலிலே மூழ்கும்படி; துன்பக்கடலில் துவனும்படி. கைவிட—விட்டு நீங்குதல் என்பது முழுவதும் கை கழுவதலேயாம்: அப்படிக் கைவிட்டுச் செல்ல. நேர்கிலன்— உடன்படா ரூய். எண்ணுகின்றனன்—சிங்கிப்பானுயினுன்.

126

கம்பர் கவிதைக் கோவை

70 அனைய வேலை யகன்மனை யெதினள்
புனையுஞ் சீராந் துணிங்கு புனைந்தனள்
நினைவில் வள்ளல்பின் வந்தயல் நின்றனள்
பனையின் நீள்கரம் பற்றிய கையினாள்.

10

71 தாயர் தவ்வையர் தன் துணைச் சேடியர்
ஆய மன்னிய வன்பின ரென்றிவர்
தீயின் முழ்கின ரோத்தனர் சேங்கணைன்
தாய தையலை நோக்கினான் சொல்லுவான்

11

72 மூல்லை யுங்கடன் முத்து மேதிர்ப்பினும்
வெல்லும் வெண்ணைகை யாய்விலை வுன்னுவாய
அல்லை போத வமைந்தனை யாதவின்
எல்லை யற்ற இடர்தாநு வாயேஞ்ருள்.

12

70 அனைய வேலை—அப்பொழுது. அகல் மனை—விசாலமான
மாளிகை. புனையும் சீரம் — இராமபிரான் புனைந் த
மரவரியை. நினைவில் வள்ளல்—தன் மீதுள்ள பரிவால்
சிந்தனையிலாழுந்த இராமபிரான்; பின் வந்து அயல்
நின்றுள் : பின்பு கரம் பற்றினாள்.

71 தவ்வையர்—தமக்கையர். ஆயம்—மகளிர் கூட்டம்.

72 பனையின் நீள் கரம் பற்றி நின்ற போதைய உவகை மிகுதி
முதலிரண்டு அடிகளிற் கூறப்பட்டது. அவள து
பொங்கிய உவகையைக் கண்டு அவள் பேதைமைக்கு
இரங்கிக் கூறுகின்றான். ‘இப்பொழுது பெரிதும் களிக்
கின்றூய்; நீட்டன் வருதலின் விளைவை யுன்னுவாயல்லை;
போகச் சித்தமாய் விட்டாய்: ஆதவின் கணக்கற்ற
துண்பங் தருவாய்’.

73 கோற்ற வன்னது கூறவுங் கோகிலம்
செற்ற தன்ன குதலையள் கீறுவாள்
உற்று நின்ற துயரமி தோன்றுமே
எற்று றந்தபி னின்பங்கோ லாமேன்றுள்.

13

74 பிறிதோர் மாற்றம் பெருந்தகை பேசுவன்
மறுகி வீழ்ந்தம் மைந்தநு மாதரும்
சேறுவில் வீழ்ந்த நேநேந்தேருக் கேள்றனன்
கெறிபே ருமை யரிதனின் நிங்குவான்.

14

75 சீரை சுற்றிய தீருமகள் பின்சேல
முரி விற்கை பிளையவன் முன்சேலக்
காரை யுற்றவன் போம்படி கண்டவல்
ஆரை யுற்ற துணர்த்தவு மோண்ணுமோ.

15

73 கோகிலம் செற்ற தன்ன குதலையள்—குயினின் குரலை
வென்றது போன்ற மழலை மொழியினள்: உடன் செல்லும்
உவகை பேச்சின் இனிமையிலும் வெளிப்பட்டமை கூறிய
படி. கீறுவாள் — கோபிப்பாளாய். உற்று நின்ற—
அடைந்த. என் துறந்த பின்.

74 பெருந்தகை—இராம பிரான்; இவ்வளவு கடுமையாகப்
பேசியும் அதனை உட் கொள்ளாது அவனுடைய உள்
சிவந்த கருத்தையென்னி உடனமைத்துச் செல்லத் தீர்
மானித்தானுகலால் ‘பெருந்தகை’ என்றார். மறுகி—
மனங்கலங்கி. சேறுவில்—இடக்தோறும். நெறி பெரு
மை—வழிபெருது.

75 முரி வில்—வலி யமைந்த வில். கார்—மேகம். ஊர் உற்
து: ஐ—சாரியை.

19. மூவரும் மருத வைப்பைக் கடந்து
செல்லுதல்.

சமந்திரனுக்கு விடை கொடுக்கனுப்பிய பின் நிலவு வெளிச்சத்திற் சில காவதங் கடந்து மூவரும் சூரியன் உதிப்ப மருத நிலத்தாடு சென்று கண்கைக் கரையை அடைந்தனர். அப்பொழுது மருத நிலக் காட்சிகளைக் கண்டு களித்த வண்ணம் அவர்கள் நடந்து சென்றதைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இராமபிரான்டே காடு செல்லத் தீர்மானித்துப் புறப்படும் பொழுதே மூல்லையையும் முத்தையும் வென்ற வெண்ணைக்கயோடு, கோகிளஞ் செற்ற குதலையளாய் நின்ற மிதிலைச் செல்லி அவனேநேடு வழி நடந்த பொழுது இன்பக் காட்சிகளைக் கண்டு, அவ்வின்ப உணர்ச்சி வெளிப்படும்படி நடந்து சென்றார்கள். இராம பிரானும் புதியதொரு இன்பக் கிளர்ச்சியோடு சென்றார்கள். இங்கனம் இருவரது முன்பு கரில் அனுபவியாத புதிய உள்ளக் கிளர்ச்சியைச் செறித்துக் காட்டுவது இச் செய்யுள்களில் அமைந்த அரிய இன்னிசை.

முன்பு சீதா பிராட்டியின் இயற்கை யழகு கூறப் பட்டது; மற்றொரு திட்டத்தில் நடையழகு கூறப்பட்டது. இங்குச் சேர்த்தியால் விளைந்த அந்தமில் பேரழகும் அதனேடு ஒன்றுபட்ட பெருமிதநடையழகும் கூறப் படுகின்றன.

[தெ.ப. கங்கைப் படங்கள்:— 1—6; 8.]

76 வேய்யோனேளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப் போய்யாவேனு மிடையாலோடு மிளோயானேடும் போனேன் மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ ஜயோவிவன் வடி வென்பதோ ரழியாவழி குடையான். 1

77 அளியன்னதோ ரறல்துண்ணிய தழலாள் கடலமிர்தின் தேளிவன்னதோர் மோழியாள்ளிறை தவமன்னதோர் சேயலாள்

76 விரிசோதி—விரிகின்ற சோதி. எழுகின்ற ஞாயிற்றினது சிரணங்களின் ஒளி இவன் மேனியினின்றும் விரிகின்ற ஒளியினால் மழுங்க: காடு நோக்கி வந்த போதைய திரு மேனியின்புகர் கூறப்பட்டது (அயோ. 42:45) உண்டோ இல்லையோ என்று ஜயுறும்படி மிக நுண்ணிய இடையாள். மை—அஞ்சனம். மறி கடல்—அலைகள் மீண்டு மடங்குகின்ற கடல். மை மேனி சிறத்தின் கொழுமைக் கும், மரகதம் அதன் ஒளிக்கும்; மறி கடல், அவ்வழகு அலை யெறிவது போன்று எங்கும் விரிதற்கும், மழை முகில் காண்போர் மனத்தின் இன்பத்திற்கும் ஒப்பாகக் கூறப்பட்டன. ஜயோ—ஆச்சரியக் குறிப்பு. ஓர் அழியா அழகு—ஒப்பற்ற அந்தயில் அழகு.

77 அளி—வண்டுகள். அறல்—கருமணல். வண்டுகளை ஒத்ததாகிய குழல்; கருமணல் போன்று நெருங்கிய கூந்தல்; ஒப்பற்ற கூந்தல். இத்தகைய கூந்தலை யுடையவள். அயிர்தின் தெளிவு—அழுதின் சாரம். எல்லாப் பண்பு கனும் கிறைந்த தவத்தைப் போன்று தாய் தொழிலாள்;

வெளியின்னதோ ரிடையாளோடும் விடையன்னதோ
நடையான்
களியன்னமு மடவன்னமு நடமாடுவ கண்டான். 2

78 அஞ்சம்பையு மையன்தன தலகம்பையு மளவா
நஞ்சங்களை வெலவாகிய நயனங்களை யுடையாள்
துஞ்சங்களி ஷிவன்கூகள் தழுவின்படி சமூவுங்
கஞ்சங்களை மஞ்சன்கழல் நகுகின்றது கண்டான். 3

'நற் பெருக் தவத்த ளாய நங்கை' (சுந்தர 186). வெளி—ஆகாயம். "பொய்யோ வெனும் இடையாள்"; கண் னுக்குப் புலப்படாத இடையாள். விடை—இடபம். களி யன்னம்—சேவ லன்னம். மட வன்னம்—பெடை யன்னம். தம்மைப் போலவே அன்னங்களும் நடமாடு வதைக் கண்டான்.

78 அஞ்ச அம்பையும் அளவா—முன்பு ஓரம்பினால் வருந்து யவள் இராமன் மருங் கிருபப் மன்மதனாது ஜாந்து அம்பு களையும் வெல்ல வல்லளானுள். அளவா—வென்று: அலகு அம்பு—கூரிய அம்பு. அளவா— உவமையால் வென்று; முன்பு கொல்லும் வேல் முதலிய வற்றை வென்று மதர்த்த கண் இப் பொழுதைய சேர்த்தி யழகி னால் இராமனம்பையுங் கடந்தது. இவ்வளவோ டமையாது நஞ்சங்களை வெலவாகிய நயனங்களை யுடையாள்— முன்பு விடம் போல கவிந்த மாலை, தென்றல், இருள், அன்றில், நிலவு முதலிய வற்றையும் வெல்லுதற் கேற்ற கண்களைப் பெற்றவள். துஞ்சம் களி—ஷிரந்தர மாகத் தங்கிய களிப்பையுடைய. ஸரி வண்டுகள்—ரேகைகளைப் போன்ற கோடுகளை யுடைய வண்டுகள். குழலின் படி சமூலும் கஞ்சங்களை— வேய்ந்குழ வோசையை ஒத்து

79 மாகந்தமு மகரந்தமு மளகந்தரு மதியின்
பாகந்தரு நுதலாளோடு பவளந்தரு மிதழான்
மேகந்தனி வருகின்றது மின்னேடேன மிளிர்பூன்
நாகந்தனி வருகின்றது பிழயோடேன நடவா. 4

80 தோளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச்சவை யழுதின்
கிளைகட்டிய கருவிக்கிள ரிசையிற்பசை நறவின்

இன்னிசையோடு அதற் கேற்ற வாறு சுற்றி வட்டமிடு கின்ற தாமரைகளை. மஞ்சன் கழல்—இராம பிரானது பாதங்கள். கருகின்றது—ஓப்பாகா வென்று பரிகசிப்பது போன்று அழுகுடன் விளங்குவதை.

79 மா கந்தம்—மிக்க நறு மணம். நறு மணம் மகரந்தம் இவற்றைக் கொண்ட கூந்தல். அக் கூந்தல் தருகின்ற நுதல்; மதியின் பாகம் தரு நுதல்—சந்திரனது துண்டத் தை ஒத்த நெற்றி. பவளம் தரும் இதழான்—பவழும் போன்ற அதரத்தை யுடையவன். மேகம் மின்னலோடு வருகின்றது போலவும், யானை பிழயோடு வருகின்றது போலவும் நடந்து 'கண்டான்' என்று அடுத்த கவியி அள்ள சொல்லைக் கொண்டு முடியும்.

80 கிளை—வேய்ங் குழல்: தோளைகள் பொருந்திய வேய்ங் குழல். முட்டிய சுருதிச் சுவை அழுது — (குழலிலே) தாக்கி எழுப்பிய காதினலே நுகரப்படும் இசையாகிய இனிய அழுதம். கிளை கட்டிய கருவிக் கிளர் இசை— நரம்புகள் கட்டப்பட்ட யாழிலின்றும் எழுகின்ற இசை. பசை நறவு—பசிய தேன். விளைகட்டி—கருப்பஞ் சாற் றில் உண்டாகின்ற பாகுக்கட்டி. இன்—ஒவ்வொன்றும்

வினொகட்டியின் மதுரித்தேழு கிளவிக்கிளர் விழிபோல்
களைகட்டவர் தனைவிட்டெறி குவனோத்தோகை
கண்டான். ५

81 பன்னந்துகள் தரளந்தோது படர்பந்திகள் படுநீர்
அன்னந்துயில் வதிதண்டலை யயன்துறை புளினம்
சின்னந்தரு மலர்நந்தன சேறிந்தன வணநன்
போன்னந்திய ந்திகண்டுள மகிழ்தந்தனர் போனூர். ६

இப்புப் பொருள். இங்த நான்கையும் போல, மதுரித்து
எழு கிளவி — அமுதம், இசை, நறவு, கட்டி இவற்றின்
மதுரம் ஒருமிக்க அமைந்து, அச்சவை வரவரக்கூடி
வருகின்ற சொற்களுடைய சீதாபிராட்டி. கிளர் விழிப்
போல்—அஞ்சம்பையும் அலகம்பையும் வென்று நஞ்சங்
களை வெல்லக் கிளரா ஸிற்ற விழிகளைப் போன்று. களை
பிடுங்கியவர் வயலினின் றும் விட்டு எறிந்த குவளை மலர்க்
கூட்டங்களைக் கண்டான். தனை—வரம்பு; இங்கு வயல்.

81 பல் நீதுகள், தாளம் தொகு நன்னீர்—பல சங்குகள்
முத்துக்களைத் தொகுப்பதற்குக் காரணமாகிய நன்னீர்.
படர் பங்கயம் நன்னீர்—படர்ந்த தாம்ரைக் கோடிகளை
யுடைய நன்னீர். இத்தகைய நீர் சிலைகளி ஹுள்ள சோலை.
அன்னம் துயில் வதி தண்டலை — அன்னங்கள் துயில்
வதற்கு இடமளிக்கின்ற சோலைகளையும், அயல் நந்து
உறை புளினம். புளினம் — மணற் குன்றுகளையும்,
சின்னம் — விடு பூ. பொன் நந்திய நதி — பொன்னைக்
கொழிக்கின்ற நதி; அதாவது தேவ சருதி, கோமதி முதலிய நதிகள்.

82 கால்பாய்வன முதுமேதிகள் கதிர்மேய்வன கடைவாய்
பால்பாய்வன நறைபாய்வன மலர்வாயளி படரச்
கேல்பாய்வன கயல்பாய்வன சேங்கான்மட வன்னம்
போல்பாய்புனல் மடவார்படி நெடுநாடவை போனூர். ७

நீர் சிலைகளினிடைப்பட்ட சோலை, மணற் குன்று, நங்தன வனம், நதிகள் முதலியவற்றைக் கண்டு மகிழ்வோடு சென்றனர்.

82 கால் பாய்வன முது மேதிகள் — கால்களாற் பாய்வன
வாகிய முதிய ஏருமைகள். பால்—மேய்ந்த மணி பிடியா
த அந் தெற்கதிர்களின் பால். அந்தப்பால் பாய்கின்ற
புனல் நாடு. நறை பாய்வன மலர்—தேனெழுமுகும் மலர்.
அம்மலரின் கண்ணேயன்ன வண்டுகள் எழுந்து உலாவு
மாறு சேலும் கயலும் துள்ளிப் பாய்தற்குக் காரணமா
கிய நீர் நாடு; மடவார் படியும் புனலை யுடைய நாடு;
அதாவது கோசல நாடு. படியும்—நீராடும். இந்த நீர்
சிலைகளின் அமுகைப் பார்த்தவண்ணம் கோசல நாட்டைக்
கடந்து சென்றனர்.

20. இராமசிரான் குகனேடு தோழமை கொண்டது.

மருத நிலக் காட்சிகளைக் கண்டு களித்த வண்ணம் மூவரும் கங்கைக் கரையை யடைய ஆண்டுறைந்த முனிவர்கள் அவர்களை எதிர் கொண்டு தம்மிருப்பிடத் திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். கங்கையில் நீராடி விருந்தயங்கிருந்த பொழுது ஆயிரம் படகுகளையுடைய வெடர் தலைவனுகைப் பூகன் இராம பிரானைக் காண வந்தனன். அவன் வந்தது முகல் இராம பிரான் கித்திரகூட மலையை நோக்கிச் சென்றது வரை நிகழ்ந்த வரலாறு இப் பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

அன்பினாகி, இருந்த வள்ளலைக் காண வந்த நாவாய் வேட்டுவன் ஈற்றில் ‘யானென உரியாய் நீ; இனி நாமோர் ஜவர்கஞானோனேம்’ என்ற இராம பிரான் தன் வாயினுற் கூறும்படி அவனது இன்னுயிர்த் தனைவனுள்ளன. அன்புணர்ச்சி குகன் மாட்டு உயிரீயும் பக்தியாகவும் இராமபிரான் மாட்டு அவன் தொழிலுமிழையில் நிற்கும் அருளாகவும் ஒரு சிறு கால எல்லையில் முதிர்ந்து வெளிப்பட்ட படிகளை ஆசிரியர் செவ்விய முறையிற் காட்டுகின்றார். அன்பினன்; உள்ளங் தூயவன்; தாயின் நல்லானாகி வந்தவன், வருக என்ன அம் பரிவினாகி விரைவிற் புக்கு வணக்கி நின்றான். இருத்தி யீண் டென்னாலும் இருந்திலென் எல்லை நீத்த அருத்தியன்.

‘தேனும் மீனும் விருந்தினுக் கமைவதாகத் திருத்தி என்க கொணர்ந்தேன் என் கொல் திருவுளம்?’ என்றான் அதனைக் கொணர்தற்குக் காரணமான உள்ளத் தன்பினுலைமந்த காதலை யுணர்ந்த வள்ளல் ‘அஃது அமிர்தினுஞ் சீர்த்தது’ என்றான். பின்பு இராம பிரான், ‘நாவா யோடும் சாருதி விடிய’ என்றான். இராமனது திருமேனி அழகில் ஈடுபட்டுப் பெருகிய காதலை யுடைய குகன். ‘நின் இன்னவினிருக்கை நோக்கிப் பிரிக்கலென் : செய்குவென் அடிமை’ என்றான். தீராக் காதலனாகும் என்றுணர்ந்து, கருணையின் மலர்ந்த கண்ணனின் ஆணைப்படி திருக்கர் தீர்ந்த வண்ணம் தமிழ் கூற, அது கேட்ட வேடர் தலைவன் ஆற்றெருஞைத் துயருற்ற வருந்தினான்; கதிரவனும் மறைந்தான். இரவு முழுவதும் இலக்குவளைப்போலவே தொடுத்த வில்லொடும் வெய்துபிரப்போடும் இமைப்பிலென் காவல் புரிந்தான். அடுத்த நாள் காலையில் இராமன், ‘ஜூய ! நாவாய் கொணருதி விரைவின்’ என்றான்: அது கேட்ட குகன் அப்பெருமானை, தேவீயொடு அடி தாழ்ந்து, ‘யாங்கள் ஒழிவில் கால மெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய இனி திரு நெடி தெம்மூர்’ என்று இரங்கனன். இச்சொற் கேட்டலும் அருள் வெள்ளம் நெஞ்சு நிறைந்த இராம பிரான், ‘புனிதரை வழிபாடுற்று எண்ணிய சில நாளிற் குறகுதும்’ என்று பணி த் தனன். அடியவனும் நாவாய் கொணர்ந்தனன். மறுகரை யடைந்ததும், ‘சித்திரகூடத்திற்குச் செல்லும் நெறியாதென’ இராகவன் வினவபத்தியினு பிரியும் பரிவினாகிய குகன், ‘மறவ வருள ரெனின் முன்னே மாள்கு வன்; ஒரு நொடி வரை உம்மைப் பிரிக்கலென்; போதுவன் உடன்’ என்று அடி பணிந்தனன். பிரிவினால் விம்மி யழுகின்ற குழுவியின்

துயரை ஆற்ற முயலும் தாயைப் போல, தன்னையே
தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெருந்தகை வள்ளலும், ‘மாழை
மான் மட நோக்கி உன் தோழி; உம்பி எம்பி; என்னுயிர
னையாய் நீ; நளிர் கடல் நில மெல்லாம் நின்னுடையது:
நானுன் தொழிலுரிமை யிலுள்ளேன்; வடதிசை வருமங்
நாள் நின்னுழை வருகின்றேன்; உறு துயருற லாமோ’
என்று அரிதின் முயன்று சமாதானப் படுத்தினான்.
பினிவெனுங் துயருருவு கொண்டாலன்ன குகனும் பருவர
லோடு விடை கொண்டனன். தன் குலத் தலைவராகிய
கண்ணிடங் தப்பிய அண்ணலைப் போலவே குகனும்
‘குறிக் கொள் ஞானங்களால் எனையூழி செய் தவமும்
கிறிக் கொண்டு இப்பிறப்பே சில நாளில்’ எய்தினன்.

அற்றம் நீத்த மனத்தினன், ஆராத காதலனுகிய
குகன் பேசும் பேச்சின் சீரிய பண்பாடும் யாவரையும்
பினிக்கும் அன்பின் வலிமையும் இப்பகுதியில் அமை
வுற்ற பண்பு உய்த்துணரற் பாலது.

[தெ. ப. கங்கைப் படலம் :—36—55; 57—61, 63—64; 67—72.]

- 83 சிருங்கி பேர மெனத்திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்று நகருடை வாழ்க்கையன்
ஒருங்கு தேனேடு மீனுப காரத்தன்
இருந்த வள்ளலைக் காணவாங் தேய்தினேன்.
- 84 சுற்ற மப்புற நிற்கச் சுகூகைண
விற்று றந்தரை வீக்கிய வாளோழித்து
அற்றம் நீத்த மனத்தின னங்பினன்
நற்ற வப்பள்ளி வாயிலை நண்ணினேன்.
- 85 கவா முன்ன மினாயோன் துறுகின்
யாவான் யாரேன வண்பி னிறைஞ்சினேன்
- 83 மருங்கு — பக்கத்திலே. நகருடை வாழ்க்கையன் —
நகருக்கு அரசனுகி அங்கு வாழ்பவன். ஒருங்கு தேனேடு
மீன் உபகாரத்தன் — ஓன்றுய்ப் பக்குவஞ் செய்யப்பட்ட
தேனும் மீனும் உபகாரமாகக் கொணர்ந்தவன்.
- 84 வில் துறந்து. அரை வீக்கிய — இடுப்பிலே கட்டிய,
அற்றம் — சமயம். இராமஜீக் காண்பதற்கு இது
சமயம், இது சமயமன்று என்று ஆராய்தலை நீக்கிய
மனத்தினாகு. அதற்குக் காரணம்; அன்பி னன்—
இராமபிராஜீக் காண வேண்டுமென்னும் ஆர்வ மிகுதி
யினாலே சமயம் கிடைக்குமட்டும் ஆறியிருக்கப் பொருத
பேரன்பினாகிய குகன். நல் தவம் பள்ளி. நண்ணினேன்—
கிட்டினேன்.
- 85 நீயாவான் யார்—இந்த நற்றவச் சாலையில் இந்தேரத்தில்
அனுகி இப்படிக் கூவுகின்ற நீயாவன்? அன்பின்
இறைஞ்சினேன்—அன்புணர்ச்சி தலை யெடுத்து வணங்கி
ஞன். தேவா! நீன் கழல் சேவிக்க வந்தனென்—
இராமன் பால்வைத்த மெய்யன்பு அவனைச் சேர்ந்தவ

தேவா நின்கழல் சேவிக்க வந்தனேன்
நாவாய் வேட்டுவென் நாயடி யேனென்றுன். 3

வேறு

86 நிற்றியீன் டென்று புக்கு நெடியவற் ரேழுது தம்பி
கோற்றவ நின்னைக் காணக் குறுகினன் நிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமுங் தானு முள்ளங் தூயவன் தாயின் நல்லான்
எற்றுநீர்க் கங்கை நாவாயக் கிறைத்துக் கொருவ னென்றுன் 4

87 அண்ணலும் விரும்பி யென்பா
லழைத்தீநி யவளை யென்றுன்

பண்ணவன் வருக வேன்னப்
பரிவினன் விரைவிற் புக்கான்
கண்ணைக் கண்ணைன் நோக்கிக்
கனிந்தன னிருண்ட துஞ்சி
மண்ணுறுப் பணிந்து மேனி
வளைத்துவாய் புதைத்து நின்றுன். 5

னிடமும் பல்கி இங்ஙனம் விடை கூறினேன்; கல்வியினு
லோ நாகரிகப் பழக்கத்தாலோ அன்று. நாவாய் வேட்டுவென—தோணி செலுத்தும் வேடன். நாய் அடியேன்—
நாயனைய விட்டு நீங்கப் பொருத அன்புள்ள உனதடிமை
யாகிய யான்; கடைப்பட்டவன்.

86 நெடியவன் தொழுது — இராமபிரானை வணங்கி. குறு
கினன் — சமீபத்தில் வந்துள்ளான். நிமிர்ந்த — பெரிய.
தாயின் நல்லான்—தாய் போன்று அன்புள்ளவன். குகன்
ஒருவன்—சுற்றம் அப்புறம் சிற்கத் தான் தனியே வந்துள்ள குகன்.

87 பண்ணவன்—இலக்குமணன். பரிவினன்—பரிவினாகி.
வரும் போது அன்பினன்; வருக என்று கூறக் கேட்ட
தும் அன்பு மிக்கது. கனிந்தனன்—இராமனைக் கண்ட-

88 இருத்தியீன் டென்ன லோடு மிருந்தில னெல்கூ நீத்த
அருத்தியன் தேனு மீனு மழுதினுக் கியைவ தாகத்
திருத்தினேன் கோணர்ந்தே னென்கோல் திருவுள மென்ன
வீரன்
விருத்தமா தவரை நோக்கி முறுவலன் விளம்ப லுற்றுன். 6

89 அரியதா முவப்ப உள்ளத் தன்பினு வமைந்த காதல்
தெரிதரக் கோணர்ந்த வென்று வமரிதினுஞ் சீர்த்த தன்றே
பரிவினிற் றழீய வெம்மிற் பவித்திர மேம்ம கேர்க்கும்
உரியன வினிதின் நாமு முண்டன மன்றே வென்றுன். 7

தும் அவன் திருமேனி யழகில் ஈடுபட்ட குகன் மனம்
கனிந்தது: அன்பு, மலர்ந்து கனிந்தது. ‘இருண்ட.....
நின்றுன்.’ (அயோத்தியா 38.)

88 எல்லை நீத்த அருத்தியன்—அளவில்லாத ஆசையை யுடை
யவன: அன்பு பரிவாகி, கனிவற்று, இராமன் வாய்
மொழி கேட்டதும் மேன்மேலும் ஆசை வளர்க்கத்து: கரை
கானுக் கடல்போற் பெருகிறற. திருத் தினை ன்
கொணர்ந்தேன—கண்ணப்ப நாயனுர் எல்லை நீத்த அன்
பினாலே பதம் பார்த்துக் கொணர்ந்தது போல இவனும்
தேளையும் மீண்யும் வேறுபாடு தோன்றுவாறு ஒருங்கே
கொணர்ந்தான். விருத்த மாதவர்—பெரிய தவ முதல்வர்.

89 அரியதாம் — கிடைத்தற்கரியதாகும். உவப்ப—யாம்
மகிழும்படி. உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல்
தெரிதர—இதயத்தில் இயல்பாயமைந்த அன்பு நிறைந்து
காதலாகி, அக்காதல் கண்ணாலே காண்பது போன்று
தெரியும்படி (கொணர்ந்த.). பரிவு—யிக்க அன்பு,
விகவாசம். பவித்திரம்—தூயமையானது. எம்மனோர்க்
கும் உரியன—எம்மை யொத்த யாவரும் அங்கீகரிக்கத்
தக்கன. நாம்—முனிவர்களையும் உள்படுத்தியதன்மைப்
பண்மை.

90 சிங்கவே றனைய வீரன் பின்னாகுஞ் செப்பு வான்யாம்
இங்குறைங் தெறிநீர்க் கங்கை யேறுதும் நாளை யானார்ப்
போங்குனின் சுற்றுத் தோடும் போயுவங் தினிதுன் னூரில்
தங்கின் நாவா யோடுஞ் சாருதி விடிய வேன்றுன். 8

91 கார்க்குலாம் சிறத்தான் கூறுக் காதல நூணர்த்து வாளிப்
பார்க்குலாஞ் செல்ல சின்னை மிங்கணம் பார்த்த கண்ணை
சர்க்கிலாக் கள்வ னேன்யா னீன்னலி னீருக்கை நோக்கித்
தீர்க்கிலேன் யான தைய செய்துவே னடிமை யேன்றுன் 9

90 சிங்க ஏறு—ஆண் சிங்கம். கங்கை ஏறதும் நாளை—
நாளைய தினம் கங்கையைக் கடப்போம். யானர்—அழகு.
சாருதி—வருவாய்.

91 கார் குலாம் சிறத்தான் — மேகம் போன்று விளங்கு
கின்ற சிறத்தான்: இராமன் கூறும் பொழுது பார்த்த
குகன் அவனது மேனி யழகில் சடுபட்டதை யுனர்த்
திற்று. குலாம்—குலாயும். காதலன் — அன்பினாக
வந்தவன் அன்பு பரிவாகிப் பின்பு கனிந்து காதலாக உருக்
கொண்டு விட்டது: தீராக் காதலனுகி அந்தப் பேரன்
பின் பண்டு படும்படி கூறுவான். இப்பார் குலாம்
செல்வ — இவ்வகைம் முழுவதும் கண்டதும் மகிழ்ச்சி
பூக்கும் படியான செல்வனே! சர்க்கிலாக் கள்வனேன்
யான—என் குலத் தோன்றலாகிய கண்ணப்ப நாயனார்
செய்தது போன்று செய்யாத கள்வனுகிய யான். இன்
னவின் இருக்கை நோக்கித் தீர்க்கிலேன்—உலகமெல்லாம்
மகிழும்படியான நீ இத்துன்ப ரிலையிலிருப்பதைக் கண்டு
வைத்து உன்னைப் பிரிய மனமில்லேனுயினேன். அது—
அவன் பெருமையையும் தன் சிறுமையையும் என்னித்
தன் மனோரதத்தைக் கூறுவதற்குச் சுற்றுத் தயங்கு
கின்றுன்.

92 கோந்தவிற் துசிசி வண்ணன் கூறிய கோள்கை கேட்டான்
சிதையை நோக்கித் தம்பி திருமுக நோக்கித் தீராக்
காதல னுது மென்று கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்
யாதினு மினைய நண்ப இருத்தியீன் டெம்மோ டென்றுன். 10

93 திருநகர் தீர்ந்த வண்ணம் மானவ தேரித்தி யேன்னப்
பருவரல் தம்பி கூறப் பரிந்தவன் பையு ளெய்தி
இருகணீ ராவு சோரக் குகனுமான் டிருந்தா னென்னே
பெருநிலக் கிழுத்தி நோற்றும் பெற்றிலள் போலு
மேன்ன. 11

92 கோதை — குதை: நானேற்றும் பொருட்டு வில்லின்
நுனியிலமைந்த வரம்பு. கொள்கை — கோட்பாடு.
தீராக் காதலன்—நீங்கத் தரியாத காதலன். யாதினும்
இனிய நண்ப—குகனது அன்பு படிப்படியே வளர்ந்தது
போலவே இராம பிரான் அவன் மேற் கொண்ட கருணை
யும் வளரலாயிற்று: இப்பொழுது கருணையின் மலர்ந்த
கண்ணன். முன்பு உள்ள தத்தன்பினால் அமைந்த காதலன்
இப்பொழுது தீராக் காதலன் என்று உடகொண்டு
யாதினு மினைய நண்பனுயினேன். இங்ஙனம் அன்பு
இரண்டு தலையிலும் வளர்வதாயிற்று; குகனிடம் பக்தி
யாகவும் இராமனிடம் கருணையாகவும் பெருகிற்று.

93 தீர்ந்த வண்ணம் — நீங்கிய விதம்: அந்த வரலாறு.
மானவ — மனுவின் குலத் தோன்றலே! தெரித்தி —
தெரியக் கூறுவாய். பருவரல் — துன்பம்; முடி துறங்கு
நகர் நீங்கிய துன்பத்தை இன்னும் மறவாத தம்பி; அன்
றித் துன்பமே உருவெடுத்தாற் போன்ற அந்த வரலாற்
நை. பரிந்தவன் — குகன்; இராம பிரானிடம் அன்பு
மிக்க குகன். பையுன்—துன்பம். இருகண்ணீர்—என்ப
தன் விகாரம். ‘என்னே.....போலும்’ — வரலாற்று
முடிவில் குகன் தனக்குள்ளே சிந்தித்தது. போலும்—

94 விரியிருட் பகையை யோட்டித் திசைகளை வென்று
மேல்நின்று

இருதலித் திகிரி யந்தி உயர்புகழ் நிறுவி நாளும்
இருநிலத் தேவர்க்கு மூளைத் திருந்தன னென்ன வீய்ந்த
சேருவலி வீர னென்னச் செங்கதீர்ச் சேல்வன் சென்றுன். 12

அசை. உலகியல் எவ்வளவு நூதனம்! டுமி தேவி
இராமன் அவதரிக்கத் தவஞ்செய்திருந்தும் அவன் ஆட்சி
செய்யும் மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கப் பெற்றில்லே!

94 இச் செய்யுள் குரியாஸ்தமன வருணனை; இந்த வருணனை
வரலாறு கேட்ட குகனுடைய சிந்தனை, கதை நிகழ்ச்சி
இவற்றே தொடர்புற்றுக் காணப்படுகின்றது. முதல்
மூன்று அடிகள் குரியனுக்கும் தசரதனுக்கும் பொது.
விரி இருள் பகையை ஓட்டி—1. விரிந்த இருளாகிய தன்
பகையை ஓட்டச் செய்து. 2. எங்கும் பரந்த இருள்
போன்று துன்பஞ்செய்கின்ற பகை வரை அழித்துத்
திசைகளை வென்று — 1. எல்லாத் திசைகளிலும் தன்
ஒளியைப் பரப்பி வெற்றி கொண்டு. 2. திக்கு விசயனு
செய்து. மேல் நின்று — 1. ஆகாயத்திலே நின்று,
2. எல்லா அரசர்க்குந் தலைவனுக் குருந்து உச்ச நிலை
எய்தி. ஒரு தனித்திகிரி உந்தி — 1. தனியாழி பூண்ட
தேரைச் செலுத்தி. 2. தனக்கே உரிய ஓப்பற்ற
ஆஞ்ஞாசக்கரத்தை இருந்த இடத்திலிருந்தே
உலகெங்குஞ் செலுத்தி. உயர் புகழ் நிறுவி —
1. மேலான புகழைத் தன் குலத் தோன்றல்களுக்கு நிலை
பெறச் செய்து. 2. முந்திய அரசர் யாவரும் அடையாத
பெரும் புகழை கிறத்தி. இருங்கிலத்து எவர்க்கும் உள்ளத்
திருந்தனன் என்ன — 1. பெரிய உலகில் யாவராலும்
தியானிக்கப் பட்டவன் என்னும்படி. 2. உலகில் யாவர்
மனதிலும் தன் பெயர் சிற்கும்படி செய்தான் என்று
கூறும்படி. வீய்ந்த செருவலி வீரன் என்ன — போர்க்
களத்திலே வீரத்தோடு போர் செய்தது போலவே வாய்
மையின் பொருட்டு வீரமரணம் பெற்ற தயரதனைப்
போல. குரியன் மேற்றிசையிற் சென்றுன்.

95 மாலைவாய் நியமஞ் செய்து மரபுளி யியற்றி வைகல்
வேலைவா யமிர்தன் ஞஞும் வீரனும் விரித்த நாணல்
மாலைவாய்ப் பாரின் பாயல் வைகினன் வரிலி லேந்திக்
காலைவா யளவுங் தம்பி யிமைப்பிலன் காத்து நின்றுன். 13

96 தும்பியின் குழாத்திற் சுற்றுஞ் சுற்றுத்தன் தோடுத்த வில்லன்
வெம்பிவெங் தழியா நின்ற நெஞ்சினன் விழித்த கண்ணன்
தம்பினின் ருகை நோக்கித் தலைமகன் தன்மை நோக்கி
அம்பியின் தலைவன் கண்ணீ ராவிசோர் துன்றின்
நின்றுன். 14

97 துறக்கமே முதல வாய் தூயன் யாவை யேனும்
மறக்குமா நினைய வம்மா வரம்பில தோற்று மாக்கள்

95 மாலை வாய் — மாலைக் காலத்தில். நியமம்—சந்தியாவங்
தனம் முதலியவற்றை. மரபுளி—முறைப்படி, இயற்றி
—செய்து; செவ்வனே செய்து. வேலைவாய் அமுதன்னாள்
—கடலின் கண்ணே தோன்றிய அமுதம் போன்றவள்;
சிதை. மாலை—ஓமுங்கு. பாயல்—படுக்கை.

96 தும்பியின் குழாம்—யானைக் கூட்டம். வெம்பி—கொதித்து.
வெந்து — புழுங்கி. அழியா நின்ற நெஞ்சினன் —
சிதைந்த மனத்தினனுகிய. அம்பி — தோனி. தலைவன்
—குகன். குன்றின் — குன்றைப் போல. இங்கனம்
அவன் வருந்தக் காரணம் முன்பு மெல்லனை மேற் கண்
துயின்றவன் இன்று புல்லனை மேற் கண்துயிலக் கண்டமை.

97 துறக்கம்—சுவர்க்கம்— சுவர்க்கம் முதலைய பரிசுத்தமான
பதவிகள் எவையாயினும் அவற்றை மறக்கும்படி, வீடு
பேற்றையே விரும்பும் வண்ணம் நெஞ்சிலே நினைக்;
ஏனைனில் ஏனைய வெல்லாம் பிறவிக்கு ஏது. கணக்கில்

இறக்குமா நிதுவேன் பான்போன் முன்னொ ஸிறந்தான்
பின்டை

பிறக்குமா நிதுவேன் பான்போற் பிறந்தனன் பிறவா
வெய்யோன். 15

98 செஞ்சவே சேற்றிற் ரேன்றுங் தாமரை தேரிற் ரேன்றும்
வெஞ்சடர்ச் சேல்வன் மேனி நோக்கின விரிந்த வேரேர்
அஞ்சன நாயி றன்ன வையனை நோக்கிச் செய்ய
வஞ்சிவாழ் வதன மென்னுங் தாமரை மலர்ந்த தன்றே. 16

99 நாண்முதற் கமெந்த யாவும் நயந்தன னியற்றி நாமத்
தோண்முதற் கமெந்த வில்லான் மறையவர் தோடாப்
போனேன்

லாமல் காணப்படும் மக்கள் மரண மடைவது போல்
முந்திய நாள் சூரியன் மறைந்தான்; அவர்கள் மறுபடி
பிறப்பது இங்ஙனம் என்று ஞாபகப்படுத்துவது போல்
இன்று மறுபடி உதித்தான். பிறவா வெய்யோன்—
பிறப்பாலாம் இன்ப துங்பங்களை அனுபவியாத சூரியன்.
தோற்றும்—காணப்படும்.

98 செஞ்சவே — நன்றுக; விரிந்த என்பதோடு முடிந்தது.
தேரில் தோன்றும் வெம் சுடர்ச்செல்வன் — சூரியன்.
சேற்றிலே தோன்றிய தாமரை சூரியனை நோக்கிச் செஞ்ச
வே விரிந்தன. அஞ்சன நாயிறு — கரிய சிறமுள்ள
சூரியன். ஜயன் — இராமன். செய்ய வஞ்சி—அழகிய
வஞ்சிக் கொடி போன்ற சீதா பிராட்டியினது. வாழ்
வதனம்—வாழ்ச்சி பெற்ற முகம்.

99 நாள் முதற்கு அமைந்த — உதய காலத்திற் செய்யும்
நியம் முதலியன. நாமம் — அச்சம். ஆள் முதற்கு
அமைந்த கேண்மை அன்பன்—இராமபிரான் பொருட்டு

ஆண்முதற் கமெந்த கேண்மை யன்பனை நோக்கி ஜய
கோண்முதற் கமெந்த நாவாய் கோணருதி லிராவி
னென்றுன். 17

வேறு

100 ஏவிய மோழிகேளா விழிபுனல் போழிகண்ணுன்
ஆவிய முலைகின்று ணடியினை பிரிகல்லான்
காவியின் மலர்காயாக் கடன்மழை யனையானைத்
தேவியோ டடிதாழாச் சிந்தனை யுரைசேய்வான். 18

101 போய்ம்முறை யிலரேமே புகலிடம் வனமேயால்
கோயம்முறை யறுதாராய் துறைவிலேம் வலியேமால்
எத்தகைய அடிமையும் செய்தற்கு மனம் பொருந்திய
உரிமை பெற்ற அன்பனுகிய குகளை. கோள் முதற்கு—
கொண்டு செல்லுதற்கு.

100 கண்ணுன்—குகன். காவி—நீலோற் பலம். காயா—கா
யாம்பு. மழை—மேகம். முன்பு கார் குலாம் சிறத்தா
ஞக்க கண்டு அனுபவித்தான்; இப்பொழுது அன்பு
வளர்ந்த விலையில் காவி, காயா, கடல், மழை—இவற்றை
போல இருப்பதைக் கண்டு ஈடுபட்டான். (பால 108.)

101 பொய்ம்முறை இலரேம்—பொய்யின் வழி ஒழுகும் முறை
மையறியோம்; அதற்குக் காரணம் புகலிடம் வனமே.
புகலிடம்—வசிக்குமிடம். நகரப் பழக்க மற்றவரான
படியால் கைகேயியைப் போன்று வஞ்சனையியற்றேரும்.
கொய் முறை உறு தாராய்—கொய்து ஒழுங்காக அமைக்
கப்பட்ட மாலையை யுடையவனே. குறைவிலம்—மேலும்
பொய்ம் முறையை மேற் கொள்ளுதற்கு எவ்வித மனக்
குறையு முடையோ மல்லோம். வலியேம்—அப் பொய்
முறை ஈண்டு தொடர்ந்துவரின், அதனை அழித்தற்கேற்ற
18

செய்ம்முறை குற்றேவல் செய்துது மடியோமை
இம்முறை யறவேன்ன வினிதிரு நெடிதேம்மூர். 19

102 தேனுள தீணையுண்டால் தேவரு நுகர்தற்காம்
ஊனுள துணைநாயே முயிருள விளையாடக்
கானுள புனலாடக் கங்கையு முளதன்றே
நானுள தீணையுங்கி யினிதிரு நெடிதேம்பால். 20

103 ஜயிரு பத்தோடைங் தாயிர ருளராஜை
செய்துநார் சிலைவேடர் தேவனின் வலியாரால்

படைவலியுடையோம். செய்ம்முறை—அடிமை செய்யும்
முறைமையறிந்து: இம் முறை உறவு என்ன—நீ ஆண்டான்;
நாங்கள் அடிமை என்னும் உறவு முறையிலே.
'உன்தன்னே உற்றுமே யாவோம் உனக்கே நாமாட்
செய்வோம்' என்று கூறினான். (திருப்பாவை 29).

102 ஊன் — மாமிசம் என்னும் பொருளன்று; வேடர்கள்
மொழியில் 'உணவு' என்னும் பொருள்படப் பேசுகின்றன.
அரக்கியாகிய சூர்ப்பங்கையும், 'தூப் போலச்
சுவை யுடைய கணி பலவுங் தரவல்லேன்' என்றார்.
(ஆரணிய. 56)

103 'இனிதிரு நெடி தெம்பால்' என்றவன் இராம பிரான்
முகக் குறிப்பினாலோ, அன்றி அப்பிரான் உள்ள நிலை
அன்பினாகிய குகன் இதயத்திலும் எய்தலாலோ. அவன்
மனங்கையை யுணர்ந்து இச் செய்யுளில், அது சாத்திய
மின்றேல் ஒரு நாளாவது தன் குடிசையில் தங்கிச்
செல்லுமாறு கூறுகின்றன். 'எக்காலத் தெங்கையாப்
என்னுள் மன்னில் மற்றைக் காலத்தி ஒம் யாதொன்றும்

உய்குது மடியேமேங் குடிலிடை யோருநாள்ஸி
வைதுதி யெனின்மேலோர் வாழ்விலை பிறிதென்றூன். 21

104 அண்ணலு மதுகேளா வகங்கிறை யருண்மிக்கான்
வெண்ணிற நகைசெய்தான் வீரனின் னுழையாமப்
புண்ணிய நதியாடிப் புனிதரை வழிபாடுற்ற
என்னிய சிலநாளிற் குறுகுது மினிதென்றூன். 22

105 சிந்தனை யுணர்கிற்பான் சென்றனன் விரைவோடும்
தந்தனன் நேஞ்சாவாய் தாமரை நயனத்தான்
அந்தனர் தமையேல்லா மருஞ்சிர் விடையேன்டு
இந்துவின் நுதலாலோ டிளாவலோ டினிதேரூ. 23

வேண்டேன்' என்பது போன்று கூறுகின்றன. (திரு
வாய்மொழி 2: 9: 8.) ஜங்நாருயிரவர். உய்குதும் —
ஈடேற்றிவிடுவோம்.

104 அகம் நிறை அருள் மிக்கான் — முன்பு 'செய்குவென்
அடிமை' என்பதைக் கேட்டுக்கருணையின் மலர்ந்த கண்ண
ஏகிய இராமபிரான் இப்பொழுது குகன் சொன்னதைக்
கேட்டு நெஞ்சு முழுவதும் அருள் நிறைந்து அதன் எல்லை
யையுங் கடங்கு வெண்ணிற நகையாக வழிந்தது; அவ
னுடைய அருள் வளர்ந்த படி. நின்னுழை—உன்னிடம்.
என்னிய—குறிப்பிட்ட.

105 சிந்தனை உணர்கிற்பான்—குகன்; தன் வேண்டுகோலை
மறுப்பினும் தன் மாட்டுக் கருணை பெருகிய தன்மையை
உணர்ந்தான். இந்துவின் நுதலாள் — சந்திரனைப்
போன்ற நெற்றியையுடைய சீதா பிராட்டி.

106 வினேதி கடிதென்றுன் மேய்யுயி ரகினயானும்
அடுக்கினன் நேடுநாவாய் முரிதிரை நேடுநீர்வாய்க்
கடிதினின் மடவன்னக் கதியது சேலங்கின்றூர்
இடரூறு மறையோரும் ஏரியறு மெழுகானார். 24

107 பாலுடை மொழியானும் பகலவ னைனயானும்
சேலுடை நேடுநன்னீர் சின்தினர் வீளையாடத்
தோலுடை நிமிர்கோலிற் ரூழவிட எழுநாவாய்
காலுடை நேடுஞேண்டிற் சேஞ்றது கடிதம்மா. 25

108 அத்திசை யற்றையன் அன்பனை முகநோக்கிச்
சித்திர சூடத்திற் சேல்நேறி பகரேன்னப்

106 மெய் உயிர் அணையான—குகன்; இராமன் மெய்; குகன்
உயிர்; இவ் வடை மொழி இராமபிரான் அப்பொழுது
குகனைப் பற்றிச் சிங்கித்ததை உட் கொண்டு சூறப்
பட்டது; பின்னர் ‘என்னுயிர்ணையாய் நீ’ என வருதல்
காண்க; தம்பி என்று சூறியதற்கு முந்திய மனிக்லீ
முடுகினன் — விரைவாகச் செலுத்தினன். முரிதிரை—
முரிகின்ற அலைகளினாடே, நாவாய் செல்ல, கரையிலே
ங்கின்றாகிய மறையோரும் ஏரியறு மெழுகானார்.

107 பகலவன் — சூரியன். சேல் — கயல் மீன். தோலுடை
நிமிர் கோல்—தள்ளுகின்ற கீண்ட கோல். தோல்—தள்
அநுதல். துழு விட — நீரின் மேற் பரப்பைத் துழாவ.
ஞேண்டு—நண்டு.

108 அன்பனை — நண்பனை. பத்தியினுயிரீயும் பரிவினன்—
இராமன் மேல் நிமிர்ந்த காதலினால் அவன் பொருட்டுத்

பத்தியினுயிரீயும் பரிவின னடிதாழா
உத்தம வடிநாயே ஞேதுவ துளதென்றன். 26

109 நேறிபடு நேறிவல்லேன் நேடுநன் வழுவாமல்
நறியன களிகாயும் நறவிவை தரவல்லேன்
உறைவிட மமைவிப்பேன் ஒருநோடி வரையும்மைப்
பிறிகிலே ஞூடனேகப் பெறுதுவே னெனின்நாயேன். 27

110 திருவுள மெனின்மற்றேன் கேளையு முடனேகாண்டு
ஒருவலை ஞேருபோது முறைதுவே ஞூரானேரு
மருவல ரேனின்முன்னே மாள்குவென் வகையில்லேன்
போருவரு மணிமார்பா போதுவே ஞூடனேன்றன். 28

தன் உயிரையங்க் கொடுக்கத் துடிக்கின்ற பேரன்புடைய
வன்; அன்பனுக்கும் தம்பிக்கும் இடைப்பட்டபடி.

109 நெறி வல்லேன்—மூன்னமே அடிப்பட்ட வழிகளை யெல்
லாம் காட்ட வல்லேன்; இடு நெறி வல்லேன்—பழைய
பாதை இல்லாவிடங்களி லும் காடு கெடுத்துப் புது வழி
அமைக்க வல்லேன். வழுவாமல்—ஒரு பொழுதும் தவரூ
மல். ஒரு கணமும் உங்களைப் பிரிந்து வாழுமாட்டாதவன்;
நாயேன் உடனேகப் பெறுகுவனெனின் வல்லேன் வல்
லேன்.

110 ஒரு போதும் ஒருவலென்—ஒரு கணமும் பிரியேஞ்கி. உள்
ரானேர் மருவல ரெனின் — அங்குள்ளவர் யாவரேனும்
பகைவர்களெனின். மூன்னே மாள்குவென்—சுமித்திரை
இலக்குமண்ணுக்குச் சொன்ன வார்த்தையைக் கூறுகின்
ருன். பொரு—ஒப்பு.

111 அன்னவ னுரைகளா வமலனு முடைநேர்வான்
என்னுயி ரனையாய்க் கிளவவு னினையானிங்
நன்னுத லவள்ளின்கேள் னளிர்கடல் சிலமேல்லாம்
உன்னுடை யதுஙானுன் தோழிலுரி மையினுள்ளேன். 29

112 துஞ்புள தெனினன்றே சுகமுள ததுவன்றிப்
பின்புள திடைமன்னும் பிரிவுள தெனவன்னேல்
முன்புள மோருநால்வே முடிவுள தெனவன்னு
அன்புள வினிநாமோ ரோவர்க் ஞாரானேம். 30

111 உரை நேர்வான் — விடை கூறுவான்: ‘நேர்வான்’ என்றமையால் குகன் பக்திசிலைக்கு ஏற்றவாறு ஆராய்ந்து கூறுவான். என் உயிரனையாய் நீ — ‘தோழன் நீ’, இளவல் உன் இளையான்—‘உம்பி எம்பி’. இங்கன் னுதல் வள் னின் கேள்—‘மாழை மான்மட நோக்கி உன் தோழி’ (பெரிய திருமொழி 5: 8; 1). நான் உன் தோழி ஒருமையில் அன்னேன்—நீ இட்ட வழக்கா யிருப்பவன் நான். ‘அவன் என்னுகி யொழிந்தான். வானே மாசிலமே மற்று முற்று மென்னுள்ளனவே’ (திருவாய்மொழி: 5: 1: 2).

112 பின்பு உளது இடை மன்னும் பிரிவு உளது என உன் னேல் — இப்பொழுது நாம் பிரிந்த பின்பு உளதாகிய பிரிவு இடையிலே சில காலம் மட்டில் சிலைக்கும் பிரிவு; ஆதலால் அப்பிரிவு உள்ளது என்று எண்ணுதே. முடிவு உளதென உன்னு அன்பு — அளவு உண்டு என்று கருத முடியாத அன்பு; எல்லையில்லாத பேரன்பு. அத்தகைய அன்புள்ள நாம் இனி ஜீவர் உளரானேம்.

113 படரும் வளனும்பி கானுறை பகலேல்லாம்
உடருறு பனக்யாபோ யானேன வூரியாய்க்
கூடருறு வடிவேலாய் சோன்முறை கடவேல்யான்
வடத்தை வருமங்காள் னின்னுழை வருகின்றேன். 31

114 அங்குள கிளைகாவற் கமைதிய னுளனும்பி
இங்குள கிளைகாவற் கியாருள ருரைசெய்யாய்
உன்கிளை யெனதன்றே உறுதுய ருறலாமோ
என்கிளை பிதுகாவேன் னேவலி னினிதென்றுன். 32

115 பணிமோழி கடவாதான் பருவர விகவாதான்
பின்னியடை யவனேன்னும் பிரிவினன் விடைகோண்டான்
அணிபிழை மயிலோடு மையனு மீளையோனும்
தினிமர னிறைகானிற் சேண்று நேறிசென்றூர். 33

113 படர் உற—உடன் செல்ல. உடர் உறு பகையா—தன் னுடலையே பெரிய பகையாகக் கருதி. உடலின் இயல்பு களே பணிவிடை செய்தற்கு இடையூருகும் என்று கருதி உணவு, துயில் முதலிய இன்றி உடலிப் பகைவரை வருத் துவது போல வருத்திப் பணிவிடை செய்பவன். போய் நீ —நீ போய். அடுத்த பாட்டில் ‘கா’ என்பதனேடு முடியும். எஞ்சிய இடைப்பிறவரல்.

114 உம்பி—பரதன். உறு துயர்—மிக்க துயர்.

115 பணி மொழி கடவாதான் — எல் லீ நீ த் த அருந்திய னகைலும் கட்டளையிட்ட சொல்லீ மீருதவன். பருவரல் இகவாதான் — துன்பக் கடலின் எல்லையை விட்டு வர முடியாதவன். பின்னியடையவன் என்னும் பிரிவினன்—பிரிவத் துன்பமாகிய நோய்வாய்ப் பட்டவன் போன்று பிரிய ஒருப்பட்டு சின்றவன். தினி மரம் னிறை கானில் —கிளைகள் அடர்ந்த மரங்கள் நெருங்கிய காட்டிலே. கெடுங் தூரம் செல்லும் வழியிலே சென்றூர்.

**21. இராமசிரான் பிராட்டிக்குக் சித்திராட்ட
மலைவளங் காட்டுதல்.**

பற்று வாச முனிவணிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற
மூவரும் காளிக்கி நதியைக் கடந்து பல காவதஞ்
செல்ல, சித்திரகூடமலைச் சிகரம் தென்பட்டது.
இராம பிரான் வழிநடந்த வண்ணம் அம் மலையின்
வியத்தகு காட்சிகளைச் சீதா பிராட்டிக்குக் காட்டுவானுமின்றன. அப்படி அவன் காட்டிக் கூறியவற்றிற் சிலவற்றை
இச் செய்யுள்களிற் காணலாம்.

கங்கைக் கரை மருங்கினுடே செல்லும் பொழுது
மருதங்கிலக் காட்சிகளைக் கண்டு இருவரும் புதிய தோர்
இன்பத்தை யனுபவித்தது போல இப்பொழுது மலை
வளங்கண்டு அதைப் பற்றிப் பேசியபடி மிக்கதோர்
இன்பத்தை அனுபவித்தபடி வழி நடந்தனர். இராமன்
அனுபவித்த இன்பம் பாட்டின் இனிமை படிந்த
ஒசையினால் வெளிப்படுகின்றது. மலையையும் மேகத்
தையும் ஒருமிக்கக் கண்ட மயில் போன்ற சீதா பிராட்டி
யனுபவித்த இன்பம், மனத்துணர்ச்சி வெளிப்பட்ட
முகப் பொலிவு முதலிய வற்றை பிட்டு இராமசிரான்
விளித்த சொற்களால் விளங்கும். அயோத்தியை நீங்கி
வந்த வருத்தமும் கல்லரக்குங் கடுவழி நடந்த களைப்பும்
சிறி துமின் றி இன்பம் தழைப்ப மலைக் காட்சியில்
சடுபட்டுச் சென்றமை சிரிய இசை நலம் வாய்ந்த
செய்யுள்களாற் கூறப்படுகின்றது.

[தெ. ப. சித்திரகூடப் படம் :— 1, 2, 7, 10, 14, 16, 24, 28,
29, 30, 33, 34, 35, 38, 39.]

116 நினையுங் தேவர்க்கும் நமக்குமொத் தோருநேறி நின்ற
அனக னங்கண னேயிரம் பேயருடை யமலன்
சனகன் மாமட மயிற்கந்தச் சந்தனஞ் சேறிந்த
கனக மால்வரை யியல்பேலாங் தெரிவுறுக் காட்டும். 1

117 வானும் வேவும்விட்ட டளாயின வைனயகண் மயிலே
தாளி னேலமு மாலமுந் தோடார்தரு சாரல்

116 ஒரு நெறி நின்ற — ஓரே சிலைல் நிற்கின்ற; ஒரு நெறி
நிற்றலாவது பெரிய அறிவு படைத்தவரும், சாமாணியரும்
அறியப்படுகின், இருவரது அறிய முடியாத்தன்மை ஓரே
அளவுபட்டு நிற்றல். நம்மால் எவ்வளவு அறிய முடியாத
வன் அதே அளவு தேவர்களாலும் அறிய முடியாதவன்.
அகன்—யனத்தான்: அனகன்—புறத்தான். அம் கணன்
—இரு திறத்திறத்தார்க்கு ஒப்ப அருள் செய்கின்ற
அழகிய கண்ணை யுடையவன். அமலன் — தூயவன்;
எல்லாப் பொருளினும் கலந்து கின்றாலும் அவற்றின்
சுற்றங்கள் தோயாதவன். சனகன் மாமடமயிற்கு —
சனகன் மகளாகிய பெரிய இள மயில் போன்ற சாயலை
யுடைய பிராட்டிக்கு. இயல்பாகவே மலையில் விருப்புற்ற
வாழும் மயில் மேகத்தைக் கண்டு குதுகவிப்பது போல,
சித்திரகூட மலையிலே கார்குலாம் நிற்தானுடன் திரிந்த
பொழுதைய உவகை மேணியின் அழகில் வெளிப்
பட்டமை தோன்ற மாமடமயில் என்று சுட்டப்பட்ட
து. இனி வீளிக்கும் நல்லியல்புகளெல்லாங் தொகுத்
துக் கூறிற்று. அந்தச் சந்தனஞ் செறிந்த கனகமால்வரை
இயல்பு. இப்பகுதியிற் கூறும் பொருள் இதுவேயாகும்.

117 வானும் வேவும் விட்டு அளாயின அனைய கண் மயிலே—
வாளின் தன்மையையும் வேலின் தன்மையையும் வேறு
வேறு வாங்கி ஒன்று சேர்த்துத் திருத்தனுசெய் தமைத்தாற்
போன்ற கண்ணையுடையவளே. தாளின்—மலையடிவாரத்
தில். ஏலம் — ஏலமரம். ஆலம் — ஆலமரம். தொடர்
19

நீள மாமலை துயில்வன நீருண்ட கமஞ்சுற்
காள மேகமு நாகமுங் தெரிகில கானைய. 2

118 நீண்ட மால்வரை மதியுற நேமேடி நிவந்த
தாண்டு மாமணிச் சுடரதன் கற்றையிற் சோருக
மாண்ட வானிற வருவியம் மழவிடைப் பாகன்
காண்ட குஞ்சடைக் கங்கையை நிகர்ப்பன கானைய. 3

119 உருது காதலிற் ரழைகொண்டு மழலைவன் டோச்சி
முருது நாறு செங் தேனினை முழைநின்றும் வாங்கிப்
பெருது சூலினம் பிடிக்கோரு பிறைமருப்பி யானை
பருக வாயினிற் கையினின் றளிப்பது பாராய். 4

தரு—ஒன்றேடோன்று செருங்கியுள்ள. சாரல்—மலைப்
பக்கம். நீருண்ட கமஞ்சுல் காளமேகம் — நீருண்ட
நிறைந்த கருக்கொண்ட கரிய மேகம். நாகம்—யானை.

118 மால் வரை மதி உற—பெரிய மலையின் கண்ணே சங்கிரன்
வந்துறுதலாலே. நெடிய சிகரங்களின் கண்ணதாகிய
தூண்டப்பட்டது போன்ற ஒங்கிய ஒளி சடைத் தொகுதி
போலத் தோன்ற, அவற்றினிடையே ஒடும் மாட்சிமைப்
பட்ட வெண்ணிற அருவி சிவபெருமானது அழிய
சடாமகுடத்தை ஒப்பன. மழவிடை — இளமையாகிய
இடப்பம்.

119 மழலைவன்டு ஓசிசு—இன்குரல் மழற்றியபடி தேனிலே
மொய்க்கும் வண்டுகளை ஓட்டி. முருகு நாறு செங்தேன்—
நறுமணங்கமழும் நல்ல சிவந்த தேன். முழைநின்றும்
வாங்கி—கல் முழையினின்றும் எடுத்து. பெருகு சூல்
இளம் பிடி — முதிர்கின்ற சூலையை இளம்பிடிக்கு.
பருக — குடிக்கும்படி. வாயிலே விழும்படி தேனடை
யைக் கையினுலே பிழிந்தளிப்பதைப் பாராய்.

120 ஒருவில் பெண்மை யென் றுரைக்கின்ற உடலினுக்குயிரே
மருவு காதலி னினிதூட னாடிய மந்தி
அருவி நீர்கோடு வீச்த்தா னப்புறத் தேறிக்
கருவி மாமழை யுதிர்ப்பதோர் கடுவைனைக் கானைய. 5

121 சீல மின்னதென் றருந்ததிக் கருளிய தீருவே
நீல வண்டினம் படிந்தேழ வளைந்துடன் நிமிர்வ
சோலை வேங்கையின் கோம்பர்கள் பொன்மலர் தூவிக்
காலி னிற்றேழு தெழுவன நிகர்ப்பன கானைய. 6

122 நினைந்த போதினு மழித்தோக்கு நேரிழை நிறைதென்
வலைந்த வேங்கைபிற் கோங்கினில் வயின்றேழுங்
தோதேத்துக்

120 ஒருவுதல்—நீங்குதல். இல்—இல்லாத. ஆடிய—நீராடிய.
மந்தி — பெண் குரங்கு. கருவி மாமழை — உலகம்
நடத்தற்குக் கருவியாகிய பெரிய மேகத்தை. உதிர்ப்பது
— குலுக்குவது; மரங்களிலுள்ள பழம் முதலியவற்றை
உதிர்த்துப் பழகிய பழக்கத்தால் மேகத்திலுள்ள நீரை
யும் உதிர்த்து. கடுவன்—ஆண் குரங்கு.

121 சீலம்—ஒழுக்கம். எழு—எழுதலாலே. வளைந்து உடன்
நிமிர்வ—வண்டினம் படிதலால் வளைந்து அவை எழுத
லால் மேலே எழுவனவாகிய (கொம்பர்). பொன்மலர்—
பொன்னிறமுள்ள வேங்கைமலர். காலினில் தொழுது
எழுவன—பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கி எழுவதை.

122 நேரிழை—விளி. வலைந்த — தங்கிய, ஒழுங்குபெறச்
சேகரிக்கப்பட்ட. கோங்கினில் — கோங்கமரத்திலும்.
வயின் தொறும்—மற்றும் இடங்களிலும். தொடுத்து—
கட்டி. குளிந்த ஊசல் — வளைந்த ஊஞ்சல். கொடிச்

- துனிந்த லூசலிற் கோடிச்சிய ரேதேதவின் குறிஞ்சி
கனிந்த பாடல்கேட் டசணமா வருவன் காணுய். 7
- 123 குழுவ நுண்டோளீ. வேயினுங் குறிநரம் பேறிவுற்று
எழுவ தண்டமிழ் யாழினு மினியசோற் கிளியே
முழுவ தும்மலர் விரிந்தன முருக்கிடை மிடைந்த
பழுவும் வெங்கனல் கதுவிய தோப்பன பாராய். 8
- 124 வளைகள் காந்தளிற் பெய்தன வளையகைம் மயிலே
தோளைகோள் தாழ்த்தக் கையெனுங் துருத்தியிற் ரூக்கி
அளவில் முப்பின ராந்தவர்க் கருவினீர் கொணர்ந்து
களப மால்களி குண்டிகைச் சோரிவன காணுய். 9
- சியர்—குறிஞ்சி ஸ்லப் பெண்கள். எடுத்த இன் குறிஞ்சி—
—எடுத்துப் பாடிய இனிய குறிஞ்சிப் பண். கனிந்த
பாடல—முதிர்ந்த சுவையுள்ள பாடல்.
- 123 குழுவ—குழுமிய. வேய—புல்லாங்குழல். குறி நரம்பு
எறிவ உற்று எழுவ யாழ்—குறித்த ஒசையை எழுப்ப
வல்ல நரம்பை வீரலால் தடவி யெறிந்து எழுப்பப்படும்.
யாழிசை: தன் தமிழ் யாழ்—குளிர்ச்சி பொருந்திய இனிய
யாழிசை. முழுவதும் மலர் விரிந்தன முருக்கு — முருக்க
மரம்; பலாச மரம். இதன் பூ நல்ல செங்கிறம். பழுவும்
—சோலை. அம் முருக்க மரங்கள் இடையீடையே
நெருங்கிக் காணப்படும் சோலை. கதுவியது—பற்றியது.
- 124 வளைகளைக்காந்தன் மலரில் இட்டாற்போன்று அழகிய
கைகளை யுடைய மயில் போன்ற சாயலை யுடையவளே.
தோளை—துவாரம். கையெனும் துருத்தி — கையாகிய
தோற்பை. தூக்கி—முகந்து. முப்பினராகிய அருங்த
வர்க்கு. மால் கரிக் களபம்—பெரிய யானை களி ன்
குட்டிகள். குண்டிகை—கமண்டலத்திலே.

- 125 வடுவின் மாவகி ரிவையெனப் போலிந்தகண் மயிலே
இடுரோ கண்ணின் ரிடருறு மூப்பின் ரேக
நெடுது கூனல்வால் நீட்டின உருதறு நெஞ்சக்
கவேன் மாதவர்க் கருநேறி காட்டுவ காணுய். 10
- 126 தெரிவை மார்க்கோரு கட்டளை யேனச்செய்த திருவே
பேரிய மாக்களிற் பலாக்களிற் பிறங்கிய வாழை
அரிய மாக்கனி கவேன்க ளன்புகோண் டளிப்பக்
கரிய மாக்கிழங் ககழ்ந்தன கோணர்வன காணுய். 11
- 127 ஐவ னக்குரல் தீணக்கதி ரிறுங்கவை யவரை
மேய்வ னக்குறு வேயின மீன்றமேல் லரிசி
போய்வ னக்கிய மாதவர் புரைதோறும் புதுஞ்சுன்
கைவ னத்தவாய்க் கிளைநாதந் தளிப்பன காணுய். 12
- 125 வடு இல் மா வகிர் — குற்றமில்லாத மாம் பிஞ்சின் இரு
பிளவு. பொலிந்த—அழகுடன் வளங்கிய. இடுகு
கண்—இடுங்கிய கண். நெடுகு கூனல் வால்—நெடுகு லும்
வளைந்து கொடுக்கும் வால். கடுவன்—ஆண் குரங்கு.
- 126 தெரிவை மார்க்கு ஒரு கட்டளை எனச் செய்த திருவே—
பெண்களின் அழகு, குணம் இவற்றை மதிப்பிடற்கு
உரைத்துப்பார்க்கும் ஒரு கட்டளைக்கல் போன்று
படைக்கப்பட்ட இலக்குமியை ஒத்தவளே! மா—மாமரம்.
பிறங்கிய — விளங்கிய. கரிய மா — பன் றி கள்.
கிழங்கு—கிழங்குகளை. அகழ்ந்தன—அகழ்ந்து.
- 127 ஐவனம்—மலீவெல். குரல்—கதீர். இறங்கு அவை—
சோளத்தின் கதீர்கள். மெய் வணக்குறு வேய் இனம்
சன்ற மெல்லரிசி—உடல் வளையப்பெற்ற மூங்கிலின்
கூட்டம் அளித்த மெல்லிய மூங்கிலரிசி. பொய்வனக்கிய
—பொய்யை ஓட்டிய. புரை தோறும் — ஆச்சிரமங்
தோறும். கிளை—கிளிகள். தங்தளிப்பன—அன்போடு
கொடுப்பனவற்றை.

128 இடுகோள் வேழ்த்தை எயிற்றோடு மேடுத்துடன் விழுங்குங்
கடிய மாசணங் கற்றலின் தவரேன வடங்கிச்
சடைகோள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாமிதித் தேறப்
படிகள் தாமேனத் தாழ்வரைக் கிடப்பன பாராய். 13

129 விடங்கோள் நோக்கினின் னிடையிலை மின்னென வெருவிப்
படங்கோள் நாகங்கள் முழைபுகப் பதைப்பன பாராய்
மடங்க லாளிக ளேங்கோடு மழையின முழங்கக்
கடங்கோள் கார்மதக் கைம்மலை யிரிவன கானுய் 14

128 இடுகோள் வேழம் — இடுபோலப் பிளிறுகின்ற யானை;
மலைப் பாம்பு யானையை வீழுங்கும் பொழுது பிளிறியபடி
உட்செல்லும். ‘முழுங்கு திண்கரி புகும்’ (பால 64.)
எயிரு — தந்தம். கடிய — கொம்போடு விழுங்கும்
காடின்யம் வாய்ந்த. மாசணம் — மலைப் பாம்புகள்.
சடைகோள் சென்னியர் — சடைமுடிதரித்த தலையின
ராகிய முனிவர். தாழ்விலர்—குற்றமற்றவர். தாழ்வரை—
மலையடிவாரம்.

129 விடங் கோள் நோக்கி—நஞ்சின் தன்மையைக் கொண்ட
நோக்கத்தை யுடையவளே! ; நஞ்சங்களை வெலவாகிய
நயனங்களையுடையாள்.’ (அயோத்தி; 78). வெருவி —
அஞ்சி. படங்கோள் நாகம் — பிறர் அஞ்சம்படி பட
மெடுத்தாடும் பாம்புகள். முழை புகப் பதைப்பன —
இப்பொழுது தாமே அஞ்சிப் பதைப்பதைப்போடு புற்றி
னுள் விரைந்து செல்வன. மடங்கல் ஆளிகள்—கோபத்
தினாற் பிடரிமயிர் மடங்கிய சிங்கங்கள். எனக்கொடு—
என்று இடுயோசையை யுட்கொண்டு கடங் கோள்
கார்மதக்கைம்மலை இரிவன—அச்சத்தினுலே கண்டத்
தினின்றும் கரிய மதநீரைச் சிங்கியபடி யானைகள் அஞ்சி
ஒடுவன.

130 இனைய யாவையு மேந்திமூக் கியம்பினன் காட்டி
அனைய மால்வரை யருந்தவ ரேதிர்வர வணங்கி
வினையி னீங்கிய வேதியர் விருந்தின னான்
மனையின் மெய்யேனும் மாதவம் புரிந்தவன் மைந்தன். 15

130 இனைய யாவையும் — இதுபோன்ற மலைக் காட்சிகளை
யெல்லாம். ஏந்திமூக்கு — இராமபிரானேடு சேர்ந்து
மலைவளங்கண்ட உவகையினால் ஆபரணங்களும் ஒரு
புதிய அழகைப் பெற நின்ற சீதாபிராட்டிக்கு. அனைய
—அந்த. மனையின் மெய்யெனும் மாதவன் புரிந்தவன்
மைந்தன் — இல் வாழ்க்கையிலிருந்தபடியே எல்லா
அறங்களிலும் மேலான வாய்மை விரதம் பூண்டு அதை
நிறைவேற்றிய தசரதன் மகன்: ‘பொய்யாமை பொய்
யாமை யாற்றின் அறம் பிற, செய்யாமை செய்யாமை
நன்று’ என்பது ஈண்டு ணரம் பாலது.

22. பரதனும் குகனும் சந்தித்தமை.

தன் பெருஞ் சேஜையோடு கங்கையின் வடகரையை
வந்ததைந்த பரதனை குகன் கண்டது முதல் இருவரும்
சந்தித்துப்பேசி நட்புக்கொண்டதுவரை நிகழ்ந்தவற்றைக்
கூறவது இப்பகுதி.

இதிற் கூறப்படும் பொருள் இரம பக்தியிற் சிறந்த
குகன் பாதன் இருவரும் சந்தித்தமையே. இராம
பிரானிடம் னிடைபெற்றது முதல் அவன் திரு மேனி
யழகிலும் ஏழை வேட னென்றிகழாது தன்னைத் தம்பி

மாருள் ஒருவனுக அங்கீகரித்த நினைவருங் குணத்திலும் ஈடுபட்ட குகன் அப்பிரான் கூறிய ஒரு சொல்லையே நினைந்து நினைந்து தரித்திருந்தவன், வடக்கையில் பெருஞ் சேனையுடன் பரதன் வந்திறங்கியதைக் கண்டதும் அப்பிரான் மீது கொண்ட ஆராத காதலால் பரதனைச் சந்தேகிக்கலானான். அப்பிரானுக்கு இன்னை விளைக்கவே பெருஞ் சேனையையும் உடன் கொணர்ந்தான் என்ற எண்ணினான். கைகேழியின் கொடிய வஞ்சனையையும் உண்ணினான்; கோபம் எல்லை கடந்தது. தன் வீரர்களை அழைத்து எச்சரிக்கை செய்தான்; பரதனையும் சேனையையும் ஒரு நொழியில் வானுலகனுப்புவேன் என்று வீராவேசம் பேசினான். இதற்கிடையில் வடக்கை மருங்கில் வந்து நின்ற பரதனையும் தம்பியையும் நேரிற கண்டான். சீரம் புனைந்து அவலம் நடென எழுதிய படிவ மொத்து, திசைநோக்கிக் கொழுகின்ற பரதனை உற்று நோக்கி னான் நெஞ்சம் திடுக்கிட, வில்கையினின்று வழுவ, இராமன் பின்பிறந்தார் பிழை செய்யாரென்பதை உணர்ந்தான். பின்பு ஒரு படகில் தனியே சென்று பரதனை வணங்கினான். அவன் இவனைத் தழுவினான். அவசரம் தாங்காத குகன் 'வந்தத்து ஏன்?' என்னிலும், அவன், 'அரசனை அழைத்துச் செல்ல' என்றான். மறுபடியும் குகன் பரதன் பாதங்களில் விழுங் தான். உவகை வீங்க உடல் தடித்தான் பரதனை வாயாரப் புகழ்ந்தான். 'ஆயிரம் இராமரும் உனக்கு நிகரில்லை,' என்றிங்னனமெல்லாஞ் சொல்லி, பரதனிடம் இராமன் பால் வைத்ததை ஒத்த காதலைக் கொண்டான். முந்திய கோபமும் நிமிர்ந்த சீற்றமும் அன்பு கனிந்த காதலாக மாறின. இத்தகைய மனமாற்றம் மிகச் சீரிய முறையில் ஆசிரியராற் காட்டப் படுகின்றது. மனோபாவத்திற் கிசைந்த வன்னைம் செய்யுள் ஒசையும் மாறிச் செல்கின்றது.

[த. ப. குகப் படஸ்:— 12-37.]

- 131 தோன்றிய புளிஞரை நோக்கிச் சூழ்சியின் ஊன்றிய சேனையை யும்ப ரேற்றுதற்கு என்றன னென்னுபிரத் துணைவர்க் கீதுவான் ஆன்றபே ராசநி ரமைதி ராமேன்றுன். 1
- 132 துடியேறி நேறிகளுஞ் தறையுஞ் சற்றற ஒடியேறி யம்பிகள் யாது மோட்டலீர் கடியேறி கங்கையின் கரைவங் தோர்க்கௌப் பிடியேறி படவேனுப் பெயர்த்துங் கூறுவான். 2
- 131 பரதன் சேனை கங்கையின் வடக்கரையை யடைந்து நீரைக் கலக்கக்கண்ட குகன் தன் சேனையைக் கூவி யழைத்தான்: அச்சேனையும் புலியெலாம் ஒருவழித் திரண்டது போல வந்தது. அச்சேனை வீரரை நோக்கிக் கூறுவானுயினான். புளிஞர்—வேடர். சூழ்சியின்—சதியாலோசனையினேடு. ஊன்றிய—எதிர்ப்பதில் நிலைநின்ற. உம்பர்—வானுலகம். ஏன்றனென்—தொடங்கியுள்ளேன். எதன் பொருட்டு எனின்:—என் உயிர்த் துணைவனுகிய இராம பிரானுக்குக் கொடுத்தற்கு. எதை எனின்:—ஆன்ற பேரரசை—சிறந்த பெரிய இராச்சியத்தை. அதற்கு நாங்கள் செய்வது யாது எனின்:— நீங்கள் இதற்குச் சம்மதியுங்கள்.
- 132 துடி எறி—பறைகளை அடி. நெறிகளும் துறையுஞ் சுற்றுற ஒடி எறி— வழிகளையும் நீர்த்துறைகளையும் முழுவதும் வெட்டி எறி. இவை தனித்தனி சிலருக்கு இட்ட கட்டளை. அடுத்தபடி படகு செலுத்துங் குழுவி னரைப்பார்த்துக் கூறுகின்றன: அம்பிகள் யாதும் ஓட்டலீர்—தோணிகளுள் ஒன்றையும் ஓட்டாதீர். (யாவரோனும் நீங்கி அன்றி வேறு வகையில்) கடி எறி கங்கையின் கரை வந்தோர்களை—நறுமணம் வீசுகின்ற கங்கைக் கரையில் வந்தவர்களை. பிடி—கைப்பற்று: எறி—மறுபடியும் நீரிலே வீச; பட—பட்டழியும்படியாக.

வேறு

- 133 அஞ்சன வண்ணனென் அருயிர் நாயக ஊளாமே
வஞ்சனை யாலர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ் கீன்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குக னென்றேனை யோதாரோ. 3
- 134 ஆழ நெடுந்திரை யாறு கடங்திவர் பேரவாரே
வேழ நெடும்பட்ட கண்டு விலங்கிடும் வீல்லாளோர்
தோழமை என்றவர் சொல்லிய சோல்லொரு சோல்லன்றே
ஶழமை வேட னிறந்தில னென்றேனை யோசாரோ. 4
- 133 அஞ்சன வண்ணன்—இராம பிரானமுகில் ஈடுபடுகிறுன் : ‘கார்க்குலாம் சிறத்தானை முதன் முதற கண்டகாட்சி அகக கண்முன்னே ஏழுகின்றது. என் ஆருயிர் நாயகன்—தனக்கு அருள் செய்த அருங் குணத்தில் ஈடுபடுகிறுன். ஆளாமே—ஆளவேண்டிய அவன் ஆளாதபடி. (அவனைக் காட்டுக்கனுப்பி,) வஞ்சனையால் அரசெய்திய மன்னரும் வந்தாரே -- கோபமும் இகழ்ச்சியும்பட்டப் பேசுகிறுன். இனி வீராவேசம் தலையெடுத்துப் பேசுகின்றார்கள். செஞ்சரம் என்பன தீ உமிழ்கின்றன செல்லாவோ — செம்மையாகிய அம்புகள், நெருப்பைக் கக்கியபடி செல்லும் இயல்பின் இவரை ஊடுருவ மாட்டாவோ? உஞ்சிசுய்ந்து ; தப்பி.
- 134 விலங்கிடும் வீல்லாளோ—வீலகிப் போகின்ற வீல்லாட்களோ என்னுடைய வீல் வீரர். தோழமை என்று அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல்லன்றே — ‘தோழன் னீ’ என்று இராம பிரான் சொன்ன சொல் என்னுயிரைத் திறைகொண்ட ஆயிரத்துக் கொரு சொல்லன்றே. ஏழமை—அறிவின்மை.

- 135 முன்னவ னென்று நினைந்திலன் மோய்ம்புலி யன்னுனேர் பின்னவன் நின்றன னென்றில னன்னவை பேசானேல் என்னிவ னென்னை யிகழ்ந்த தில்வேல்லை கடங்தன்றே மன்னவர் நெஞ்சினில் வேடர் விடுஞ்சரம் வாயாவோ. 5
- 136 பாவமு நின்றபே ரும்பழி யும்பகை நன்போடும் எவமு மென்பவை மண்ணுல காள்பவ ரேண்ணாரோ ஆவது போகவென் அருயிர்த் தோழமை தந்தான்மேற் போவது சேனையு மாருபி ருங்கோடு போயன்றோ. 6
- 137 அருந்தவ மென்துகை யாள இவன்புவி யாள்வானே மருந்தெனி னன்றுயிர் வண்புகழ் கொண்டுபின் மாயேனே
- 135 முன்னவன் என்று சினைந்திலன் — அண்ணன்மீது உள்ளன்புதானில்லை யென்றாலும், உலக அபவாதத்திற் காவது அஞ்சினாலன். மொய் புவி — நெருங்கியுள்ள புவி. அன்னவை — அண்ணன் என்ற முறை தம்பியின் வலிமை இவை போன்றவை. பேசானேல் — இவற்றைக் குறித்துத் தக்க சமாதானம் கூருனேல். அஃது என்னை இகழ்ந்ததாகும்; அப்படி என்னை இகழ்ந்தது எந்த வலிமை கொண்டு? இவ் வெல்லையைத் தாண்டி னலன்றே இவன் வீரமும் வலிமையும். வாயாவோ — தொளைக்கமாட்டவோ; மாட்டா என்று எண்ணினுனே?
- 136 ஏவம்—துன்பம். பாவமிது, பழியது, பகைவரிவர், நன்பரவர், இது துன்பந்தரும் என்பன போன்றவற்றை மண்ணுசை கொண்ட அரசர் சினையாரோ. ஆவதுபோக—சரி வருவது வரட்டும். மேல் போவது—மேற்செல்வது. சேனையையும் உயிரையுங் கொண்டு செல்வதை ஒருகை பார்ப்போம்.
- 137 செய்தற்கரிய தவத்தை என் துணைவனுகிய இராமபிரான் செய்து வருந்த. மருந்து—அமுதம். உயிர் அமுதமோ

போருந்திய கேண்மை யுகந்தவர் தம்மொடு போகாதே
இருந்தது நன்று கழிக்குவெ னேன்கட னின்றேடே 7

138 தும்பியு மாவு மிடைந்த நெடும்படை சூழ்வாரும்
வம்பியல் தாரிவர் வாள்வலி கங்கைக் டஞ்சன்றே
வேம்பிய வேட ரூளீர்துறை யோடம் விலக்கிரோ
நம்பிழுன் னேயினி நம்முபிர் மாய்வது நன்றந்றே. 8

139 போனப் படைத்தலை வீரர்த மக்கினரை போதாவிச்
சேனைக் டக்கிடு தேவர் வரிற்சிலை மாமேகம்

எனின் அன்று; ஆதலால் உயிரைவிட்டு வண்மையாகிய
புகழைக் கைக்கொண்டு, 'மருவலரெனின் முன் னே
மாள்குவென்' என்ற சொல்லை சிலைநாட்டமாட்டேனே.
கேண்மை—நட்பு. இன்றேடே—இன்றைக்கே.

138 தும்பி—யானை, மா—குதிரை, சூழ்வு ஆரும் — சூழப்
படுதல் பொருந்திய. வம்பு இயல் தார் இவர் — வாசனை
பொருந்திய மாலையை யணிந்த இவர்களது. வெம்பிய
வேடர் — வன்கண்மை சிறைந்த வேடர். துறை ஒடம்
விலக்கிர்—இவர்களுக்குத் துறையிலுள்ள ஒடம் விடுதலை
விலக்குவீர். வந்தவர் பெரிய வீரரென்று நிங்கள் கருதி
ஞல் இவர்களோடு போர்செய்து நம்பிக்கு முன்னே நம்
முயிரை விடுவது நல்ல செயல்லவா?

139 இரைபோதா — ஒரு சிறிதும் எதிர்சிறக ஆற்றுத்
கிடக்கிடு — கிடக்கட்டும். இச் சேனையை அழிக்க
அவ்வளவு பெரிய படைவீரர் வேண்டுமோ? யானுருவன்
அமையாதோ? தேவர் வரின்—தேவர்களே இவர்களுக்கு
உதவியாக வர்னும்: சிலை மா மேகம் சோனைபட—
எனது வில்லாகிய பெரிய மேகம் அம்பாகிய மழையைப்
பொழிதலாலே. சூடர் சூழை பட— சூடல்களெல்லாம்

சோனைப் படக்குடர் சூழைப் படச்சடர் வாளோடும்
தானைப் படத்தனி யானைப் படத்திரள் சாயேனே. 9

140 நின்ற கோடைக்கை யென்ப னுகேக் நெடுஞ்சீரம்
அன்று கோடுத்தவள் மைந்தர் பலத்தையே னம்பாலே
கொன்று குவித்த நினங்கோள் பிணக்குவை
கோண்டோடித்
துன்று திரைக்கடல் கங்கை மதேத்திடை தூராதோ. 10

141 ஆடு கோடிப்படை சாடி யற்தவ ரேயாள
வேடு கோடுத்தது பாரேனு மிப்புகழ் மேவிரோ
நாடு கோடுத்தவேன் நாயக னுக்கிவர் நாமாஞாங்
காடு கோடுக்கில் ராகி யேடுத்து காண்ரோ. 11

சூழைக்காற்றிலகப்பட்ட பாடு படவும். சடர் வாளோ
டும் தானைபட—உருவிய வாளேந்திய சிலையில் சேனைகள்
பட்டு விழவும். திரள் சாயேனே—கூட்டங் கூட்டமாக
யானுருவனே வெட்டிச் சாய்க்க மாட்டேனே?

140 பலத்தை — சேனை பலத்தை; சேனையை. நினம் —
கொழுப்பு. துன்று திரைக்கடல்—நெருங்கிய அலைகளை
யுடைய கடவின் கண்ணே. கங்கை மடுத்து—கங்கை நதி
சேர்ந்து சிறைத்து. தூராதோ—தூர்த்து விடாதோ.

141 ஆடு கோடிப்படை — ஆடுகின்ற கோடிகளை உயர்த்திய
சேனையை. சாடி—அழித்து. எடுத்தது—படை யெடுத்து
வந்தது. காண்ரோ—பார்த்திர்களல்லவோ.

142 மாமுனி வர்க்குற வாகி வனத்திடை யேவாழுங்
கோமுனி யத்தகு மென்று மனத்திறை கொள்ளாதே
ஏழை யற்றிட லேழு கடற்படை யென்றலும்
ஆழை யிற்சிற கூழேன விப்பொழு தாகாதோ. 12

143 என்பன சோல்லி யிரும்பன மேனிய னேனேர்முன்
வன்பனை வில்லினன் மல்லுயர் தோளினன் வாள்வீர்த்து
அன்பனு நின்றனன் நின்றது கண்டாரி யேறன்ன
முன்பனில் வங்கு மோழிந்தனன் மூரிய தேர்வல்லான் 13

வேறு

144 கங்கையிழு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயான்
உங்கள்குலத் தனிநாதற் குயிர்த்துகைவ னுயர்தோளான்

142 கோ — இராம பிரான். இறை கொள்ளாது — சிறிதும்
மனத்திற் கொள்ளாது. ஏ முனை உற்று இடின்—அம்பு
களைப் போர் முனையிலே சின்று விடின். கடற்படை—
கடல் போலும் படை. ஆ—பசு. முனையின்—முன்னர்.
சிறுகூழ்—இளம் பயிர். பசுவின் முன் னுள்ள இளம் புல்
முதலீயன இல்லாமற் போதல் போல இருந்த இடங்
தெரியாமல் அழிவர்.

143 ஏனேர் முன்—ஏனைய வேடர்களுக்கு முன். வாள் வீரன்—
இராமபிரான். நின்றது கண்டு — அப்படி அவன்
நின்றதைக்கண்டு. அரி ஏறு அன்ன முன்பன—பரதன்.
மூரிய—வலிய. தேர்வல்லான்—சுமந்திரன்.

144 வெம் கரியின் ஏறு அனையான் — மதங் கொண்ட ஆண்
யானை போன்றவன். விற்பிடித்த வேலையினுன்—வில்லைக்

வேங்கலியி னேறனையான் விற்பிடித்த வேலையினுன்
கோங்கலறு நறுந்தன்டார்க் குகனேன்னுங்
குறியுடையான். 14

145 கற்கானுங் திண்மையான் கரைகானுக் காதலான்
அற்காணிற் கண்டனைய அழகமைந்த மேனியான்
மற்கானுங் திருநெஞ்சோள் மழைகானு மணிநிற்ததாய்
நிற்கானு முள்ளத்தான் நேறியேதிர்கின் நன்னென்றான். 15

146 தன்முன்னே யவன்தன்மை தன்துகைவன் முந்துரைத்த
சோன் முன்னே யுவக்கின்ற துரிசிலாத் திருமனத்தான்
மன்முன்னே தழீதிக்கொண்ட மனக்கினிய துகைவனேல்
என்முன்னே யவற்காண்பேன் யானேசேன்

றேனவேழுந்தான். 16

கையிலே கொண்ட கடல் போன்ற பெரிய சேனையை
யுடையவன். கொங்கு அலரும் — தேன் சொரிகின்ற.
குறி—பெயர்.

145 கல் கானும் திண்மையான்—மலையை ஒத்த வலிமையை
யுடையவன். கரை கானுக் காதலான் — இராமன் பால்
கரை காணவியலாத காதலை யுடையவன். அல்—இருள்:
காணில் அல் கண்டனைய மேனியான். மல் கானும் —
வலிமையின் எல்லையைக்கண்ட. மழை கானும் — மேகத்
தைக் கண்டா லொத்த. நின் கானும் உள்ளத்தான்—
குன் வழியெதிரே சிற்பக் கண்டு இங்ஙனம் கூறினுன்.

146 தன் முன்னே — தனக்கு முன்பு. தன் துகைவன் —
தனக்குத் துகையாக வங்க சுமந்திரன். முந்து உரைத்த
சொல் முன்னே—முன்பு உரைத்த சொல்லினைக் கேட்ட
தும் கேளாததும். துரிசு—குற்றம். துரிசு லாத்
திருமனத்தான் — பரதன். தழீஇக்கொண்ட—தழுவிக்
கொண்ட; தோழமை கொண்ட. துகைவனேல்—நன்ப
ஞையின். என்—அவன் வரும் வரையிற் காத்திருப்பது
எதற்கு. எழுந்தான் — இருக்கையினின் றும் எழுந்தான்.

147 என்றேழுந்த தம்பியோடு மேழுகின்ற காதலோடுங்
குன்றேழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரைதறுகி
நின்றவனை நோக்கினான் திருமேனி நிலையுணர்ந்தான்
துன்றுக்கு நறுங்குஞ்சி யெயினர்கோன் துண்ணேன்றுன். 17

148 வற்கலையி னுடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
நற்கலையின் மதியென்ன நகையிகழுந்த முகத்தானைக்
கற்கனியக் கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றுன்
விற்கையி னின்றிடைவீழ விம்முற்று நின்றேழுந்தான். 18

147 என்று—என்று கூறி. எழுந்த தம்பியுடன்—தானெழுந்த
பொழுதே உடனெழுந்த சத்துருக்கனுடன். எழுகின்ற
காதலோடும்—உவப்பு காதலாக வளரலாயிற்று. குன்
றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரை குறுகி
நின்றவனை—பரதனை. குகன் நோக்கினான். நெருங்கிய
கரிய வாசனை வீசுகின்ற குஞ்சியையுடைய வேடர்
தலைவன் திடுக்கிட்டான்.

148 வற்கலை — மரவுரி. நல் கலையில் மதி என்ன — நல்ல
பிரகாசமான கலைகளை யிழுந்த சங்கிரன் போல. கல்
கனியக் கனிகின்ற துயரானை—கண்ட கல்லும் கரையும்
படி மனம் உருகும் துயரத்தை யுடையவனை : குகன்
மனத்திலே தோன்றிய அபிப்பிராயம். கண்ணுற்றுன்—
முன்பு திருமேனி நிலையுணர்ந்தான் ; இப்பொழுது மன
நிலையை நன்கு பார்த்தான். வில்கையினின்று இடை
வீழ — கையிலிருந்த வில் தானுகவை நழுவிக் கீழேவீழ.
விம்முற்று — மனங்கவங்கி. நின்றேழுந்தான் — செய
லற்று நின்றுன் ; முதலிலே பரதன் மீது எழுந்த கோபம்
முதலியன. நிங்கப் பெற்றுன்.

149 நம்பியுமென் நாயகனை யோக்கின்றுன் அயல்சின்றுன்
தம்பியையு மோக்கின்றுன் தவவேடங் தலைகின்றுன்
துன்பமோரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தோழுகின்றுன்
எம்பெருமான் பின்பிளந்தா ரிழைப்பரோ
பிழைப்பென்றுன். 19

150 உண்டிடுக்கண் ஒன்றுடையான் உலையாத அன்புடையான்
கொண்டதவ வேடமே கொண்டிருந்தான் குறிப்பேல்லாங்
கண்ணேர்ந்து பேயர்கின்றேன் காமின்கள் நேறியென்னுத்
தண்டுறையோர் நாவாயி லோருதனியே தான்வந்தான். 20

149 நம்பி—முன்பு ‘வஞ்சனையாலர் செய்திய மன்னர்’ என்று
குறிப்பிட்டவனை இப்பொழுது மனம் மாறியதால் ‘நம்பி’
என்று குறிப்பிடுகின்றுன். தம்பியை — இலக்குமண்ணை.
திசைநோக்கி—இராமன் சென்ற தென்றிசையை நோக்கி.
தான் முன்பு எண்ணியது பொருத்தமில்லை என்பதை
யுணர்ந்து எம் பெருமான் பின் பிறந்தார் இழைப்பரோ
பிழைப்பு என்று எண்ணினுன்.

150 உண்டு இடுக்கண் — நீடித்த துன்பம். உலையாத —
நீங்காத. கொண்ட — இராம பிரான் மேற்கொண்ட,
முன்பு ‘நாடு கொடுத்த என் நாயகனுக்கு இவர் நாமா
ஞங் காடு கொடுக்கிலராகி எடுத்தது காணீ ரோ’
என்றவன் பரதன் புனைந்த தவவேடம் முதலியவற்றை
யும் பெருஞ் சேளையோடு வங்கதையுங் கண்டு காரணம்
இன்னதென ஊகிக்கமுடியாமல் ‘குறிப்பெல்லாங்
கண்டுணர்ந்து பேயர்கின்றேன்’ என்றுன். குறிப்பெல்
லாம்—மனக்கருத்து முழுவதையும். கண்டு உணர்ந்து—
நோற் கண்டும் கேட்டறிந்தும். பேயர்கின்றேன்—
விரைவில் வருகின்றேன். காமின்கள் நெறி — வழியை
யெல்லாம் ஒருவரும் வாராதபடி காவல் புரியின். தனியே
—வேறு துணையின்றி.

151 வந்தேதிரே தொழுதானை வணங்கினேன் மலரிருந்த
அந்தண்ணுங் தனைவனைங்கு மவனுமவ னடி வீழ்ந்தான்
தந்தையினுங் களிகூரத் தழுவினேன் தகவுடையோர்
சிஞ்சைதயினுங் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியான். 21

வேறு

152 தழுவின புளினர் வேந்தன் தாமரைச் செங்க ணைனை
எழுவினு முயர்ந்த தோளாய் எய்திய தேன்கை யென்ன
முழுதுல களித்த தந்தை முந்தையோர் முறையி னின்றும்
வழுவின னதனை நிக்க மன்னனைக் கோணர்வா
னென்றுன். 22

151 வந்து—நாவாயின் ஒரு தனியே தான் வந்து. எதிரே
தொழுதானை—தனக்கு முன்னே இராமன் இருக்குஞ்
திசை நோக்கித் தொழுத பரதனை. வணங்கினேன்—
இராமனை வணங்குவது போல நீண்ட குஞ்சி மண்ணுறப்
பணிந்தான். மலர் இருந்த அந்தண்ணும் தனை வணங்கும்
அவனும்—திருமாவின் அவதாரமாகிய இராம பிரானையே
அனவரதமும் நெஞ்சிலே கொண்டவனுதலால் தாமரை
மலரிலுள்ள பிரமதேவனும் தன்னை வணங்குஞ் தகுதி
யுடைய பரதனும். அவன் அடி வீழ்ந்தான்—தன்
பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கிய குகளை. தந்தையினும்
களிகூரத் தழுவினேன்—தந்தை மைங்தனை அன்போடு
தழுவும் பொழுது உள்ள உவகையினும் மிக்க களிப்புடன்
தழுவுவது போன்று தழுவினேன். தகவுடையோர் சிஞ்சை
யினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான்—
தழுவிய கிலையில் களிகூர்ந்த குகனுடைய சிஞ்சையை
ஒட்டிக்கூறப்பட்டது. சீர்த்தி—புகழ்.

152 தழுவின புளினர் வேந்தன்—சீர்த்தியான் தழுவிய வேடர்
தலைவன். தாமரைச் செங்கணை—பரதனை; தழுவிய
பரதனது உவகை வெளிப்பட்டபடி. எழு—கல்தூண்;
எழுவினும் உயர்ந்த தோளாய்—குகன் தன்னைத் தழுவிய
தோலை அளந்தபடி. எய்தியது என்னை—வந்தது யாது

153 கேட்டனென் கிராதர் வேந்தன் கிளர்ந்தேழு முயிர னகி
மீட்டுமென் ஜதனில் வீழ்ந்தான் விம்மினன் உவகை
வீங்கத் தீட்டரு மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் பூவிற்
பூட்டிய கையன் போய்யி லுள்ளத்தான் புகல லுற்றுன். 23

154 தாயுரை கோண்டு தாதை யுதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை யென்ன நீத்துச் சிஞ்சனை முகத்திற் ரேக்கிப்
போயினை யென்ற போழ்து புகழினேய் தன்மை கண்டால்
ஆயிர மிராமர் நின்கே தூவரோ தேரியி லம்மா. 24

காரியம் பற்றி?.. வழுவினன்—தவற்விட்டான். அதனை
அவ் வழுவினை. மன்னனைக் கொணர்வான் எய்தியது
என முடிக்க.

153 கிளர்ந்தேழும் உயிரனுகி—இராமனுக்கு ஆபத்து வருமோ
என்றையுற்றபொழுது வாடிய உயிராகிய பயிர் இதைக்
கேட்டதும் மழை பெய்தாற்போன்று ஒரு பங்கு தழைத்து
ஒங்கலாயிற்று: மீட்டும் மண்ண தனில் வீழ்ந்தான்—
அதிக வெள்ளத்திலைப் பயிர் வளைந்து விழுவது போல,
அளவு கடங்த உவகையால் மறுபடியும் வணங்கினேன்.
விம்மினன்—உடம்பு பூரிக்கப் பெற்றுன்; பயிர் உயர்ந்த
தோடு பருக்கவும் செய்தது. எதனால் எனின்:— உவகை
வீங்க—உவகை வெள்ளம் மேன்மேல் எழுதலால். இந்த
ஷிலையில் பரதனை ஒரு முறை நோக்கினேன்; அவன் து
தீட்டரும் மேனி யழகில், இராம பிரானது கார்குலாம்
ஷிறத்தில் ஈடுபட்டதுபோல் ஈடுபட்டு. பூட்டிய கையன்—
பற்றிய கையை எடுக்க. மனமில்லாதவனுயினுன்.
இராமனிடம் வைத்த அன்பிற்கு மேற்பட்ட அன்பு
பரதன் மீது விழிர்ந்தது. அங்கிலையிற் கூற லுற்றுன்.

154 சிஞ்சனை முகத்தில் தேக்கி—கவலையை முகத்திலே
ஷிறத்து. கேழ்—ஓப்பு.

155 என்புகழ் கின்ற தேழை எயினனே னிரவி யென்பான்
தன்புகழ்க் கற்றை மற்றை யோளிகளைத் தவிர்க்கு
மாபோல்
மன்புகழ்ப் பேருமை நூங்கள் மரபினேர் புகழ்க் கேள்ளாம்
உன்புக் ழாக்கிக் கோண்டா யுயர்துணைத் துரவுத்
தோளாய்.25

156 எனவீவை யின்ன மாற்ற மீயைவன பலவுங் கூறிப்
புனைகழற் புலவு வேற்கைப் புளிஞர்கோன் போருவில்
காதல்
அனையவற் கமைவிற் செய்தா ஞாவற் கன்பி லாதார்
நினைவருங் குணங்கோ டன்றே விராமன்மேல் நிமிர்ந்த
காதல்.26

155 புகழ்க் கற்றை — புகழ்ப்படும் கிரணங்களின் தொகுதி.
மன்—அரசர். உரவு—வலிமை.

156 புலவு — புலால். பொருவு இல் காதல் அனையவற்கு
அமைவில் செய்தான்—இப்பில்லாத காதலை அப்பரதன்
மாட்டுத் தக்க முறையிற்செய்தான். சினைவு அருங்
குணம்—நினைத்தற்கும் அரிய குணம். முன்பு செப்பருங்
குணத்தி ராமன்’ என்றார். (அயோத்தி 42). நினைக்கவும்
அரிய குணங்களால்லவோ குகனுக்கு இராமன் மேல்
காதல் வெள்ளாம் படிப்படியாகப் பெருகி நிமிர்ந்தது;
அதுபோன்ற அருங்குணம் படைத்த பரதன் மாட்டும்
அங்குனமே காதல் கடல் புரைய நிமிர்ந்தது.

23. குகன் அன்னையரைக் காணுதல்.

பரதன் தம்பியடனுட் தாய்மாருடனும் குகன்
நாவாய் செலுத்தக் கங்கையைக் கடந்த பொழுது,
குகன் அன்னையர் மூவரையுங் கண்டு வணங்கிய வரலாறு
இங்கே கூறப்படுகின்றது.

இப் பகுதியிற் காணப்படும் செய்யுள்கள் ஒசையி
னாலும் பொருளாமைதியினாலும் மிகச் சிரிய தொரு பகுதி
என்று பலராலும் போற்றப்படுவன. பரதன் குகனுக்கு
அன்னையரை அறிமுகந் செய்வித்தலைக் கூறும் இப்
பகுதியில் குகனது பக்திப் பெருக்கம், பரதனது துன்பஞ்
செறிந்த நிலைமை, மெய்க் கிறுவிய தசரதன் பெருமை,
கோசலையின் தெய்வீக மாண்பு, சுமித்திரையின் கிறை
அன்பு கைகேயியின் இடரிலாக் கொடுமை—இவற்றை
யெல்லாம் சீரிய ஒசை நலம் செறிந்த ஒரு சில பாடல்
களில் கண்முன்னே கிறத்தும் கவியம் பல முறை
படித்தின்புறற் பாலது. பலதிறப்பட்ட பாவ நிலைகளைப்
பெரும்பாலும் ஒரு நெறிப்பட்ட ஒசை நலம் வாய்ந்த
செய்யுளில் அமைத்துக் கூறுங்கிறது நனித் துணரற்
பாலது.

[த. ப. குகப் படலம்:— 65—70.]

157 சற்றத்தார் தேவரோடு தொழின்ற
கோசலையைத் தொழுது நோக்கி
வெற்றித்தார்க் துரிசிலிவ ராரேன்று
துகன்னிவை வேந்தர் வைகும்
முற்றத்தான் முதற்றேவி முன்றுலகு
மீன்றை முன்னீன் றைனப்
பெற்றத்தாற் பேறுஞ்சேல்வம் யான்பிறத்த
லாற்றுறந்த பேரியா ளேன்றுன்.

1

158 என்றலுமே யடியின்மிசை நெடி துவீஷ்
தழவானை யிவன்யா ரேன்று
கன்றுபரி சாராவின் துயருடைய
கோடிவினவக் கழற்கான் மைந்தன்

157 தொழுது நோக்கி — கையினற் சுட்டாது தேவர் முதலி
யோர் தொழுவதுபோலத் தொழுது கண்ணால் நோக்கி.
இவர் யார் என்ன—இங்ஙனம் தேவரும் சுற்றமும் தொழு
கின்ற பெருமையுடைய இவர் யாவரோ என்றும்
குறிப்புத் தோன்றும்படி வினாவ், அவனும் அதை
யுணர்ந்து கூறுவான். வேந்தர் வைகும் முற்றத்தான்—
தயரதன்; அரசர் வணங்கும் பொருட்டுக் காலம் பார்த்
துக் காத்திருக்கும் முற்றத்தான். மூவுலகும் ஈன்றுன்—
பிரமன்; அவளை முன் ஈன்றுன்—திருமால்; இங்கு
இராமன். பெரியாள்—பெருந்தகையாள்.

158 நெடிது வீழ்ந்து—குஞ்சி மண்ணுறப்பணிக்கு. அழுவானை—
இராமனைப் பிரிந்த துயரம் முகத்திலே தெரிய அது
கண்டு பொருது அழுகின்ற குகளை. இவன் யார் என்று—
இப்படி அழுகின்றவன் யாவன் என்று. கன்று
பிரி கார் ஆவின் துயருடைய கொடி—‘கன்று பிரிந்துழிக்
கறவை யொப்பக் கலங்கிய’ கோசலை; இராமன் மீதுள்ள
அன்பு, அவளைச் சேர்ந்த குகன் மாட்டும் படர்ந்தமை
யால் ‘கொடி’ என்றார்: அன்றி தன் மெல்லியல்புக்கு

இன்றுணைவ னீராகவனுக் கிலக்குவற்கு
மிளையவற்கு மெனக்கு முத்தான்
குன்றனைய திருநேங்தோட் குகனேன்பான்
இங்கின்ற துரிசி வென்றுன்.

2

159 நைவீர் லீர்மைந்தீ ரினித்துயரால்
நாடிறந்து காடு நோக்கி
மேய்வீர் பெயர்ந்ததுவும் நலமாயிற்
ரூமன்றே விலங்கற் றின்டோள்

விஞ்சிய பாரம் சுமக்கும் கொடி போலப் பெரிய
துன்பத்தை ஆற்றியிருந்தவாதலால் ‘கொடி’ என்றார்
என மூமாம். மூல்கால் மைந்தன்—மறுவில் அண்டினில்
வேற்றுமை மாற்றிய கோசலையின் மெனுபாவங் கருதி
பரதனும் ‘மைந்தன்’ எனப்பட்டான். இன் துணைவன்
இராகவனுக்கு; இலக்குவற்கும் இலையவற்கும் எனக்கும் முத்தான்; குகன் என்பான் இங் சின்ற குரிசில்.
இதில் பரதன் தண்ணை ஈற்றிலே வைத்துக் கூறியதும்,
‘குகன்’ என்று பெயர் கூறி அறிமுகங்கு செய்ததும்,
அண்ணையர் பெயர் குறியாமல் விட்டதும் அறியற்பாலன்.

159 கன்று பிரி சாராவின் துயருடைய கொடி இருவரும்
படுந்துயரங்கண்டு தன் துயரையும் மறந்து சாமாதானஞ்
செய்து அவர்களை வாழ்த்துகிறார்கள். நைவீர் அலீர்—
இப்படி வருந்தற்பாலரல்லீர். மைந்தீ—என்னுடைய
மக்களால்லவோ; நானே தரித்திருக்க நீங்கள் இப்படி
வருந்தலாமோ? இனி துயரால்—இனிமேல் துயரத்தால்
வருந்த இடமுண்டோ? எல்லாம் நன்மையாக முடிதலைக்
காணவில்லையோ? இறந்து—எல்லை நீங்கி. மெய்வீர்—
இராமலக்குமணர். விலங்கல் தின் தோள் கை வீரம்
களிறு அளைய காளை இவன்—மலைபோன்ற திண்ணையை
தோளையுடைய, துதிக்கையையுடைய வலிமை மிக்க
யானை போன்ற இவ் வீரன்: இவனீருக்கும் பொழுது

கைவீரக் களிறனைய காணையிவன்
தன்னேஞுங் கலந்து நீவீர்
ஜவீரு மோருவீரா யகலிடத்தை
நெஞ்கால மளித்தி ரென்றுள்.

3

160 அறந்தானே யென்கின்ற அயல்நின்றுள்
தனைநோக்கி ஜய அன்பின்
நிறைந்தாளை யுரையென்ன நேறிதறம்பாத்
தன்மேய்யை நிற்ப தாக்கி

காட்டிலே அவர்களுக்கு ஓர் இடையூறும் வாராதன்ரே.
இவன் தன்னேஞு கலந்து — இவனேஞு மனங்கலந்து.
ஒருவீராய் — ஒருவரைப்போல ஒற்றுமையுடன்.
அளித்திர்—ஆளுங்கள்.

160 அறம் தானே என்கின்ற அயல் சின்றுள் — அறமே
உருவெடுத்தாற்போன்ற சுமித்திரை : தயரதன் ஆணை
யின்றியும் ‘அடியாரினில் ஏவல் செய்தி; முன்னம்முடி’
என்றெல்லாம் கூறியமையின் ‘அறந்தானே’ எனப்
பட்டது. அன்பின் நிறைந்தாளை—நோக்கிய குகனுக்கு
அவன் அகத்தியல்பு முகத்திற் காட்டிற்று. நெறிதிறம்
பாத் தன்மேய்யை நிற்பதாக்கி இறந்தான் — தன்
வாய்மையை நிலைநாட்டிப்பின்பு உயிர்விட்ட தசரதன்.
‘சந்தேன் சந்தேன் இவ்வரம் என்கேசய் வனமாள்
மாய்ந்தே நான் போய் வானுலகாள்வென்’ என்று கூறி
அப்படியே உயிரை விட்டுத் தன் புகழை நிறுவியவன்,
இளங்தேவி — கைகேயீயை அரசன் துறந்தமையால்
இவளொருத்தியே ‘இளங்தேவி’ யாயினாள். யாவர்க்கும்
தொழுகுலமாம் இராமன் — யாவருக்கும் குலதெய்வம்
போன்ற இராமன் : ‘கற்பாரி ராமபிராஜை யல்லால்
மற்றுங் கற்பரோ’ (திருவாய்மொழி 7: 5: 1) என்பது
சன்டு நோக்கற் பாலது. பின்பு பிறந்தானும் உள்ள
என்ன — ‘தம்பியுடையான் பகையஞ்சான்’ என்பதற்

இறந்தான்த னிளங்தேவி யாவர்க்குங்
தோழுகுலமா மிராமன் பின்பு
பிறந்தானு முளனென்னப் பிரியாதான்
தனைப்பயந்த பெரியா ளென்றுன்.

4

161 சுடுமொயா னத்திடைதன் துனையேகத்
தோன்றல்துயர்க் கடலி னேகக்
கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார்
கலியேகக் கழற்கான் மாயன்
நெடுமையா வன்றளங்த உலகேல்லாந்
தன்மனத்தே நினைந்து செய்யுங்
கோடுமையா லளந்தாளை யாரிவரேன்
ருரையென்க குரிசில் கூறும்.

5

கிலக்கியமாகப் பிறந்த தம்பியும் உள்ள் என்று உலகம்
கூறும்படி. பிரியாதான் — ‘ஓழிவில் காலமெல்லாம்
உடனுய் மன்னி வழுவிலா அடிமை’ செய்தற்கு உடனுறை
பவனுகிய இலக்குவளை. பெரியாள்—அத்தகைய மகனைப்
பெற்ற பெருந்தகையாள்.

161 பினங்கள் சுடும் காட்டிடைத் தன் கணவன் செல்லவும்,
தன் மகன் துயரமாகிய கடலில் வீழவும், கடிய வெங்கா
னிடத்தே கருணைக்கடலாகிய இராமபிரான் ஏகவும்,
வாமன வேடத்தோடு வந்து வஞ்சித்து திரிவிக்கிரமனாக
வளர்ந்த பேரூருவத் தினால் அன்று அளந்த
உலகம் முழுவதையும், வேண்டுமென்று எண்ணிச்
செய்த கொடுமையால் தன்பத்தில் மூடியவளைக்
கண்டு இவர் யார்? கூறுவாயாக என்று குகன் கேட்கப்
பரதன் கூறுவான்.

இதில் அடங்கிய உவமான உவமேயங்களின் நயங்
களை ஏற்ற பெற்றி விரித்துக் கொள்க. (கம்பராமாயண
சாரம் : பக. 201. பார்க்க).

162 பட்ரேலாம் படைத்தானைப் பழிவளர்க்குன்
செவிலியைத்தன் பாழ்த்த பாலிக்
குடரிலே நெடுங்காலங் கிடங்கேற்று
முயிர்ப்பாரங் குறைந்து தேய
உடரேலா முயில்லா வென்தோன்று
மூலகத்தே யோருத்தி யன்றே
இடரிலா முகத்தானை யறிந்திலையோ
இங்கின்று ளேன்ஜை ஈன்றுள்.

6

162 படர்—துன்பம். துன்பம் என்றுள்ள தெல்லாவற்றை
யும் படைத்தவள். பழிச்செயலைச் செய்தும் அதற்கு
இரங்கல், அன்றித் தன்னுயிரை மாய்த்தல் செய்யாது
பழியை மேலும் வளர்க்கின்ற செவிலித்தாய் போன்ற
வள். பாழ்த்த — பாழ்ப்பட்ட. பாழ்த்தவயிறு; பாவி
வயிறு. நெடுங்காலங் கிடங்கேற்றுகும் — நீண்ட காலங்
தங்கியமையினுலே கொடுமை ஊறியுள்ள எனக்கும்.
உயிர்ப்பாரம் — சரீரம். குறைந்து தேய — வர வர
மெனிந்து முடிவில் முற்றும் தேய்ந்து தேய்ந்து அற்றுப்
போம்படி. ‘தோன்றும்’ என்பதனேடு முடிந்தது.
உயிரில்லா எனத் தோன்றும் — உயிர்க்களை அற்றுத்
தோன்றும், உலகத்தே இடரிலாமுகத்தாள் ஒருத்தி
யன்றே; அவளை அறிந்திலையோ. இங்கின்றுள்—இப்படி
இடரிலா ஒருத்தியாக சின்றுள்.

24. இராம பிரான் தயரதனிறந்தது கேட்டுப் புலம்பல்.

பரதனை விசாரித்த இராம பிரான் தயரதன் இறந்தது கேட்டு அறிவு கலங்கி மண்ணிலே விழுந்து மயங்கிப் பின்பு புலம்பிய புலம்பல் இங்கே காணப்படும்.

இச் செய்யுள்களின் ஒரை நலத்தின் இயல்பு இது போன்ற வேறு பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டு உணரற்பாலது. பெருந்துயர் காரணமாக வாய்விட்டுப் புலம்பல் உலக வியற்கை. புலம்பலின் ஒளி அவரவர் பண்பிற் கேற்ற வாறும், புலம்பப்படுவர் அருமைக் கேற்ற வாறும், துபரத்தின் ஆழத்திற் கேற்ற வாறும் உருக்கொள்ளும். சூர்ப்பநகையின் புலம்பல் அவஞ்ஞடைய அரக்கப் பண்புக் கேற்ப பெரும் ஆரவாரத்தோடு செல்கின்றது. (பாடம் 27.) பிராட்டி புலம்பல் மாறி மாறி அலை யெறியுங் கடல்போ லெழும் ஆழங்க வேதனைக் கேற்ற வாறு மலையினின்று வீழ்ந்து சுழன்று நிமிரும் அருளி வெள்ளம் போல் அமைந்துளது. (பாடம் 64). விரீடணன் புலம்பல் கழிவிரக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு விதமான தெளிவோடு இயல்கின்றது. (பாடம் 69). இராம பிரான் புலம்பல் அவனது நினைவரும் குணத்துக் கேற்பப் பிழையைத் தன் தலைமேல்வைத்த உணர்ச்சியினின்றும் வெளிப்பட்டு, தந்தை பாலன்பு ததும்ப மேலே அடங்கிக் கிழே ஆழங்கு செல்லும் கங்கை வெள்ளம் போற் செல்கின்றது.

இதில் தயரதனுடைய வாய்மை, ஆட்சிச் சிறப்பு, மகவன்பு முதலிய எல்லாப் பண்புகளும் வெளிப்படுவதோடு, இராம பிரான் அவன் பால் வைத்த பெருமதிப்பும் ஆழங்க அன்பும் புலப்படுகின்றன.

[தெ. ப: சினாகண்டு நீங்குபடை :- 60—66.]

- 163 நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் தாயேத யானிலையே
எந்தாய் இகல்வேந்த ரேறே யிறந்தனையே
அந்தோ இனிவாய்மைக் காருளரே மற்றென்றுன். 1
- 164 சோற்பேற்ற நோன்பின் துறையோ னருள்வேண்டி
நற்பேற்ற வேள்வி நவைங்க நியியற்றி
எற்பேற்று நீபேற்ற தின்னுயிர்போய் நீங்கவோ
கோற்பேற்ற வேற்றிக் கோலைபேற்ற கூர்வேலோய் 2
- 165 மன்னுயிர்க்கு நல்குரிமை மன்பாரம் நான்கூக்கப்
போன்னுயிர்க்குஞ் தாரோய் போறையிர்த்த வாறிதுவோ
- 166 இச் செய்யுள் தயரதனது பெருமைகளை யெல்லாங்
தொகுத்துக் கூறும். நந்தா—அணையாத. நந்தா விளக்கனைய நாயகன்— இராமன் பெயர் இருக்கும் வரையில்
குன்றுத புகழாகிய விளக்குப் பேபான்ற தலைவன்.
தந்தாய், தாயே, நிலையே— புகழ் விளக்கின் மூன்று
சடர். புகழுக்குக் காரணம். எந்தாய்— உலகிற்குத்
தந்தை போன்று எனக்குஞ் தந்தையானவனே! ஏறு—
ஆண்சிங்கம். இகல்வேந்தர் ஏறே—நான்காவது சடர்.
இனிவாய்மைக்கு ஆர்—ஐந்தாம் சடர். உளரே மற்று—
வேறு முன்பினாகக் கூறத் தக்கவரும் உளரோ. மேல்
வருவன் இவற்றைத் தனித்தனி ஒராற்றுன் விரித்துக்
கூறும்.
- 167 சொல்—புகழ். துறையோன்— கலைக்கோட்டு முனிவன்.
நல்பெற்ற வேள்வி. நவை—குற்றம். என் பெற்று—
என்னை மகனுகப் பெற்று. இது வரை எந்தாய்?
என்பதன் விரி. கொன் பெற்ற— அச்சங்தருகின்ற.
ஈற்றுடி ‘இகல்வேந்தர் ஏறே’ என்பதன் விரி.
- 168 இச் செய்யுள் ‘நானிலத்தோர் தந்தாய்’ என்பதன் விரி.
நல்கு உரிமை மன்பாரம்— அருள் செய்கின்ற உரிமை

- உன்னுயிர்க்குஞ் கூற்று யுலகாள வற்றேஞே
மின்னுயிர்க்குஞ் தீவாய் வேபிலுயிர்க்கும் வெள்வேலோய் 3
- 166 என்பத்த தாக்கி யரசரிமை இந்தியங்கள்
வெம்பவத்தின் வீயத் தவம்விஜாத்த வாறிதுவோ
சம்பரப்பேர்த் தானவனைத் தள்ளிச் சதமகன்தன்
அம்பரத்தின் நீங்கா அரசளித்த ஆழியாய். 4
- 167 வேண்டு தீற்ததாரும் வேண்டா அரசாட்சி
பூண்டிவ் வுலகுக் கிடர்கோடுத் த புல்லனேன்

யோடு கூடிய அரசியற் பொறுப்பு. பொறை உயிர்த்தல்
—இளைப்பாறுதல். தீவாய்—வெம்மை யமைந்த. வெள்
வேல்—வெள்ளிய வேல்.
- 168 இது ‘தனியறத்தின் தாயே’ என்பதன் விரி. அரசரி
மையை என் வசமாகச் செய்துவிட்டு. இந்தியங்கள்
வெம்பவத்தின் வீயத்தவம் செய்தவாறு— ஐம்பொறி
களைக் கொண்டு கொடிய பிறவியினின்றும் நீங்கும்படி
தவஞ் செய்தனுபவித்த விதம். தள்ளி— அழித்து.
சதமகன்— இந்திரன். அம்பரம்— விண்ணுலகம்.
ஆழியாய்—சக்கரவர்த்தியே. ஆழி— ஆஞ்ஞா சக்கரம்.
- 169 ‘அந்தோ’ என்பதன் விரி இச் செய்யுள். ஒன்றை
விரும்புகின்ற இயல்பினரும் விரும்பாத அரசாட்சியை
நான் மேற்கொண்டு. தான் முதலிலேயே அரசாட்சியை
வேண்டாமென்று மறுத்திருந்தால் இத் துன்பங்களைல்
லாம் கேர்ந்திரா என்று கருதிக் கூறுகின்றுன். உலகுக்கு
—நானிலத்தோர் தந்தை யாத்தின் தன்னைவிட உலகம்
அடைந்த துன்பத்தையே பெரிதாகக் கருதுகின்றுன்.
புல்லனேன்—இவ்வளவுக்கும் காரணம் தன் னுடைய
புன்மையாகிய அறிவு என்று கருதுகின்றுன். மாயா
உடம்பு இது கொண்டு—போகாத உயிருடன் : இவ்வளவு

மாண்டு முடிவதல்லால் மாயாவுடம் பிதுகோண்டு
ஆண்டு வருவதீனி யார்முகத்தை நோக்கவோ. 5

168 தேனடைந்த சோலைத் திருநாடு கைவிட்டுக்
கானடைந்தே னென்னத் தரியாது காவலீ
வானடைந்தாய் இன்னமிருந் தேன்நான் வாழ்வுகங்தே
ஊனடைந்த தேவ்வ நூயிரடைந்த ஒள்வேலோய். 6

பெரிய துன்பத்தை யடைந்தும் உயிர்போகாமையைக்
குறித்துக் தன்னை நொங்துகெர்ஸ்ருகின்றன். ஆண்டு
வருவது—அவ்விடம் திரும்பி வருவதென்பது. இனி யார்
முகத்தை நோக்கவோ — இனி உன்னுடைய முகத்தை
எங்கே காணப் போகின்றேன்.

168 இது ‘தயாங்கியே’ என்பதன் வீரி. தேனடைந்த
சோலைத் திருநாடு கைவிட்டு—வண்டுகள் தஞ்சமாக வந்து
தங்குகின்ற சோலைகளையுடைய இனீய அழகிய நாட்டைத்
துறந்து. கான் அடைந்தேன் என்ன—கொடிய காட்டை
அடைந்தேன் என்று சொல்லியவுடனே. தரியாது —
சிறுகாலப் பிரிவையும் பொறுத்துத் தரிக்கலாற்றாது.
வானடைந்தாய்—‘கானகமே மிக விரும்பி நீது றந்த
வள நகரைத் துறந்து நானும் வானகமே மிக விரும்பிப்
போகின்றேன்’ என்பது போன்று வானடைந்தாய்.
(பெருமாள் திருமொழி: 9: 10) இன்னம் இருந்தேன்
நான்—நீ வானடைந்தாய் என்று கேட்டும், நீங்கா
உயிரோடு இன்னும் இருந்தேன். ஏன் எனில், வாழ்வு
உகந்தே—உன்பால் வைத்த அன்பினும் உயிர் வாழ்வதில்
கொண்டுள்ள விருப்பினால் அதை உகந்து.

கற்பனை முதலிய அலங்காரப் பண்பின்றியே சோலை
களில் தேன் அடைவது போல நேரே நெஞ்சிலே
சென்றடைகின்ற உணர்ச்சி கலம் வாய்ந்தது இச்செய்யுள்.

169 வண்மைஇயும் மானமும்மேல் வானவர்க்கும் போக்க
திண்மைஇயும் கெங்கோல் நேறியுங் திறம்பாத் [கீலாத்
உண்மைஇயு பெல்லா முடனேகோண் டேகினையே
தண்மைஇ தஸைமதிக்கு மீந்த தனிக்குடையோய். 7

169 இது · இனி வாய்க்கமக்கு ஆருளரே’ என்பதன் வீரி.
மானம் — பெருமை. வானவர்க்கும் போக்ககில்லாத
திண்மை — தேவர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தாலும்
அசைக்க முடியாத வலிமை. உடனே — உன்னுடனே ;
கூடவே. தகைமை தண்மதிக்கும் ஈந்த தனிக்குடை
யோய்— சந்திரரைவிடக் குளிர்ச்சி செய்யும் ஓப்பற்ற
குடையை யுடையவனே!

3. ஆரணிய காண்டம்

25. கோதாவரிக் காட்சி.

அகத்திய முனிவன் பணித்தபடியே, சடாயு வழி காட்ட, பஞ்சவடியை நோக்கிச் சென்ற வர் கோதாவரி நிதியையும் அதன் காட்சிகளையும் கண்டு களித்தனர். அவ்வண்ணம் கண்டு களித்த வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இப்பகுதியில் கோதாவரி நதியின் சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது. சரயு நதியைப் போலவே கல்லிடைப் பிறக்கு போங்கு கடலிடைக் கலக்குமுன் ஜவகை நிலங்களிலும் படர்ந்த வழி ஆங்காங்கு வாரிக் கொணர்ந்த மணி, பொன் முதலாய பொருள்களைல்லாம் கட்டுவனும் படி பஞ்சவடிக்கருகே ஒடும் பொடுது கோதாவரி நீர் தெளித்து தண்ணென் ரெழுகிற்று. அதன் இனிமையையொவரும் நுகரும் வண்ணம் பல படித் துறைகள் ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கரை மருங்கில் குவளை தாமரை முதலியன் மலர்ந்து அழகு செய்தன. காற்றினால் அலைப்புண்ணும் அப்பெரிய நீர்க்கிலையிலை மூம் ஆரவாத்தினிடையே ஒரு பக்கம் அன்னங்கள் சஞ்சரிக்கும்: ஒரு பக்கம் யானைகள் இனைந்து சென்று நீருண்டு மீஞ்ம்.

இராமபிரானும் சிதா பிராட்டியும் இத்தகைய காட்சியைக் கண்டு சொல்லிறந்த புதிய தோறின்ப மனுபவித்தனர். கங்கைக் கரை மருங்கினும் சித்திரகூட மலைச் சாரலிலும் கானுததொரு புதிய உவகை மேலிட்டவராய், சொல்லின் துணை வேண்டாது கண்பார்வையினாலேயே மனக்குறிப்புப் புலனும்படி, காடுறை வாழ்க்கை இன்பத்தின் உச்ச நிலையை அடைதற் கிடன யிருந்த கோதாவரிக் காட்சி இச் செய்யுள்களில் பல்லங்காரப்பண்டு வெளிப்படக் கூறப்படுகின்றது.

[தெ. ப. சூர்ப்பநகைப் படலம் :—1—4, 6.]

1 புவியினுக் கணியா யான்ற போருள்தங்கு புலத்திற் ரூகி அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஜந்தனை நேறிய ஓவிச் சவியற்ற தேளின்து தண்ணேன் ரேழுக்கமுங் தழுவிச் சான்றேர் கவியேனக் கிடந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார். 1

1 இச் செய்யுள் கோதவரிக்கும் சான்றேர் கவிக்கும் சிலேடை. சான்றேர் கவியைப்போல இருந்த கோதாவரி நதியை இராமலக்குமணர் கண்டார் என்று கூறுகின்றது.

கோதாவரிக்கு :—புவியினுக்கு அணியாய் — பூமிக்கு இன்றியமையாத அலங்காரமாகி; இந் நதியைப்பற்றி இதிற் கூறப்படும் பொருளை ஒரு சொல்லிலமைத்துக் கூறுகின்றது. எல்லா உயிர்களும் வாழ்தற்கின்ற யமையாப் பொருள்களை விளைவித்தும், தூய்மை செய்தும் வருதலால் அணியாயிற்று. ஆன்ற பொருள் தங்கு — அடியிலே விரம்பிய மணி பொன் முதலிய பொருளை எளிதிலே தங்கு: புலத்திற்றுகி — விளை சிலங்களிலே

தண்ணீர் பாயும்படி அதற்கேற்ற உயர் நிலையை யுடைய தாகி ; புலம்—வயல். அவி அகம் துறைகள் தாங்கி — வெப்பத்தைத் தணிக்கின்ற மரச் செறிவிளாயுடைய நீர்த் துறைகளைக் கொண்டு. ஐங் திணை நெறி அளவிலீ குறிஞ்சி, மூல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஜவகை நிலங்களினுடே சென்று : சவி உறத் தெளிந்து — அடியிற்கிடந்த மணி முதலீயன வெல்லாம் கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி தெளிந்து : சவி — ஒளி ; ஈண்டு கண்ணெளி ஊடு செல்லுமாறு தெளிந்து : தண் என்று ஒழுக்கமும் தழுவி—குளிர்ந்த நீர்ப்பெருக்கை இடையருது கொண்டு ; சான்றேர் கவிபோல இருந்த கோதாவரியினே வீரர் கண்டார் ; வீரர் கண்டமை சீதா பிராட்டியுங் கண்டமைக்கு உபலக்கணம்.

சான்றேர் கவிக்கு :— புவியினுக்கு அணியாய் — உலகிலுள்ள நன்மக்கருக்கு இன்றியமையாத ஆபரணம் போலாகி, அதாவது உயர்ந்தோரால் நன்கு மதிக்கப் பட்டு : அணியாதற்குக் காரணம் மேலே விவரிக்கப்படுகின்றது. ஆன்ற போருள் தந்து — சொல்லினாலிற்கு விஞ்சிய குறிப்புப் பொருள் முதலீயவற்றால் சிரம்பிய பொருளாத் தந்து : புலத்திற்குகி — அப்படிப் பொருள் சிரம்பிய விடத்துக் கற்போர் அறிவிற்குப் புலதுதற்குக் காரணமான உறுப்புக்களைக் கொண்டதாகி : அவி அகத்துறைகள் தாங்கி — தேவருணவைப் போன்று இன்சுவையுடைய அகப்பொருட் கூறுபாடுகளாத் தாங்கி ; ஐங்திணை நெறி அளாவி — அன்பின் ஐங்திணைக்குரிய முதல் கரு உரிப்பொருள்களில் ஏற்றவை விரவப் பெற்று ; சவியுறத் தெளிந்து—அதன் பொருள் விளங்க விளங்க அறிவொளி மிகும்படி தெளிவுற்று ; தண்ணென்றெழுமுக் கழுங் தழுவி—கேட்ட அளவிலேயே மனத்தில் இனிமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஒசையோடு பொருந்திய சொன்னடையுடையதாய் சின்ற சான்றேர் கவி என்முடிக்க.

- 2 வண்டுறை கமலச் சேவ்வி வாண்முகம் போலிய வாசம் உண்டுறை குவளை யோண்கண் ஒருங்குற நோக்கி யூழின் தேண்டிரைக் கரத்தின் வாரித் திருமலர் தூவிச் சேவ்வர்க் கண்டடி பணிவ தென்னப் போலிந்தது கடவுள் யாறு. 2
- 3 எழுவறு காத லாலிங் கிரைத்திரைத் தேங்கி யேங்கிப் பழுவாட குவளைச் சேவ்விக் கண்பனி பறந்து சோர வழுவிலா வாய்மை மைந்தர் வனத்துறை வருத்தம் நோக்கி அழுவது மோத்த தாலவ் வலங்குநி ராறு மன்னே. 3
- 2 வண்டுகள் தங்குகின்ற தாமரை மலர்களாகிய அழுகிய ஒளி பொருந்திய முகம் மலர்ச்சியை யுடைய : வாசம் உண்டு—மனம் தங்கப்பெற்று. நீலோற்பலங்களாகிய ஒளி பொருந்திய கண்களாற் கண்டு : ஊழின்—முறையே; வரிசையாக வருகின்ற அலைகளால் வாரி, அழுகிய மலர்களாத் தூவி, மூவரையுங்கண் அடிபணிவது போன்று விளங்கிற்று அத் தெய்வ நதி. யாறு பொலிய நோக்கி தூவி அடிபணிவதென்னப் பொலிந்தது.
- 3 எழுவறு காதலால் — காணுந்தோறும் மேலே கிளர்க் கெழுகின்ற காதலினாலே. இங்கு — அசை. இரைத் திரைத்து ஏங்கி—பெரிய ஒலமிட்டு ஏக்கங்கொண்டு. பழுவம் நாட்டுவளை — காடுபோன்று மிகுதியாயுள்ள குவளைகளாகிய. செவ்விக்கண் — அழுகிய கண்களி னின்றும். பணிபரந்து சோர — நீர்த்துளிகள் பரவிச் சிந்தும்படி. மைந்தர் வனவாசங் செய்யுங் துன்பத்தைக் கண்டு அழுவதும் ஒத்தது. அலங்கு நீர் ஆறு — அசை கின்ற நீரையுடைய ஆறு. வழு இலா வாய்மை மைந்தர் — குற்றமில்லாத மைந்தர்; வாய்மையை மேற்கொண்ட மைந்தர். இத்தகைய பண்பு மேம்பட்டவரும் காட்டில் வந்து வருந்துகின்றமையை நோக்கி அழுவது போன்றது.

- 4 ஒதிம மொதுங்கக் கண்ட உத்தம னுழைய ளாகும்
சீதைதன் நடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல்
சேய்தான்
மாதவள் தானு மாண்டு வந்து ரூண்டு மீஞும்
போதக நடப்ப நோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள். 4
- 5 வில்லியல் தடக்கை வீரன் வீங்கு ராற்றின் பாங்கர்
வல்லிகள் நுடங்கக் கண்டான் மங்னகதன் மருங்குல்
நோக்க
- 4 ஒதிமம் — அன்னப்புள். இவர்கள் வருவதைக்கண்டு ஒதுங்கிச் சென்றது. அப்படி அது விலகிச் சென்றதை சீதா பிராட்டியின் நடைக்கு வெட்கி ஒதுங்கியதாக உட்கொண்ட இராம பிரான் சீதையின் நடையை நோக்கி ஓரின முறுவல் புரிந்தான். மாது அவள் தானும் — அக்குறிப்பை யுணர்ந்த சீதாபிராட்டியும். அங்கே வந்து நீருண்டு மீஞும் யானை நடப்பதைப் பார்த்து அந்த யானையின் நடையை அவனது நடை வென்ற குறிப்புத்தோன்ற. புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள் — அது வரையில்லாத புதிய இனிமையையுடைய முறுவல் அழகு பெறப் பூத்தவளானாள். போதகம் — பத்து வயது யானைக்குடி. உழையள் — பக்கத்திலிருப்பவள். முறுவல்மொழியி னலே இருவரும் பேசி என்று மில்லாத புதிய இன்பக்களிப்பில் மூழ்கினார்கள்.
- 5 வில்லியல் தடக்கை வீரன்—இராம பிரான். வீங்குகீர் ஆற்றின் பாங்கர—பெருகுகின்ற ஸீர் சிறையும் ஆற்றின் பக்கத்திலே. வல்லிகள் நுடங்கக் கண்டான் — சீதா பிராட்டியின் இடைக்குப் பேருவமையாக விளங்கிய கொடிகள் அசைவதைப் பார்த்தான். மங்கை தன் மருங்குல் நோக்க — உவமேயமாகிய அவனது மருங்குலை நோக்கினான். அப்படி நோக்க : அவனது பார்வையின் உட்கருத்தை யுணர்ந்த அவளும் (முதலில்) எல்லி அம் குவளைக் கானத்து — இருள்போற் கரிய சிறமுள்ள

எல்லியங் குவளைக் கானத் தீடையிடை மலர்ந்து நின்ற அல்லியங் கமலங் கண்டாள் அண்ணல்தன் வடிவு கண்டாள். 5

குவளைக் காட்டினிடையே : அல்லி அம் கமலம் கண்டாள் — இதழ்களையுடைய தாமரையைப் பார்த்தாள். (பின்பு) அண்ணல் தன் வடிவு கண்டாள் — குவளைக்காடு போன்ற மேனியினிடையே தாமரை மலர்ந்தது போன் று விளங்கிய கண், கை, கால் முதலியவற்றேடு விளங்கிய அவனது வடிவத்தைக் கண்டாள்.

26. சூர்ப்பநகை இராமபிரானைச் சந்தித்தல்.

மூவரும் பஞ்சவடியில் வாழ்ந்து வரும் நாளில் ஒரு நாள் சூர்ப்பநகை அவ்விடம் வந்தாள். அவள் தமைய னகைய இராவணன் காலகேயர் என்னும் அசரரை வென்று திக்கு விசயந் செய்த காலத்தில் அவள் கண வ னை மைத்துனனென்று பாராது கொன் று விட்டாள். விதவை யிடும்பை எய்திய சூர்ப்பநகை அவன் மீது கடுஞ் சினங் கொண்டு பலவாறு அவனை நின்தித்துக் கலங்கியது, அவன் அவளைச் சமாதானஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தண்டக வனத்திற் கனுப்பி, அவளுக்குத் துணையாக கரன் முகலிய வீரரை ஜனஸ்தானத்தில் இருக்கினான். அது முதல் சூர்ப்பநகை அவ்வனத்திலே தன் மனம் போனபடி எங்குங் திரிந்து வருவாளாயினான். அங்குன் திரிபவள் ஒரு நாள் பஞ்சவடியை எய்தினாள் ; இராமபிரானைத் தற்செல்லாகக் கண்டு விட்டாள் ; அவன் மேனியழகில் ஈடுபட்டாள் ; காமம் கதுவப்பட்டாள்.

எப்படியும் அவனை அடைய வேண்டும்; இன் ரே ர் ஆவி சில்லாது என்று கருதி ஒரு மந்திரத்தின் உதவி யினால் தன் உருவத்தைப் பாருமூயினில்லதொரு மெல்லாருவமாக மாற்றிக் கொண்டு, அன்ன நடை நடந்து இராம பிராணை யடைந்து, தன் மனோரதம் நிறைவேறும் வண்ணம் பேசலானான். அப்படி அப்பிராணை அவள் முதல் முறை கண்டு பேசிய வரலாற்றைக் கூறவது இப்பகுதி.

கம்பர் தமது நாடகத் திறமை விளங்கும்படி படைத்த பாத்திரங்களுள் சூர்ப்பங்கைக்கு ஒரு தனி இடம் உள்ளது. நவீன அகதூற் கொள்கைகளுக்கு எல்லா வகையாலும் இயைந்த வண்ணம் இவருடைய குணம், மனோபாவம் உள் மனத்தின் செயல் முதலிய வற்றைச் சமைவுப் படைத்துள்ளார். இவளிடம் அரக்கர்க்குரிய வஞ்சனை, பொய்ம்மை, கண்டதிலே கால் தாழும் அவா, பிறர் மனங்கை கருதாது தன் வல்லமை யையே மகிக்கும் பேதைமை, கொண்டது விடாப் பிடிவாதம், தன்னினப் பற்றி முதலிய இழி பண்புகள் மலிந்திருந்தன. இவற்றேடு இவளிடம் ‘கொல்லாத மைத்துனனைக் கொன்று னென்பது கருதிக் கொடுமை சூழும்’ (ஐயுத்த. 286) இயல்பும் தடித்திருந்தது; தன் கணவனை யிழுந்து, கைம்மைத் துன்பங் கைம் மிக்க நிலையில் இராவணன் மீதெழுந்த கொதிப்பும் வெறுப்பும் காலம் பல சென்றும் முற்றுக நீங்கவில்லை. வெளித் தோற்றத் தளவில் அதன் ஆரவாரம் அடங்கிய போதிலும் உள்ளுள்ளே அவள் அறியாமலே பிரஞ்சு ஞாக்கு அப்பாற்பட்ட எல்லையில் பகைமை யுணர்ச்சி வேருண்றிக் கிடந்தது. இராமபிராணைக் கண்ட பொழுது தோன்றிய காதலோடு, தானும் தொழில் புரியலாயிற்று. இங்கனம் வெளிப்பார்வைக்கு மங்கியது போன்று உண்மையில் ஊறிய பகைமை இது முதல் இவள் அறிந்தும் அறியாமலும் தன் காரியத்தை

நிறைவேற்றத் தொடக்கிறது. மற்றெல்லன்று சூழினும் தான் முந்திரும் ஊழி வினை போல இவளது சிங்தனையிற் கலந்து நின்று இவள் பேச்சிலும் செயலிலும் மாறி மாறிப் பல்வேறு உருக்கொண்டு தன்னை வெளிப்படுத்த லாயிற்று.

இக் காரணத்தினாலேயே இராமபிராணைடம் செல்லும் பொழுது அரக்க உருவத்தை மாற்றி கொண்டு செல்லவேண்டும் என்ன எண்ணம் இவருங்குத் தோன்றிற்று. மேலும் அவளிடம் பேசும் பொழுது, ‘அம்மாய வல்லரக்கரோடு வாழ் வினை மதிக்கலாதேன்’ எனவும், ‘நீங்கினேன் அப்பழிபடு பிறவி’ எனவும் அரக்கர்க்கு எதிர்த்தட்டான் மனோபாவத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு பேசுவாளானான். இரண்டாம் முறை இராமபிராணைக் கண்டு பேசும் பொழுதும், அவன் ‘அரக்கர் குலங் தொலித்த பின்னரே நாடு புகுவோம்’ என்று கூறக் கேட்டவள், இராவணன் மீது ஏற்பட்ட பகைமை யுணர்ச்சி தலை யெடுப்ப, தன்னை இராமன் கட்சியினை என்று கருதித் தன் தமயனைப் பழிவாங்கத் திட்டம்போட்டு, ‘களங்கோடற் குரிய செருக் கண்ணியக் கால் ஒரு மூவேங்கலந்த காலே.....இரு கோஞ்சு சிறை வைத்தாற் கிளையேன்’ என்று கூறலானான். இவள் மனதில் இராமன் மீது காதலும் கோபமும் மாறி மாறித் தலையெடுத்தது போலவே இராவணன் மீது பழிவாங்கும் ஆர்வமும் சகோதர உணர்ச்சியும் மாறி மாறித் தலை யெடுத்தன. அவள் இராவணனிடம் பேசும்பொழுதும் இந்த முரண்பட்ட மனோபாவம் வெளிப்பட்டு விண்றது. இராம லக்குமனரைப் பற்றி அவளிடம் கூறும் பொழுது, ‘நங்கள் குலம் வேஷோடு மடங்கக் கோறு மென முந்தை யொரு ஞானரை கொண்டார்’ என்று தான் இராமன் பக்கத்தவள் என்று பிறர் கருதும்படி, ஆனால் அத்தகைய நினைவு இன்றிப் பேசலானான். சில சமயம் இந்த முரண்பாடு உள் மனத்தின் சேட்டையால், இவள்

உணர்ச்சியில் தட்டாமலே ஏக காலத்தில் சிலேடையாக உருக்கொண்டு வெளிப்படலாயிற்று. சீதையைப் பெற்ற பின் இராவணன் அடையப்போகும் பெருஞ் சிறப்பை விரிக்கப் புக்கவள் தன்னுணர்ச்சியோடு அவனுக்கே நன்மை பெருமை எல்லாம் உண்டு எனக் கூறின அச்சொற்களிலேயே சிலேடையாக மற்றொரு நேரமாறன் அமங்கலப் பொருளும், இவளாறியாமலே புகுந்தது. (ஆரணி: 122, 123, 124). பேசும் பொழுது அவனுடைய நன்மையையே கருதிப் பேசும் பேசுகிலே மற்றொரு விபரீதமான பொருளைப் பகைமை வேறுன்றிய உள் மனம் புகுத்த வல்லதாயிற்று. இங்னன் மதலீகிழுான் காதலால் துண்டப்பட்ட உள் மனத்தின் செயல்முறையைச் சூர்ப்பங்கை வாயிலாக நவீன அகநான் மரபு விளங்கும்படி கம்பர் கோடித்துக் காட்டியுள்ளமை பெரிதும் வியக்கற்பாலது.

இது வரையிற் கூறியனவெல்லாம் சூர்ப்பங்கையைப் பற்றி வரும் பகுதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகக் கொள்ளற்பாலன. இனி இப்பாடத்திற்கே சிறப்பாக உரிய சில வற்றையுங் கூறுதல் தகும்.

இதில் முதற்கண் ஆராயற் பாலது. தன்னை முற்றிலும் மறைக்க முயன்ற சூர்ப்பங்கை அம் முயற்சியின் வாயிலாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டதை ஆசிரியர் காட்டும் திறனேயாகும். அவள் தன் உருவம், குணம், பெயர், வரலாறு முதலியவற்றை யெல்லாம் மறைத்து இராமனை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றார். ஐயுறு மனத்தவனுகைய இராமபிரான் கேட்ட வினாக்களுக்கு விடையளிக்கும் வாயிலாக, படிப்படியே தன்னைப் பெரும்பாலும் வெளிப்படுத்தி விட்டாள். பின்பு பிராட்டி வந்ததும், இவள் தன்னிச்சைவழி ஆராய்ந்து, ‘என்னைப்போவிடையே வந்தாள்; இகழ்விப்பென் இவளே’ யென்று எண்ணிச் சில கூறலுற்றுக் கூடாது.

முழுவதும் படம் பிடித்தாற்போற் காட்டிவிட்டாள். இப்படித் தன்னை ஒளிக்கமுடியாமல் வெளிப்படுத்திக் கொண்ட படிகளைச் சீரிய தொரு முறையில் நகைச் சுவையும் காடகப் பண்பும் விளக்க ஆசிரியர் காட்டியுள்ளமை அறிஞர் இன்புறற்பாலது.

இப்பாட ஆரம்பத்திலுள்ள சில செய்யுள்கள் இவள் நடையின் பண்பைப்பற்றிக் கூறுவன. தன்னுடைய முரண்பட்ட பண்புக் கேற்ற வண்ணம் ஒரோ வோரிடத் தமைந்த அழகுகளெல்லாம் ஒரு வழித்தொக்காற் போன்ற, ‘மானின் விழி பெற்று மயில் வந்த தென் வந்த’ சூர்ப்ப நகைக் கென்று உரியதொரு தனிப்பட்ட ஒரை நயம் இச் செய்யுள்களிற் காணப்படுதலைத் தாடுகை வருகை. பிராட்டி மணிமண்டப மடைத்தமை முதலிய பகுதிகளோடு ஒப்பிட்டுத் தெளிபலாம்.

இப்பாடத்தின் பிற்பகுதியில் சீதா பிராட்டியின் அழகு சூர்ப்பங்கை வாயிலாக மற்றொரு முறையில் விரித்துரைக்கப்படுகின்றது. முன்பு சில இடங்களிலும் அஃது விரித்துரைக்கப்பட்டது மிதிலைக் காட்சியிற் கூறப்பட்டது தனிப்பட்ட நிலையிற் காணப்பட்ட வரம்பில் பேரழகு; செஞ்சொற் கவியின்பம் போன்றது. இங்கே கூறப்படுவது பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இராமபிரானுடன் கானுறை வாழ்க்கையினை அனுபவித்து நிறை வெய்திய தெய்வீகப் பேரழகு. அங்குக் கூறியது வெங்களி விழிக்கொரு விழவாகைய பேரழகு; இங்குக் கூறப்படுவது ‘என் பிறங்கழகு’: அங்கே காட்சிக் கரை காண வொண்ணு அழகு வெள்ளம்; இங்கு, உருவாரும் வான் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம்; வந்திடை வயங்கும் சழிபட்டோடும் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம். இத்தகைய பரிசூரண நிலை எம்திய என் பிறங்கழகின் சிறப்பை, இராம பிரான் மீது மையதுற்ற மனத்தின் எாய்த் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்த சூர்ப்பங்கை,

அக்காதலையும் ஒரு கணம் முற்றும் மறந்து 'கண் பிறபொருளிற் செல்லா : கருத்தெனின் அஃதே ; கண்ட பெண் பிறந்தேனுக் கென்றால் என்படும் பிறநூக்கு' என்று கூறி ஈடுபடு மாற்றால் ஆசிரியர் ஜயமாற உய்த்துணை வைக்கின்றார்.

[தெ. ப. சூர்ப்பநகைப் படலம் 31—69. 33 தங்களாக].

- 6 பஞ்சியோளிர் விஞ்சகுளிர் பல்லவ மனுங்கச்
சேஞ்சேவிய கஞ்சநிமிர் சீற்றிய ளாகி
அஞ்சோலிள மஞ்செயேன வன்னமென மின்னும்
வஞ்சியேன நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள். 1
- 7 பஞ்சி—பஞ்ச ; செம்பஞ்ச ; ஒளிர் பஞ்ச என மாறுக.
பல்லவம்—தளிர். இவ்விரண்டும் அனுங்க சி மிர
சீற்றிகள் : அனுங்க—வருந்த . செம் செவிய — சிவந்த :
செம்பஞ்சம் தளிரும் பாதத்தின். மென்மைக்கு ஒப்பா
காமையின் வருந்தும்படி தாமரை மலர்போலுயர்ந்த
சீற்றியளாகி வந்தாள். அஞ்சோல் இளமஞ்சென யென
வந்தாள் : அன்ன மென வந்தாள் : மின்னும் வஞ்சியேன
வந்தாள் ; காண்போருக்கு நஞ்சமென வந்தாள் :
இப்படி வந்தவள் யாரெனின் வஞ்சமகளாகிய சூர்ப்ப
நகை. உள்ளே நஞ்சமூம் வஞ்சனையும் சிறைந்த
சூர்ப்பநகை செம்பஞ்ச தளிர் தாம்ரை இவற்றின்
மென்மை, சிறம் முதலீயவற்றைக் கொண்ட பாதங்களை
யும் மயில் கிளி அன்னம், வஞ்சிக் கொடி முதலீயவற்றின்
சாயல், சொல், நடை, உருவம் இவற்றை மேற்கொண்டு
செயற்கை நலம் மிகும்படி வந்தாள். அவள் ஏறிட்டுக்
கொண்ட மென்மைப் பண்புக்கு அறிகுறியாக மெல்
லெழுத்துக்கள் இப்பாட்டில் மிக்கு வந்தன.

- 7 போன்னேழுகு பூவிலுறை பூவையேழில் பூவை
பின்னேழில்கோள் வாளினை பிறந்தோளிர் முகத்தாள்
கண்ணியேழில் கோண்டது கலைத்தட மணித்தேர்
மின்னிழிவ தன்மையிது விண்ணிழிவ தேன்ன. 2
- 8 காணினுயர் கற்பக முயிர்த்தகதீர் வல்லி
மேனின்னி பேற்றுவினை காமநெறி வாசத்
தேனின்மோழி யுற்றினிய செவ்வின்னி பேற்றேர்
மானின்விழி பேற்றுமயில் வந்ததேன வந்தாள். 3
- 7 பொன்—அழகு. பூவை யெழில் — இலக்குமியின் அழகை
யும். பூவைப்பின் எழில் — பூவைப் புள்ளினிடத்துள்ள
அழகையும். கொண்ட இரண்டு வாளாகிய கண்கள்
மாறுபட்டு விளங்கும் முகத்தினையுடையாள். கன்னி
எழில்—இளம் பெண்ணின் வடிவம் ; அவ் வடிவத்தைக்
கொண்ட தேர். கலை—ஆடை ; அன்றி மேகலை. மின்
இழிவது அன்மை இது விண் இழிவது என்ன—மின்னேழி
ரங்குவது அல்லாமல் விண்ணேழி ரங்குவது என்று
கண்டார் கருதும்படி (வந்தாள் என்று அடுத்த கவியோடு
முடியும்). மின் இடைக்கும் விண் கூந்தலுக்கும்
உவமை.
- 8 கான்—வாசனை. கற்பக மரம் பெற்ற ஒளி பொருக்கிய
வடிவத்தைப் பெற்று மேன் மேலும் விளைகின்ற காம
நெறியிலே செலுத்துகின்ற நறு மணங்கமழும் தேன்
போன்ற இனிய சொற்களையுங்கொண்டு, கண் ஒழுக்
கினிய அழகையும் மிகுதியாகப் பெற்று ஒப்பற்ற மானின்
கண்களையும் பெற்று ஒரு மயில் வந்தது போல நடந்து
வந்தாள். விளை காமம்—முற்றிய காமம்.

- 9 நூபுரமு மேகலையு நூலுமற லோதிப்
பூமாலும் வண்டுமீவை பூசலிடு மோகை
தாமுரரசேம் கிண்றதோரு தையல்வரு மென்னுக்
கோமகனு மத்திசை குறித்தனன் விழித்தான். 4
- 10 பேருழைய நாகருல கிற்பிறிதின் வானிற்
பாருழையி னில்லதோரு மேல்லுருவு பாரா
ஆருழை யடங்கு மழகிற்கவதி யுண்டோ
நேரிழையர் யாவரிவர் நேரேன நினைந்தான். 5
- 9 நூபுரம்—சிலம்பு. மேகலை—அரைப்பட்டிகை. நூல்—
சேலை; ஆகுபெயர். அறல் ஒத்தி பூமர முரலும் வண்டு—
கருமணல் போன்ற சுந்தலிலுள்ள பூக்களில் உள்ள
இலிக்கின்ற வண்டுகள். இங் நான்கும் ஆரவாரஞ்
செய்கின்ற ஒசை ஒன்றை யொன்று தாக்கிப் போட்டி
யிடுவது போன்று ஒலித்தமையின் ‘பூசலிடும் ஒசை’
எனப்பட்டது. இவனது தோற்றம் வல்லி, தேன்,
மான், மயில் இவற்றின் சேர்க்கை யழகுடன் விளங்கியது
போல இவளிடத்து எழுங்க ஒசையும் நூபுரம், மேகலை,
ஆடை, வண்டுகள் இவற்றின் ஒலிகளின் சமுதாயமான
பூசலாயிற்று. தாம் உரை செய்கின்றது — இவைக
ளௌலாம் ஒன்று சேர்ந்தது ஒன்றை அறிவிப்பது
போன்று ஒலித்தன. எதை எனின்? ஒரு தையல்வரும்
என்பதை இப்படி அறிவிப்பவே வந்த திசையைக்
குறித்துப் பார்த்தான்.
- 10 பேருழைய நாகர்உலகு—அகன்ற இடத்தையுடைய நாகர்
உலகம். வான்—தேவருலகம். பாருழையின்—பூமியின்
கண்ணும். இம் மூன்றுலகினும் இல்லாத தொரு
மென்மையான உருவத்தைப் பார்த்தது. ஆர்? உழை
அடங்கும் அழகிற்கு அவசி உண்டோ — இப்படி வந்த
இவர் யாராயிருக்கலாம்? இவரிடம் அடங்கியுள்ள
அழகுக்கு எல்லையுண்டோ? நேரிழையருள் யாவர்
இவருக்கு ஒப்பாவா’ என்று எண்ணினான்.

- 11 அவ்வயினவ் வாசைத் தையுடைய வண்ணுள்
சேவ்விமுக முன்னியடி சேங்கையி னிறைஞ்சா
வெவ்விய நெங்கணயில் வீசியயல் பாரா
நவ்வியி ஞெதுங்கியிறை நாணியயல் சின்றுள். 6
- 12 தீதில்வர வரகத்திரு நின்வரவு சேயோய்
போதவுள தேம்முழையோர் புண்ணியம் தன்றே
ஏதுபதி யேதுபேயர் யாவருற வென்றுன்
வெதமுதல் பேதையவள் தன்னிலை விரிப்பாள். 7
- 11 செவ்வி முகம் முன்னி — அழகிய முகத்தைப் பார்த்து.
வெவ்விய நெடுங்கண் அயில் வீசி—கொடிய நீண்ட கண்
களாகிய வேலை இராமன் மேலே படும்படி சமுற்றி
ஏற்று. அயல் பாரா — அயலில் யாரேனும் உளரோ
என்பதைப் பார்த்து. நவ்வியின்—மானிப்போல. இறை
நாணி—சிறிது வெட்கப்படுவள் போற் காட்டி. அயல்
நின்றுள்—இராம பிரான் பக்கத்திலே சின்றுள்.
- 12 திரு சின் வரவு — சிறப்பினையுடைய சினது வரவு
சேயோய்—நெடுங்கொலையிலிருப்பவளே. போத உளது
— எம்மைத்தேடி வர நேரிட்டது. எம் உழை ஒரு
புண்ணியமதன்றே—எம்மிடமுள்ள ஒரு புண்ணியமதனு
லல்லவா. பேதையவள் தன்னிலை விரிப்பாள்—அறிவிலி
யாதலால் கேட்ட வீஞங்களுக்கு நேர் விடை கூருது
கிடைத்த சீந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்துவாளாய்த் தன்
மன கிலையை விரித்துக் கூறுவாளாயினள்.

வேறு

- 13 பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன்
புதல்விழுப் புரங்கள் செற்ற
சேவலோன் துணைவ ணன்
சேங்கையோன் தங்கை தீக்கின்
மாவேலாங் தோலைத்து வேள்ளி
மலையெடுத் துலக முன்றுங்
காவலான் பின்னை காம
வல்லியாங் கன்னி யென்றுள். 8

13 பூ இலோன் — தாமரை மலரை இடமாக உடையவன் ; பிரமன். அவன் புதல்வன்—புலத்தியன். அவன் மைந்தன்—விச்சிரவச என்னும் முனிவன் ; அவனுடைய மகள். தன்னை மணஞ் செய்து கொள்வதில் கு ல மு ற ற யி ற குறையின்மையைக் குறிப்பாக இங்ஙனம் உணர்த்தினால். முப்புரங்கள் செற்ற சேவலோன் — சிவபெருமான். சே—இடபம். அவன் துணைவன்—குபேரன். மா—யானை. காவலான்—இராவணன். பின்னை—பின்பிறந்த தங்கை. காமவல்லி—கற்பகமரத்திற் படருங் கொடி ; ஒரு கொள் கொம்பை நாடிய கொடிபோன்று வந்தவளாதலின் இப்பெயர் கூறினால். கன்னி—மணஞ் செய்துகொள்ளதில் தடையின்மையை உணர்த்தினால்.

விச்சிரவச பரத்துவாச முனிவன் மகளை மணஞ் செய்து குபேரனைப் பெற்றுன். பின்பு அவன் சுமாலீ என்னும் அரக்கன் மகள் கேசியை மணந்து இராவணன் கும்பகருணன், குர்ப்பங்கை. விபீடனன் என்பவர்களைப் பெற்றுன். குபேரன் ஒன்றுவிட்ட தமையஞ்சலின் அவ் வேறுபாடு தோன்ற, ‘தங்கை’ என்றும் ‘பின்னை’ என்றும் விகற்பித்துக் கூறினால்.

14 அவ்வரை கேட்ட வீரன்

ஜயுற மனத்தான் செய்கை
சேவ்விதன் றறித லாகுஞ்
சிறிதினேன் றுணரச் சேங்கண்
வெவ்வரு வழைந்தோன் தங்கை
யென்பது மேய்ம்மை யாயின்
இவ்வரு வியைந்த தன்மை
இயம்புதி இயல்பி னேன்றுன். 9

- 15 தூயவன் பணியா முன்னஞ்
சொல்லுவாள் சோர்வி லாளம்
மாயவல் ஸரக்க ரோடு
வாழ்வினை மதிக்க லாதேன்

14 ஜயுற மனத்தான் — கேட்ட வினாவிற்கு நேர் விடை கூறுது தன்னிலை வீரித்தமையின் ஜயுறவு தாங்க எழுந்தது. செய்கை செவ்வி தன்று — விடை கூறுமுன் கடங்குகொண்ட மாதிரியும் நன்றாயில்லை. உணர — அவன் தன்மையை நன்குணரும் பொருட்டு : ஒரு கேள்வி கேட்கலானான். வெவ்வருவழைந்தோன் — இராவணன். இயல்பில்—உள்ளபடி.

15 பணியாமுன்னம் சொல்லுவாள் — இங்ஙனம் அவன் கேட்பானென்று எதிர்பார்த்து அதற்கு ஆயத் தமாக வைத்திருந்த விடையை, அவன் வினா விய உடனேயே கூறுவாள். மாய வல்லரக்கர் — மாய அரக்கக் : வல்லரக்கர் ; மாயங்களில் வல்லவர் : கொடுமையுள்ளவர். மதிக்கலாதேன்—அவருடன் வாழ்வதை ஒரு சிறந்த வாழ்வாக மதியாதவளாகிய நான். ஆய்வறு மனத்தேஞ்சி — அரக்கருட் பிறக்கு அவருடன் வாழ விரும்பாத யான் செயற்பாலது யாது என்று ஆராயு மனத்தினையுடையே எனக். அறந்தலை நிற்பதானேன் — அரக்கருடைய மறச்

சூய்வறு மனத்தே ஞகி
அறந்தலை நிற்ப தானேன்
தீவினை தீய நோற்றுத்
தேவரிற் பேற்ற தென்றுள்.

10

16 இமையவர் தலைவ னேயு
மேளிமையி னேவல் சேப்யும்
அமைதியி னுலக முன்று
மாள்பவன் தங்கை யாயின்
சமையறு செல்வத் தோடு
தோன்றலை துணையு மின்றித்
தமிழைநி வருதற் கோத்த
தன்மையேன் தைய வென்றுள்.

11

செயலை வெறுத்து அறத்தின் வழியே ஒழுகத் தீர்மானித் தேன். அரக்கர் சேர்க்கையாலாகிய தீவினை சாம்ப ராகும்படி கோன்பு பல மேற்கொண்டேன்; அப்படி யான் செய்த கடுந்தவத்தால் என்மீது இரங்கிய தேவர் களிடம் பெற்றது இவ்வருவம்.

16 முன்பு எழுந்த ஜயம் தெளியும் பொருட்டு இன்னு மொன்று கேட்கலும்ருன். எளிமையின் — எளியதன் மையில்; குற்றேவல் செய்பவரைப்போன்று. அமைதியின் — மாட்சியுடன். சுமையறு செல்வம் — மிகுதியான செல்வப் பெருக்கம். துணையும் இன்றி—ஆடம்பரமில்லை யென்றாலும் வழித்துணையாக ஒருவருமில்லாமல். தமிழை — தன்னந்தனியாய். தையல் — பெண்பாலாகிய நீ இப்படி வரலாமோ?

17 வீரனலை துரைத்த லோமே
மேய்பிலாள் லிமல யானச்
சீரிய ரல்லார் மாட்டுச்
சேர்க்கிலேன் தேவர் பாலும்

ஆரிய முனிவர் பாலு
மடைந்தனேன் இறைவ ஈண்டோர்
காரிய முண்மை நின்னைக்
காணிய வங்தே னென்றுள்.

12

18 அன்னவ ஞரைத்த லோடு
மையனு மறிதற் கோவவா
நன்னுதன் மகளிர் சிங்கை
நன்னெறிப் பால வல்ல
பின்னிது தெரிய மென்னூப்
பேய்வளைத் தோளி யென்பால்
என்னை காரியத்தைச் சோல்லக்
தியையுமே லிழைப் பென்றுள்.

13

17 மெய் இலாள் — முன் சொன்ன பொய்யையே மறுபடி சாதிப்பவள். ஈண்டோர் காரிய முண்மை — முற்பகுதி முதல் வினாவிற்கு விடை; இஃது இரண்டாவதற்கு விடை : தனியே வங்து பேசவேண்டிய காரியம் : ஆதலால் துணையின்றி வந்தேன்.

18 அறிதற்க ஒவ்வா—இலேசில் அறிய முடியாதன நன்னுதல்.....பாலவல்ல — வெளித்தோற்றம் அழகிதே யாயினும் மனம் அப்படியன்று. என்னை காரியத்தை — என்னிடம் என்ன காரியத்தை யுடையாய்? இயையுமேல் — செய்யத் தக்கதாயின்.

25

19 தாழு காமத் தன்மை
தாங்களே யுரைப்ப தென்பது
ஆமேன் லால தன்று
லருங்குல மகளிர்க் கம்மா
வேழுறு முயிர்க்கு நோவே
ஞென்செய்கேன் யாரு மில்லேன்
காமனென் ரேருவன் செய்யும்
வன்மையைக் காத்தி யென்றுள்.

14

20 சேணுற நீண்டு மீண்டு
சேவ்வரி சிதறி வெவ்வேறு
ஏணுற மிளிர்ந்து நாடு
விதம்புரண் டிருண்ட வாட்கண்
பூணியல் கோங்கை யன்னு
எம்மோழி புகற லோடும்
நாணிலள் ஜயன் நோய்யன்
நல்லஞு மல்ல ணென்றுன்

15

19 தாம் உறு—தாம் உற்ற. ஆம் எனல் ஆவதன்று—
தகுதியுடையதெனல் பொருந்தாது. ஏம் உறும் உயிர்க்கு
நோவேன்— இன்பத்தை யடைய விரும்பும் உயிர் துந்
பத்தினால் தளராதிருக்கும் பொருட்டு வருந்துகின்ற
வளாகிய நான். வன்மையைக் காத்தி — கொடுமையை
கீக்கி என்னைப் பாதுகாப்பாய்.

20 அவளைப்பற்றி ஆராய்ந்த இராம பிரான் அவள் கூற்றி
ஞல் ஒரு முடிவிற்கு வந்தான். அன்னான்—கூர்ப்பநகை,
சேணுற நீண்டு—பார்வை நெடுந்தூரம் சேரும்படி நீண்டு.
மீண்டு—மறுபடி அவ்வளவு தூரமும் கடந்து திரும்பி
வந்து. செவ்வரி சிதறி—சிவந்த நிறமுள்ள இறேகைகள்
பரவலுற்று, அவை கண்டோர்க்குப் புலனும் படி
(புரண்டு) என்பதனேடு முடியும். வெவ்வேறு ஏன்
உற மிளிர்ந்து — பலவிதமான எண்ணங்களை கண்டார்

21 பேசல னிருந்த வள்ள
லுள்ளத்தின் பெற்றி யோராள்
பூசல்வண் டரற்றுங் கூந்தற்
போய்ம்மகள் புகன்ற வெங்கன்ன
ஆசைகண் டருளிற் றுண்டோ
அன்றென லுண்டோ என்னும்
ஊசலா லுலாவு கிண்றுள்
மீட்டுமோ ரூரையைச் சொல்வாள்.

16

அடையும்படி விளங்கி: நானுவிதம் புரண்டு—பல்வேறு
வகையாகப் புரள வூற்று : இருண்ட வாள் கண்—
அப்படிப் புரண்டதனால் கருவிழிகள் மிளிர நின்ற
நிலையில் கருமையுற்ற வாள்போ லுங் கண்களை யடைய.
பூணியல் அன்னான்—ஆபரணங்களை யணிந்த கூர்ப்ப
நகை : அம்மொழி புகல. ஜயன் — இராமன் பிரான்.
நாணிலள். நொய்யன்—இழிகுணமுடையவள்; அதாவது
அடக்கமில்லாதவள். நல்ல நடக்கையுமில்லாதவள் என்ற
முடிவிற்கு வந்தாள். தன்னை மறைக்க முயன்ற அரக்கி
இதனால் தன்னை ஓரளவு வெளிப்படுத்திக் கொண்டாள்.

21 உள்ளத்தின் பெற்றி—சிந்தனையின் தன்மை. ஓராள்—
அறியமுடியாதவளாகி ; அவன் சிந்தனையிலுள்ளதை
முகக் குறிப்பினின்றும் அறியமாட்டாளாகி. பூசல்
வண்டு அரற்றும் கூந்தல்—இருவருக்குமிடையே நிலவிய
மெளனத்தினிடையே வண்டுகளின் ஆரவாரம் யிருந்து
காட்டியது. பொய்ம்மகள்—கூர்ப்பநகை: தனக்குள்ளே
சிந்திப்பாளாயினான். ஊசலால் — மன அலைவினால்:
அன்றி, கலக்கத்தால். உலாவுகின்றுள் — மனத்தின்
ஊசலால் தரித்துநிற்க மாட்டாது உலாவலானாள்.
மீட்டும் ஓர் உரையைச் சொல்வாள் அவர் மனநிலையை
அறியும்பொருட்டு.

22 எழுதரு மேனி யாயீண்

டெய்திய தறிந்தி லாதேன்
 முமுதனைர் முனிவ ரேவல்
 செய்தோழின் முறையின் முற்றிப்
 பழுதறு பேண்மை யோடு
 மிளமையும் பயனின் றேகப்
 போழுதோடு நாளும் வாளா
 கழிந்தன போலு மென்றுள்

17

23 நிந்தனை யரக்கி நீதி

நிலையிலாள் வினைமற் றேண்ணி
 வந்தன ளாகு மென்றே
 வள்ளலும் மனத்துட் கோண்டான்
 சந்தரி மரபிற் கோத்த
 தொன்மையின் துணிவிற் றன்றுல்
 அந்தனைர் பாவை நீயா
 னரசரில் வந்தே னென்றுள்.

18

22 பொழுதொடு நாளும்—இரவும் பகலும் ; ஒவ்வொரு கிறு
 பொழுதும் வீணைக்க கழிந்து கழிந்து நாள் முழுவதும்
 கழிந்தது. போலும் — ஒப்பில் போலி. பழுதறு
 பெண்மை—பழுதற்ற பெண்மை.23 வினை மற்றெண்ணி வந்தனளாகும் — வேறு ஏதோ
 தீவினை செய்ய எண்ணி வந்தவளே இவள் : முன்பு இவள்
 குணம் தீயது என்பதை சிச்சயித்தான் ; இப்பொழுது
 இவள் வந்த நோக்கமும் தீயது என்ற முடிவிற்கு
 வந்தான். மரபிற்கு ஒத்த தொன்மையின் துணிபிற்று
 அன்று—வயிச முறைமைக்கேற்ற பழைய ஒழுகலாற்றின்
 உறுதியை யுடையதன்று , எனெனில் அந்தனைர் பாவை
 ஸி ; யான் அரசரில் வந்தேன் என்றுள். தொன்மை—
 பழைய ஒழுக்கத்திற்கு ஆகுபெயர்.

24 ஆரண மறையோ னெந்தை

யருங்தத்திக் கற்பி னெம்மோய்
 தாரணி புரங்த சால
 கடங்கர்தம் மரபின் தையல்
 போரணி போலங்கோள் வேலேரய்
 போருந்தலை யிகழ்தற் கோத்த
 காரண மிதுவே யாயின்
 என்னுயிர் காண்பே னென்றுள்.

19

25 அருத்திய ளைஞய கூற

அகத்துறு நகையின் வெள்ளைக்
 துருத்தேழு கின்ற நீலக்
 கோண்டலுண் டாட்டங் கோண்டான்
 வருத்தநீங் காக்கர் தம்மின்
 மானுடர் மஜத்தல் நங்கை
 போருத்தமன் றேன்று சாலப்
 புலமையோர் புகல்வ ரேன்றுள்.

20

24 எந்தை ஆரண மறையோன் — என் தந்தை வேதம்
 ஒதுக்கற்கு உரிமையூண்ட அந்தனை. எம்மோய் — என்
 தாய். தாரணி—தரணி என்பதன் விகாரம் : தரணி —
 உலகம். சால கடங்கர் என்னும் அரச வம்சத்தினர்
 பெண். போர் அணி—போர் செய்தலையே ஆபரணமாகக்
 கொண்ட. பொருந்தலை இசழ்தற்கு — என்னை மணஞ்
 செய்தலை இகழ்வதற்கு. என் உயிர் காண்பென்—என்
 உயிரினை உடலினின்றும் பிரிப்பேன்; இப்படியான சிறிய
 காரணங்காட்டி என்னைப் புறக்கணிப்பாயானால் நான்
 உன் முன்னுலேயே உயிரை விடுவேன்.25 அருத்தியள் — ஆசை வழிப்பட்டவள். நகையின்
 வெள்ளைக்குருத்து—சிரிப்பின் வெண்மை சிறம் பொருக்
 திய இளவொரி. உண்டாட்டம்—வினையாட்டு விருப்பம்.
 வருத்தம்—துன்பம்.

26 பராவருஞ் சிரத்தை யாரும்
பத்தியின் பயத்தை யோராது

இராவணன் தங்கை யேன்ற
தேழைமைப் பால தென்னு

அராவணை அமல னன்னூய்
அறிவித்தேன் முன்னாந் தேவர்ப்

பராவினின் சிங்கி னேனப்
பழிபடு பிறவி யென்றுள்.

21

27 ஒருவனே உலக முன்றிற்
கோங்கோரு தலைவன் ஊங்கின்

ஒருவனே குபேரன் நின்னே
டென்பிறந் தவர்க ளன்னூர்

தருவரேற் கோடு மன்றேல்
தமியை வேறிடத்துச் சார

வெருவுவென் நங்கை யென்றுன்
வேதத்தின் அறிவை வென்றுன்.

22

28 பராவரும் — புகழுதற்கரிய. சிரத்தை ஆரும்—ஊக்கம் மிகுந்த. பத்தியின் பயம்—பக்தியின் பயன் : அதாவது எனது உண்மையான பேரன்பின் சீர்மையை ஒன்றுக்கக்கருதாமல். ஏழைமைப்பாலது — அறிவீனத்தின் பாறபட்டது.

27 முன்றுலகிற்கும் உயர்ந்த ஒரு அரசன். ஊங்கில் — உவ்விடத்திலுள்ள. கோடும் — ஏற்றுக்கொள்ளுதும். சார—செல்வாயாக. வெருவுவென்—இருவருக்கும் தான் பயப்படுவதாக விளையாட்டாகக்கூறி மறுத்தான்: அதை அவள் உண்மை யென நம்பிச் சில கூறலானாள்.

28 காந்தர்ப்ப மென்ப துண்டாற்
காதலிற் கலந்த சீந்தை
மாந்தர்க்கும் மடங்கை மார்க்கும்
மறைகளே வகுத்த கூட்டம்
ஏதற்போற் ரேளி னுயிஃ
தியைந்தபின் எனக்கும் முத்த
வேந்தற்கும் விருப்பிற் ருகும்
வேறுமோ ரூரையுண் டென்றுள்.

23

29 முனிவரோ டெடயர் முன்னே
முதிர்பகை முறைமை நோக்கார்
தனியை யாத லான்மற்
றவரோடுங் தழுவற் கோத்த
வினையமீ தல்ல தீல்கை
விண்ணும் நின்னூட்சி யாக்கி
இனியரா யன்னர் வந்துன்
ஏவலில் நிற்ப ரேன்றுள்.

24

30 நிருதர்த மருஞும் பேற்றேன்
நின்னலம் பேற்றேன் நின்னேடு
ஒருவருஞ் செல்வத் தியாண்டு
முறையும் பேற்றே னேன்றே

28 காந்தாப்பம—கந்தருவம். கூட்டம்—மணம். ஏந்தல்—மலை.

29 முறைமை — நீதி முறைமை. தழுவற்கு — நட்பினால் சேர்தற்கு. வினையம்—தங்திரம்.

30 நிருதர—அரக்கர். ஒருவு அரும் செல்வம்—ஈங்குதற்கு அருமையான செல்வம். யாண்டும் — எப்பொழுதும்.

திருங்கர் தீர்ந்த பின்னர்ச்
செய்தவும் பயந்த தேன்னு
வரிசிலை வடித்த தோளான்
வாளேயி நிலங்க நக்கான்.

25

31 விண்ணிடை யிம்பர் நாகர்
விரிஞ்சனே முதலோர்க் கேல்லாம்
கண்ணிடை யோளியின் பாங்கர்க்
கடி கமழ் சாலை நின்றும்
பெண்ணிடை யரசி தேவர்
பெற்றங்க வரத்தாற் பின்னர்
மண்ணிடை மணியின் வந்த
வஞ்சியே போல்வாள் வந்தாள்.

26

தீர்ந்த பின் — நீங்கிய பின்னர். வரிசிலை — கட்டமைந்த
வில். வாள் — ஒளி.

31 இம்பர் நாகர் விண்ணிடை விரிஞ்சனே முதலோர்.
இம்பர் — இவ்வுலகத்தவர். நாகர் — கீழுலகத்தவர் :
சர்ப்ப சாதியார். விரிஞ்சன்—பிரமன் ; சிருட்டிப்பவன்.
(இவர்களுக்கெல்லாம்) கண்ணிடை ஒளி—கண் கூசம்படி
யான ஒளி பொருந்திய திருமேனியை யுடைய இராம
பிரான். ஒளியின் பாங்கர்—அவனிருந்த பக்கமாக. கடி
—நறுமணம். பெண்ணிடை அரசி—பெண்கள் இனத்
தின் தலைவி போன்ற சீதாபிராட்டி. மண்ணிடை
மணியின் வந்த வஞ்சியேபோல்வாள்—பூமியின் கண்ணே
இரத்தினம் போன்று அவதரித்த வஞ்சிக் கொடி
போன்றவள்.

32 உள்ளக்ட வுணங்கு பேழ்வா
யுணர்விலி யுருவ நாறும்
வான்சுடர்ச் சோதி வெள்ளம்
வந்திடை வயங்கல் நோக்கி
மீன்சுடர் விண்ணு மண்ணும்
விரிந்த போரக்க ரென்னுங்
கான்சுட முளைத்த கற்பின்
கனலியைக் கண்ணிற் கண்டாள்.

27

33 மருவோன்று கூந்த லாலோ
வனத்திவன் கோண்டு வாரான்
உருவிங்கி துடைய ராக
மற்றையோர் யாரு மில்லை
அரவிந்த மலருள் நீங்கி
அடியினை படியிற் ரேயத்

32 ஊன் சுட உணங்கு பேழ்வாய் உணர்விலி — மாமிசத்
தைப் பதஞ்செய்ய அதன் மணத்தினுலே அதனை யுணப்
தற்கு வாழுறித் துடிக்கின்ற திறந்த வாயையுடைய
அறிவிலீயாகிய சூர்ப்பங்கை. உருவும் நாறும் வான்
சுடர்ச் சோதி வெள்ளம் — சீதா பிராட்டியின் பேணி
யோளியின் பெருக்கு உருவும் நாறும் — வடிவத்தி
னின்றும் முளைத்தெழுந்த. இடை வயங்க நோக்கி —
இடையிலே விளங்குதலை நோக்கி : கற்பின் கனலியைக்
கண்டாள் என்று முடிக்க. இரண்டு உலகில் எங்கும்
பரவியுள்ள அரக்கராகிய காட்டைச் சுடுதற்கு
முளைத்த கற்பாகிய நெருப்பையுடையவளைக் கண் கூசம்
படி கண்டாள்.

33 மருவு—வாசனை. கூந்தலாள்—மனைவி. இங்கு இது
உரு உடையராக. அரவிந்தம்—தாமரை. படி — பூமி.
தோய—படிய. அகம் திகைத்து நின்றுள்—உடனே ஒரு

26

தீருவிங்கு வருவாள் கோல்லோ
என்றகந் திகைத்து நின்றுள்.

28

34 பண்புற நேடி து நோக்கிப்
படைக்குநர் சிறுமை யல்லால்
எண்பிறங் கழகிற் கேல்லை
யில்லையா மென்ன நின்றுள்
கண்பிற போருளிற் செல்லா
கருத்தெனி னஃதே கண்ட

முடிவிற்கு வரமுடியாமையாலும் சோதி வெள்ள ம்
இடைவயங்கலாலும் சிந்தனை மேலே சொல்லமாட்டாது
தம்பித்தது.

34 பிராட்டியைக் கண்டவள் இவள் யாராயிருக்கலாம்
என்று ஆராயத் தொடங்கியவள், தொடங்கிய விஷ
யத்தை சிட்டு அவளது தெய்வீகமான அழகில் தன்னையும்
மறந்து ஈடுபடுகின்றுள். பண்புற தெடிது நோக்கி —
பிராட்டியின் அழகின் பண்புகளை யெல்லாம் நன்கு தன்
மனத்திலே உறும்படி நீண்ட நேரம் உற்று நோக்கினான்;
நோக்கித் தான் கொண்ட முடிபைக் கூறுவாளாயினான்.
படைக்குநர் சிறுமை யல்லால்—சிருட்டிப்பவரது விளைத்
திறமைக்கு ஒரு வரம்புண்டு என்பதல்லாமல்,
சிருட்டிக்கப்பட்ட பொருளின் அழகிற்கு யாதொரு குறை
யுபில்லை. ஏனைனில்லன் பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை இல்லை
யாம் — ஒருமுறை கண்டால் எப்பொழுதும் மனவட்டத்
திலே இடையருது வளைங்குகின்ற இப் பேரமுகிற்கு ஒரு
முடிவுகாண ஒண்ணைதுபோலும்; என்ன நின்றுள்—என்று
தனக்குள்ளே சொல்லி மேலும் சிந்தனை செல்லாமையாற்
செயலற்று நின்றுள். அப்படிச் சிறிது செயலற்று
நின்று பெயர்த்துங்கூறுவாள்; கண் பிற பொருளிற்
செல்லா—இவள் மீது வைத்த கண்ணை வாங்கி வேறென்றெனின்
மீது பார்வையைச் செலுத்த முடியவில்லை. கருத்து
எனின் அஃதே—மனமோ என்றால் அதன் விலைமையும்

பெண்பிறங் தேனுக் கென்று
லெண்படும் பிறநுக் கென்றுள்.

29

35 போருதிறத் தானை நோக்கிப்
பூவையை நோக்கி நின்றுள்
கருதமற் றினிவே றில்லை
கமலத்துக் கடவுள் தானே
ஒருதிறத் துணர நோக்கி
யுருவினுக் குலக மூன்றின்
இருதிறத் தார்க்குஞ் செய்த
வரம்பிவ ரிருவ ரேன்றுள்.

30

கண்ணின் விலைமையைப் போன்றதே; அதை விட
வேறென்றைப்பற்றிச் சிந்திக்க விடுகிறதில்லை. இவ்வ
ளவும் யாருக்கு எனின்;—பெண் பிறங்கேனுக்கு — ஒரு
ஆடவன் மீதமுந்த ஆசை கன்ற நின்ற விலையில் ஒரு
முறை இவளைக்கண்ட பெண்ணையைப் பிறங்க எனக்கு.
என்றால் — என் மனங்களை இப்படியாயின். என் படும்
பிறருக்கு—ஆடவராய்ப் பிறங்கார்க்கு மனம் என்ன பாடு
படும். (பால: 101).

35 தன்னிலை மறந்து பிராட்டியின் அழகில் ஈடுபட்டு இராம
பிரானைக் கண்டவள் இருவருமான சேர்த்தியழகில்
ஈடுபடுகின்றுள். பொரு திறத்தானை நோக்கி — இராம
பிரானைப் பார்த்தாள். பூவையை நோக்கி—கிளிபோன்ற
சீதாபிராட்டியைப் பார்த்தாள். நின்றுள் — இருவரது
வரம்பில் பேரமுகில் ஈடுபட்டு ஒரு கணம் பிரமித்து
நின்றுள். பின்பு அதைப்பற்றி தான் கொண்ட
முடிபைக் கூறுவாளாயினான். ஒரு திறத்துணர நோக்கி—
ஒருபடிப்பட ஆராய்ந்து பார்த்து. வரம்பு — அழகின்
பேரெல்லை.

36 போன்னைப்போற் பொருவின் மேனிப்
பூவைப்பூ வண்ணத் தானிம்
மின்னைப்போ லிடையா ஸோடும்
மேவுமேய் யுடைய னல்லன்
தன்னைப்போல் தகைநே ரில்லாத்
தளிரைப்போ லடியி ஞஞம்
என்னைப்போ லிடையே வந்தா
ஸிகழ்விப்பே னிவீனா யென்னை. 31

37 வருமிவள் மாயம் வல்லன்
வஞ்சனை யரக்கி நேஞ்சங்
தேரிலிலள் தேறுங் தன்மை
சீரியோய் செயலிற் ரஞ்ரூல்

36 மறுபடியும் தான் முன்பு ஆரம்பித்த ஆராய்ச்சியைத்
தொடர்ந்து நடத்துகின்றார்கள். ஆனால் தனது விருப்பிற்
கேற்ற முடிவிற்கே வருகின்றார்கள், பொருவு — ஒப்பு.
பூவைப்பூ—காயாம்பூ. மெய்—உடல்; இன்றேல் தன்
மனைவிமாட்டுக் காட்டித்து உடன் கொண்டு செல்லும்
அத்தகைய மெய்யன்பையுடையனல்லன். தன் னைப்
போல் தகையோரில்லா — தன்னைப் போன்ற அழகினை
யுடையவரில்லாத. என்னைப்போல் இடையே வந்தாள்—
என்னைப்போல ஒப்பில் பேரமுகினானா இவனும்
என்னைப்போலவே இடையிட்டு வந்தவளாதல் வேண்டும்.
இம் முடிவிற்கு வந்ததும் ஒரு பெரிய உண்மையைக்
கண்டு பிடித்துவிட்டோம் என்ற களிப்பு மிக்கது :
மிக லும், இகழ்விப்பென் இவளை என்னு—இவளை இகழும்
படி செய்வேன் என்று தீர்மானித்து ; ‘என்றார்’ என்று
அடுத்த செய்யுளில் வருஞ் சொல்லோடு முடியும்.

37 இச்செய்யுளில் சூர்ப்பங்கை கருதிய பொருள் ஒன்றுக்கும்,
அவள் அறியாமலே உள் மனத்தின் சேட்டையால்

உருவிது மெய்ய தன்றூல்
ஊன்னுக்கர் வாழ்க்கை யாகீா
வெருவினேன் எய்தி டாமல்
விலக்குதி வீர என்றாள். 32

38 ஒள்ளிதுன் னுணர்வு மின்னே
யுன்னையா ரோளிக்கு மீட்டார்
தேள்ளிய நலத்தி னுலுன்
சிந்தனை தேரிந்த தம்மா

தானாகப்புகுங்கு இராமன் உனர் சின்ற பொருள் ஒன்றுக
வும் அமைந்துளது. தன்னை முற்றுக மறைக்க முயன்ற
சூர்ப்பங்கை தன்னை முழுவதும் இதன் வாய்விலாக வெளிப்
படுத்திக்கொள்ளுகின்றனர்.

நெஞ்சம் தெரிவு இலள்—இவள் நெஞ்சின் ஆழங்
காணமுடியாது. தேறுங்தன்மை சீரியோய் செயலிற்
றந்று — இவளை இப்படிப்பட்டவள் என்று தெளிதல்
உன்போன்ற சாதுக்களுக்கு இயலுமான தொன்றன்று.
விலக்குதி வீர—நீ பெரிய வீரன்ல்லவோ! அப்படிப்பட்ட
வீரனுகிய நீ கண்ணேட்டுமின்றி இவளைத் துரத்துவாய்.

38 இராமபிரான் கூறிய விடையும் இரு பொருளுடைய
தாயிற்று ; அவன் எண்ணீய பொருளும் அதனை
யுணரமாட்டாத அரக்கி கொண்ட பொருளுமாம்.

சூர்ப்பங்கை கொண்ட பொருள் :— ஒள்ளிது உன்
உணர்வு மின்னே—உன்னுடைய அறிவு உனது வடிவத்
தைப்போலவே ஒளிவிட்டு விளங்குகின்றது. உனது
அறிவிற்கு இலக்காகாமல் தன்னை மறைக்கும் வல்லமை
யுடையார் யாவருளர்? நீ இவளைத் தெள்ளத்தெளிந்து
கூறிய சிறப்பினுலே உன் சிந்தனைத்திறம் விளங்கிற்று.
அம்மா—இப்படிப்பட்ட திறமையை ஒருவரிடம் காணப்
போமோ.

கள்ளவல் ஸரக்கி போலா
மிவளீநி காண்டி என்ன
வெள்ளிய முறுவல் முத்தம்
வேளிப்பட வீரன் நக்கான்.

33

39 ஆயிடை, யமுதின் வந்த
அருந்ததிக் கற்பி னஞ்சோல்
வேயிடைத் தோளி ணஞும்
வீரனைச் சேரும் வேலை

கள்ள வல்லரக்கிபோலாம் இவளை நீ காண்டி — கள்ள வல்லரக்கிபோன்ற இவள் உண்மை நிலையை நீ ஒருத்தி யே இப்பொழுது கண்டுபிடித்தாய்.

இராமபிரான் எண்ணிய பொருள் :— ஒள்ளிது உன் உணர்வு — வஞ்சப்புகழ்ச்சி. மின்னே — நீ பேதையாதலால் இவளை வெளிப்படுத்துவதாக எண்ணிய உன்னையே வெளிப்படுத்தினும். உன்னை யார் ஒளிக்கும் சுட்டார்— உன்னை நீ பல வழிகளிலும் மறைக்க முயன் ருய்; உன்னை மறைக்கும் வல்லமை உருக்குத்தான் உண்டோ? தெள்ளிய நலத்தினால் உன் சிந்தனை தெரிந்தது— உன் பேச்சில் அமெந்த தெளிவாகிய பண்பினால் உன் நெஞ்சின் அடியிலே கீடந்த எண்ணம் இப்பொழுது முழுவதும் விளங்கிற்று. அம்மா— இப்படியும் ஒருத்தி உண்டோ. கள்ளவல்லரக்கி போலாம் இவளை நீ காண்டி — உன்னுடைய கண்ணுக்குக் கள்ளமும் கொடுமையுமுடைய அரக்கிப்போலத் தோன்றும் இவளை நீ மற்றெருரு முறைபார்; அரக்கி நீயோ அவளோ என்பது விளங்கும். முறுவல் முத்தம்—பற்கள். முன்பு வெள்ளைக் குருத்தெழுகின்ற நீலக்கொண்டல் இப்பொழுது வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

39 ஆயிடை—அச்சமயத்தில். அழுதின் வந்த—அழுதம்போல உலகில் அவதரித்த அருந்ததிக்கற்பினையும் அழுகிய

நீயிடை வந்த தேன்னை
நிருதர்தம் பாவை யென்னுக்
காயேரி யனைய கள்ள¹
வள்ளத்தாள் கதித்த லோடும்.

34

40 அஞ்சின ளஞ்சி யன்ன
மின்னிடை யலச வோடிப்
பஞ்சின்மெல் லடிகள் நோவப்
பதைத்தனள் பருவக் கால
மஞ்சிடை வயங்கித் தோன்றும்
பவளத்தின் வல்லி யென்னக்

குஞ்சா மகைய வீரன்
சுவவுத்தோள் தழுவிக் கோண்டாள். 35

சொல்லினையும் மூங்கிலும் தோற்றுப் பின்னிடும்படியான தோளினையுடைய சீதாபிராட்டி இராமபிரானைக்கிட்டு மளவில். இடை—குறுக்கே. நிருதர் தம் பாவை—கள்ள வல்லரக்கியே. காய் எரி அளைய கள்ள உள்ளத்தாள்— எரிகின்ற நெருப்பை யொத்த உள்ளத்தாள்; கள்ளம் சிறைந்த மனத்தினள். கதித்தலோடும் — கோபித்து அதாட்டின அளவில். அஞ்சின் என்று அடுத்த கவியில் வருஞ் சொல்லோடு முடியும்.

40 அன்னம்—விரைந்தோடும் வலிமையில்லாதவள். அலச— தளரும்படி. பதைத்தனள்—அச்சத்தோடு நோவும் சேரப் பதைத்தனள். வயங்கி—விளங்கி. பவளத்தின் வல்லி—பவளக்கொடி; கண்டு அதுபோன்ற மின்னல். குவவுத் தோள்—திரண்ட தோள். மஞ்சு— இராமபிரானுக்கும் பவளத்தின் வல்லி பிராட்டிக்கும் உவமை. காலமஞ்சு—காளமேகம்.

41 வளையெயிற் றவர்க் கோடும்
வரும்விளை யாட்டேன் ரூலும்
விளைவன தீமை யேயா
மென்பதை யுணர்ந்து வீரன்
உளைவன வியற்றல் ஒல்லை
உன்னிலை யுணரு மாயின்
இளையவன் முனியும் நங்கை
ஏதுதி விரைவி னென்றுள்.

36

42 போற்புடை யரக்கி பூவிற்
புனலினிற் பொருப்பில் வாழும்
அற்புடை யுள்ளத் தாரு
மநங்கனு மமரர் மற்றும்
எற்பெற்ற தவஞ்சேய் கிணறு
ரேன்னை யிகழ்வ தென்னே
நற்போறை நேஞ்சில் நில்லாக்
கள்வியை நச்சி யென்றுள்.

37

41 வளை எயிற்றவர் — அரக்கர். வரும் விளையாட்டு —
தேடிச் செல்லாது தானே எதிர்ப்பட்ட விளையாட்டு.
உளைவன இயற்றல் — துன்பங் தருவனவற்றைச் செய்
யற்க. ஒல்லை—விரைவில்.

42 பொற்பு—அழகு. பூ—தாமரை மலர். புனல்—பாற
கடல். பொருப்பு—கைலாயமலை. அன்புடைய உள்ளத்
தவர். மற்று அமரரும் என் பெற. இகழ்வது — புறக்
கணிப்பது. நச்சி—விரும்பி.

43 தன்னேடுங் தோடர்வி லாதே
மென்னவுங் தவிராள் தானிக்
கன்னேடு மனத்தி சொல்லுங்
கள்ளவா சகங்க ளேன்னு
மின்னேடு தோடர்ந்து செல்லும்
மேகம்போன் மிதிலை வேந்தன்
போன்னேடும் புனிதன் போயப்
பூம்பொழிற் சாலை புக்கான்.

38

43 தொடர்விலாதேம் என்னவும் தவிராள் — அவளோடு
எவ்வித உறவுங் கொள்ளோம் என்று கூறவும் நீங்கு
கின்றில்ல. மனத்தி கள்ள வாசகங்கள் சொல்லும்.
சொல்லும் — சொல்லுவாள். மின்னேடுங் தொடர்ந்து
செல்லும் மேகம்போல் — ‘மஞ்சிடை மயங்கித் தோன்
ரும் பவளத்தின் வல்லி என்ன’.

27. தூர்ப்பறநகை புலம்பல்.

சீதாபிராட்டியைத் தொடர்ந்தபொழுது இலக்குமண
னால் மூக்குங் காதும் அறுப்புண்ட சூர்ப்பறநகை தன்பம்
பொறுக்கமாட்டாது, முன்னை அரக்கப் பண்பு தலை
யெடுப்ப, கூற்றும் உட்கும். தன் குலத்தினேர் பெய
ரெலாங் கூறிப் புலம்பிய புலம்பல் இங்கே காணப்
படும்.

இலக்குமணனால் உறுப்பறையுண்டபின் இராம
பிரான் மீதைமுந்த காதல் கிறிது அழுங்க, அவன்மீது
27

கோபம் தலையெடுத்தது. இங்கிலையில் இராவணன் மாட்டுக் கொண்டிருந்த முனிவு மறைப, பழையசுதோதர உணர்ச்சியும் தன்குலப் பெருமிதமும் தாண்டவ மாடத் தொடங்கின. இங்கிலையில் தன் குத்தினேர் பெயரெலாங் கூறி, மானுடர் மாட்டுச் சீற்றம் வெளிப் படப் பற்பல பன்னிப் புலம்பலுற்றுன். மந்திரத்தின் உதவியினாற் பெற்ற மெல்லுருவம் மறைதலால் பழைய அரக்கியாகவே சின்ற அவள் அரற்றிய அமலை திக்கனைத்தினுஞ் சென்றது. இவ்வாறு கடிஞ்சிற்றம் தலையெடுத்தரற்றிய காலத்தும் இராமன் பாற் கொண்ட காதலுணர்ச்சி இடையிடையே சிறிதே தலைசிமிரப் பார்த்தது. இதனால் மானிடனை இச்சமும் பொழுதும் 'உருப்படிவும் மன்மதனை யொத்துளரே யாயினும்' என்ற ஒரு தணம் அவர்கள் வடிவழில் ஈடுபடுகின்றன.

இப்புலம்பளிற் காணப்படும் ஒசை அவளது அரக்கப் பண்பிற் கேற்றபடி அமைத்துளது. புரள்கின்ற தொரு பெருமலை மருங்கிலுள்ள மரம் முதலீடு வற்றைப் பின்து முறிப்பது போன்ற ஒளி இப்புலம்பளிற் காணப்படும். அவளது தடித்த, அளவு கடந்த உணர்ச்சி வேகம் பலதிறப்பட்ட எதுகை, மோளை, பின்வரு கிலைகளுடன் பொங்கி வருகின்றது.

[தெ. ப. குருப்பநகைப் படைம் :—101, 102, 104, 105, 109, 110, 113.]

வேறு

- 44 நிலையெடுத்து நேடுநிலத்து நீயிருக்கத் தாபத்தாள் சிலையெடுத்துக் தீரியுமிது சிறிதன்றே தேவரேதீர் தலையெடுத்து விழியாமை சமைப்பதே தழுவேடுத்தான் மலையெடுத்த தனிமலையே இவைகாண வாராயோ. 1
- 45 புலிதானே புறத்தாகக் குட்டிகோட் படாதென்று ஒலியாழி யுலதுரைக்கு முரைபோய்யோ ஊழியினுஞ் சலியாத மூவருக்கும் வானவர்க்குஞ் தானவர்க்கும் வலியானே யான்பட்ட வலிகாண வாராயோ. 2
- 46 காற்றினையும் புனலினையும் கனலினையுங் கடுங்காலக் கூற்றினையும் விண்ணனினையுங் கோளினையும் பணிகோண்டற்கு ஆற்றினை மீண்டிருவர் மானுடவர்க் காற்றுது மாற்றினையோ உன்வலத்தைச் சிவன்தடக்கை வாள் கோண்டோய். 3
- 47 உருப்படிவ மன்மதனை யோத்துளரே யாயினுமுன் செருப்படியிற் போடியோவ்வா மானுடரைச் சீற்தியோ
- 44 சிலை எடுத்து—வாழ்க்கை சிலை கொண்டு. தீரியுமிது—தம்மிச்சைப்படி சஞ்சரிப்பது. சிறிதன்றே—உனக்குக் குறைவைல்வா. தலையெடுத்து—தலைசிமிர்ந்து. சமைப்பதே—இவர்கள் செய்யத்தகுமோ.
- 45 கோள்படாது—பிடிக்கப்படாது. ஊழியினும் சலியாத—ஊழிக் காலத்திலும் சிலைகுலியாத. வலி—துன்பம்.
- 46 கோள்—கிரகங்கள்.
- 47 உருபாடவும்—அழகிய வடிவும். உன் செருப்படியில் படி ஒவ்வா மானிடர்—1. உனது செருப்பில் ஓட்டிய தூசியும் பொருத மனிதர். 2. உன்னேடு போர் மூண்டால்

நெருப்படியிற் போட்சிதற நிறைந்தமத்த் திசையானை
மருப்போடியப் பொருப்பொடியத் தோன்னிமிர்த்த
வலியோனே. 4

48 உரன்னேரிந்து விழவேன்னை யுதைத்துருட்டி முக்கரிந்த
நரனிருந்து தோன்பார்க்க நான்கிடந்து புலம்புவதோ
கரனிருந்த வனமன்றே இவைபடவுங் கடவேனே
அரனிருந்த மலையேடுத் த அண்ணுவோ அண்ணுவோ. 5

ஒரு அனுவும் சிகராகாதவர். நெருப்பு அடியில் பொடிசிதற — காவினுல் எழுப்பப்பட்ட நூசி நெருப்பாகச் சிதறும்படி (நிறைந்த மதம்). திசையானைகள் நடந்தால் அவற்றின் வளிமையால் பாதம் வைத்ததும் எழும் நூசி நெருப்பாக விழும். திசையானை தோன்னிமிர்த்த வலியோனே — இருப்பு தோன்களை நிமிர்த்தியவுடன் அவை திசையானைகளின் கொம்புகளை ஓடித்து வேகம் அடங்காமையின் மலைகளையும் இடித்தன ; அப்படிப் பட்ட வளிமையுடையோனே.

48 உரன்—வளிமை. நெரிந்து விழு — அழிந்து விழு. நரன் இருந்து தோன் பரர்க்க நான் கிடந்து புலம்புவதோ— அம்மனிதன் உட்கார்ந்து தன் தோன் வளிமையைப் பற்றி இறுமாப்புக் கொள்ள அரக்கர் குலத்தில் தோன்றிய நான் பூமியிலே கிடந்தபடி புலம்புவது அழகோ ! அவன் கிடந்து புலம்பநான் இருந்து பார்த்தாலன்றே என் நெஞ்சு ஆறுதலைடையும். இவைபடவும் கடவேனே — இப்படியான துண்பங்களை அனுபவிக்க யான் என்ன குற்றஞ் செய்தேன். அண்ணு வோ அண்ணுவோ — அடுக்கு புலம்பல் பற்றியது.

49 நிசையாலே முக்கிழந்து நானைமிலா நான்பட்ட வசையாலே நினதுபுகழ் மாசுண்ட தாகாதோ திசையானை விசைகலங்கச் சேருக்கேய்து மருப்போசித்த இசையாலே நிறைந்தபுயத் திராவணவோ இராவணவோ. 6

50 கல்லீரும் படைத்தடக்கை யடற்காது டணர்முதலா அல்லீரும் சுடர்மணிப்பு ணரக்கர்குலத் தவதரித்தீர் கோல்லீரும் படைக்கும்ப கருணைப்போற் குவலயத்துள் எல்லீரு முறங்குதிரோ யானழைத்தல் கேள்ரோ. 7

49 நசை—ஆசை. வசை — பழி. மாசுண்டதாகாதோ — குற்றமடைந்ததாகாதோ. விசை கலங்க — வேகம் அடங்க. வேகம்—கோபா வேசம்.

50 கல்சரும் படை—மலையைப் பிளக்கும் வல்லமை வாய்ந்த படை. அடல்—வெற்றி. அல்சரும்—இருளை விலக்கும். கொல்சரும் படை—கொல்லனுல் அராவப்பட்ட படை. கும்பகருணன்—குடம் போன்ற காதுகளை யுடையவன் என்பது பொருள்.

28. சூர்ப்பநகை மீண்டும் இராமபிரானைக் கண்டு பேசுதல்.

சூர்ப்பநகை இரண்டாம் முறை இலக்கு வ னு.ம அருகிருப்ப இராமபிரானைக் கண்டு பேசியதைப் பற்றிக் கூறுவது இப்பகுதி.

மூக்குங் காதும் அறப்புண்டு ஸீர் மீது கோபங் கொண்டு அரக்கரை விளித்து அறறிய சூர்ப்பநகை இராமபிரானைக் கண்டாள். கண்டதும் கோபம் உள்ளே மறைந்தது ; முன்பு கொண்ட காதலே

தலையெடுக்கலாயிற்று. அப்பிரான் கோபித்து ‘வீடிப் போகாதே; இம் மெய்வனத்தை விட்டகல் ஒடிப்போ’ என்னவும் அசையாளாய் நயத்தாலும் பயத்தாலும் தான் விரும்பிய காரியத்தை சிறைவேற்றப் பாடுபட்டாள். தன்னுல் அவர்கள் அடைய நின்ற பயனை எடுத்துக் கூறினால். தன் சிறப்பு, பெருமை முதலியவற்றை விளக்கினால். அவர்கள் செய்த தீமையை நன்மையாகத் தான் கொண்டதாகக் காட்டினால். அரக்கர் வெகுளி யைச் சட்டி வெருட்டினால். கடைசியில் தன்னேடு வாழும்படி இறைஞ்சினால்.

இராமபிரான் மறுபடியும் வெளிப்படையாகத் தான் அரக்கர் குலத்தை வேறுக்க வஞ்சின முரைக்குள்ள மையைக் கூறினான். அதற்கும் அவள் அஞ்சலில்லை. இங்கிலையில் இராவணன் மீது முன்பு கொண்டிருந்த பகைமை இப்பொழுது பழிவாங்கும் எண்ணமாக உருக்கொண்டது. ‘அப்படியானால் என்னுடைய உதவி உங்களுக்குப் பெரிதும் அவசியமன்றே’ என்றெல்லாம் அலற்றவாளாயினால். ‘உங்கு இயையாதெனின் இளங்கோவோடு என்னை இருத்துதி’ என்றால். இப்படியே அவள் அலைப்ப, அகற்கு இலக்குவன் ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தான். நின்றால் உயிர் போய்விடும் என்றுணர்ந்ததும், தன் காதல் முழுவதும் கோபமாக மாறி ற்று; ‘உங்கள் கூற்றுவனுக்கைய கரணை இதோ கொணர்கின்றேன்’ என்று சினங் கொண்டு போனால்.

இங்கனம் சூர்ப்பநகையின் குணத்தினால் முரண் பாடு, உள் மனத்தின் இயலால் நெறிப்பட்ட காதல் வேகத்தின் வளிமை முதலியன் இப்பகுதியில் ஆசிரியாற் காட்டப்பட்டுள்ளன. தன்னுணர்ச்சியில் தட்டாமல் அவள் பேச்சில் அனமந்த நகைச் சுவையும் குறிப்பிடற் பாலது.

[தே. ப: குருப்பநகைப் படலம் :- 123—143.]

- 51 பேடிப்போர் வல்லரக்கர் பேருங்குலத்தை போருங்கவிப்பான் தேடிப்போங் தனமின்று தீமாற்றங்க் கிலவிளம்பி வீடிப்போ காதேயிம் மெய்வனத்தை விட்டகல் ஒடிப்போ வென்றுரைத்த வரைகடந்தாற் கவனுரைப்பாள். 1
- 52 நரைதீரயோன் றில்லாத நான்முகனே முதலமர் கரையிறந்தோ ரிராவணற்குக் கரனிறுக்குங் குடியென்றால் விரையுமிது நன்றான்று வேறுக யானுரைக்கும் உரையுளது நுமக்குறுதி யணர்வுளதே லென்றுரைப்பாள். 2
- 53 பேடிப்போர் வல்லரக்கர் — பேடித்தனமான மாயைப் போர் செய்கின்ற கொடிய அரக்கரது. ஒருங்கு அவிப்பான்—அடியோடு அறிக்கும் பொருட்டு. தீ மாற்றம் — கொடிய சொற்கள். வீடிப் போகாதே — வீ னே இறந்து போகாதே. மெய் வனம்—மெய்ம்மைக்குரிய தவ வனம். அகல ஒடிப்போ — எட்டாத தூரத்திற்கு ஒடியரிச் தப்புதி. உரை கடந்தான் — இராமன்.
- 54 நரை—மயிர் வெளுத்தல். திரை—தோல் சுருங்குதல். இரண்டும் முதுமையின் தணங்கள். இவை யில்லாத கரை யிறந்தோர் — கடல் போன்று எல்லையில்லாதவர். கரன் இறுக்கும் குடிக்கப்பஞ் செலுத்துங் குடிமக்கள். விரையும் இது—அவசரப்பட்டு ‘ஒடிப்போ’ என்று கூறும் இச் செயல். நன்று அன்று — உங்களுடைய நன்மைக்கு ஏற்றதன்று. யான் தனியாகக் கூறும் வார்த்தை யுளது: உமக்கு நன்மை எது என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி இருக்குமானால்.

- 53 ஆக்கரிய முக்குங்கை யரியுண்டா ளென்றுரை
நாக்கரியுங் தயமுகனூர் நாகரிக ரல்லாமை
முக்கரிங்கு நுங்குலத்தை முதலின்தீ ரினியுமக்குப்
போக்கரிதிவ் வழகையெல்லாம் புல்லிடையே யுகுத்திரோ. 3
- 54 வான்காப்போர் மண்காப்போர் மாநாகர் வாழுலகங்
தான்காப்போ ரினித்தங்கள் தலைகாத்து சின்றுங்கள்
ஊன்காக்க உரியார்யார் என்னையுயிர் நீர்காக்கின்
யான்காப்பே னல்லாலவ் விராவணை ரூளரென்றுள். 4

53 ஆக்கு அரிய—மறுபடி உண்டாக்க முடியாத. உங்கை—உன் தங்கை. என்றுரை—என்று இச் செய்தியைச் சொன்னவரை. தயமுகனூர்—இராவணன். நாகரிகர் அல்லாமை—கண்ணேட்ட முடையரல்லாமையினுல். முதலின்தீர்—வேரோடும் அறுத்து விட்டங்கள். இனி உமக்குப் போக்கு அரிது—இப்பிழை செய்த உமக்கு உயிர் தப்பும் வழி இல்லை. புல்லிடையே உகுத்தீர்—வீணைக்கி விட்டார்.

54 ‘விரையுமிது நன்றன்று’ என்பதை விவரித்தான் கீழ்.
‘நுமக்குறுதி யுணர்வுளதேல்’ என்பதை விரிக்கின்றுள் இச் செய்யுளில். நாகர்—சர்ப்ப சாதியார். இனி தங்கள் தலை காத்து சின்று உங்கள் ஊன் காக்க உரியார் யார்—என் முக்கரியுண்டபின் தயமுகனூர் கோபத்திற்கு ஆளாகாமல் தேவா முதலியோர் தங்கள் உயிர் தப்பி நிற்றலோ அரிது; அப்படி சின்றாலும் உங்கள் உடலிலுள்ள ஊன் அரக்கருக்கு இரையா தலைத் தடுக்க அவர்களால் இயலுமோ.

- 55 காவற்றின் கற்பமைந்தார் தம் பெருமை தாங்கழறுர்
ஆவற்பே ரண்பினு வறைகின்றே ஞெமன்றே
தேவர்க்கும் வலியான்றன் திருத்தங்கை யாளிவள்ளு
ஏவர்க்கும் வலியாளேன் நினொயானுக் கியம்பீரோ. 5
- 56 மாப்போரிற் புறங்காப்பென் வான்குமங்கு சேலவல்லேன்
தூப்போலக் கனிபலவுஞ் சுவையடைய தரவல்லேன்
காப்போரைக் கைத்தேன்நீர் கருதியது தருவேனிப்
பூப்போலு மேல்லியலாற் போருளேன்றே புகலீரால். 6
- 55 இது முதல் ஏழு செய்யுள் ‘வேறுக யானுரைக்கும்
உரையுளது’ என்பதன் விரி.
- காவல் தின் கற்பமைந்தார் — மனமாகிய காவலை
யுடைமையால் கலங்காத கற்பு அமையப் பெற்ற என்
போன்ற பெண்கள். தம் பெருமை தாம் கழறுர்—
பிறர் தம் பெருமையைப் புகழ்வதன்றித் தாமே சொல்லிக்
கொள்ளார். எனினும் ஆவலாக விளைந்த பெரிய அங்பி
ஞேல உங்களுயிரைப் பாதுகாக்கும் வல்லமை என்னிடம்
உள்ளது என்பதைக் கூறுகின்றேன். ஏவர்க்கும்—
யாவரினும்.
- 56 மாப் போரில் — பெரிய போர்க் களத்தில். புறங்க
காப்பென் — பாதுகாப்பேன். தூ— மாயிசம். புலால்
போன்ற கனிகளே சுவையிற் சிறங்கன என்று கருதிக்
கூறுகின்றார்; ‘ஊன் சட உணங்கு பேழ்வாய் உணர்
விலி’ யாதவின். காப்போரைக் கைத்து என்—இப்படிப்
பலவகையாலும் பாதுகாப்பவரை வெறுத்து நீர் பெறும்
பேறு யாது? இப்பூப் போலும் மெல்லியலால்—சிதை
யால். பொருள் என்னே — பயன் ஏதேனு முளதோ?
யான் கூறியவற்றுள் ஒன்றை யேனும் இவளாற் செய்ய
இயலுமோ? புகலீர்—சொல்லுயின். ஆல்—அசை.

- 57 குலத்தாலு நலத்தாலுங் குறித்தனவே கோணர்தக்க
வலத்தாலு மதியாலும் வடிவாலு மடத்தாலும்
நிலத்தாரும் விசம்பாரு நேரிழையா ரேன்னப்போற்
சோலத்தானிங் குரியாரைச் சொல்லீரோ வல்லீரேல். 7
- 58 போக்கினீ ரேன்னுசி போய்த்தேன்நீர் போறுக்குவிரேல்
ஆக்குவெனேர் நோடிவரையி னழகமைவே னருள்கூரும்
பாக்கியமுன் டெனினதனுற் பெண்மைக்கோர்
பழுதுண்டோ
மேக்குயரு நேமேக்கு மடங்தையர்க்கு மிகையன்றே. 8
- 59 விண்டாரே யல்லாரோ வேண்டாதார் நான்வேண்டின்
உண்டாய காதலினேன் னுயிரேன்ப துமதன்றே
- 57 நலம்—நற்குண த்தினால் வரும் மேன்மை. வலம்—வலிமை.
வடிவ—அழகு. மடம்—இளமை. நேரிழையார்—பெண்கள். சொல் உரியாரை—சொல்லத் தகுதியுடையவரை.
இங்கு — இப்பொழுது. சொல்லீரோ — சொல்லவல்லீர் களோ. வல்லீரேல்—அப்படி ஒருவர் இருந்தாலன்றே சொல்லுவீர்; அப்படியில்லாமையினால் பேசாமலிருக்கின்றீர்.
- 58 என் நாசி போக்கினீர். போய்த்துஎன்—அதனால் இழுத்துயாது? ஓன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. பொறுக்குவிரேல்—ஏற்றுக்கொள்ளுவீராயின். ஒரு நொடி வரையின் அக்குறையைப் பொருட்படுத்தாது என்கை ஆக்குவென்—ஒரு நொடிப்பொழுதில் அதைப் பழையபடி உண்டாக்குவேன். பெண்மைக்கு — பெண்களுக்குள் நற்குணங்களுக்கு. மேக்கு—மேலே, அதிகமாய். மிகை—குற்றம்.
- 59 மனம் வேறுபட்டவரல்லரோ விரும்பப்படாதவர். உமது மனத்தில் உண்டான அன்போடு நான் விரும்பப்பட்டால்

- கண்டாரே காதலிக்கும் கட்டமுகும் விடமன்றே
கோண்டாரே கோண்டாடு முருப்பெற்றுற் கோள்ளீரோ. 9
- 60 சிவனுமலர்த் திசைமுகனுஞ் திருமாலுஞ் தெறுதலிசத்
தவனுமடுத் தோன்றுகி நின்றன வருவோனே
புவனமனைத் தையுமோருதன் பூங்கணையா லுயிர்வாங்கும்
அவனுமுனக் கிளோயானே விவனேபோன் றருளில்லை. 10
- வேறு
- 61 போன்னுருவப் பொருக்கழலீர் புழைகாண
முக்கரிவான் பொருள்வே றுண்டோ
இன்னுருவ மிதுகோண்டிங் கிருந்தோழியு
நம்மருங்கே யேகா ளப்பால்

- எனது உயிரும் உமக்கே உரியதன்றே. கட்டமுகு—
மிக்க அழகு. விடமன்றே—விடம் போலக் கொடியதன்றே. கொண்டார்—மணஞ்செய்து கொண்டவர். உரு—வடிவம். கொள்ளீரோ—அங்கீகரிக்க மாட்டுரோ.
- 60 மலர்த் திசை முகன்—தாமரை மலரிலே தோன்றிய பிரமன். தெறு குலிசத்தவன் — பகைவரை யழிக்கும் வச்சிரப் படையை யடைய இந்திரன். அடுத்து—சேர்ந்து. புவனம்—உலகம். ஒரு தன் பூங்கணை—ஒப்பற்ற தன் மலரம்பு. உயிர் வாங்கும்—கொன்றுவன்ன துன்பஞ்செய்யும். அவனும்—அம் மன்மதனும். இளையானே—தம்பி யோ. இவனேபோல் — இந்தத் தம்பியைப்போலவே. ஆல்—அசை.
- 61 பொன் உருவப் பொரு கழலீர் — பொன் மயமான அழகிய வீரக்கழலை யணிந்தவர்களே. புழை காண — துவாரம் தோன்றும்படி. அரிவான் — அறுப்பதற்கு.

பின்னிவகை யயலோருவர் பாராரேன்
நேயரிந்தீர் பிழைசேய் தீரோ
அன்னதனை யறிந்தன்றே வன்பிரட்டி
பூண்டதுநா னறிவி லேனே.

11

62 வெப்பழியா நேடுவேதுளி வேலரக்க
நீதறிந்து வேதுண்டு நோக்கின்
அப்பழியா வலகனைத்தும் நும்பொருட்டா
லழிந்தனவா மறத்தை நோக்கி
இப்பழியச் செய்கிலா ருயர்குலத்துத்
தோன்றினே ருணர்ந்து நோக்கி
இப்பழியைத் துடைத்துதலி பினிதிருத்தி
ரேன்னேடுமென் நிறைஞ்சி நின்றுள். 12

பொருள்—நோக்கம். இன்னுருவம் இது—இனிய உருவ
மாகிய இதனை. இங்கு எம் மருங்கே இருக்கொழியும்.
பிழை—குற்றம். நான் அறிவிலேனே — உங்களுடைய
உட்கருத்தை யுனரும் அறிவில்லாதவளோ நான்.

62 சற்றில் பயத்தாலும் நயத்தாலும் பேசிக் கெஞ்சின்
ரூள். வெப்பு — கொதிப்பு. அழியா — எவ்வளவு பழி
வாங்கினாலும் அடங்காத. நோக்கின்—அவர்கள் கோபப்
பார்கவயாலேயே உலகம் அழியும் என்று கருதுகிறோன்.
பழியால் — பொல்லாங்கினால். உலகு அனைத்தும் நும்
பொருட்டால் அழிந்தனவாம்—எல்லா உலகமும் உங்கள்
நிமித்தமாக அழிந்தது என்று ஆசிவீடும். ஒப்பு—அழகு.
தம் உயர் குலத்திற் கேற்ற அழகு குலையும்படி
யான காரியங்களைச் செய்யமாட்டார். உணர்ந்து நோக்கி—
நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்து. இப்பழியைத் துடைத்து
—என் மூக்கறுத்த குற்றத்தை இல்லாமற் செய்து.
உதவி—என்னைத் துன்புறுத்தும் மன்மதனை வெல்லத்
துணை புரிந்து. இறைஞ்சி நின்றுள்—வணங்கி நின்றுள்.

63 நாடறியாத் துயரிமூத்த நவையரக்கி
நின்னன்னை தன்னை நல்துக்
தாடகையை யுயிர்கவர்ந்த சரமிருந்த
தன்றியுநான் தவமேற் கோண்டு
தோடகைய துறுமலர்த்தா ரிகலரக்கர்
குலங்தோலைப்பான் தோன்றி நின்றேன்
போடகலப் புல்லோழுக்கை வல்லரக்கி
யென்றிறைவன் புகலும் பின்னும். 13

64 தரையளித்த தனிநேமித் தயரதன்தன்
புதல்வரியாம் தாய்சோற் றூங்கி
விரையளித்த கான்புகுந்தேம் வேதியரும்
மாதவரும் வேண்ட நீண்டு

63 நாடு அறியாத் துயரிமூத்த நவை யரக்கி தாடகை—
நாட்டவர் முன்பு அனுபவிக்தறியாத துன்பத்தைச்
செய்த குற்றமே உருக்கொண்டாற் போன்ற அரக்கி
யாகிய தாடகை. நின் அன்னை தன்னை நல்கும்
தாடகை—தாடகை கணவனை யிழுந்தபின் அரக்கத்
தன்மையை அடைந்து தன்மக்களோடு இராவணனாது
தாய்மாமன் சுமாலியிடம் செல்ல அவன் அம் மக்களை
அபிமான புத்திரராகக் கொண்டனன்; ஆதலால்
தாடகை குர்ப்பகையின் தாயாகிய கேசியின் தாயாகக்
கூறப்படுகின்றன. இருந்தது—உள்ளது. தவம் மேல்
கொண்ட தோள் தகைய துறுமலர்த்தார் அரக்கர்—
தவத்தை மிகுதியாக்கொண்ட தோள் வலிமை யுள்ள
வரும் நெருங்கிய பூமாலை யணிந்தவருமாகிய அரக்கர்.
தொலைப்பான்—முற்றும் அழிக்கும் பொருட்டு. தோன்றி
நின்றேன்—பிறந்து நின்றேன். புல் ஒழுக்கை—அற்ப
ஒழுக்கத்தை. அகலப்போடு—வீட்டு வீடு.

64 தரை யளித்த தனிநேமித் தயரதன்—உலகம் முழுவதை
யும் அரசாண்ட ஒர் ஆஞ்ஞாசக்கராதிபதியாகிய

கலையளித்தற் கரியபடைக் கடலரக்கர்
துலங்தோலைத்துக் கண்டாய் பண்டை
வரையளித்த குலமாட நகர்புகுவே
மிவைதெரிய மனக்கோ ளென்றுன்.

14

65 நெறித்தாரை செல்லாத நிருதரேதீர்
நில்லாதே நேடிய தேவர்
மறித்தார்ஜ்ஞ டிவரிருவர் மானுடவ
ரென்னது வல்லை யாகின்
வெறித்தாரை வேலரக்கர் விறலியக்கர்
முதலினர்நி மிடலோ ரென்று
துறித்தாரை யாவரையுங் கோணருதியேல்
நின்னெதிரே கோறு மென்றுன்.

15

தயரதன். விரையுளித்த கான்—வாசனையை யுடைய
கானகம். நீண்டு—பின்னுஞ் சில நாள் காட்டிலிருந்து.
கரையளித்தற்கரிய—எல்லையமைக்க அரிதான. கண்டாய்—
அசைஷலை. வரை அளித்த குலமாட நகர்—மலைகளும்
தமக்கு ஒப்பா மென்று கூறத்தகும் கூட்டமான மாளிகை
களையுடைய நகரம். தெரிய—விளங்க.

65 நெறித்தாரை—நல்லொழுக்க வழியிலே. நிருதர் எதிர்
நில்லாதே—அரக்கருக்குப் போரில் எதிர் நிற்கலாற்றாது.
நெடிய தேவர்—சிறந்த தேவர். மறித்தார்—சிறைப்பட்ட
டனர். மானுடவர் என்னது—மனிதர்கள் தானே என்று
அலட்சியஞ்செய்யாமல். வெறி—கோபாவேசம், ‘வெப்பழியா
ரா நெடு வெகுளி’. தாரரவேல்—கூர்மையானவேல்.
விறல் இயக்கர்—வலிமையுடைய இயக்கர். மிடலோர்—
வலிமையுடையோர். கொணருதியேல்—அழைத்தவங்கு
எம் முன்னிறுத்த வல்லையாயின். கோறும்—கொன்று
வோம்.

66 கோல்லலா மாயங்கள் குறித்தனவே
கோள்ளலாங் கோற்ற முற்ற

வேல்லலா மற்றியற்றும் வினையெல்லாங்
கடக்கலா மேல்வாய் நீங்கிப்

பல்லேலா முற்றதோன்றும் பகுவாய
ளென்னது பார்த்தி யாயின்
நேல்லேலாங் சரங்தளிக்கு நீர்காட
கேளென்று நிருதி கூறும்.

16

67 காம்பறியுங் தோளரைக் கைவிட
ரேணும்யான் மிகையோ கள்வர்
ஆம்போறியி லடரக்க ரவரோடே
சேருச்சேய்வா னமைந்தி ராயின்

தாம்போறியிற் பலமாயங் தநும்போறிக
ளறிந்தவற்றைத் தடுப்பே னன்றே

68 கொல்லாம் — அரக்கரை யெல்லாம் அழிக்கலாம்.
மாயங்களை உள்ளத்திற் கொண்டபடியே நாமறிந்து
கொள்ளலாம். கொற்றம் முற்ற — வெற்றி பூர்த்தி
யாகும்படி. மற்று இயற்றும் வினையெல்லாங் கடக்க
லாம்—அவர்கள் செய்கின்ற மாய வினைகளை யெல்லாம்
வென்று மேற் செல்லலாம். உறத் தோன்றும்—நன்கு
வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். பகு வாயன் — திறந்தவா
யன். பார்த்தியாயின்—கருணையோடு கோக்குவாயாயின்.
சுரங்கு அளிக்கும்—மேன்மேல் மிகுதியாக விளைகின்ற.

67 காம்பறியும் தோளாள்—இள மூங்கிலை யொத்த தோள்
களையுடையவள். கள்வர் ஆம், பொறி இல் அடல் அரக்கர்—
வஞ்சகராகிய அறிவில்லாத வலிமையுடைய அரக்கர்.

பாம்பறியும் பாம்பின்கா லென்மோழியும்
பழமோழியும் பார்க்கி லீரோ.

17

68 உளங்கோட லூஜெயிழைத்தா ஞாளோருத்தி
யேன்னுதியேல் சிருத ரோடுங்

களங்கோடற் குரியசெருக் கண்ணியக்கா
லோருமுவேங் கலந்த காலைக்

குளங்கோடு மென்றிதுவு முறுகோளே
யென்றுண்ணருங் குறிக்கோ எில்லா

இளங்கோவோ டேனையிருத்தி னிருகோஞுஞ்
சிறைவைத்தாற் கிளாயே னென்றுள். 18

அமைந்தீராயின்—தீர்மானித் துன் ஸீராயின். தாம் பொறி
இல் பல மாயம் தரும் பொறிகள் அறிந்து — அவர்கள்
அடையாளம் அறிய முடியாத பல வஞ்சனைகள்
செய்யவல்ல யந்திரம் முதலியவற்றை யான் அறிந்து.

68 உனை உளங் கோடல் இழைத்தாள் ஒருத்தி உள்ள
என்னுதியேல்—உன்னை மனங் கவர்ந்தவளாகிய மனைவி
ஒருத்தி இருக்கின்றார்கள் என்று சருதுவாயாயின். சிருத
ரோடும் களங்கோடற் குரிய செரு கண்ணியக்கால்—
அரக்கரோடும் போர்க்களத்திலே கொள்ளுதற் குரிய
போரைக் கருதினால். ஒரு முவேம் கலந்த காலை—நாம்
முவரும் ஒன்று சேர்ந்த பொழுது. குளம் — நெற்றி;
ஈண்டு தலை. கோடும் — கொள்ளுவோம். உறுகோள்—
பொருந்திய கொள்கை. குறிக் கோள் — மக்களிலு.
முவரும் ஒன்று சேர்ந்தால் அரக்கர் தலையைக் கொள்ள
முடியும்; இது ஏற்ற கொள்கை என்று உணரும்
ஆலோசனை யில்லாத இனையவன். இருகோள்—குரியன்.
சந்திரன். இளையேன்—தளரேன்; பின்னிடமாட்டேன்

69 பெருங்குலா வுறுங்கர்க்கே யேதுநாள்
வேண்டு முருப்பிடிப்பே னன்றேல்

அருங்கலா முற்றிருந்தா னென்னினு
மீங்கிளையவன் தானரிந்த நாசி

ஒருங்கிலா தவளோடு முறைவேனே
வென்பானே லிறைவ வோன்றும்

மருங்கிலா தவளோடு மன்றேரி
நெங்காலம் வாழ்ந்த தென்பாய். 19

70 என்றவள்மே லிளையவன்று னிலங்கிலைவேல்
கடைக்கணியா யிவலை மீண்டு

கோன்றுகளை யேமென்றால் நெடிதலீக்கு
மருளேன்கோல் கோவே யென்ன

நன்றதுவே யாமன்றே போகாளே
லாகவேன நாதன் கூற

ஒன்றுமிவ ரேநக்கிரங்கா ருயிரிழப்பேன்
நிற்கினேன வரக்கி யுன்ன. 20

69 பெரும் குலா உறு நகர்—பெரிய கொண்டாட்டம் மிக்க
நகர். பிடிப்பேன்—மங்திரவல்லிமையினுற் கொள்ளுவேன்.
அருங்கலாம்—நீங்கிய கோபம். ஒருங்கு — முழுவதும்.
மருங்கு—இடை.

70 இலங்கு இலைவேல் கடைக்கணியா—விளங்குகின்ற மூவிலை
வடிவமான வேற்படையைக் கடைக்கண்ணுற் பார்த்து.
ஈண்டு—இப்பொழுதே. களைதல்—ஒழித்தல். நெடிது
அலைக்கும்—மிகவும் துன்பப்படுத்துவாள். அருள் என்
கொல்—உனது கட்டளை யாதோ. அதுவே நன்றும்
அன்றே. ஒன்றும் — சிறிதும். உன்னு — சினைத்து.
அடுத்த கவியோடு முடியும்.

29

?1 ஏற்றநேடுங் கோடிமுக்கு மிருகாதும்
 முலைபிரண்டும் இழந்தும் வாழ
 ஆற்றுவனே வஞ்சனையா லுமையுள்ள
 பரிசறிவா னமைந்த தன்றே
 காற்றினிலுங் கனலினிலுங் கடியானைக்
 கோடியானைக் கரணை யுங்கள்
 கூற்றுவனை யிப்போழுதே கொணர்கின்றே
 னென்றுசலங் கோண்டு போன்றீ. 21

?1 ஏற்றம்—உயர்ச்சி. நெடும் கொடி முக்கும்—நீண்ட
 கொடி ஓாலும் முக்கும். வாழ ஆற்றுவனே—உங்க
 னோடு உயிர்வாழுச் சுகிப்பேனே. உள்ளபரிசு—உங்க
 ஸிடத்துள்ள குணுதிசயங்களை. வஞ்சனையால் அறிவான்
 அமைந்ததன்றே — வஞ்சிக்கும் தன்மையால் அறிந்து
 கொள்ளும் பொருட்டுச் செய்ததல்லவா. கடியானை —
 வேகமுள்ளவனை. சலம்—கோபம்.

29. கரன் வதம்.

கடுஞ் சினங்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பங்கை குருதியா
 ஞேமுகத் தலைவரி கோலமாய்க் கரணிடஞ் சென்று அவன்
 காலில் விழுந்து அழுதாள். அவன், “இது செய்தவர்
 யார்?” என்ன லும், அரக்கி நடந்தவற்றைக் கூறி, “உடன்
 வாழும் மெல்லியலை இலங்கையர் கோணிடம் உய்ப்ப
 வெள்ளெடுக்கலுற்ற என்னை அவர் வெகுண்டு இங்னன்று
 செய்தனர்” என்றுவரத்தாள். அது தேட்டுக் கோபங்
 கொண் டெழுந்த கரணை இடைவிலக்கி, பதினால்வர் படை
 வீரர் போர்க்கெழுந்துசென்று இராமனைடு பொருது
 உயிரிழுந்தனர். அன்னூர் இந்த செய்தியறிந்த கரன்
 தன் தம்பியருடனும் பதினாங்கு படைத்தலைவருடனும்
 போர்க்குப் புறப்பட்டான். தனியான நின்ற முறையில்
 போர்செய்த இராகவன் முதலில் படைத்தலைவரை யழித்
 தான். பின்பு கரன் தம்பியரான திரிசூராவையும் தூடனை
 ஜையும் கொண்றான். ஈற்றில் எதிர்த்துவந்த கரணையும்
 சிரமாத்தான். இப்பகுதியில் கரனைடு போர்செய்து
 அவனைக்கொண்ற வரலாறு கூறப்படுகின்றது.

இப்போர் ஒரு தனிப்பட்ட சீரிய முறையில் வருணிக்
 கப்படுகின்றது. போர் நிகழ்ச்சிக்கேற்ற ஒசையும் நடை
 யும் அமைந்துள்ள இப்பகுதியில் தன்னாந்தனியனும்ப்
 போர் செய்த இராமபிரானது வீரமும் கைவில்லிற்ற
 பொழுதும் கலங்கா மனங்கீலையும் நன்கு காட்டப்பட்ட
 இள்ளன.

[தெ. ப. கரன் வதைப்படலம் 162—167, 169—186]

வேறு

- 72 தம்பிதலை யற்றபடி யுந்தய ரதன்சேம்
அம்புபடை யெத்துணி படுத்தது மறிந்தான்
வெம்புபடை விற்கைவிச யக்கரன் வெகுண்டான்
கோம்புதலை கட்டிய குலக்கிரி கடுப்பான். 1
- 73 அந்தகனு முட்கிட வரக்கர்கட லோடுஞ்
சீங்குரம் வயப்புரவி தேர்திசை பரப்பி
இந்துவை வளைக்குமேழி லிக்குல மேனத்தான்
வந்துவரி விற்கைமத யானையை வளைத்தான். 2
- 74 அடங்கலில் கோடுஞ்தோழி ஸரக்கரவ் வனங்தன்
படங்கிழி தரப்படி தனிற்பல விதப்போர்
கடங்கலுழி தடங்களிறு தேர்பரி கடாவித்
தோடங்கினர் நெடுஞ்செழும் வேங்களை துரங்தான். 3
- 75 தம்பி—தூடணன். படை—இராக்கத சேனை. வெம்பு—உக்கிரங் கொண்ட (கரன்). வெகுண்ட போதைய தோற்றம் ஈற்றடியிற் கூறப்பட்டது; பிற யெயிறு யானையின் தந்தம் போல வெளிப்பட்டன: தங்கங்களை முகத்தின் கண்ணே உறுதியாகக் கொண்ட குலயானை போன்றவன்.
- 76 அந்தகன்—யமன். கடல் போன்ற கொங்களிக்கும் பெரிய அரக்கர் சேனை. சிங்குரம்—யானை. சங்கிரனை முற்றிலும் குழந்து கொள்ளும் மேகக்கூட்டமென. யானை—இராமபிரான்.
- 77 கொடுங்கலை உள்ள வேகம் அடங்குதலில்லாத அரக்கன். மத நீரைப் பொழிகின்ற பெரிய யானை. கடாவி—செலுத்தி. நெடுங் தகை—அவர்கள் அம்பு துரக்கும் வரையில் பொறுத்திருந்த இராமபிரான்.

- 75 துடித்தன கடக்கரி துடித்தன பரித்தேர்
துடித்தன முடித்தலை துடித்தன தோடித்தோள்
துடித்தன மணிக்குடர் துடித்தன தசைத்தோல்
துடித்தன கழற்றுனை துடித்தன விடத்தோள். 4
- 76 வாளின்வனம் வேலின்வனம் வார்சிலை வனங்தின்
தோளின்வன மென்றிவை துவன்றி நிருதப்பேர்
ஆளின்வனம் நின்றதனை யம்பின்வன மென்னுங்
கோளின்வன வன்குழுவி னிற்குறை படுத்தான். 5
- 77 தானுருவ கோண்டத்து மந்தேரி சரங்தான்
மீனுருவ மேருவை விலங்குருவு மேலாம்
வானுருவ மன்னுருவும் வானுருவி வந்தார்
ஊனுருவ மென்னுமிது னர்த்தவு முரித்தோ. 6
- 78 கடுங்கர னெனப்பேயர் படைத்தகழல் வீரன்
அடங்கலு மரக்கரழி வற்றிட வழன்றுன்
ஒடுங்கலில் நினக்குருதி யோதமதி னுள்ளான்
நெடுங்கடலில் மந்தர மெனத்தமியன் நின்றுன். 7
- 75 துடித்தன—பதைத்து விமுந்தன. தேர்ப்பரி. தொடி—
வளை, சிறங்த குடல்கள்.
- 76 வனம்—அடர்ந்த தொகுதியைக் குறிக்கும்; ஈற்றடியில்
அழகு. கோள்—கொலைத்தொழில். குறை படுத்தல்—
துணிபடுத்தல்.
- 77 தருமம் தானே உருவெடுத்தாற் போன்ற இராமபிரான்.
உருவும்—ஊடுருவும். மேருவை விலங்க உருவும்; விலங்க
—குறுக்காக. வானுருவி வந்தார்—வாள்களை உரை
யினின்றும் கழித் தெடுத்து வந்தவர். ஊன—உடம்பு.
- 78 அரக்கர் அடங்கலும் அழிதலாலே. ஒடுங்கல் இல்—
குறைவில்லாத. குருதி ஒதம்—உதிர வெள்ளம். மந்தர
மலைபோலத் தமியனுய் னின்றுன்.

- 79 செங்கணேரி சிந்தவரி விற்பகழி சிந்தப்
போங்குத்து திப்புணரி யுட்புகையும் நேஞ்சன்
கங்கமொடு காகமிடை யக்கடலி னேமே
வங்கமேன லாயதோரு தேரின்மிசை வந்தான். 8
- 80 செறுத்தறுதி யிற்புவனி தீயவேழு தீயின்
மறத்தின்வயி ரத்தோருவன் வந்தனுகு முந்தைக்
கறுத்தமணி கண்டர்கட வுட்சிலை கரத்தால்
இறுத்தவனும் வெங்கனை தேரின்தன னெதிர்ந்தான். 9
- 81 தீயுருவ கால்விசைய சேவ்வியன வேவ்வாய்
ஆயிரம் வடிக்கனை யரக்கர்பதி யெதான்
தீயுருவ கால்விசைய சேவ்வியன வேவ்வாய்
ஆயிரம் வடிக்கனை யிராமனு மறுத்தான். 10
- 82 ஊழியேரி யிற்கோடிய பாய்பகழி யோன்பான்
எழுலுலகி னுக்குமோரு நாயகனு மெதான்
சூழ்சடர் வடிக்கனை யவற்றேதிர் தோதேதே
ஆழிவரி விற்கரனு மன்னவை யறுத்தான். 11
- 79 புகையும்—கோபம் மூன்று. கங்கம்—கழுகு. மிடைய—
கெருங்க. வங்கம்—மரக்கலம்.
- 80 செறுத்து—உக்கிரமாக. இறுதி—உகாந்த காலம்.
எழுதீ—கிளர்கின்ற கெருப்பு. மறம்—கொடுமை.
வயிரம்—வகைமை; இரண்டையுமுடைய கரன். அனுகு
முன்பு. சிவபெருமானது தெய்வத் தன்மை பொருந்திய
வில்லை. தெரிந்தனன்—தெரிந்து.
- 81 தீயினது வடிவத்தையுடைய. கால்—காற்று. வடி—
கூர்மை.
- 82 தீயின் சுவாலை சூழ்ந்த வடிக்கனை. ஆழி—சக்கரம்.
சக்கரம் போன்று வளைத்த வில்.

- 83 கள்ளவமர் மாயவினை கல்வியின் வீணாத்தான்
வள்ளலுரு வைப்பகழி மாரியின் மறைத்தான்
உள்ளமுலை வற்றமர ரோடின ரோளித்தார்
வெள்ளோபி றிதழ்ப்பவள வீரனும் வெகுண்டான். 12
வேறு
- 84 முடிப்ப னின்றேரு மோய்கனை யாலெனுத்
தோடேத்து நின்றுயர் தோஞ்சு வாங்கினுன்
பிடித்த தின்சிலை பேரகல் வானிடை.
இடிப்பி னேசை படக்கடி திற்றதே. 13
- 85 வெற்றி கூறிய வானவர் வீண்வில்
இற்ற போது துணுக்கமுற் றேங்கினூர்
மற்றேர் வெஞ்சிலை யின்மை மனக்கொள்ள
அற்ற தாலேம் வலியேன அஞ்சினூர். 14
- 86 என்னும் மாத்திரத் தேந்தீய கார்முகஞ்
சின்ன மென்றுந் தனிமையுஞ் சிந்தியான்
மன்னர் மன்னவன் செம்மல் மரபினால்
பின்னு றத்தன் பெருங்கரம் நீட்டினான். 15
- 83 கள்ள அமர—வஞ்சனைப் போர், கல்வியின்—விஞ்சை
யினுலே. உள்ளம் உலைவற்று—மனம் நடுங்கி. ஒடினர்—ஒடி.
- 84 மோய் கனை—வலிய அம்பு. ஓர் அம்பைத் தொடுத்த
படி ஸின்று. வாங்கினுன்—வளைத்து இழுத்தான். பெரிய
அகன்ற வானம். விரைவாக ஒடிந்தது.
- 85 துணுக்கம்—நடுக்கம். அற்றது—அற்றுப் போய்விட்டது.
- 86 என்னும் மாத்திரத்து—வானவர் இங்ஙனம் கூறி
அஞ்சிய அளவில். கார்முகம்—வில். சின்னம்—ஒடிந்தது.
செம்மல்—இராமபிரான். மரபினால்—பழைய
மரபு முறைப்படி.

- 87 கண்டு நின்று கருத்துணர்ந் தானேன
அண்டர் நாதன் தடக்கையி னத்துணை
பண்டு போர்மழு வாளியைப் பண்பினாற்
கோண்ட வில்லை வருணன் கோடுத்தனன். 16
- 88 கோடுத் த வில்லையக் கோண்டல் நிறத்தினான்
எடுத்து வாங்கி வலங்கொண் டிடக்கையிற்
பிடித்த போது நெறிபிழைத் தோர்க்கேலாந்
துடித்த வாலிடக் கண்ணேடு தோளுமே. 17
- 89 ஏற்றி நாணிமை யாழு னேடுத்து
கூற்றி னருங் குணிக்கக் குணித்தேதிர்
ஆற்றி னுனவ னுழியங் தேர்சரம்
நூற்றி னுந்நுண் போடிபட நூற்றன். 18
- 90 எந்தி ரத்தடங் தேரிழுந் தாணிழுந்து
அந்த ரத்திடை யார்த்தேழுந் தம்போலாந்
சந்த ரத்தனி வில்லிதன் தோளேனும்
மந்த ரத்தின் மழைபின் வழங்கினுன். 19
- 87 அத்துணை—அந்தச் சமயத்தில். மழு வாளி—பரசுராமன்.
மழுவாளியிடம்; முன்பு பரசுராமனிடம் கொண்ட
வில்லை இராமபிரான் வருணனிடம் ஒப்படைத்திருந்
தான். பண்பினால்—உரிமையினால்.
- 88 வலங் கொண்டு வாங்கி எடுத்து—வலக்கையால் வாங்கி
ஏந்தி. நான் ஏற்று தற்கு இடக்கையிற் பிடித்த
பொழுது. ஆல்—அசை.
- 89 நாண் ஏற்றி. அது—அவ்வில்லை. யமனும் மதிக்கும்படி.
குணித்து—வளைத்து. சரம் நாற்றினால். எதிர்த்தவ
ஞகிய கரனது தேரைப் பொடிபட அழித்தான்.
- 90 எந்திரங் தடங்தேர்—எந்திரம் போன்று விரைந்து செல்
லும் பெரிய தேர். அந்தரம்—ஆகாயம். மந்தரத்தின்
மீது. மழை போல.

- 91 தாங்கி நின்ற தயரத ராமனுந்
தாங்கு தூணி பிடைச்சுடு சேஞ்சாம்
வாங்கு கின்ற வலக்கையோர் வாளியால்
வீங்கு தோளோடு பார்மிசை வீழ்த்தினுன். 20
- 92 வலக்கை வீற்தலு மற்றைக் கையால்வேற்றி
உலக்கை வானத் துருமேன வோச்சினான்
இலக்கு வற்குமுன் வந்த விராமனும்
விலக்கி ஞானேரு வெங்கதீர் வாளியால். 21
- 93 விராவ ருங்கடு வெள்ளோயி றிற்றயின்
அாவ ழின்ற தஜையதன் ஞாற்றலால்
மராம ரங்கையில் வாங்கிவந் தேய்தினான்
இராம னங்கோர் தனிக்கணை யேவினான். 22
- 94 வரம ரக்கன் படைத்தலின் மாயையின்
உரமுடைத் தன்மை யாவுல கேழையும்
- 91 தாங்கின்ற—தடுத்து நின்ற. தாங்கு தூணி—தோளி
லே கட்டப்பட்ட அம்பருத் தூணி. வாங்குகின்ற—
அம்பை எடுக்கும் நிலையி லுள்ள.
- 92 உரும—இடி. ஒச்சினான்—உயர வீசினான். இராமனும்
ஒரு வாளியால் அதனை விலக்கினான்.
- 93 விராவரும் கடு—பொருந்தியுள்ள நஞ்சு; நஞ்சினைக்
காலுகின்ற வெள்ளிய பற்கள். வாங்கி வந்து—எடுத்து
வந்து.
- 94 அரக்கன்—சண்டு இராவணன். பரம் முருக்கிய—மிகு
தியும் துன்புறுத்திய. வரத்தினை லும், மாயையினை லும்,
தேக வலிமையினை லும் ஏழு லகையும் முருக்கினுன்;
30

பரமு ருக்கிய பாவத்தி னுல்வலக்
கரமே னக்கரன் கண்டமுற் றுன்றோ.

23

95 ஆர்த்தே முந்தன ராடினர் பாடினர்
தூர்த்த மெந்தனர் வானவர் தூய்மலர்
தீர்த்த னும்போலிங் தான்கதி ரோன்திசை
போர்த்த மென்பனி போக்கிய தேன்னவே.

24

அப்படி முருக்கிய பாவத்தினுல் கரன் கழுத்தறுப்புண்டான்.

95 தூர்த்து—தூய் மலர் பொழிந்து. அமெந்தனர் — முன்
கீனய துனுக்கம் நீங்கப் பெற்றனர். தீர்த்தன் — பரி
சுத்தனுசை இராமபிரான். திசை போர்த்த — எல்லாத்
திசைகளையும் முடிய.

30. தூர்ப்பநகை இராவணனிடம் முறையிடுதல்.

கரன் முதலிய காளை வீரர் இராமபிரான் வில்
ஒன்றில் கடிகை மூன்றில் விண்ணுல கெய்திய பின்பும்
அவ்விழவை மறந்தனள் போல் இராமன் துங்க வரைப்
புயத்தினிடைக் கிடந்த பேராசை மனங்கவற்ற ஆற்று
ளாகி, தன் மனோரதம் நிறைவேறுதற் கிடையூருபிருந்த
சிதையைப் பிரித்துப் பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன்
இராவணனிடம் சிதை தன்மை உரைப்பேண் என்று தலை
யில் அங்கை வைத்து மலை யிலங்கையை நோக்கி ஒடினாள்.
அப்படிச் சென்றவள் இராவணனிடம் பேசி, அவன்
மனத்தைச் சிதை பால் திருப்பிய வரலாறு இப் பகுதியிற்
காணப்படும்.

இராமபிரானிடம் சென்றபொழுது பொய்ம்மையும்
வஞ்சனையும் மேற்கொண்டு தன்னை மறைக்க முயன்று
அது முடியாமல் ஏமாற்றமடைந்த, ‘ஊன் சுட வனங்கு
பேழ் வாயுணர்விலி’ யாகிய அரக்கி, ‘பாம்பின்கால்
பாம்பறியும்’ வன்பதற்கிணங்க இராவணன் மனப்பாங்
கிணைநன்கறிந்தவளாதலால் அவன் மனத்தைப் பித்தேற்றி
அவனை எளிதில் வமாற்ற வல்லவளாயினான் பொய்க்
கிண்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் கன் கணவன் இராவணனுல்
தலையறப்புண்டமைக்கும் தான் இராமனுல் காதும்
மூக்கும் அறப்புண்டமைக்கும் ஒரே முறையில் பழிவாங்
கும்படி ‘கனிவாய்த் திருவிணைப் பிரித்து’ இராவணன்
தலையுடன் அரக்கர் குலமும் அறம்படியான கொடுமை
சூழவல்லவளாயினான்.

தன் காலடியில் விழுந்து புரண்டமுத அரக்கியை
நோக்கி இராவணன் எடுத்த சீற்றத்துடன் “யாவர்
செயல்?” என்றான். அவன் “மானிடர் தடிந்தனர்கள்
வானுருஷி” என்று விடைப்பகர். அதைச் சிறிதும் நம்பாமல்,
‘உள்ளதைச் சொல்?’ என்று கூறினான். தன்னுற் காதலிக்
கப்பட்ட மானுடர் வலிமையை அவன் அவமதித்துக்
கூறியதைப் பொறுமல் இராவணன் மீது கொண்டிருந்த
அலட்சியமும் இராமன் மாட்டுள்ள பெரு மதிப்பும்
ஒருங்கு எழ அவனுக்குத் தைக்கும்படி “உண்ணேயார்
துகள் தனையு முன்னரு: நுங்கள் குலம் வேரொடு மடங்
கக் கோறுமென முங்கையொரு சூளுறவு கொண்டார்”
என்று தன் வாய் வல்லமை முழுவதுங் தோன்ற ஆவேசத்
தோடு விடை பகர்ந்தாள். அது வரை போர்க்களத்தில்
வெற்றியன்றி மற்றென்ற பெற்றறியாத இராவணன்
அவமானத்தாற் புழுங்கின்ன; தன்னையே பலவாறு
நொந்து வருந்தினான். மானிடர் மீதைழுந்த கேபக்கனல்
குர்ப்பநகை மீதும் சிறிது வீச, “அம்மானுடரைக் கரன்
முதலிய வீரர் கொண்றிலரோ?” என்று பெருமிதத்
துடன் கேட்டான். அது கேட்டதும், கரன் விழுந்து

கிடங்க காட்சியைக் கண்டன் போற் கவன்று வயிற் கீத்து ஒப்பாரி வைக்கலானாள். பின்பு, நிகழ்ந்தது இன்னதென்ற ஒரு வாரு விளங்கும் வண்ணம் உரைக்கலுற்றான். இராமபிரான் புரிந்த ஸீரப்போர் அவள் அகக்கண்முன்னே எழு, அவனது 'எல்லொன்று கமலச் செங்கண்களில்' ஈடுபட்ட சிலையில் கரன் முதலி யோர்க்கு நேர்ந்த கதியை வியப்புடன் கூறினான். அவள் கூற்றின் பண்பை ஒன்றும் நோக்காது அதன் சாரத்தை மட்டும் உட்கொண்ட இராவணனுக்குக் கோபத்துடன் துக்கமும் பொங்கி வழுந்தது. அத்துன்பம் சீற்றத்திற்கு ஊற்றந்தெய்ய, அச்சிற்றம் சூர்ப்பங்கை மீதுந் தானிற்று; அவளை நோக்கி, "நீ யிடை பிழைத்த குற்றம் என்ன கொல?" என்று உறுக்கினான். அவன் சீற்றத்தைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாத அரக்கி, ஆறுதலாக இழுத்திமுத்துப் பேசலுற்ற இரண்டு அடியில் சிறையை அவன் மனங்கவரும்படி வருணித்து, "என் வயினுற்ற குற்றம் இன்ன இயல்பினள் பொருட்டாற் புகுந்தது" என்று அரைகுறையான விடை கூறி அவன் ஆராய்ச்சியை வேறு திசையிலே திருப்பினான். துண்டிலை விழுங்கிய மீனைப் போன்று அவள் சூழ்சிவலையிலகப்பட்ட இராவணன் தன் கவர்ச்சியை வெளிப்படையாகக் காட்டாதவன் போன்று பெருமிதமான குரலில் "யாரவள்?" என்று கேட்டான். இவ்வினா அவன் வாயினின்றும் வருவதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த சூர்ப்பங்கை தான் திட்டம் போட்ட படி இராவணன் மனதில் காதல் நெருப்பை மூட்டலானான். தன் சூழ்சிக் கூரம்பத்திலேயே பலிப்பதைக்கண்ட சூர்ப்பங்கை, "ஐய யான் கூறுவதை ஆழந்து தேர்" என்று பிடிகையிட்டு, சிதாபிராட்டியின் வடிவெலாம் பேசி, அவளைத் தன் அகக்கண்முன்னே காண்பவள் போலக் காட்டி, "அவள் அழகை ஒருவரானும் பேசமுடியாது; நான் உனக்குக் கூறவும் வேண்டுமோ? நாளைக்கே நீ காண்பாயன்றோ" என்று இன்னும் ஒருபடி அவன் மனத்தைத் தான் விரும்பிய நெறியுய்ப்பதற்கு வசப்படுத்தினான்.

இராவணன் மனம் பகற்கனவு காணலுற்றது; பேசம் பொழுதே தமையன் மனசிலையை ஒற்றியுணரும் இயல் பின்னாய அரக்கி அவன் காணும் பகற் கனவை இன்னும் ஒருபடி மேலெழுவித்தற் பொருட்டு, தொடங்கிய பொருளை மறந்து மற்றெழுந்த விரிப்பவள் போற பாவளை செய்து, சிதையை அவன் பெற்றுள்ள டமையினால் எல்லா நன்மையும் சிறப்பும் அவனுக்கே உண்டு என்றெல்லாம் கூறி அவளைப் பித்தேற்றினான். இங்கிலையில் அவள் நன்மொழியாகவே தன்னுணர்ச்சி யோடு விரும்பிப் பேசுகினான்; ஆனால் பகையை வேரோடிய உள் மனத்தில் செயலால் அவள் கருதிய தற்கு நேர் மாருண் அமங்கலப்பொருள் அவளாறிபாமலே சிலேடையாக அடுத்தடுத்து ஆன்று பாட்டில் புகுந்தது. பின்பு நோராகவே "சிதையென்னும் மான் கொண்டோடு நீ உன் வாள்வளி உலகங்கான்" என்று சொல்லி அவளைத் தாண்டிய அளவோடு நில்லாது, அவனது வாள்வளி யால் தானும் இராமனை யடையலாம் என்று மனப்பால் குடித்து, "யான் கொண்டோடும் வண்ணம் இராமனைத் தருதி என்பால்" என்று பேச்சோடு பேச்சாகச் சொல்லிவைத்தான். ஆனால் தன்னை மறந்து வேறு சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்த இராவணன் அதைக் கவனிக்க வில்லை. சூர்ப்பங்கை மறுபடியும் 'ஒருபது முகமுந் தோள்களிருபதும் பெற்ற செல்வம் எய்துவது இனி நீ எந்தாய்' என்று தான் கூறிய கருமத்தை உறுதிப் படுத்தினான். இவ்வளவோடு நில்லாது முதலில் அவன் கேட்ட கேள்விக்கு விளக்கமான விடை யளிப்பவள் போல் ஆரம்பித்து, "இப்படிப்பட்டவளை உன்பா அப்பெலன்றெடுக்கலுற்ற என்னை அவ்விராமன் தமிழ் மூக்கரிந்துவிட்டான்" என்று தானே அவளைத் தூக்கிவர முற்பட்ட செய்தையை உணர்த்தும் முகத்தால் அவன் மனத்தை மீட்க வொண்ணுதபடி சிதை பால் முடுக்கி விட்டான், மறுபடி அவன் மூலமாக இராமனைப் பெற

இடமேற்படுமோ என்பதை அறியும் அவரவுடன்
“முடிந்தது என் வாழ்வு உண்ணிடம் சொன்ன பின்
உயிரை சீப்பான் துணிந்தனன்” என்றும் கூறினால்.

[தெ. ப. மாசீஸ் வதைப்படம் 45-81; 46, 47, 48, 61,
78 திங்களக.]

வேறு

- 96 என்றினைய வன்றுய ரிலங்கைங்க ரேய்த
நின்றவ ஸிருந்தவரோ டோடேநேறி தேடக்
துன்றினடி வந்துபடி கோண்டலென மன்னன்
போன்றினி கருங்கழல் விழுந்தனள் புரண்டாள். 1
- 97 மடித்தபில வாய்கள்தோறும் வந்துபடக முந்தத்
துடித்த தொடர்மீசைகள் சுறுக்கோள உயிர்ப்பக்
- 98 என்று இனைய வன்துயர்—மூந்தின செய்யுட்களிற் கூறிய
வலிய துயரம். அதாவது குர்ப்பங்கையின் நிலையை
இராவணன் அறிந்தால் என்ன ஆபத்து நேருமோ
என்று மக்கள் எய்திய துயரம் முதலியன. நின்றவர்
இருந்தவரோடு ஒடு நெறி தேட—இராவணன் கோபம்
காரணமாகத் தங்களுக்கும் ஆபத்து வருமென்று அஞ்சி
நின்றவர் இருந்தவர்களோடு சோந்து ஒடி உயிர் தப்பு
தற்குரிய வழிகளை ஆராய. பொன்தினி—அழகு மிக்க.
கருங்கழல்—கரிய சிறுமுள்ள பாதங்கள். விழுந்தனள்
புரண்டாள்—விழுந்து புரண்டாள்.

- 97 பில வாய்—மலைக்குகை போன்ற வாய். மடித்த வாய்—
கோபத்தினால் மடிப்புற்ற வாய். புகை மூந்த — மூக்கின்
வழி நெருப்புக் காற்று வெளிப்படுமுன் வாய் வழியே
கோபப்புகை வெளிப்பட. துடித்த தொடர் மீசைகள்
சுறுக்கோள உயிர்ப்ப—கோபத்தினால் மேலுதடு நடுங்க
எல்லா மீசைகளும் துடித்தலாலே நெருப்புப் பற்றும்படி

கடித்தகதீர் வாளேயிறு மின்கஞல மேகத்
திடித்தவரு மோத்துரறி யாவர்சேய லென்றுன். 2

- 98 கானிடை யடைந்துபுலி காவல்புரி கின்றூர்
மீனுடை நேடுங்கோடியி ஞேனையர் மேல்கீழ்
ஊனுடை யுடம்புடைமை யோருவமை யோவ்வா
மானுடர் தடிந்தனர்கள் வாளுருவி யென்றுன். 3

- 99 செய்தனர்கள் மானுட ரேநத்திகை யனைத்தும்
எய்தங்கை வந்ததேரி சிந்தினக ஜெல்லாம்
நோய்தவர் வலித்தோழில் நுவன்றமோழி யோன்றே
போய்தவிர் பயத்தையோழி புக்கபுக லென்றுன். 4

பெருமூச்ச விட்டு. கடித்த கதீர் வாளேயிறு மின்கஞல—
மடித்தவரயைக்கடித்த கூரிய ஒள்ளிய பற்கள்
மின்னவின் ஒளியை எழுப்ப. மேகத்திலே இடித்த
இடியைப் போலப் பேரெரா வி செய்து, ‘இது யாவர்
செயல்?’ என்று வினவினால்.

- 98 காட்டிலிருந்தபடியே உலகைக் காப்பவர். அழகில் மன்
மதனை ஓப்பவர். ஊனுடை உடம்புடைமையோர்—மாயிச-
சரீரமெடுத்தவரில். தடிந்தனர்—அறுத்தனர்.

- 99 நகை—அலட்சியச்சிரிப்பு. எரி சிந்தன கண—முன்பு
எழுந்த கோபம் தடித்தமையால். நொய்து அவர் வலித்
தொழில்—அம்மானிடர் செய்யும் வல்லமைச் செயல்
அற்ப அளவினையுடையதன் ஓரு. ஆதலால் நுவன்ற மொழி
ஒன்றே—ஒ சொன்ன தும் ஒரு பேச்சோ? இதை மெய்
யென்று நம்ப முடியுமோ? பொய்தவர்—இதுபோன்ற
பொய்களை விட்டுவிடு. பயத்தை ஒழி—பயத்தை விடு.
புக்கபுகல்—ஷிகழ்ந்தவற்றை உள்ளபடி சொல்.

- 100 மன்மதனை யோப்பர் மணிமேனி வடமேருத்
தன்னேழி லழிப்பர் திரள்தோளின் வலிதன்னுல்
என்னதனை யிப்பொழு திஶைப்ப துலகேழின்
நன்மத னழிப்பரோ ரிமைப்பி னனிவில்லான். 5
- 101 வந்தனை முனித்தலைவர் பாலுடையர் வானத்து
இந்துவின் முகத்தரேறி நீரிலேழு நாளாக்
கந்தமல ரைப்பொருவு கண்ணர் கழல்கையர்
அந்தமில் தவத்தோழில் ராவவரை யோப்பர். 6
- 102 வற்கலையர் வார்கழலர் மார்பினணி நூலர்
விற்கலையர் வேதமுறை நாவர்னனி மெய்யர்
உற்கலைய நூன்னேயோர் துகட்டனையு முன்னூர்
சோற்கலையே னத்தோலைவில் தூணிகள் சுமங்தார். 7
- 100 இது முதல் ஆறு கவிகளில் மாணிடர் பெருமையை விரித்
துக் கூறுவாள். மணிமேனி—அழகிய மேனியால்.
எழில்—அழகு. என் அதனை இப்பொழுது இசைப்பது—
அவர் வலித்தொழிலைப் பற்றிக் கூறுவது இந்த சிலையில்
எப்படி இயலும்? நன் மதன்—நல்ல வலிமையை. நனி
வில்—பெருமை பொருந்திய வில்.
- 101 வந்தனை—வணக்கம். எறி நீரில் எழு—அலைகள் வீச
கின்ற நீரிலே தோன்றுகின்ற. நாளாக் கந்த மலர்—பூந்தன்
டினையுடைய வாசனை பொருந்திய தாமரை மலரை.
பொருவு—ஒப்பாகின்ற. அந்தம் இல் தவம். அந்தம்—
முடிவு.
- 102 வற்கலையர்—மரவுரி தரித்தவர். வில் கலையர்—வில் வேத
முனர்ந்தவர். உறை—நிலைபெற்ற. நனி மெய்யர்—
மிகவும் மெய்மையை மேற் கொண்டொழுகுபவர். உற்கு
அலையர்—உனக்கு அஞ்ச மாட்டார். உன்னை ஓர் துகள்
தனையும் உன்னர்—உன்னை ஒரு தூசிக்குச் சமமாகவும்
மதியார். சொல் கலை—சொல்லாகிய கலை; காவியக் கலை.
தொலைவு இல் தூணிகள்—எடுக்க எடுக்கக் குறையாத
அம்பருத் தூணிகள்.

- 103 ஆறுபுல னஞ்சின மரக்கரை யெனச்சென்று
ஏறுநேறி யந்தண ரியம்ப வுலகேல்லாம்
வேறுமேனு நூங்கள்குலம் வேரோடு மடங்கக்
கோறுமேன முந்தையோரு குளுறவு கொண்டார். 8
- 104 மாராள ரேமிருவ ரோரூலகின் வாழ்வார்
வீரருள ரேயவரை வில்லதனின் வெல்வார்
- 103 ஆறு புலம்—ஆருகிய அறிவும். ஏறும் நெறி அந்தனர்—
உயர்ந்த ஒழுக்க நெறியிலே சின்ற முனிவர். உலகெல்
லாம் வேறும் எனும் நூங்கள் குலம்—உலகம் முழுவதை
யும் வெல்லுவோம் என்று அறை கூவித் திரிகின்ற உங்கள்
குலத்தை; அவளது உள்மனம் தான் இராமன் கட்சியில்
னாக்’ கொண்டமையினால் ‘எங்கள் குலம்’ என்னது
'நூங்கள் குலம்' என்ற தன்னுணர்வின்றியே கூறினால்
வேரோடும் அடங்கக் கோறும் என—மறுபடி கிளைப்ப
தற்கு இடமின்றி ஒருவரையும் தப்பவிடாமற் கொல்லு
வோம் என்று. முந்தை—முன்பு. ஒரு குளுறவு கொண்டார்—ஒரு சபதஞ்ச செய்துள்ளார்கள்.
- 104 மாரர் உளரே இருவர்—உருவிலியாகிய மன்மதன் ஒருவளை
யன்றி இருவர் இருக்கின்றார்களோ? ஓர் உலகின் வாழ்
வார்—அதுவும் அவ்விருவர் தாழும் ஒருங்கு வாழ்பவராக
உளரோ? அங்ஙனம் இருவர் ஒருவகில் வாழ்பவுள்ளரா
யின் மேனியழகில் இவருக்கு ஒப்பாகக் கூறத்தகுவர். வீரர்
உளரே அவரை வில் அதனின் வெல்வார்—வில்வித்தை
யில் அவர்களை விஞ்சிய வீரர் இருக்கின்றார்களோ? அப்
படி யிருந்தால் வடிவில் ஒவ்வாவிடினும் வீரத்திற்கு ஒப்ப
பாகக் கூறத்தக்கவராவர். ஆர் ஒருவர் அன்னவரை ஒப்ப
பவர்கள்—அழகு, வீரம் இவற்றிற்குத் தனித்தனியே
ஒப்பாரில்லையான பின்பு அவர்களை முழுவதும் ஒப்பவர்
இருக்க முடியுமோ? ஜயா—‘அண்ணுவோ’ என்று விளியாது இப்பொழுது “ஜயா” என்று விளிக்கின்றாள்; “நூங்கள் குலம்” என்ற பொழுதே தன்னை வேறுக்கருதிய

ஆரோருவ ரண்னவரை யோப்பவர் கஜீயா
ஆரோருவ ரேபிறைவர் முவரையு மோப்பார் 9

105 தராவலய நேமியழ வன்தயா தப்பேர்ப்
பராவரு நலத்தோருவன் மெந்தர் பழியில்லார்
விராவரு வனத்தவன் விளம்ப உறைகின்றூர்
இராமனு யிலக்குவனு மென்பர் பேயரேன்றுன் 10

106 மருந்தனைய தங்கைமணி நாசிவடி வாளால்
அரிந்தவரு மானுட ராந்துமுயிர் வாழ்வார்
விருந்தனைய வாளோடும் விழித்திறையும் வெள்காது
இருந்தன னிராவண்ணு மின்னுயிர்கோ டின்னும் 11

தன்மை இன்னும் பின்னட்டுதலால். அவர்களுக்கு மும்
மூர்த்திகளில் ஒப்பாவாரில்லையோவெனின் அவர்கள்
ஒவ்வொருவரே மூவரையும் ஒரு சேர சிகர்வார்; ஆதலால்
அவர்களும் ஒப்பாகார்.

105 தராவலயம் கேமி உழவன்—பூமண்டலம் முழுதும் தன்
ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தியவன். தயரதன் என்னும்
பெயரையடைய புகழ்தற்கரிய நற்குணமுடைய ஒரு
வனுக்கு மெந்தர். பழி—குற்றம். விராவு அரு—சேர்தற்
கரிய.

106 மருந்தனைய தங்கை—மூவர் ஆண் மக்களுக்கிடையில்
அருமையாகத் தோன்றியவள், மணி நாசி—அழகிய
முக்கை. விருந்து அனைய வாள்—புதுமையின் வடிவம்
போன்ற வாள்; உறை கழற்றித் தொழிற் படாத வாள்.
விழித்து—முக்கறுபட்ட கோலத்தைப் பார் த்துக்கொண்டு,
இருந்தனன்—இடவழுவமைதி.

107 கோற்றமது முற்றிவலி யாலரசு கோண்டேன்
உற்றபயன் மற்றிதுஒல் காவுரை பிறந்தேன்
முற்றவுல கத்துமுதல் வீரர்முடி யெல்லாம்
அற்றபோழு தத்திது போருந்து மெனலாமே 12

108 முஞ்சுள தாயபழி என்வயின் முடித்தோர்.
ஆஞ்சுள வாமவர தாருயிரு முண்டாம்
வாஞ்சுள தோதவிட முண்டவன் வழங்கும்
நாஞ்சுள தோஞ்சுள நானுமுள னன்றே 13

109 என்றுரை சேயாநகை சேயாவேரி விழிப்பான்
வன்றுனை யிலாவிருவர் மானுடரை வாளாற்
கொன்றிலர் களாநேடிய துன்றுடைய கானில்
நின்றகர னேழுதலி ஞேர்நிருத ரென்றுன் 14

107 கொண்டேன்—கொண்டவனுகிய யான். உற்ற பயன்
இது கொல். ஒல்கா உரை இறங்தேன்—நீங்காத புகழை
இழங்கேன். பொழுத்து—பொழுதிலே. இது பொருங்
தும் எனலாமே—இழங்த ஒல்கா உரை மறுபடி பொருந்து
மென்று கூறமுடியுமோ? அறுப்புண்ட முக்கு மறுபடி
பொருங்தினாலும் இது பொருந்துமோ?

108 முஞும் பழி — வர வர வளரும் பழி. உளதாய பழி —
நீங்காப் பழி. ஆஞும் உளவாம்—மனிதரும் உயிரோடிருக்
கின்றூர்களாம். ஒத விடம் உண்டவன்—பாற் கடவிற்
ஞேன்றிய விடத்தை யுண்ட சிவபெருமான். வழங்கும்
நாஞும் உள—வழங்கிய முக்கோடி வாழ் நாஞும் உள்ளன.

109 எரி விழிப்பான் — கெருப்பைப் போற் பார்ப்பவனுகிய
விராவணன்.

வேறு

- 110 அற்றவ னுரைத்த லோடு
மழுதிழி யருவிக் கண்ணள்
எற்றிய வயிற்றள் பாரி
னிடைவிழுந் தேங்கு கின்றுள்
சுற்றமுந் தோலைந்த தைய
நோய்தேனச் சுமந்த கையள்
உற்றது தெரியும் வண்ண
மோருவகை யுரைக்க லுற்றுள்.

15

- 111 சோல்லென்றன் வாயிற் கேட்டார்.
தோடர்ந்தேமு சேனை யோடுங்
கல்லென்ற ஒலியிற் சென்றூர்
கரன்முதற் காலை வீரர்
எல்லோன்று கமலச் சேங்க
ணிராமனேன் ஸிகைத்த ஏந்தல்

110 அற்று—அத்தன்மையான மொழியை. அழுது இழி அருவிக் கண்ணள்—அழுதலாற் பெருகி இழிகின்ற அருவி போல நீர் பாயுங் கண்ணினளாகி. எற்றிய—அடித்த, பாரினிடை விழுந்து ஏங்குகின்றுள்—பூமியின் கண்ணே விழுந்து அழுகின்றவளாகிய சூர்ப்பங்கை. ‘சுற்றமும் தோலைந்தது; ஜெனே; அதுவும் மிக விரைவில்’ என்று கூறி. சுமந்த கையள்—‘தலையின் மேலே வைத்த கையளாய்.’ உற்றது—நடந்தது. உற்றது ஒரு வகை தெரியும் வண்ணம் உரைக்கலுற்றுள்.

111 கரன் முதலியோர் அழிவை கிளைந்து அழுதனளாயினும். போர் சிகழுச்சியை வருணிக்கும் பொழுது, துக்கத்தைக் காட்டி லும் இராமபிரான் அழுகிலும் வீரத்திற்கிலும் அவள் கொண்ட ஈடுபாடு அதிகம் வெளிப்பட்டது.

வில்லோன்றிற் கடிகை முன்றி
வெறினர் விண்ணி லென்றுள்.

16

- 112 தாருடைத் தாஜை யோடுங்
தம்பியர் தமியன் செய்த
போரிடை மழிந்தா ரென்ற
உரைசேவி புகாத முன்னங்
காரிடை யுருமின் மாரி
கன்லோடு பிறக்கு மாபோல்
நீரோடு நெருப்புக் கான்ற
நிறை நேடுங் கண்க ளெல்லாம்

17

- 113 ஆயிடை யேழுந்த சீற்றத்
தமுந்திய தன்ப மாழித்
தீயிடை யுதக்கு நேய்யிற்
சிற்றத்திற் கூற்றஞ் செய்ய

நேரிற் கண்டாற் போன்ற உணர்ச்சிதோன்றக் கூறுகின்றுள். எல் ஒன்று—ஒளி பொருந்திய. ஏந்தல்—பெருமையிற் சிறந்தவள்.

- 112 தாருடை...மடித்தார்—அவள் கூற்றிலமைந்த வருணனை நயங்கள் ஒன்றையும் அவன் கவனிக்க வில்லை; தனக்கு வேண்டியதை மட்டும் உட்கொண்டான். அதாவது இராமன் தனியே புரிந்தபோரில் கரன் வெற்றிச் சேனியுடன் மாண்டான் என்பது. காரிடை உருமின் மாரி கன்லோடு பிறக்குமாபோல் — மேகத்தின் கண் இடியோடு கூடியமழு நெருப்புடனே தோன்றுவதுபோல. நீரோடு நெருப்புக்கான்ற—கண்ணீரோடு நெருப்பையுஞ் சொரிந்தன. சோகமும் கோபமும் ஒருங்கு அடைந்தான்.

- 113 ஆழ்துயரத்தால் அதிகரித்த கோபம் சூர்ப்பங்கை மீது செல்ல, அங்கிலையில் அவளை வினாவுகின்றுள். அப்பொழுது ஒங்கிளின்ற கோபத்தினாற் கீழே அழுத்தப்பட்ட

நியிடை யிழூத்த குற்ற
மென்னைகோல் நின்னை யின்னே
வாயிடை பிதமு முக்கும்
வலிந்தவர் கோய்ய என்றுள்

18

114 என்வயி னுற்ற குற்றம்
யாவர்க்கு மேழுதோ ணைத
தன்மைய னிராம னேநே
தாமரை தவிரப் போந்தாள்
மின்வயின் மருங்குல் கோண்டாள்
வேய்வயின் மென்றேள் கோண்டாள்
போன்வயின் மேனி கோண்டாள்
போருட்டினாற் புதுந் தேன்றுள்

19

துயரம் வடவாழுகாக்கினியில் நெய் சொரிக்தாற்
போன்று சிற்றத்திற்கு வலிமையை அளித்தலாலே
நீ இடை இழைத்த குற்றம்—நீ அவர்கள் மாட்டுச்
செய்த குற்றம்.

114 இவ்வளவு கோபத்திற்கும் சிறிதும் அசையாத குர்ப்ப
நகை தன் இயற்கைப்படியே மெய்போன்ற பொய்யை
அஞ்சாமற் கூறுகின்றார். என்வயின் உற்ற குற்றம்—
யான் உண்மையில் ஒரு குற்றமூம் செய்திலேன்;
நன்மை கருதிச் செய்த ஒன்று குற்றமாக நேர்பட்டது.
அஃது என்னையோ வெனின்:—யாவர்க்கும் எழுதொன்றை
தன்மையன் இராமனேடும் — சிதாபிராட்டியைப் பற்றிக்
கூறுமுன் இராமனமுகில் ஈடுபடுகிறார்; இருவரையுஞ்
சேரக்கண்ட காட்சி தன் அகக்கண்முன் எழுதலாலே.
பின்பு, தொடங்கிய விஷயத்திலே இழிகின்றார். தான்
இனி விரிவாகக் கூறப்போகும் பொருளை யெல்லாம் ஒரு
சில சொற்களிலே தொகுத்துக் கூறுகின்றார். தவிர—
நீங்க. மின்வயின் — மின்னவினிடம். வேய் — மூங்கில்.
இராமனேடும்போந்த இத்தகைய அழகுள்ளவள் கார
ணமாக என்மீது குற்றம் வந்துற்றது என்றார்.

115 ஆரவ ளென்ன லோடு
மரக்கிய மைய வாழ்ந்து
தேவள் தீரண்ட கோங்கை
கேம்போன்செய் குலிகச் செபு
பாரவள் பாதங் தீண்டப்
பாக்கியம் படைத்த தம்மா
பேரவள் சீதை யென்று
வடிவேலாம் பேச லுற்றுள்

20

116 காமர முரலும் பாடல்
கள்ளெனக் கனிந்த வின்சோல்
தேமலர் சிரந்த கூந்தல்
தேவர்க்கு மணங்கா மென்னந்த

115 அவளை இன்னள் என்று அறியும் ஆவல் தலையெடுப்பக்
கோபம் ஒருபுறம் ஒதுங்கப்பெற்ற இராவணன் தன்மன
ஈலைய வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல்
பெருமித நடையில் ‘ஆர் அவள்’ என்று வினாவு,
தன்னுடைய பேச்சு அவன் மன த்தை வேதித்
தைமையை அறிந்தவள் தான் ஏற்கனவே திட்டம்
போட்டபடி தன் விரிவுரையைத் தொடங்கிவிட்டாள்.
“நான் கூறுவதை ஆழ்ந்து தேர்; இப்புமியும் அவள்
பாதம் தீண்டும் பேறு பெற்றது ஒரு ஆச்சரியம். அவள்
பெயர் சீதை” யென்று பீடிகையிட்டு அவளது அழகை
யெல்லாம் பேச லுற்றுள்.

116 காமரம் முரலும் பாடல் என—வண்டுகள் இசைக்
கும் பாடல் போலவும். கள் என—தேன் போலவும்.
தேம் மலர் சிரந்த கூந்தல்—வாசனை பொருங்திய மலர்கள்
நிறைந்த கூந்தல். தேவர்—தேவலோகத்துப் பெண்கள்.

தாமரை யிருந்த தெயல்
சேடியாங் தரமு மல்லள்

யாழிரை வழங்கு மேன்ப
தேழைமைப் பால தன்றே

21

117 மஞ்சோக்கு மளக வோதி
மழையோக்கும் வடித்த கூந்தல்

பஞ்சோக்கு மடிகள் சேய்ய
பவளத்தின் விரல்க் கோய

அஞ்சோற்க எழுதி ஸள்ளிக்
கோண்டவள் வதனம் மைதீர்

கஞ்சத்தி னளவிற் ரேனுங்
கடவினும் பேரிய கண்கள்

22

அணங்கு ஆம் என்ன—கொண்டாடத்தகும் தேவமாதாம்
இவள் என்று கூறும்படி. தரம்—தகுதி. உரை வழங்கும் என்பது—விரித்துக் கூறுவோம் என்பது. ஏழை மைப்பாலது அன்றே—அறியாமையின் பாற்பட்ட தல்லவா.

117 அளக ஒதி மஞ்சு ஒக்கும்—சுருட்டி முடிக்கப்பட்ட தலை மயிர் மேகத்தைப் போன்றது. வடித்த கூந்தல் மழை ஒக்கும்—அவிழ்த்து விடப்பட்ட கூந்தல் மழையைப் போலும். அடிகள் பஞ்சு ஒக்கும். செய்ய பவளத்தின் விரல்கள்—சிவந்த பவளத்தின் அழகினை யுடையன விரல்கள். அம் சொற்கள் அழுதில் அள்ளிக்கொண்ட வள்—அழகிய சொற்களை அழுதினின்றும் வாரிக் கொண்ட அவளது. வதனம் மைதீர் கஞ்சத்தினைவிற் ரேனும் கண்கள் கடவினும் பெரிய—முகம் பனிக்குத் தேம்புதல் முதலிய குறைபாடில்லாத தாமரை மலரின் அளவினையுடையதாயினும் மாதிர மனைத்தையும் அளக் கின்ற கண்கள் கடலைவிடப் பெரியனவாய் அழகை முடியக் காணமுடியாதன.

118 ஈசனார் கண்ணின் வேந்தா
னென்னுமி திமுதைச் சோல்லவ்

வாசநா ரேதி யானைக்
கண்டனன் வல்ல வாற்றுற்

பேசலாங் தகைமைத் தல்லாப்
பெரும்பினி பிணிப்ப நீண்ட

ஆசையா வழிந்து தேய்ந்தா
னெங்கனவ் வுருவ மம்மா

23

119 தேவ்வுல கத்துங் காண்டி
சிரத்தினிற் பணத்தி ஞேர்கள்

அவ்வுல கத்துங் காண்டி
அலைகட லுலகிற் காண்டி

118 இமுதைச்சொல்—பொய் வார்த்தை. கண்டனன்—கண்டு. வல்ல ஆற்றுல் பேசலாம் தகைமைத் தல்லாப் பெரும பிணி—பேசவல்லவர் தமக்கு இயைந்த திறங்களாற் பேசிமுடிக்க இயலாத பெரிய காதல் நோய். பிணிப்ப—வேரென்றிலே மனத்தைச் செல்லவிடாது வருத்தலாலே. நீண்ட ஆசையால்—அளவுக்கு விஞ்சிப் பெருகிய ஆசையினுலே. அழிந்து தேய்ந்தான்—மன மழிந்து முடிவில் உடலும் முற்றுங் தேயப்பெற்றுன். அங்கன்—அப்படித் தேயந்தபடி யினால் அங்கனுயினுன். அம்மா—உண்மை இதுவாக நெற்றிக்கண்ணால் வெந்தான் என்று உலகினர் கூறுவது என்ன நூதனம்.

119 தெவ் உலகம்—அரக்கருக்குப் பகைவராகிய தேவர் உலகம். சிரத்தினில் பணத்தினேர்கள் அவ்வுலகம்—தலை யிலே படத்தையுடைய நாகர் வாழும் உலகம். அலைகடல் உலகம்—மன்னுலகம். மூன்று உலகினும் இவளை ஓப்பவரைக்காணேய். வெவ் உலை உற்ற வேலை வாளினை வென்ற கண்ணால்—வெப்பம் பொருங்திய கொல்லன் உலையை யடைந்த வேலையும் வாளையும்

32

வெவ்வுலை யூற்ற வேலை
வாளினை வென்ற கண்ணான்
இவ்வுல கத்தா ளங்கம்
யாவர்க்கு மேழுதொ ஞைதாள்.

24

120 தோனையே சோல்லு கேளே
சடர்முகத் துலவ கிண்ற
வாளியே சோல்லு கேளே
வல்லவை வழுத்து கேளே

வென்ற கண்ணான். முன்பு கொல்லும் வேலும் கூற்ற மும் என்னு மிவையெல்லாம் வெல்லும் வெல்லும் என்ன மதர்க்கும் வீழிகொண்டாள். இப்பாழுது அவற்றை யெல்லாம் வென்று விட்டாள். அங்கம் யாவர்க்கும் எழுதொண்டாள்—‘மதனற்கும் எழுத வொண்ணுச் சிதை.’ (மிதிகீக் காட்சிப் படலம்: 4.)

120 எழுத வொண்ணுதது போலவே அவளமுகு பேசவும் ஒன்னுதது என்கின்றான்; அப்படிக் கூறுமுகத்தான் நாளையே போய்ப் பார்க்கும்படி தூண்டுகின்றான். தன் அகக் கண்முன்னே தோன்றிய பிராட்டி உருவத்தைப் பார்த்தபடி இராவணனிடம் பேசுகின்றான். ‘என் கண்முன்னே தோன்றுகின்ற வேய்வயிற் கொண்ட மென்றே ஓழகையே முதலிற் கூறுவேனே? அன்றி அத் தோளமுகைக் கூறுத் தொடங்குதலும் குறுக்கிட்டு வாள் வீசினுற்போல அத்தோளமுகினிடையே அலை யெறி கின்ற ஒளி பொருங்திய கண்ணீன் அழகைப்பேசுவேனே? இப்படி அதைவிட்டுக் கண்ணமுகைக் கூறப்படுக்கால் ஏனைய உறுப்புக்கள் தோன்றி ஸிற்றலாலே அவற்றைப் பேசுவேனே? இப்படி மீண்டும் மீண்டும் எங்கே தொடங்குவ தென்று திகைப்பதையல்லாமல், ஓவ்வொன்றாகப் பேசிமுடிக்கும் ஆற்றல் இல்லேன். ஆதலால் நியே

மீளவுங் திகைப்ப தல்லால்
தனித்தனி விளம்ப லாற்றேன்
நாளையே காண்டி யன்றே
நானுனக் குரைப்ப தென்னே.

25

121 வில்லோக்கும் நுதலென் ரூலும்
வேலோக்கும் விழியென் ரூலும்
பல்லோக்கும் முத்தென் ரூலும்
பவளத்தை யிதழேன் ரூலும்
சோல்லோக்கும் போருளோவ் வாவாற்
சோல்லலா முவமை யுண்டோ
நெல்லோக்கும் புல்லென் ரூலும்
நேருரைத் தாக வற்றே

26

நாளையதினமே போய்ப்பார்த்து அறிவாயாக. இவ்வளவும் கேட்ட நீ, அவளைக் காணுமலிராய்; அப்படியான உனக்கு நான் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

121 அவனுடைய அழுகு உவமானமில்லாதது என்று கூறுகின்றான். சொல் ஒக்கும்—சொல்லலாவில் ஒக்கும்; உவமானம் உவமேயம் இவை கிடைத்தல்பற்றி. பொருள் ஓவ்வா—அச்சொல்லாற் கூறப்பட்ட வில், வேல், முத்து, பவளம் முதலிய பொருள்கள் உவமிக்கப்படும் நுதல், கண், பல், இதழ் முதலியவற்றிற்கு நேராகா, ஆகவே ‘வில் ஒக்கும் நுதல்’ என்பன போன்ற உவமைகள் ‘நெல் ஒக்கும் புல்’ என்று கூறுவது போன்று உகைப்பிற் கிடமாமேயன்றி எடுத்துக்கூறிக்கவும் உரியன வல்ல.

122 இந்திரன் சசியைப் பெற்று

ணிருமுன்று வதனாத் தோன்தன்

தங்கையை முமையைப் பெற்றுன்

தாமரைச் சேங்க ஞெனும்

சேந்திரு மக்கொப் பெற்றுன்

சீதையைப் பெற்றுய் நீயும்

அந்தரம் பார்க்கின் நன்மை

யவர்க்கில்லை யுனக்கே ஜூயா.

27

122 தான் பேசும் பொழுதே இராவணன் மனங்கிலையை
இற்றியுணர்கின்ற சூர்ப்பங்கை நாளை அவன் சீதையைக்
காண்பது சிச்சயம்; கண்டால் பெறுவதும் ஒருதலை என்று
அவன் காண்கின்ற சற்பபைக்கனவை உட்கொண்டு, அவ
ளைப் பெறும் என்னம் வேர்க்கொள்ளும்படி, அவளைப்
பெற்றபின் அவனடையப்பேர்கும் தனிச்சிறப்பைப்
பேசுகின்றார்கள். இப்படிப் பேசுமிடத்து தன்னை யறியா
மலே அரக்கியின் உள்ளத்தினுழைத்திற் கிடந்த பழைய
வெறுப்புக் காரணமாக அமங்கலஞ்சுட்டிய எதிர்மறைப்
பொருள் அவள் கூற்றில் வந்து தானாகவே பொருந்து
கின்றது. அடுத்த இரண்டு செய்யுளிலும் இங்ஙனம்
உள் மனம் எதிர்மறை அமங்கலப் பொருளைப் புகுத்து
வது காண்க.

பெற்றுய்—நாளையே காண்பாய்; கண்டாற் பெறு
வது சிச்சயம்; ஆதலால் பெற்றுய். அந்தரம்—வித்தி
யாசம். அந்தரம்—அழகிய உயர்வு. நன்மை—சுகம்;
மேன்மை. அவர்க்கு இல்லை. உனக்கே—முழுவதும்
உனக்கே. அமங்கலப்பொருள்;— அந்தரம் பார்க்கின்
நன்மை அவர்க்கு; இல்லை உனக்கு; இது மெய்ம்மையே
நிகழப்போவதுமாம்.

123 பாகத்தி லோருவன் வைத்தான்
பங்கயத் திருந்த போன்னை
ஆகத்தி லோருவன் வைத்தான்
அந்தணன் நாவில் வைத்தான்
மேகத்தின் மின்னை முன்னே
வென்றநுண் ணிடையை நீயும்
மாகத்தோள் வீர பெற்றுல்
எங்கானம் வைத்து வாழ்ந்தி.

28

124 பிள்ளைபோற் பேச்சி னைப்
பெற்றபின் பிழைக்க லாற்றுய்
கொள்ளை போகின்ற செல்வ
மவளுக்கே கொடுத்தி ஜூ

123 ஆகம்—மார்பு. அந்தணன்—பிரமன். நுண்ணிடை—
தோப்ராட்டி. மாகத்தோள்—ஆகாயத்தை அளாவும்
படி பருத்ததோள்; ‘சீதையைப் பெற்றுய்’ என்பது
முதலியவற்றைக் கேட்ட பொழுதைய கிளர்ச்சியைக்
கண்டு இங்ஙனம் விளித்தாள். எங்ஙனம் வைத்து
வாழ்தி-1. எந்த இடத்திலே வைத்து வாழப்போகின்றுய்
தோளில் வைத்து வாழ்வாயோ? அன்றித் தலைகளிலே
சுமங்கு திரிவாயோ என்பது குறிப்பு. 2. உனக்குக்
கெடுகாலம் கிட்டியபடியால் அவளைப் பெற்றுல் நீ
உயிர் வாழாய். நீ இறங்கு படுவது ஒருதலை.

124 பிழைக்கலாம்ருய்—1. அவள் மனங்கோனும்படி
பிழை செய்ய இடங்கொடாய். 2. இவளைப் பெற்றபின்
நீ உயிரோடு தப்பியிருக்கமாட்டாய். கொள்ளை
போகின்ற செல்வம் — உனது பெரிய செல்வத்தை
யெல்லாம். அவளுக்கே கொடுத்தி—1. அவள் காலடியி
லேயே இட்டு வைப்பாய். 2. அவளால் உன் செல்வம்
முழுவதையும் இழக்கப் போகின்றுய். உனக்கு நல்லேன்
—1. நீ உக்குகும் உதவி செய்தலால் நீ என்னைக்

வள்ளலே யுனக்கு நல்லேன்
மற்றுநின் மனையில் வாழுங்
கிள்ளோபோன் மொழியார்க் கெல்லாங்
கேடுகூழ் கின்றே ணன்றே.

29

125 மீன்கோண்டு டாடும் வேலை
மேகலை யுலக மேத்தத்

தேன்கோண்டு டாடுங் கூந்தற்
சீற்றிடைச் சீதை யென்னும்
மான்கோண்டு டாடு நீயுன்
வாள்வலி யுலகங் காண
யான் கோண்டோடும் வண்ண
மிராமனைத் தருதி யென்பால்.

30

கொண்டாடுவாய். 2. இராமனம்பால் மோக்க மடை
யும் உனக்கு நன்மையே செய்தவளாவேன். நின்
கிள்ளோபோன் மொழியார்க்கெல்லாம் கேடு குழ்கின்
றேன் அன்றே—1. உனது ஏனைய மனைவியரை நீ கண்
ணைடுத்தும் பாராயாதலால் அவர்களுக்கு நான் கேடு
குழ்ப்பவாகின்றேனே! 2. நின்... சூழ்கின்றேன்; நன்றே
—ஆனால் உன் மனைவிமார் நூலிழப்பர்; அவர்களுக்குக்
கேடு செய்தவளாகின்றேன். என்னை நீ அமங்கவியாக்
கினமைக்கு அது நல்ல தண்டனையே யாகுமல்லவா?

125 ஊடாடும்—நடமாடும். வேலை மேகலை—கடலாகிய மேகலை
யையுடைய. ஊடாடு—பழகுவாயாக. ஊடாடும் வண்ணம்—விளையாடும்படி. வாள் வலியாற் போர்செய்து
கைப்பற்றிச் சீதையை அவன் வைத்துக்கொண்டு
இராமனைத் தனக்களிக்கும்படி கூறுகின்றார்கள்.

126 தருவது விதியே யென்றுற்
றவம்பேரி துடைய ரேஞும்
வருவது வருநா ணன்றி
வந்துகை கூட வற்றே
ஒருபது முகமுங் கண்ணு
முருவமு மார்புங் தோள்கள்
இருபதும் பெற்ற செல்வ
மெய்துவ தினிநீ எந்தாய்.

31

127 இன்னவள் தன்னை யுன்பா
லுய்ப்பலேன் றேடுக்க லுற்ற
என்னையவ் விராமன் தம்பி
யிடைபுகுங் திலங்கு வாளான்
முன்னைழுக் கரிந்து விட்டான்
முடிந்ததேன் வாழ்வு முன்னின்
சோன்னபி னுயிரை நிப்பான்
துணிந்தன னென்னச் சோன்னாள்.

32

126 எய்துவது இனி—அடைவதும் இனிமேல் தான். இவளை
நீ பெருவிட்டாற் பயனில்லை.

127 இவ்வளவும் வழிவிலகிப் பேசி, இராவணன் மனத்தை
பேதித்த பின், முன்பு அவன் கேட்ட வினாவிற்கு விடை
சூறுகின்றார்கள். இடை புகுந்து—குறுக்கே வஞ்சு. முன்னை—
முதலில் முக்கரிந்தான்; பின்பு காது முதலிய
வற்றையு மறுத்தான்.

31. இருவர் கண்ட உருவெளித் தோற்றம்.

சீதாபிராட்டியைப் பற்றித் தன் தங்கை கூறிய தைக் கேட்ட இராவணன் எல்லாவற்றையும் மறந்தான்; கேட்ட நங்கையை மட்டும் மறந்திலன். விரகதாபம் மேலிட அது தணியைப் பற்பல உபாயம் நாடியும் பஸியாமையால் இருளைத்தருக என இருள் வந்தடர்ந்தது. அவ்விருளில் முன்பு ஒரு பொழுதுங் கண்டிராத் பெண் னுருவ மொன்றைக் கண்டு அது உரு வெளித் தோற்ற மென்றுணர மாட்டாது, தன் மீது அன்புள்ள தங்கை அப்பெண்ணைத் தேடிக் கொணர்ந்தனள் என்று அறிவின் கலக்கத்தினாலே எண்ணி அவளை வரவழைத்து விசாரித்தான். இந்த நிகழ்ச்சியே இப்பாடத்திற் கூறப் படும் பொருளாகும்.

தன் முன்னே வந்துளின்ற சூரப்பநகையை ஹோக்கி, “இவள் தானே இயம்பிய சீதை? ” என்று கேட்டான். இராமனு உருவத்தைக் காண்கின்ற அரக்கி, “இவன்தான் அவ் வல்வில் இராமன்” என்றான். அதி சயம் மேலிட்ட அரக்கன் “நான் கண்டது ஒரு பெண் னுரு; நீ கண்டது ஓர் ஆனுரு; மனிதர்களே எங்களை மாயை விளைக்க வல்லவ ராயினரோ? ” என்று வினவ, தன் முயற்சி நன்கு பலித்த உவகை மேலிட்ட அரக்கி, தன்னை மறந்து, உருவெளித் தோற்றத்தின் பண்பினைத் தெளிவறக் கூறலானான். அதைக் கேட்ட இராவணன், “அது சரி; நீ அவ்விராமனைக் காண்பது என்னே? ” என்று வினவினான். பின்விளைவ ஆராயாமற் பேசிய அரக்கி முன்பு தன் காதலை வெளிப்படையாகக் கூறிய வள், எதிர்பாராது அகப்பட்டுக் கொண்ட நிலையில்,

இப்பொழுது அதை வெளிப்படையாகக் கூறின் தன் கள்ளம் வெளிப்பட்டுக் கருமம் பிழைக்கக் கூடு மென்றுன்னி, சமத்காரமாக மெய் போனும் பொய்ம் மொழி கூறி ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டாள். பின்பு ‘வினையேற்கு என் விடிவராகும்?’ என்று கேட்ட இராவணனுக்கு “நீ குறைகின்ற தென்னே; அவளை நீ வெளவுதி போகி” என்று அவளைக் களவாக எடுத்து வரும்படி ஊக்கிவிட்டாள்.

இப்பகுதியில் நகைச் சுவையும் நாடக விகற்பமும் வந்துள்ளமை வெளிப்படை.

[தெ. ப. மார்சன் வதைப்படம் 145—153]

வேறு

128 பண்டே யுலகேழினு முள்ள
படைக்க ணைரக
கண்டே னிவர்போல்வதோர் பேண்ணுநக்
கண்டி லேனுல்
உண்டே யெனின்வே றினியேங்கை
ஞனர்த்தி நின்ற
வண்டேறு கோதை மடவாரிவ
ராகு மன்றே.

1

128 இனி வேறு உண்டே எனின்—இனி வேரெரு பெண் வடிவம் உண்டெனின். எங்கை—என் தங்கை. வண்டு ஏறு—வண்டு மொய்த்த.

266 கம்பர் கவிதைக் கோவை

129 பூண்டிப் பிணியா னுறுகின்றது
தான்போ ருதாள்
தேண்டிக் கொவந்தனள் செய்வதோர்
மாறு முன்டோ
காண்டற் கிணியானுருக் கண்டவட்
கேட்கு மாற்றுல்
சண்டிப்போழு தேவிரைங் தெங்கையைக்
கூவு கென்றுன்.

2

130 என்று னென்றலுங் கடிதேகினர்
கூவு மெல்லை
வன்று ணிருதக் குலம்வேரற்
மாய்த்தல் செய்வாள்
இன்றுத் காமக்கன லுட்டேற்
லோடு நாசி
போன்றும் குழைதன்னேமே போக்கினள்
போய்ப்பு குந்தாள்.

3

129 பூண்டு—கொண்டு. யான் இப் பிணி பூண்டு உறுகின்றது. உறுகின்றது—உறுகின்ற துன்பத்தை. பொருள்—பொரு ளாசி. தேண்டிக்கொடு வந்தனள் — தேடிக் கொண்டு வந்தனள். ஓர் மாறும் உண்டோ — செய்வ தொரு கைம்மாறும் உளதோ. காண்டற்கு இனியாள் உருக் கண்டவள் — அவளுருவத்தை கேரே கண்டவ ளாசிய என் தங்கையை. கேட்கும் ஆற்றுல்—கேட்டு ஜெஞ்திரும்படி. எங்கையை ஈண்டு இப்பொழுதே விரைந்து கூவுக—இவ்விடத்தே வரும்படி கூவுக; இப்பொழுதே கூவுக. விரைந்து கூவுக.

130 கூவும் எல்லை—கூவின அளவிலே. வன் தாழ் ணிருதக் குலம்—வலிமை படைத்த ஆனால் ஒழுக்கத்திலே தாழ்ந்த அரக்கர் குலத்தை. ஓன்றுத் காமக்கனல் உள் தெற லோடு—பொருந்தாத காமாக்கினி உள்ளுள்ளோ இருந்து சுடுதலோடு (போனாள்.)

131 போய்ந்தின்ற நேஞ்சிற் கோடியாள்
புகுந்தாளோ நோக்கி

நேய்ந்தின்ற கூவாளவன்னேருற
நோக்கு நங்காய்
மைங்கின்ற வாட்கண் மயில்நின்றேன
வந்தென் முன்னர்
இந்தின்றவ ளாங்கோல் வியம்பிய
சீதை யென்றுன்.

4

132 செந்தாமரைக் கண்ணேஞ்சு செங்கணி வாயி னேமே
சந்தார்த்தாந் தோளோடுந் தாழ்த்தக் கைக ளாமே
அந்தாரகலத் தோமேஞ்சு சனக்குன்ற மென்ன
வந்தானிவ னகுமவ் வல்வில் லிராம னென்றுள்.

5

133 பெண்பா லுருநா னிதுகண் டதுபேதை நீயீண்டு
எண்பாலு மிலாத தோரானுஞ் வென்றி யென்னே

131 பொய்ந்தின்ற கெஞ்சிற் கொடியாள்—அவள் புகுந்து ணின்ற போதைய ணிலைமை. நேருற நோக்கு—இங்கே நேராகப் பார். வாள் கண்—வாள்போன்ற கண். இ ணின்றவள்—இதோ ணின்றவள்.

132 குர்ப்பாகை அவன் குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கவு மில்லை; சற்றும் யோசிக்கவுமில்லை. தான் காணும் உரு வத்தை வருணிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அவள் உள்ளக் கிளர்ச்சி பாட்டின் ஒசையில் விளங்கும்படி கூறுகின்றாள். செங்கணி வாய்—சிவந் த கொவ்வைக் கணி போன்ற வாய். சந்து ஆர்—அழகு பொருந்திய. அம் தார் அகலம்—அழகிய மாலை யணிந்த மார்பு.

133 இது கண்டது—பெண்பாலுரு என்று பேசத் தொடங்கிய அளவில் உருவெளித் தோற்றம் கண்முன்னே எழு

கன்பாலுறு மாயை கவற்றுதல் கற்ற நம்மை
மண்பாலவ ரேகோல் விளொப்பவர் மாயை என்றுன். 6

134 ஊன்று முணர்வப் புறமோன்றினு மோட லின்றி
ஆன்று முளதா நேழிதாசை கனற்ற நின்றுயக்கு
என்று ஞெதிரே விழிநோக்கு மிடங்கள் தோறும்
தோன்று மனையாள் இதுதோன்னெறித் தாகு மென்றுள். 7

135 அன்னு ஈதுகூற வரக்கனு மன்ன தாக
நின்றைவு விராமனைக் காண்குறு நீரேன் ஞென்றுள்

அதனை ‘இது’ என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றுன். பேதை—
முடி. எண்பாலும்—எண்ணத்தின் பகுதியிலும்; வினை
விலும். என்னே—இப்படி இருவர் கண்டது வெவ்வேறு
உருவமாகத் தோன்றக் காரணம் யாது? கண்பால் உறு
மாயை—கண்ணிடத்துற்ற மாயச்செயலினுலே. கவற்ற
தல்—வருத்துதல்; மயக்குதல்.

134 தன்னுடைய சிலைமையை முற்றும் மறந்து தான் விரும்பிய
படியே காரியம் பலித்த உவகையினுல் உருவெளித்
தோற்றத்தின் தத்துவத்தை விரிக்கலுற்றுள். ஊன்றும்
உணரவு—நன்கு ஆழமாகப் பதிந்த அறிவு. அப்புறம்
ஒன்றிலும்—வேறு விஷயம் எதிலும். ஒடவின்றி—செல்
லுதவின்றி. ஆன்றும்—மிகவும். ஆசை கனற்ற—ஆசை
சுட. ஏன்று நோக்கும் இடம்—பொருங்திப் பார்க்கும்
இடம். தொல் நெறித் தாகும்—பழைய முறைமையாகும்.

135 தன் பேச்சினுலே தன்னை வளிப்படுத்திக் கொண்ட
பொய் சின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் இராவணன் கேட்ட
கேள்விக்குத் திரிபு விடை கூறிச் சமாளிக்கின்றுள்.
சொல்லவில் மெய் போன்றதாயினும் பொருள்ளவில்
பொய் கூறுகின்றுள். இத்தீர்வரும் இன்னல் செய்
தான் — சீக்கமுடியாத இத்துன்பத்தைச் செய்தான்.

எங்நாளாவ ஞென்னையித் தீர்வரு மின்னல் செய்தான்
அங்நாள் முதல்யானு மயர்த்தில ஞெடு மென்றுள். 8

136 ஆமாம தடுக்கு மெனுவியோ டாக்கை நைய
வேமால் வினையேற் கினியென்விட வாது மென்னக்
கோமானுல குக்கோரு நீகுறை கின்ற தென்னே
பூமாண் குழலாள் தலைவப்புதி போதி யென்றுள். 9

1. முக்கு முதலியன அறுத்தான் 2. வேட்கை நோய்
செய்தான். அயர்த்திலன் — மறந்திலேன். ஆகும் —
அசை.

136 ஆம் ஆம் அது அடுக்கும்—அவள் கூறியதை அவன்
அப்படியே நம்பி ஏற்றுக் கொண்டான்; அவனும் பொய்க்
சின்ற நெஞ்சினானுதலாலே. இராமபிரானிடம் முன்
பின் முரண்படப்பேசி அகப்பட்டவள் இராவணனை
ஏமாற்றிவிட்டாள். நைய—மெலிய. விடிவு—நோய்
தீரும் வகை. குறைகின்றது என்னே—இப்படிச் சிறுமை
யடைகின்றது என்ன ஆச்சரியம். பு மாண் குழலாள்—
பூக்களை யணிக்க பெருமை பொருங்திய கூங்தலை
யடையவள். வவ்வுதி—எடுத்து வருவாயாக. போதி—
கால தாமதஞ் செய்யாமற் செல்வாய். ‘விலக்குதி வீர’
—என்று இராமபிரானிடம் கூறியது போலவே தட்டிக்
கொடுத்துக் கூறுகின்றுள்.

32. மார்சன் அரக்கர் கோனுக்கு நன்மதி கூறியது.

சூர்ப்பங்கை சொல்லிய உபாயத்தைக் கேட்ட இராவணன் வேறு சில வழிகளை மேற்கொண்டு முயன்றும் வெப்பம் தணியாமையால் தன் மந்திரிமார்க்களோடு ஆராய்ந்து பின்பு தன் மாமன் மார்சனிடம் சென்றான். இருவருக்கு மிடையே நடந்த பேச்சு முதலியவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இப்பகுதியில் இராவணன் குணமும் மார்சன் குணமும் நன்கு வெளிப்படுகின்றன. சூர்ப்பங்கையின் அண்ணாகிய இராவணன் அவளைப்போலவே பொய், வஞ்சலை முதலியவற்றினுதவியால் சின்தையில் விளைத்த காரியத்தை நிறைவேற்ற முயல்கின்றான். இராமபிரான் அம்பின் வலிமையை நேர்பட்டறிந்து இந்திய மடக்கித் தவ நெறிமேற்கொண்டு ஒதுங்கி வாழ்வனுகிய மார்சன் இராவணன் வருதலைக் கண்டதும் அஞ்சி நடுங்கினான். வந்தவனை வந்த காரியம் என்னை வினாவினான். இராவணன் தனக்கு நேர்ந்த பேரவுமானத்தால் நெஞ்சும் உலந்து, நனிவருந்துவதாகப் பாசாங்கு செய்து, “இப்பழி தீரும் பொருட்டுச் சிதையை வெளவு வினா வேண்டி வந்தேன்” என்றான். அது கேட்ட மார்சன் முன்பு கொண்ட அச்சமகற்றிச் செற்ற மனத்தோடு பல நன்மதிகளை எடுத்துக்கூறி அச்செயலை விடும்படி கெஞ்சினான். அவன் கூறிய காரணங்களுக்கு ஏற்ற விடைகூற மாட்டாது இராவணன் கோபங்கொண்டு இனித்தன்னை அலட்சியம் செய்து பேசவேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்தான். இராவணன் கொண்ட கோபம் மார்சனது கோபவேகத்தை இன்னும் அதி கப்படுத் திற்று. மறுபடியும் அவன் கோபிப்பான் என்பதையும் பொருட்படுத்தாது இராமபிரான் வலிமை மிகுதியை எடுத்துக்காட்டி “கெடு காலத்தினால் நீயே அழிவைத்

தெடுகின்றாய்; இதனை விடுக” என்று இடத்துரைத்தான். இதைக்கேட்ட இராவணன் கடுங்கோபங்கொண்டு அவனைப் பலவாறு ஏசி, இகழ்ந்துரைத்து தன் முழு அதி காரத்தையுங்காட்டி, தாறுமாரூகப் பேசுவதை விட்டுத் தன் கட்டளைப்படி ஒழுகவேண்டுமென்றான். அதிகாரத் தின் அடிப்படையினின் ரெழுந்த இராவணன் கடுஞ்சிற்றத்துக்கு முன்னால் அச்சத்தின் விலைக்களத்தினின் ரெழுந்த மார்சன் செற்றம் தணியலாயிற்று. இருவரும் கோபங்குணையாகச் செய்த போராட்டத்தில் இராவணன் வென்றான்; மார்சன் வாயடங்கினான். பின்பு வஞ்சலை யால் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்ற முயன்றனர். இராவணன் தான் சிதையைக் களவாக எடுக்க எண்ணிய மையைக் கூறக்கேட்ட மார்சன், “போரிலே வென்று அவளைப் பெறுதலே உன் வீரத்திற்குகந்தது” என்று சொன்னான். “தேவியைத் தீண்டாமுன்னம் இவன் தலை சரத்திற் சின்திப்போம் வகை புனர்ப்பன்” என்று மாமன் கருதிக்கூறியதைக் கேட்ட இராவணன் சமத்காரமாக, “ஏனையர் இறக்கின் தானும் தமியளாய் இறக்கும்; ஆதலால் மாயையிற் கவர்வோம்” என்று சொல்லி மார்சனைத் தப்பவிடாமல் அகப்படுத்தினான். வஞ்சலைப் போரினும் மார்சனே தோற்றான். விதி வலீது என்றெண்ணி, அவன் தான் செய்யவேண்டுவது பாது என, அரக்கன் “நீ பொன்மானுகி, சிதையை ஆசைப் படும்படி செய்வாய்” என்ன, ‘அன்னது செய்வேன்’ என்றான். இருவரும் வெவ்வேறு திசையிற் சென்றனர். அதிகார அடிப்படையைக்கொண்ட கோபம் வஞ்சலை, அச்சத்தினால் விளைந்த கோபம், வஞ்சலை இவ்விரண்டுக்கு மிடைப்பட்ட போராட்டத்தை இராவணன் மார்சன் இவர்களுக்கிடையே நிகழ்ந்த பேச்சின் வாயிலாகக் கம்பர் இங்கே காட்டுகின்றார்.

[தெ.ப. மார்சன் வதைப்படலம் :—169—209, 179, 194, 195
நிங்கலாக].

வேறு

137 வந்தமான் தீரிய ரோடு மாசற மனத்தி னெண்ணிச்
சிந்தையில் நினைந்த செய்யுஞ் செய்கையன் தெளிவில்
நெஞ்சன்
அந்தரங்க சேல்வ தாண்டோர் விமானத்தி லாரு மின்றி
இந்திய மடக்கி நின்ற மாரிச னிருக்கை சேர்ந்தான். 1

138 இருந்த மாரிச னந்த இராவண னெய்த லோடும்
போருந்திய பயத்தன் சிந்தை பொருமுற்று வெருவுகின்றுன்
கருந்தட மலையன்னுளை யேதிர்கோண்டு கடன்கள் யாவுங்
திருந்திய செய்து செவ்வித் திருமுக நோக்கிச் சேப்பும். 2

137 மாச அற—குற்ற மில்லாமல்; மங்கிரிகளோடு கலந்து
ஆராயாமையாகிய குற்றம் இல்லாதிருக்கும்படி. மனத்
தின் எண்ணி — அந்தரங்கமாகக் கலந்தாலோசித்து.
அப்படி யோசித்தபின் அவனது நிலைமை யாதெனின்:—
சிந்தையில் நினைந்த செய்யும் செய்கையன்—தான் மனத்
திலே எண்ணிய காரியம் பழிபாவமாயினும் அதை
நிறைவேற்ற முற்படும் பிடிவாத முடையவன். தெளி
வில் நெஞ்சன்—காமவிடம் மேவிட்டதனால் குழம்பிய
மனத்தையுடைய இராவணன். அந்தரம்—ஆகாயம்.
இந்தியம்—ஜம்பொறிகள்.

138 பொருந்திய பயத்தன்—தான் தனியேயிருக்குமிடம் நாடி
அவன் வக்தபடியினால் ஏதோ ஆபத்து வரும் என்ற
இயற்கையணர்வி னால் ஏற்பட்ட அச்சத்தையுடையவன்.
அதனால்: சிந்தை பொருமுற்று வெருவுகின்றுன்—மனம்
திடுக்கிட்டுக் கலங்குகின்றவன். கடன்கள்—உபசாரங்
கள். திருந்திய—செவ்வையாக. செவ்வி—அழுகு.

வேறு

139 சந்த மலர்த்தன் கற்பக நீழுற் றலைவற்தும்
அந்தக் னுக்கும் அஞ்ச வகுக்கும் அரசாள்வாய்
இந்த வனத்தென் னின்ன லிருக்கைக் கேளியோரின்
வந்த கருத்தென் சொல்லுதி யென்றுன் மருள்கின்றுன். 3

140 ஆன தனைத்தும் ஆவி தரித்தே னயர்கின்றேன்
போனது போற்பும் மேன்மையு மற்றேன் புகழோடும்

139 சந்தம் — அழுகு. தலைவன் — இங்கிரன். அந்தகன் —
யமன். அடுக்கும்—பொருந்திய. இன்னல் இருக்கை —
துன்பந்தருவதான இருப்பிடத்திற்கு. எளியோரின் —
சாதாரண மனிதரைப்போலத் துணையுமின்றித் தமியை
யாக. மருள்கின்றுன் — அச்சமுற்று மனம் பொருமிக்
கலங்கினவன் இப்படிக் கேட்கும் பொழுதே அறி வ
மயங்கினுன்: அச்சம் வரவர வளரலாயிற்று.

140 இது முதல் னான்கு கவிகள் இராவணன் கூறிய விடை.
ஆனது அனைத்தும்—வரக்கடவ துன்பம். அவமானம்
எல்லாம் வந்து கழிந்தன; இனி இவற்றிற்கு மேலாக
வரக்கூடியது ஒன்று மில்லை. ஆவி தரித்தேன்—அரும்
பாடுபட்டு உயிர் போகாதபடி தரித்துவைத்தேன். அயர்
கின்றேன்—உயிர்ப்பாரந்தாங்க முடியாது தளர்கின்றேன்.
காமவிட மேவிட வந்த தளர்ச்சியை அவமானங் தாங்கா
மல் வந்ததாகக் கூறி நடிக்கின்றுன். என்ன நேர்ந்தது
எனின்:—போனது பொற்பும், மேன்மையும் அற்று, என்
புகழோடும்—என் னுடைய பொலிவு போயிற்று; மேன்மை
யும் போயிற்று; என் புகழும் அவற்றேரு போனமையின்
மறுபடி பெற இடமின்றி ஓவ்வொன்றும் போயிற்று.
நடந்தது யாது எனின்:—இப்படியான துன்பத்தினால்
வருந்துகின்ற யான் உனக்கு எப்படி இதைச் சொல்லு
வேன்? அந்த அவமானம் உனக்கு உரியதாகவின்
உனக்கு அதைக்கேட்கப் பொறுக்குமோ? அப்படி என்ன
அவமானம் வந்துற்றது எனின்:—வானவருக்கும் நானை து

யான துனக்கின் ரேங்க னுரைக்கே னினி தேன்னு
வானவ ருக்கும் நாண தடுக்கும் வகைமன்னே. 4

141 வன்மை தரித்தோர் மானுடர் மற்றங் கவர் வாளால்
நின்மரு கீக்கும் நாசி மிழக்கும் நிலைநேர்தார்
என்மர புக்கும் நின்மர புக்கு மிதன்மேலோர்
புன்மை தெரிப்பின் வேறினி யெற்றே புகல்வேலோய். 5

142 திருகு சினத்தார் முதிர மலைந்தார் சிறியோர்நாள்
பருகின ரென்றுல் வென்ற நலத்தின் பழியன்றே

அடுக்கும் வசை—(இரு சொல்லிலே கூறப்படுகின்) எங்க
ஞக்கு அஞ்சி மறைவிடந்தேடும் தேவர்களுக்கு நாணித்
தலை குளியும்படியான பழியன்றே வந்துவிட்டது.

141 இவ்வளவு பாயிரங்கூறி சூர்ப்பங்கை பங்க முற்றதைக்
கூறுகின்றுன். ‘போனது பொற்பு’ என்பதன் வீரி. வன்மை தரித்தோர்—மிகுந்த வலிமை பெற்றவர். மானு
டர்—ஆனால் மனிதர். நின் மருகிக்கும்—‘என் தங்கை’
என்னது ‘நின் மருகிக்கும்’ என்கிறான் வஞ்சலையினால்
மாரீசனையும் பேதிக்கும் பொருட்டு. நேர்ந்தார்—செய்
தார்கள். புன்மை—இழிவு. தெரிப்பின்—ஆராய்ந்து
கூறுமிடத்து.

142 ‘போனது மேன்மை’ என்பதன் வீரி. ‘திருகு சினத்தார்—
மேன்மேலும் அதிகரிக்குங் கோபத்தை யுடையராகி.
முதிர மலைந்தார் — முற்ற அமர் செய்தவர்களாகிய。
சிறியோர்—இளைஞர்; என் தம்பி, நின் மருகர். பருகினர்—
வீல்லொன்றிற் கடிகை மூன்றில் அழிந்தனர். நலம்—
மேன்மை. இரு கை சமந்தாய் — இரண்டு கையையுங்

இருகை சுமந்தா யினிதி னிருந்தா யிகல்வேலுன்
மருக ருலந்தா ரோருவன் மலைந்தான் வரிவில்லால். 6

143 வெப்பழி யாதென் நெஞ்சு மூலந்தென் விளிகின்றேன்
ஒப்பழி வென்றே போர்செய லோல்லே னுடன்வாழும்

கட்டிக்கொண்டு. இனிதினிருந்தாய்—தான் கூறப் புகும்
பொருளில் ஆராய விடாது மாரீசன் மனத்தில் கோபத்
தையும் அவமான வுணர்ச்சியையும் தூண்டி வீடுகின்றன்.
வரி—கட்டமைந்த.

143 கடைசியில் தான் வந்த காரியத்தை ஒருவாறு கூறுகின்
ருன். வெப்பு அழியாது — மனத்துயர் நீங்காது : நெஞ்சு
சம் உலங்தேன் — அவமானங் தாங்காமல் உடம்புடன்
மனமும் வற்றியது. விளிகின்றேன் — சாதலுக்கு
ஒப்பான நிலையை யடைந்துவிட்டேன். போர் செய்து
இந்த அவமான த்தை நீக்கலா மெனின் :—ஒப்பு ஒழிவு—
அந்த அற்ப மனிதரோடு போர் செய்வது கடில்லை.
ஆதலால் போர் செய்ய உடன்படேன்: எனவே அவர்
களோடு வாழ்கின்றவளை உன் துணை கொண்டு வெளவி,
இப்பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு இங்கே
வந்தேன் என்றுன்.

முதவீரன்டடிகளுக்கு இராவணன் உண்மை நிலைக்
கேற்ற மற்றொரு பொருளும் அமைந்து நிற்பது அறியற்
பாலது.

வெப்பு அழியாது — காம வெப்பம் கூடுகின்றதே
யன்றி அழிய இடமில்லை. நெஞ்சும் உலங்தேன் —
அதனால் சரீரம் வாடிய அளவோடு நில்லாது கெஞ்சும்
உவர்ந்துவிட்டேன். விளிகின்றேன் — இதனால் இறப்
பது நிச்சயம். ஒப்பு ஒழிவு என்றே போர் செயல்
ஒல்லேன்—போர் செய்து அவளைப் பெறலாமெனின் அவ்
விருவரோடு சமமாக இங்கிலையில் போர் செய்வது, எனக்கு

துப்பழி சேவ்வாய் வஞ்சியை வெளவத் துனைகொண்டிட்டு
இப்பழி ஸின்னாற் றீரிய வந்தே னிவணேன்றுள். 7

144 இச்சோ லைனத்தஞ் சோல்லி யரக்க னெரிகின்ற
கீச்சினுருக் கிட்டும்த்தன னென்னக் கீளராமுன்
சீச்சீ யெனத்தன் மெய்ச்சேவி போத்தித் தேருமந்தான்
அச்சமகற்றிச் சேற்ற மனத்தோ டறைகின்றுன். 8

145 மன்னு நீங்கீன் வாழ்வை முடித்தாய் மதியற்றுய்
உன்னு னன்றீ தாழ்வினை யென்றே யுணர்கின்றேன்
இன்னு நேஞ்ச னென்று முரைப்ப லிதமென்னாச்
சோன்னு னன்றே யன்னவ னுக்குத் துணிவெல்லாம். 9

இறுதிபயக்குமாதவில் அது செய்யும் வல்லமையுடையே
னல்லேன். ஆதலால், இத் துன்பத்தினின்றும் நிங்கும்
பொருட்டு அவளை வெளவுதலே ஏற்றது.

144 அரக்கன் இச் சொல் அனைத்தும் சொல்லி. சிச்சின்
உருக்கிட்டு உய்த்தன னென்னக் கீளராமுன் — நெருப்
பிலே உருக்கிரும்பை இட்டுக் காதிலே அடிக்கடி செலுத்
தினாற் போல மனவேதனையைக் கீளர. சிச்சீ என —
இதுவும் ஒரு பேச்சா என்று. மெய்ச்சேவி — உடம்பி
ஊள்ள காது. தெருமந்தான் — மனஞ் சு மன் ருன்.
அச்சம் அகற்றி—பயத்தை நீக்கி. செற்ற மனத்தோடு
— கோபங் கொண்ட மனத்தோடு. அறைகின்றுன் —
உறைக்கும்படி கூறுகின்றுன்.

145 இன்னு நேஞ்சனேனும்—முன்பு தீய நெஞ்சை யுடையே
ஞயினும். இதம் — நன்மை. துணிபு — சான்றேர்
துணிபு.

146 அற்ற காத்தோ னெற்றலை தீயே யனல்முன்றிற்
பற்றினை யுத்தாய் பற்பல காலம் பசிகா
உற்றுயி ருள்ளே தேய வலந்தா யுழையன்றே
பெற்றனை சேல்வம் பின்ன தீகழ்ந்தாற் பேறலாமோ 10

147 நாரங் கோண்டார் நாடு கவர்ந்தார் நடையல்லா
வாரங் கோண்டார் மற்றேரு வர்க்காய் மனைவாழுந்
தாரங் கோண்டா ரேஞ்சிவர் தம்மைத் தருமந்தான்
ஈருங் கண்டாய் கண்டக ருய்ந்தா ரேவரையா 11

146 இதுமுதல் ஒன்பது செய்யுள் மாரீசன் வார்த்தை.

இராவணன் கோகர்னூச்சிரமம் சேர்ந்து ஓராயிரம்
ஆண்டு பட்டினி யிருந்து தவம் புரிந்து அதன் முடிவில்
தனது தலை ஒன்றையும் கைகள் இரண்டையும் அறுத்து
நெருப்பிலிட்டு இப்படி ஒன்பதினுயிரம் ஆண்டு ஒன்பது
தலையையும் பதினெட்டுக் கை களை யும் அறுத்து
இட்டான். பிறகு மறு ஆயிரமாண்டு முன் போற்
பட்டினி யிருந்து எஞ்சிய தலையையுங் கையையும் அறுக்
கத் தொடங்கப் பிரமதேவன் வெளிப்பட்டு அவனுக்கு
வேண்டிய வரங்களை அளித்தனன். அனல் இல் முன்—
அனல் ஸிரம்பிய ஓமகுண்டத்தின் முன்; முன்றில்—மரு.
பசிகா உற்று—பசியை மிகுதியாக அடைந்து. உலந்தா
யுழையன்றே — அப்படி அழிந்த இடத்தில் ன் ரே
செல்வம் பெற்றனை.

147 நாரம் கொண்டார் — அன்பு கொண்டவரது. நடை
அல்லா வாரம்—நீதி நெறிக்கு ஒவ்வாத குடிஇறை.
தருமம் — அறக்கடவுள்: ஈரும் — அறுத்து அழிக்கும்.
கண்டகர்—கொடியவர். எவர்—ஒருவருமிலர்.

148 அந்தர முற்று னகலிகை போற்பா ஸழிவுற்றுன்
இந்திர ஞேப்பார் எத்தனை யோர்தா மிழிபுற்றுர்
செந்திரு வோப்பார் ரேத்தனையோர் நின்திரு வண்பார்
மந்திர மற்று ருற்ற துரைத்தாய் மதியற்றுய். 12

149 செய்தா யேனாங் தீவினை யோடும் பழியல்லால்
எய்தா தேய்தா தேய்தி னிராம னுலகீன்றுன்
வைதா லன்ன வாளிகள் கொண்டும் வழியோடுங்
கோய்தா னன்றே கோற்ற முடித்துன் குழுவெல்லாம். 13

148 அந்தர முற்றுன் — வானுலகைப் பெற்ற இந்திரன்.
பொற்பு—அழகு. இழிபுற்றுர்—மேலே பிருந்து கீழ்க்கிலை
யடைந்தவர். திரு உண்பார் — அழகை அனுபவிப்பவர்.
மந்திரமற்றுர் உற்றது—ஆலோசனை யில்லாதவருக்குத்
தோன்றும் தீய விஷயத்தை. உரைத்தாய்: அதற்குக்
காரணம். மதியற்றுய்—உன் அறிவு கெட்டாய்.

149 எய்தாது எய்தாது — கீ விரும்பியது ஒரு பொழுதும்
கைகூடாது : தீவினை, பழி முதலியனவே எய்தும்.
எய்தின்—கீ அவளைப் பிரித்தல் ஒருவாறு கைகூடினும்.
வைதாலன்ன வாளிகள்— ‘சொல்லொக்குங் கடிய வேகச்
கூடுசரம்’ (பால: 86) வழியோடும்—குலத்தோடும்; தரும
யுத்தநெறியினால். கொய்தான் — சிச்சயம் கொய்வான்.
காலவழுவமைதி, தேற்றப் பொருள். கொற்றமுடித்து
—உன் வெற்றிகளுக் கெல்லாம் ஒரு முடிவு செய்து.

150 என்று லென்னே யெண்ணைலை யேநி கரணேன்பான்
நின்று னைக்கும் மேலுள னென்னும் நிலையம்மா
தன்று னைக்குற் ரூரோடு மாளத் தனுவொன்றுற்
கொன்றுன் முற்றுங் கோல்ல மனத்திற்
துறிகோண்டான். 14

151 வெய்யோர் யாரே வீர விராதன் றுணைவெய்யோர்
ஜயோ போனு னம்போடு மும்பர்க் கவனேன்றால்
உய்வார் யாரே நம்மி னெனக்கோண் னேர்தோறும்
நையா நின்றேன் நிமி துரைத்து நலிவாயோ. 15

152 மாண்டார் மாண்டார் நி யினி மாள்வார் தோழில் செய்ய
வேண்டா வேண்டா செய்கேணி னுய்வான் விதியண்டோ

150 என்னே கீ எண்ணையே — கீ கொஞ்சமும் சிந்தியாதது
என்ன ஆச்சரியம். தானை உற்றுர் — சேணைத்தலைவர்
பதினால்வர். முற்றும்—அரக்கர் குழாம் முழுவதையும்.

151 வெய்யோர் — கொடியவர். வீரனுகிய விராதனளவு
கொடியோர் யார்? அம்பொடும்—ஒரம்பினாலே. நையா
நின்றேன்—மனந்தளரா நின்றேன். நி இப்படிப்பட்ட
வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கெடுவாயோ.

152 மாண்டார் மாண்டார் — உன்னைவிடப் பெரிய வலிமை
படைத்தவர்கள் தீவினையால் இ றந்து பட்டார்கள்.
வேண்டா வேண்டா—கனவி லும் நினைக்க வேண்டாம்.
செய்கு எனின்—பிடிவாதமாக, “செய்வேன்” என்றால்.
விதி—வழி. ஆண்டார் ஆண்டார் — ஒரு நாயகமாய்
நெடுங்காலம் உலகம் முழுவதையும் ஆண்டவர்கள்.
எத்தனை என்கோ — எவ்வளவுபேர் என்று கணக்கிட
முடியுமோ. “கடல் எக்கரின் நுண் மணவின் பலர்

ஆண்டா ராண்டா ரேத்தனை யென்கோ அறம்நோனார்
ஈண்டா ரீண்டார் நின்றவ ரேல்லா மிலாங்ரே. 16

153 எம்பிக் கும்மென் னன்னை தனக்கு மிறுதிக்கோர்
அம்புய்க் கும்போர் வில்லி தனக்கு மயல் நிற்கும்
தம்பிக் கும்நம் மாண்மை தவிர்ந்தே சயம்சிற்கும்
கம்பிக் கும்மென் னெஞ்சுவ னென்றே கவல்கின்றேன். 17

154 நின்றுஞ் சென்றும் வாழ்வன யாவும் நிலையாவால்
போன்றும் மென்றும் மேய்ம்மை யுணர்ந்தாம் புலையாடற்கு

எனைத்தோ ருகங்களும் இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவர் ".
ஆகவே அறம் நோனர்—அறத்தை மேற்கொண்டொழு
காதவர். ஈண்டார் ஈண்டார்—ஒருபொழுதும் விருத்தி
யடையார்; அழிவது திண்ணம். நின்றவ ரெல்லாம்
இலரன்றே—அப்படி இன்றைக்கு நின்றவராகத் தோன்
றுபவர் எல்லாரும் நாளை இல்லாதவரன்றே. அறத்தின்
வழியொழுகாது நின்றவரைப் போன்று இன்று உள்ளவர்
நாளை யழிவது நிச்சயமன்றே. "மனைப்பால் மருங்கற
மாய்வதல்லால் மற்றுக் கண்டிலம் ". (திருவாய்மொழி
4: 1; 4.)

153 எம்பி—சுபாகு. அன்னை—தாட்கை. வில்லி—இராமன்.
நம் ஆண்மை தவிர்ந்து—நம் ஆண்மை நீங்கி. சயம்
நிற்கும்— வெற்றி வில்லிக்கும் தம்பிக்கும் நிற்கும்.
அவன் என்றே என் நெஞ்சு கம்பிக்கும், கவல்கின்றேன்—
அவ்விராமன் அத்தகையன் என்ற காரணத்திலே என்
மனம் நடுங்குகின்றது; ஆதலால் உன்னைக் குறித்துக்
கவலைப்படுகின்றேன்.

154 நின்றும் சென்றும் வாழ்வன — அசரம் சரம் ஆகிய
இப்பொழுது நிலையாக வாழ்வனவற்றுள். யாவும்
நிலையா—எவையும் நிலையாக நிற்கமாட்டா. பொன்றும்—
இறந்து படும். என்றும்—எக்காலத்திலும்.

ஒன்றும் முன்னும் என்னுரை கோள்ளாய் உயர்சேல்வத்து
என்றும் என்றும் வைதுதி ஜயா இனியென்றுன். 18

வேறு

155 கங்கைசடை வைத்துதனே ஞக்கயிலை வெற்போர்
அங்கையி னெடுத்தவென ஆடேழின் மணித்தோள்
இங்கோர்மனி தற்கேளிய வென்றை யெனத்தன்
வேங்கணேரி யப்புருவ மீதற விடைத்தான். 19

156 நிகழ்ந்ததை நினைந்திலையேன் நெஞ்சின்னிலை யஞ்சாது
இகழ்ந்தனை யெனக்கிளைய நங்கைமுக மேங்கும்

மெய்ம்மை உணர்ந்தாம்— இந்த உண்மையை நாம்
அனுபவவாயிலாகத் தெரிந்துகொண்டோம். ஆதலால்.
புலைபாடற்கு ஒன்றும் உன்னும்— பொல்லாங்கு
செய்தற்குச் கொஞ்சமும் நினையாதே. என் உரை
கொள்ளாய்—நான் சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி நட.
என்றும் என்றும்—எல்லாக் காலமும்.

155 அடுத்த இரண்டு செய்யுள் இராவணன் கூறிய விடை.

ஆடு எழில் மணித்தோள்— வெற்றியாகிய அழகும்
இபற்கை அழகும் பொருந்திய தோள். எளிய—எளியன;
இளைப்பன. என—என்ற கூறு; இப்படிக் கூறுமளவில்
கோபம் மூண்டது: அதனால் கண்களினின்றும் கணல்
வீசவும் புருவம் நெற்றியின் மேலே ஏறவும் கோபித்தான்.

156 இனி வர வரக் கோபம் அதிகரிக்கின்றது. நிகழ்ந்ததை
நினைந்திலை—இப்பொழுது நிகழ்ந்தது எத்தகைய அவமா
னம் என்பதைக் கருதினுபல்லை. அதனால் என்மனம்
என்னபாடு படுகின்றதென்பதை யறிந்து அச்சங்கொள்
வதை விட்டு, வாய்வந்தபடி பேசி என் தோள்வலிமை
35

அகழ்ந்தனைய தோப்புற வமைத்தவரை யையா
புகழ்ந்தனை தனிப்பிழை போறத்தனெ னிதேன்றுன். 20

157 தன்னைமுனி வற்றதறு கட்டகவி லோனைப்
பின்னைமுனி வற்றிடு மெனத்தவிர்தல் பேண்டு
உன்னைமுனி வற்றுன குலத்தை முனிவற்றும்
என்னைமுனி வற்றிலை யிதேன்னென விசைத்தான். 21

158 எடுத்தமலையே நினையி னீசனிகல் வில்லாய்
வடித்தமலை யேயிது வலித்தியேன வாரிப்

இகழ்ந்தாய். அம்மட்டோ? என் னுடைய தங்கை
முகத்தை இப்படிப் பாழ்படுத்திய மனிதரை என்
முன்னே புகழ்ந்தாய். இந்த ஒரு தடவை பிழைபொறுத்
தேன் என்றுன்.

157 இதைக் கேட்டு முன்னையினும் அதிகப்பட்ட கோபங்
கொண்ட மார்சன் பேச்சு அடுத்த நான்கு கவிகள்.

தன்னை முனிவற்ற தறுகண் தகவிலோனை—தன்னை
முனிதற்குக் காரணம் அஞ்சவதஞ்சாமையும் நடுவு விலை
யின்மையும் என்று கருதினுன். அப்படிப்பட்டவன் தான்
மேலும் சில உறுதி கூறின் பின்னையும் கோபிப்பான்;
ஆதலால் உறுதி கூறுமல் அவன் கோபத்திற்கு ஆளாகா
மல் தப்பலாம் என்பதை விரும்பாமல் தன் மனவெழுச்சி
யின் படியே பேசலானுன். இது என—இது என்ன
பைத்தியங்கொண்ட செயல்?

158 எடுத்த மலையே வினையில்... வடித்தமலையே—நீ எடுத்த
மலையைப்பற்றி ஆராயுமிடத்து அஃது வெள்ளி மலையே
யன்றி ஈசன் முப்புரத்திற்கு மாருக வில்லாய் வளைத்த
மேருமலையோ? அன்று. இது.....அன்றே— இதனை

பிடித்தமலை நாணிடை பிடித்தோருவன் மேனுள்
ஒடித்தமலை யும்பர்முக ஹ்ரமலை யன்றே.

22

159 யாதுமறி யாயுரைகோ ளாயிகலி ராமன்
கோதைபுனை யாமுனுயிர் கோள்ளைபடு மன்றே
பேதைமதி யாலிஃதோர் பெண்ணுருவ மேன்றும்
சீதையுருவோ நிருதர் தீவினைய தன்றே.

23

160 உயஞ்சுபிழை யாயுறவி ஞேமேன வுன்னை
நேஞ்சுபறை போதுமது நீநைய கில்லாய்
அஞ்சுமென் தாருபி ரஹிந்தருகு நின்றூர்
நஞ்சநுகர் வாரையிது நன்றேனலு நன்றே.

24

வளைப்பாய் என்று கூறிய அளவில் முன்பு ஒப்பற்ற
இராமன் எளிதாகக் கைப்பற்றியதும் அப்படி வளைத்து
நாணேற்றும் பொழுதே ஒடித்ததுவுமாகிய வில் ஆகா
யத்தை அளாவிய பொன்மலையன்றே.

159 யாதும் அறியாய்—உன் செயலின் விளைவு இன்னதாகும்
என்பதை ஒரு சிறிதும் உணராய். என் உரையையும்
ஏற்றுக் கொள்ளாய். கோதை புனையாமுன்—வில்லின்
நாணியை ஏற்றுமுன். உயிர் கொள்ளைபடுமன்றே—
உயிர்கள் பெருவாரியாக அழிக்கு படுமல்லவா. சீதை
நிருதர் தீவினையது அன்றே—சீதையின் அழிய உருவம்
உருவோஅரக்கர் செய்த பாவட் கொண்ட வடிவமே
யன்றே. அதை நீ விரும்பலாமா?

160 உஞ்ச பிழையாய் உறவிடைடும் — உன் சும்ரத்தா
ரோடும் நீ தப்பி உயிர்பிழையாய் என்று எண்ணி என்
நெஞ்சுபறையடிப்பதுபோலத் துடியா வின்றது. அது—
அந்த என் விலைமையை.

- 161 வேதனைசெய் காமலிட மேலிட மேலிந்தாய்
தீதுரைசெய் தாயினைய செய்கை சிதைவன்றே
மாதுலனு மாய்மரபின் முங்கையற வந்தேன்
ஈதுரைசெய் தேனிதனை யெந்தைதவிர் கேள்றுன். 25
- 162 என்னவரை யத்தனையு மேத்தனையு மெண்ணச்
சோன்னவனை யேசின வரக்கர்பதி சோன்னுன்
அன்னையிழிர் சேற்றவனை யஞ்சியறை கின்றுய்
உன்னையோரு வற்கோருவ னென்றுணர்கை நன்றே. 26
- 163 திக்கய மோளிப்பாலை தேவர்கேட வானம்
புக்கவ ரிருக்கைபுகை வித்துலகம் யாவும்
- 164 மேலிட — அதிகப்பட. மெலிந்தாய் — வாட்டமுற்றுய்.
இனையசெய்கை சிதைவன்றே—இத் தன்மையான காரியம் அழிவிற்குக் காரணமன்றே. முங்கையற—முற்பட.
- 165 இவ்வளவையுங் கேட்ட இராவணன் கடுங்கோபங் கொண்டான். நேர மறுமொழி கூற இயலாது என்னிஏசிப் பேசலுற்றுன் : தன் அதிகாரத்தைக் காட்டி அச்சுறுத்தலானுன். இது முதல் நான்கு செய்யுள் அவன் கூறுவன.
- என்ன உரை அத்தனையும் எத்தனையும் என்னச் சொன்னவனை—என்று சொன்ன அவ்வளவையும் எந்தச் சிறிய அளவேனும் சிந்திக்கட்டும் என்று கூறிய மாரீசனை. ஏசின அரக்கர்பதி சொன்னுன்—என்னுவதற்குப் பதில் தொடங்கும் பொழுதே ஏசினபடி ஆரம்பித்த இராவணன் சொன்னுன், அவன் சொன்னது :— தாயைக் கொடங்கவனுக்கு அஞ்சி வாழ்கின்றுய் ; உன்னையும் ஒரு ஆண்மகன் என்று சினைப்பது தகுதியோ ?
- 166 தேவர் சிலைகெட. புகைவித்து—நெருப்புக் கொளுத்தி. சக்கரம்—ஆஞ்சுா சக்கரம். நலிகிற்பர் — வருத்துவர்.

சக்கர நடத்துமேஜை யோதய ரதன்றன்
மக்கள்நலி கிற்பரிது நன்றுவலி யன்றே.

27

164 மூவுலகி னுக்குமோரு நாயக முடித்தேன்
மேவலர் கிடைக்கினிதன் மேலினிய துண்டோ
ஏவல்சேய கிற்றியேன தாணைவழி யெண்ணிக்
காவல்சே யமைச்சர்கடன் நீகடவ துண்டோ. 28

165 மறுத்தனை யெனப்பெற்றினும் நின்னைவடி வாளால்
ஒறுத்தேன மனக்குறை முடிப்பதோழி கல்லேன்
வெறுப்பன கிளத்தலுறு மித்தோழிலை விட்டேன்
குறிப்பின்வழி சிற்றியிழிர் கோண்டோலி னென்றுன். 29

இது நன்று வலியன்றே — இது நல்ல சாமர்த்திய மன்றே ; பரிகாசங்கு செய்து கூறினுன். .

164 ஒரு நாயகம்—ஒரு அரசாட்சி. முடித்தேன்—ஷிறைவேற் றினேன் ; சிலைநாட்டி னேன். மேவலர் — பகைவர். இனிபது—மகிழ்ச்சி தருவது. ஏவல் செயகிற்றி — ஏவியதைச் செய்யக்கடவாய். எனது கட்டளையின் வழியிலே நின்று எண்ணிக் காவல் புரிகின்ற மக்திரிமார் கடமையை நீகடப்பதற்கு உனக்கு உரிமையுண்டோ ?

165 மறுத்தனை யெனப்பெற்றினும் — மறுத்து விட்டாயானும். ஒறுத்து — வெட்டி. குறிப்பு — மனக்குறிப்பு ; எண்ணம். உயிர்கொண்டு உழவின்—உயிரோடு திரிய வேண்டின்.

வேறு

166 அரக்கனல் துரைத்த லோடு
மறிந்தன னடங்கி நேஞ்சங்
தருக்கினர் கெடுவ ரன்றே
தத்துவ நிலைபிற் றன்றே
செருக்கினில் தீர்து மென்பார்
தம்மினார் செருக்க ரேன்னு
உருக்கிய சேம்பி னுற்ற
நீரேன வுரைக்க லுற்றுன்.

30

167 உன்வயி னுறுதி நோக்கி
யுண்மையி னுணர்த்தி னேன்மற்று
என்வயி னிறுதி நோக்கி
யச்சத்தா லிசைத்தே னல்லேன்
நன்மையுங் தீமை யன்றே
நாசம்வங் துற்ற போது
புன்மையி னுற்ற நீராய்
செய்வது புகறி யென்றுன்.

31

168 மாரீசன் கோபம் பயன்படாமையை யுணர்ந்து வஞ்சனை
யினால் தான் உயிர்தப்ப முயல்கின்றுன். ந ஞ சம்
தருக்கினர் — அகங்காரங் கொண்டவர். தத்துவ நிலை
இற்று அன்றே—உண்மை நிலை இப்படிப்பட்டதல்லவா?
செருக்கினில் தீர்தும் என்பார் தம்மின் ஆர் செருக்கர் —
காமக்களிப்பினுலே தமது மனக்குறையை நிறைவேற்று
வோம் என்று சொல்பவரைவிடக் கூடிய அகங்கார
முடையவர் யாவர்? ஒருவருமிலர்.

167 நன்மையும் தீமையன்றே நாசம் வந்துற்றபோது — கேடு
வந்துற்றபோது பிறர் கூறும் நன்மையும் தீமையாகவே
தோன்றுமன்றே? புன்மையின் உற்ற நீராய்—சிறுமை
யில் மனப்படிந்த குணத்தையடையவனே! புகறி —
புகலுதி.

168 என்றலு மேழுந்து புல்லி
யேறிய வெதுளி நீங்கிக்
துன்றேனக் துவிந்த தோளாய்
மாரவேள் கோதிக்கு மம்பாற்
போன்றலி னிராம னம்பாற்
போன்றலே புகழுண் டன்றே
தென்றலைப் பகையைச் செய்த
சீதையை தருதி யென்றுன்.

32

169 ஆண்டையா னையை கூற
வரக்கரோ ரிருவ ரோடும்
பூண்டவேன் மானங் தீரத்
தவவனம் புக்க போழ்தில்
தூண்டிய சரங்கள் பாயத்
துஜெவர் பட்டுரேள வஞ்சி
மீண்டையான் சேன்று செய்யும்
வினையென்கோல் விளம்பு கேன்றுன்.

33

168 பொன்றலில்—இறத்தலைவிட. தென்றலைப் பகையைச்
செய்த — இனிய தென்றற் காற்றைப்பகை யாகும்படி
செய்த.

169 ஆண்டையான் — தலைவன். இராமபிரான் பஞ்சவடியிலிருக்கும்பொழுது மாரீசன், முன்பு தன் அன்ளையையும்
தம்பியையுங் கொன்ற பகைமையைத் தீர்த்துக்கொள்
ஞும் பொருட்டு, மாறு வேடம் பூண்டு, வேறு இரு அரக்கருடன் சென்று,
இராம பிரானைக் குத்திக் கொலை செய்ய முயன்றபோது, அப்பிரானம்பால் உடன் சென்ற
அரக்கர் மடிபத் தான்மட்டுங் தப்பி ஓடி ஒளித்தான்.
மானம்—பகை. தூண்டிய—எய்த.

170 ஆயதாங் களைய கூற
வரக்கர்கோ ஜெய நோய்துன்

தாயையா ரூபிருண் டாஜெ
யான்கோலச் சமைந்து நின்றேன்

போயையா புணர்ப்ப தென்னே
யென்பது போருந்திற் றன்றே

மாயையால் வஞ்சித் தன்றே
வெளவுத் லவகோ யென்றுன்.

34

171 புறத்தினி யுரைப்ப தென்னே
பூரவலன் தேவி தன்னைத்
திறத்துழி யன்றி வஞ்சித்
தேய்துதல் சிறுமைத் தாகும்

அறத்துள தோக்கு மன்றே
யமர்த்தலை வென்று கோண்டே

மறத்துறை வளர்த்தி மன்ன
யென்னமா ரீசன் சோன்னுன்.

35

170 ஆயது ஆங்கு அளைய கூற—அச்சம்பவம் அப்பொழுது
நடைபெற்றதுபோல அவ்வரலாற்றை மாரீசன் சொல்ல.
நொய்து—எளிதிலே : விரைவில். தாயை ஆரு யிர்
உண்டானை—இராமனை. சமைந்து நின்றேன்—சித்தமா
யிருக்கின்றேன். போய் ஜூயா புணர்ப்பது என்னே
என்பது பொருந்திற்று அன்றே—ஜூயனே ! யான்
போய்ச் செய்யவேண்டுவது யாது என்று என்வழிக்கு
வந்து கீ கேட்பது உனக்குப் பொருத்தமான செயல்லவா.

171 திறத்துழி அன்றி—வலிமையினால் அல்லாமல். சிறுமைத்து
—தாழ்வானது. அறத்து உளது ஒக்கும் அன்றே—நீதி
நூல்கள் கூறுவதோடும் பொருந்துமன்றே? ஆதலால்
போரிலே வென்று உன் வீரச் செயலை வளர்ப்பாயாக
என்றுன்.

172 ஆனவ னுரைக்க நக்க
வரக்கர்கோ னவரை வெல்லத்

தாஜையும் வேண்டு மோவென்
தடக்கைவாள் தக்க தன்றே

ஏஜைய ரிறக்கிற் றனுங்
தமியளா யிறக்கு மன்றே

மானவ ளாத ளாலே
மாயையின் வலித்து மென்றுன்.

36

173 தேவியைத் தீண்டா முன்ன
மிவன்தலை சாத்திற் சிந்திப்

போம்வகை புணர்ப்ப னென்று
புந்தியாற் புகல்கின் றேற்தும்

ஆம்வகை யாயிற் றில்லை
யார்விதி விளைவை யோர்வார்

ஏவது செய்வ தல்லா
வில்லைவே றேன்றேன் றேண்ணை

37

172 மாரீசன் கடுங்கோபத்தை இராவணன் ஏறிய வெகுளி
அடக்கியதுபோலவே அவன் வஞ்சளையையும் இராவண
நது நய வஞ்சகம் பயனற்றதாக்கிற்று. ஏனையர்—
தன்னுடனிருப்பவர். மானவள்—மானுடமகள். வலித்
தும—கைப்பற்றுவோம்.

173 புந்தி—தந்திரம். ஆம் வகை ஆயிற்றில்லை— உயிர்
பிழைக்கலாகும் வழி கைகூடவில்லை. ஏவது—ஏவியது.
வேறு ஒன்று இல்லை— செய்யும் வகை வேறு ஒன்று
இல்லை. அடுத்த கவியோடு முடியும்.

174 என்னமா மாயம் யான்மற்

றியற்றுவ தீயம்பு கென்றுன்

போன்னின் மானுகிப் புக்குப்

போன்னைமால் புணர்த்து கேன்ன

அன்னது செய்வே நென்னு

மார்ச் னமைந்து போனுன்

மின்னும்வே லரக்கர் கோனும்

வேறேரு நேறியிற் சென்றுன்.

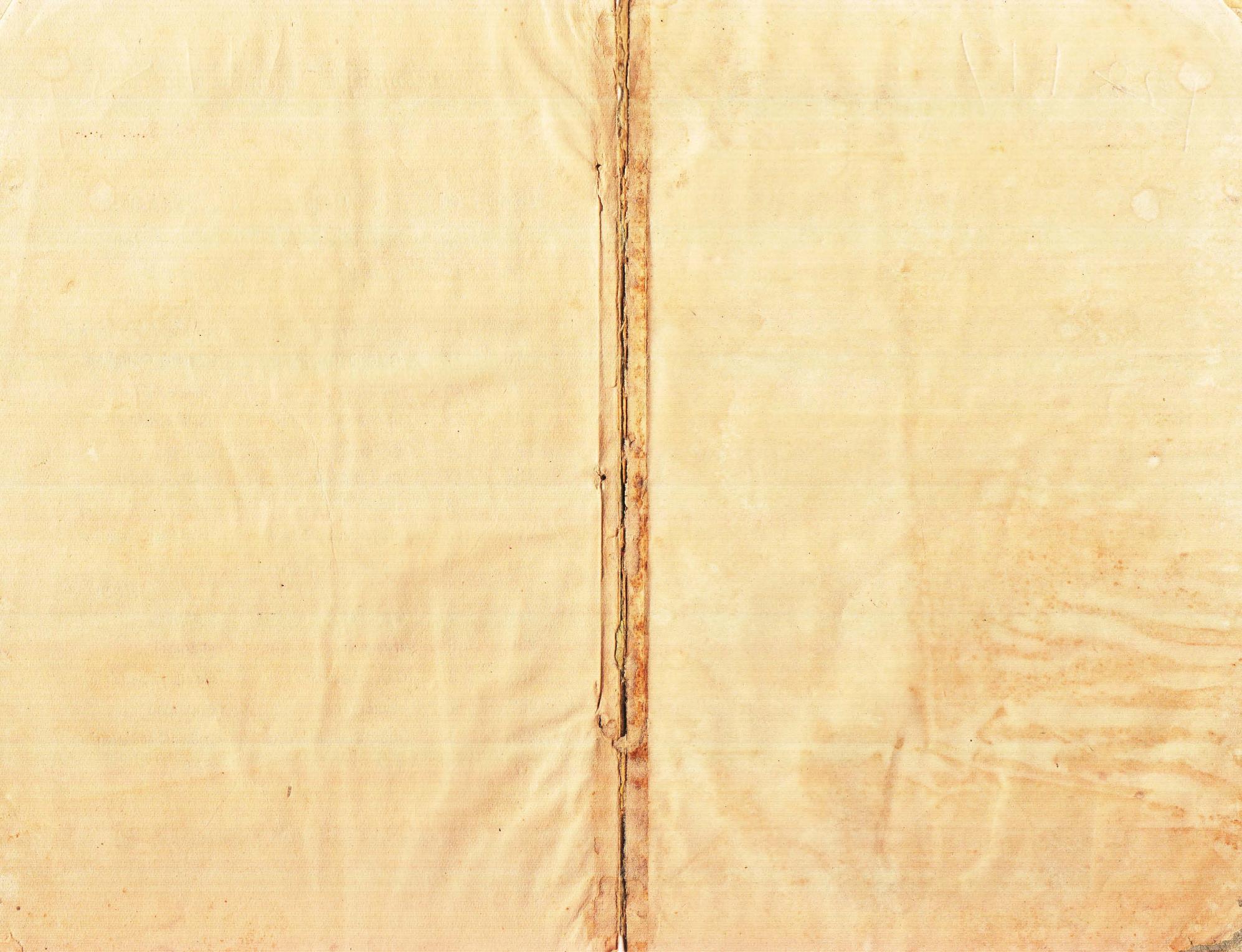
38

174 பொன்னை மால் புணர்த்துக—சீதைக்கு ஆசையூட்டுக.
புணர்த்துக என்ன—தொகுத்தல் விகாரம். அமைந்து—
சம்மதித்து.

பிழையுந் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
19	6	பேர மின்றி	பேர மின்னி
50	17	முதலாம்	முன்றும்
50	28	(பாடம் 28)	(பாடம் 30)
73	18	வண்ணத் தரக்கி	மை வண்ணத்தரக்கி
76	12	தெனப் போலிந்த	தெனப் போலிந்த
120	28	அமைந்த	அமைத்த
134	14	ஜவர்களுரானேம்	ஜவர்களுரானேம்
157	2	இஞே	இஞே
182	12	தயா நிதியே	தயா நிலையே
191	8	என்ன	என்ற
217	13	மஞ்சிடை மயங்கி	மஞ்சிடை வயங்கி
241	9	வெள்ளோயி றிற்றயின்	வெள்ளோயி றிற்றபின்
248	2	தோளின்	தோளின்
250	6	என்றுன்	என்றுள்
266	3	கொவந்தனள்	கொடுவந்தனள்
267	7	வியம்பிய	இயம்பிய
276	1	துஜைகோண்டிட்டு	துஜைகோண்டிட்டு
,,	5	சீக்சி	சீக்சி

177

